

Giới thiệu Tâm Chiếu Bất Huyền

Nếu tìm kiếm một tựa truyện ngôn tình sắc đúng nghĩa thì ngoài Hôn Trộm 55 Lần, tác phẩm của Lục Xu cũng được chào đón nồng nhiệt, bởi những tình khúc đậm chất lãng mạn, nhẹ nhàng và có chiều sâu. Lục Tử Chiếu vừa phun ra lời này, người muốn tiếp tục xin lỗi hộ lập tức ngậm miệng, vì một mỹ nhân mà đắc tội với Lục Tử Chiếu thì quả thực không có lợi. Mà hai cô gái kiều diễm như hoa bên cạnh Lục Tử Chiếu nghe anh mở miệng nói như vậy dường như cũng rất ngạc nhiên, bởi vì từ lúc Lục Tử Chiếu tiến vào căn phòng này đến giờ, đối với những hành động quyến rũ, những lời nịnh nọt của hai người anh đều không có động tĩnh nào, hơn nữa còn rất ít khi lên tiếng, lại cố tình chọn vào lúc này mở miệng hùng hổ dọa người, làm người ta không khỏi hiểu kỳ nguyên nhân trong đó. Nghe Vân Huyền nhìn thoáng qua Lục Tử Chiếu, tựa hồ không rõ mình sai ở đâu, thậm chí cô cảm thấy anh nói như vậy có vẻ buồn cười, chẳng lẽ anh không cho phép thì cô không thể rời đi, chân cô cũng không mọc trên người người khác, cô vừa mới di chuyển người chuẩn bị rời đi, Lương Bích đã nắm chặt lấy tay cô. Nghe Vân Huyền hiểu rõ động tác này, chính là người này, hai cô đắc tội không nổi. Đây sẽ là tựa truyện để lại cho bạn đọc những xúc cảm đắt giá nhất, đừng bỏ qua Tâm Chiếu Bất Huyền nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cái Gọi Là Gặp

Nghe Vân Huyền bị người đại diện Lương Bích kéo vào Dạ Mĩ, lúc cô đến, bên trong hình như đang vui vẻ nói cười. Lương Bích nhanh chóng kéo tay Nghe Vân Huyền, sợ cô bỏ chạy. Nghe Vân Huyền vùng vẫy vài lần, cuối cùng đành thỏa hiệp. Dưới đáy lòng Nghe Vân Huyền khê thờ dài, Lương Bích là người đại diện nổi tiếng trong giới giải trí, làm việc với rất nhiều ngôi sao lớn, đảm đương chức vụ người phát ngôn rất hết lòng, ở trong công ty cũng là người từng trải nhất, không ít ngôi sao đều phải nể mặt Lương Bích. Một người đại diện chuyên nghiệp như vậy, lại phải dẫn dắt người mới không có một chút danh tiếng như Nghe Vân Huyền, tự giấu lại Nghe Vân Huyền cũng thấy tiếc cho cô ấy.

“Bên trái là chuyên gia bất động sản của Tân Quý – Ngô Thiên Sinh, bên cạnh anh ta là nhà sản xuất Giang Phướng Hoa, còn bên phải là người nổi danh ‘đầu rồng’ của giới đá quý Trương Trị An.” Lương Bích nói nhỏ bên tai Nghe Vân Huyền: “Không cần quá thân thiết với bọn họ, quen mặt là được.”

Nghe Vân Huyền gật đầu, sau đó mở miệng: “Người ở giữa thì sao?”

Lương Bích nhú nhú mày: “Người đó thì thôi đi.”

Cuối cùng Lương Bích cho Nghe Vân Huyền một biểu hiện ra hiệu rồi trực tiếp mặc kệ cô, cô từ từ đi qua, mặc dù lúc cô tiến vào nơi này đã làm mọi người chú ý, nhưng cô vẫn mang theo nụ cười ngọt ngào từng bước một đi tới. Cô phân tích tình hình một chút, bên cạnh Ngô Thiên Sinh đã có một nghệ sĩ hơi quen mặt ngôi, mà bên cạnh Giang Phướng Hoa cũng là một cô gái trang điểm lộng lẫy, bên cạnh người mà Lương Bích không giới thiệu cũng có hai mỹ nữ, chỉ có bên cạnh Trương Trị An là chưa có người ngồi, cô liền đi đến bên cạnh Trương Trị An: “Thật ngại quá, Trương Tổng, Huyền Huyền đến muộn.”

Trương Trị An đang khó xử vì nữ nghệ sĩ vốn tiếp mình chạy đến bên cạnh Lục Tử Chiếu, lúc này Nghe Vân Huyền đến, xóa bỏ đi sự lúng túng này, cảm thấy lập tức thoải mái: “Không sao không sao, phụ nữ xinh đẹp bắt đầu ông phải chờ đợi một chút cũng là chuyện đương nhiên.”

Ngô Thiên Sinh uống một hớp rượu: “Nhìn không ra Trương tổng cũng thật là ga-lăng.”

Giang Phướng Hoa cười ha ha: “Anh ta phải ga-lăng để giữ người ta lại bên mình chứ?” Nói xong còn nhìn Nghe Vân Huyền nhú mày.

“Rõ ràng là ghen tị!” Trương Trị An cầm ly rượu cười to, tay phải đặt lên vai Nghe Vân Huyền không chút dấu vết, uống xong một ngụm rượu mới nói nhỏ bên tai cô: “Cô tên gì?”

Thanh âm của Nghe Vân Huyền không lớn không nhỏ, vừa đủ để cho tất cả mọi người nghe thấy: “Nghe Vân Huyền, nghệ sĩ công ty Tinh Nhạc.”

“Ra là nghệ sĩ công ty Tinh Nhạc, công ty đó không tồi, Nghệ tiểu thư nhất định có tiền đồ.”

“Vậy còn phải nhận được sự chiếu cố mới được.”

Tay của Trương Trị An càng thực hiện mấy hành động xấu xa, Nghe Vân Huyền khê nhú mày, đang muốn nổi giận thì Lương Bích đẩy cửa vào: “Thật xin lỗi, Nghe Vân Huyền, sao em lại ở đây, ông chủ Hoàng chờ em đã lâu rồi đây.”

Sắc mặt Nghe Vân Huyền đầy kinh ngạc, lập tức đứng dậy. Cô biết rõ, đây là Lương Bích đến giải vây, đối với đàn ông mà nói, không chiếm được mới tốt, không có được thì mới đáng giá đi thương thức, một khi chiếm được thì sẽ không còn giá trị gì.

Nghe Vân Huyền nhìn Lương Bích: “Thật sao, em không rõ lắm.”

Lương Bích vội vàng vàng kéo Nghe Vân Huyền rời đi, còn chưa ra đến cửa, Lục Tử Chiếu từ đầu đến cuối chưa nói câu nào mở miệng: “Tùy tiện đến, tùy tiện đi, coi Lục Tử Chiếu tôi là cái gì?”

Lúc này Nghê Vân Huyền mới quay đầu lại, nhìn người đang nói, nếu như cảm giác của cô không sai, trên người người đàn ông này viết bốn chữ – người lạ chó gần.

Theo lý mà nói, người như vậy bình thường sẽ không thích xen vào chuyện của người khác. Nghê Vân Huyền nhìn Lương Bích, rõ ràng cô ấy cũng có chút bối rối. Nghê Vân Huyền cười cười: “Lục tổng, thật sự xin lỗi, là tôi quá nóng vội nên vào nhầm phòng, quý rầy hứng thú của Lục tổng rồi.”

Trương Trị An ở một bên giảng hòa: “Có ai là không mắc lỗi đâu, việc này cũng không hiếm, tôi cũng từng như vậy, không sao, không sao...”

Mà đôi mắt Lục Tử Chiêu nhàn nhạt nhìn ly rượu trong tay, sau đó chậm rãi phun ra một câu: “Nếu đã quý rầy, cứ như vậy đã muốn rời đi?”

Lục Tử Chiêu vừa phun ra lời này, người muốn tiếp tục xin lỗi hộ lập tức ngậm miệng, vì một mỹ nhân mà đắc tội với Lục Tử Chiêu thì quả thực không có lợi. Mà hai cô gái kiều diễm như hoa bên cạnh Lục Tử Chiêu nghe anh mở miệng nói như vậy dường như cũng rất ngạc nhiên, bởi vì từ lúc Lục Tử Chiêu tiến vào căn phòng này đến giờ, đối với những hành động quyến rũ, những lời nịnh nọt của hai người anh đều không có động tĩnh nào, hơn nữa còn rất ít khi lên tiếng, lại cố tình chọn vào lúc này mở miệng hùng hổ dọa người, làm người ta không khỏi hiếu kỳ nguyên nhân trong đó.

Nghê Vân Huyền nhìn thoáng qua Lục Tử Chiêu, tựa hồ không rõ mình sai ở đâu, thậm chí cô cảm thấy anh nói như vậy có vẻ buồn cười, chẳng lẽ anh không cho phép thì cô không thể rời đi, chân cô cũng không mọc trên người người khác, cô vừa mới di chuyển người chuẩn bị rời đi, Lương Bích đã nắm chặt lấy tay cô. Nghê Vân Huyền hiểu rõ động tác này, chính là người này, hai cô đắc tội không nổi.

Lương Bích kéo Nghê Vân Huyền đi đến trước mặt Lục Tử Chiêu: “Lục tổng, không biết anh có gì phân phó.”

Ánh mắt Lục Tử Chiêu vẫn đặt vào ly rượu trên tay, thứ chất lỏng màu đỏ, lỏng lách trong suốt, khóe miệng anh chậm chậm giương lên một tia cười. Tay phải của anh ở trên mặt bàn nhẹ nhàng gỗ, vừa nâng đầu, nhanh như chớp hất ly rượu lên mặt Nghê Vân Huyền.

Lương Bích phản ứng trở lại, lập tức lấy tay lau chất lỏng trên mặt Nghê Vân Huyền.

Lục Tử Chiêu nhìn ly rượu trống rỗng, chậm rãi phun ra một chữ: “Cút.”

Mọi người nhanh chóng bước ra ngoài, không dám hỏi nguyên nhân, lại càng không dám ở lại, thậm chí có người trong lúc chạy ra còn đá đổ ghế.

Lục Tử Chiêu về mặt thần nhiên, tựa hồ chưa từng xảy ra chuyện gì, trên mặt anh nở một nụ cười, nhìn Lương Bích: “Kể cả cô.”

Lương Bích trầm mặt, nhìn bộ dạng chật vật của Nghê Vân Huyền còn muốn nói gì đó, nhưng đối tượng là Lục Tử Chiêu, cô thông minh bỏ lại Nghê Vân Huyền, tự mình rời đi.

Lương Bích ra khỏi phòng, cho dù tung hoành trong giới giải trí nhiều năm như vậy, trong lòng cũng không khỏi vì mấy câu vừa rồi của Lục Tử Chiêu mà cảm thấy ớn lạnh, cô gọi điện cho ông chủ: “Nghê Vân Huyền bị Lục tổng giữ lại, không biết có gặp nguy hiểm hay không.”

“Yên tâm, cậu ta không làm gì cô ấy đâu, cô cứ an tâm chờ mọi việc xong xuôi.” Ngự khí đối phương thoải mái, rõ ràng không coi đây là việc đáng lo.

Điều này làm Lương Bích có chút hoài nghi vì sao ông chủ bảo cô nhất định phải đưa Nghê Vân Huyền đến căn phòng này, dường như mọi chuyện không hề đơn giản.

Nghê Vân Huyền lau mặt, lúc này mới nhìn Lục Tử Chiêu: “Anh muốn làm gì?”

Lục Tử Chiêu giương mắt, ý cười nơi khóe miệng không giảm: “Tiếp loại người như vậy có thể làm cô thỏa mãn? Giờ phút này, không phải cô nên cảm thấy vinh hạnh sao?”

Nghê Vân Huyền mặc kệ quần áo mình ướt đẫm, xoay người muốn rời đi, Lục Tử Chiêu cũng không rời khỏi ghế, bắt lấy tay Nghê Vân Huyền, cô trực tiếp cảm thấy đau đến tận xương cốt. Sắc mặt anh vẫn bình thản như vậy, sau khi xác định cô không có sức lực giãy dụa, anh mới buông tay cô ra.

Giờ phút này Nghê Vân Huyền không thể không thừa nhận người đàn ông trước mặt mình thật sự đáng sợ, đôi mắt thần nhiên của anh làm người ta cảm thấy có anh ở đây, chỉ có thể làm theo ý muốn của anh, người khác chỉ có thể nghe theo sự sắp đặt của anh, mặc anh chi phối.

Nghê Vân Huyền cảm thấy cổ họng mình khô đắng, cô muốn nói gì đó, lại cái gì cũng không thốt được nên lời.

Cô chỉ có thể trở mặt nhìn Lục Tử Chiêu đứng lên, anh lấy ra một chiếc khăn tay trắng tinh, từng chút từng chút lau mặt cô. Cho đến khi lớp phấn mắt ba giờ đồng hồ trang điểm trên mặt cô bị lau sạch, anh mới thu hồi khăn tay, nhìn chăm chăm vào mặt cô, sau đó lấy tay nâng mặt cô lên: “Nói cho tôi biết, em tên gì?”

Khuôn mặt anh ở trong mắt cô chột phổng đại, cô cảm thấy mỗi một tế bào trong cơ thể đều bối rối vì ánh mắt không có độ ấm của anh mà đóng băng, cô run rẩy trả lời: “Nghê Vân Huyền.”

“Nghê Vân Huyền?” Tay anh càng dùng thêm sức, nâng mặt cô lên, anh nhìn rõ toàn bộ gương mặt này.

Khóe miệng cô phát ra âm thanh run sợ: “Đúng... Đúng vậy.”

Anh thu tay lại, biểu cảm trên mặt nháy mắt biến thành vân đạm phong kinh, anh nhàn nhạt phun ra hai chữ: “Rất tốt.”

Nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi, không màng đến điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Ngày Xưa Không Còn Nữa

Mà tình huống kế tiếp Nghê Vân Huyền không có suy nghĩ gì, bởi vì cô trực tiếp bị Lục Tử Chiếu lôi vào trong xe, Lục Tử Chiếu cho tài xế một câu “Trông chừng cô ấy cho tôi” liền đi đến chỗ khác. Trước đây, và cho đến bây giờ Nghê Vân Huyền cũng không biết, có một loại người như vậy, chỉ nhìn vào ánh mắt của anh ta, bạn sẽ quên giấy dựa, tựa hồ có thể nhìn thấy bất luận mình phản kháng như thế nào thì cũng không phải là đối thủ của anh ta.

Mà ở bãi đỗ xe, Lục Tử Chiếu đi được vài bước, anh lấy di động ra, người hơi dựa vào tường, trên gương mặt anh tuấn của anh không có biểu hiện gì, nhưng nếu nghiên cứu kỹ, sẽ phát hiện ra trong đôi mắt sâu như xoáy nước ấy lộ ra vài tia không kiên nhẫn: “Kỳ Thiệu Quân, đây là cái mà anh gọi là quà tặng?”

“Ha ha, xem ra cậu rất hài lòng.”

“Vậy chỉ có thể cho thấy anh quá mức nhầm lẫn.”

“Biết cậu cái gì cũng có, cũng không nghĩ ra có thể tặng cậu quà gì, sinh nhật em họ, anh đây làm anh họ đương nhiên không thể tay không tặng quà rồi.”

“Vậy em nên tỏ vẻ cảm kích?”

“Cảm kích chưa nói tới, chỉ cần em họ vui vẻ, anh đây làm anh hiền nhiên cũng hài lòng.”

“Hừ.” Lục Tử Chiếu trầm thấp phun ra một câu: “Bản thân mình đang trầm mê cùng người đẹp còn có thể nhớ đến em, xác thực cần phải bày tỏ sự cảm kích. Không bằng để người làm em này giúp anh lấy mảnh đất quan trọng cần quy hoạch đó về, mà anh trai cứ tiếp tục trầm mê ở đó mua vui đi!”

Anh ấn nút tắt, không để ý giờ phút này Kỳ Thiệu Quân có phản ứng gì, trực tiếp cắt điện thoại vào túi. Anh đi về phía chiếc xe, mở cửa ra, ngồi vào chỗ bên cạnh Nghê Vân Huyền: “Lái xe đi!”

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu?” Nghê Vân Huyền phẫn nộ nhìn anh: “Cho tôi xuống xe.”

Lục Tử Chiếu dựa vào ghế tựa mềm mại, mắt hơi nhắm lại. Nghê Vân Huyền nhìn anh có thái độ như vậy, mà tài xế cũng mang dáng vẻ không để ý đến chuyện bên ngoài, bản thân cô cũng đã sớm thử nhưng không mở cửa xe ra được: “Cho tôi xuống xe.”

Anh vẫn không có bất kì động tác nào.

Cô thờ gập, lấy tay kéo quần áo của anh: “Cho tôi xuống xe.”

Lúc này Lục Tử Chiếu mới mở mắt, anh nhìn cô. Tựa hồ động tác và hành vi của cô đều có vẻ ngây thơ và buồn cười, nhưng anh cũng không làm gì cả: “Xuống xe? Em xác định?”

Cô chỉ mở to hai mắt nhìn anh.

Mà ý cười nơi khóe miệng anh lại càng lan ra: “Em nên biết rằng, em là nghệ sĩ, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể nâng em lên tận trời.” Anh sờ sờ mặt cô: “Điều kiện tiên quyết là em phải đủ nghe lời.”

Cô vừa mới hé miệng, anh lại tiếp tục: “Đương nhiên, em có thể cự tuyệt. Nhưng mà, một nghệ sĩ còn chưa kịp xuất đạo đã chết yểu trong giới giải trí cũng không hiếm gặp.”

Tay cô càng trở nên run rẩy: “Anh có ý gì?”

“Chính là ý mà em cho là.” Anh liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó lại nhắm mắt dưỡng thần.

Đọc đường đi, cô đều thấp thỏm không yên, mà một người khác ánh mắt cũng chưa từng mở ra.

Thì ra, thật sự có một loại người như vậy, chưa bao giờ để ý đến cái nhìn của người khác, chưa bao giờ lắng nghe ý kiến của người khác, anh ta chẳng quan tâm điều gì cả, chỉ cần anh ta muốn. Những thứ gọi là “công bằng”, gọi là “nhân quyền” một khi gặp loại người này, chẳng là gì hết. Ngoại trừ đàn ông phải chấp nhận, lại càng có chút sợ hãi đối với bản thân mình, thì ra đâu đâu cũng trình diễn tiết mục mạnh hiếp yếu, đâu đâu cũng cho thấy kẻ hèn mọn không có lựa chọn của chính mình.

Đến nơi, giây phút xe dừng lại, Lục Tử Chiêu liền mở mắt.

Anh xuống xe, đi được hai bước, sau đó nhẹ nhàng cười với Nghê Vân Huyền: “Cần tôi mời em?”

Nghê Vân Huyền run rẩy mở cửa xe, sau đó ra ngoài đi theo Lục Tử Chiêu.

Lục Tử Chiêu đi vào trong biệt thự, liền dặn người giúp việc: “Nấu cơm.”

Nghê Vân Huyền sợ hãi nhìn tất cả mọi thứ xa lạ này, cô nhớ Lương Bích đã không dưới một lần đề cập đến ba chữ “quy tắc ngầm”, lại nhìn thấy đồ trang trí hoa lệ này, tất cả đều có vẻ chăm chọc. Đương nhiên, Lương Bích cũng đã từng nói, tuy rằng không ít nghệ sĩ đều đi con đường như vậy, nhưng trong giới giải trí cũng có những cô gái trong sạch dựa vào năng lực mới thành danh, cho nên, nghệ sĩ toàn bộ đều dựa vào chính mình. Nhưng Lương Bích chưa từng nói với cô, cũng có một vài nghệ sĩ không thể không đi lên con đường đó, bởi vì có một số người, căn bản bạn đắc tội không nổi.

Một lát sau, có người bê đồ ăn lên.

Cô nhìn những món ăn này: “Tôi không ăn, anh để cho tôi đi.”

Lục Tử Chiêu không rảnh rồi chơi đùa cùng cô, trực tiếp có ý bảo người bê đồ ăn xuống, anh đi đến trước mặt Nghê Vân Huyền: “Xem ra, em muốn tiến thẳng vào nội dung chính?”

Nghê Vân Huyền hoảng sợ nhìn anh ôm ngang mình lên, mà Phi Dung đứng một bên coi như không thấy gì, nên làm cái gì thì làm cái đó. Cô sợ hãi với phản ứng của những người này, tay không ngừng đánh đập anh, mà anh thì không nhúc nhích tí nào, không có nửa phần bị ảnh hưởng. Cô không kịp suy nghĩ gì khác, liền trực tiếp cắn một cái trên vai anh, cô thật sự dốc sức cắn, trong miệng tất cả đều tanh mùi máu, nhưng cô cũng không để ý, mạnh mẽ cắn xuống, giống như phải cắn cho miếng thịt kia đứt ra, nhưng anh cũng không có phản ứng gì, ôm thẳng cô lên phòng anh ở tầng hai.

Lục Tử Chiêu ném cô lên giường, cơ thể cô trực tiếp lui về sau, tay nắm chặt lấy chiếc gối ở đầu giường. Lục Tử Chiêu thẳng tắp nhìn cô, tay phải tùy tiện kéo cả vật ra.

Cơ thể cô hơi run rẩy: “Anh muốn làm gì? Anh không thể đối với tôi như vậy...” Cô liên tục lắc đầu, ngoài sức tưởng tượng nhìn anh.

Mà anh nhìn cô vẻ khinh thường, ánh mắt lướt qua một tia nguy hiểm: “Không có gì tôi không thể...” Anh chậm rãi giương khoe miệng lên, tựa như nhìn thấy con mồi trong tay, bản thân mình bắt đầu hưởng thụ niềm vui sướng trước.

Mà cô vẫn nhìn anh không thể tin được, chưa bao giờ trải qua tình cảnh như vậy, mang theo cảm giác vô lực, mang theo nỗi sợ hãi, cô không biết làm sao.

Lúc Lục Tử Chiêu áp sát người về phía cô, cô theo bản năng muốn tránh, liền lỉnh xông qua bên kia. Mà Lục Tử Chiêu thì thường thức bộ dạng chật vật lăn xuống giường của cô, sau đó nhìn xuống, một phen giữ chặt tay cô rồi kéo cô lên giường. Tay phải của anh giờ lên cao, cô nhắm mắt, dường như có phần cam chịu nhận một cái bạt tai này. Nhưng cảm giác đau đớn vẫn chưa đến, cô mở mắt, nhìn thấy anh nhanh chóng cởi quần áo của mình. Cơ thể cô dưới đôi mắt giam cầm của anh càng trở nên run rẩy: “Anh... thả tôi ra.”

Trả lời cô là cơ thể anh đè lên, tay anh giữ chặt hai tay đang giãy dụa của cô, sau đó anh trực tiếp hôn lên mặt cô, khi đầu lưỡi của anh luồn vào trong miệng cô, cô lại cắn, mùi máu tươi trong miệng càng nồng nặc hơn, nhưng anh không dừng động tác lại.

Giờ phút này đại não của cô chậm rãi mất đi tri giác, đối với người đàn ông chẳng để ý đến điều gì trên người có vẻ không biết làm sao, sự phản kháng của cô dưới sự cường thế của anh trở nên hèn mọn như vậy.

Rốt cuộc, anh buông tay cô ra, xé quần áo của cô.

Nước mắt cô chảy ra từ hốc mắt, mà anh hôn từng chút từng chút một: “Em khóc? Em khóc cái gì?”

Tay anh ở trước ngực cô không ngừng di chuyển, sau đó trượt dần xuống dưới.

Mà cô chỉ nhìn anh, không có động tác gì.

Anh không để ý đến ánh mắt của cô, kéo váy và quần lót của cô xuống, ánh mắt chuyển đến mặt cô, vừa hôn cô vừa mở hai chân của cô ra.

Cô có thể cảm nhận rõ ràng được thứ lớn ở giữa hai chân anh tiến vào giữa hai chân cô, ** tiếp nhận dị vật xâm lấn bị xé rách. Giờ phút này, anh vẫn không nhúc nhích nhìn gương mặt mê người của cô, mà cô thì cắn răng chịu đựng.

Nhưng mà, khi thứ thật lớn của anh phá vỡ một lớp trở ngại, biểu tình trên mặt anh liền biến thành hoảng hốt.

Anh rời khỏi cơ thể cô, ánh mắt là một mảng mờ mông lung, nhìn thoáng qua cô còn đang chật vật: “Cút.”

Cơ thể cô vẫn còn không ngừng run rẩy, quần áo cũng bị chia năm xẻ bảy không thể che được cơ thể. Cô thử một chút, cũng không ngồi dậy được, cô chỉ nhìn anh, tiếng hít thở trong miệng càng trở nên thấp xuống.

Mà anh nhanh chóng mặc quần áo của mình vào: “Cút, tôi không muốn nói đến lần thứ ba.”

Nghê Vân Huyền từng chút từng chút bò xuống giường, lúc chân chạm sàn nhà trọng tâm không vững liền trực tiếp ngã xuống. Nhưng sau khi anh nghe được âm thanh này cũng chỉ là chán ghét nhìn cô một cái, đứng tại chỗ không có động tác gì. Nghê Vân Huyền đứng lên, cầm quần áo tùy ý che lên người, hai chân cô vẫn không tự chủ được mà run rẩy, nhưng con ngươi của cô lại trong suốt như thủy tinh, cô nhìn anh: “Anh chính là người chà đạp lên tôn nghiêm của người khác như vậy sao?”

Lục Từ Chiêu đứng ở đó không hề động đậy, khi cô chậm chạp ra khỏi phòng mới mở miệng: “Tôi chỉ thích chà đạp người khác.”

Cô dừng lại một chút, vài sợi tóc che lấp đi ánh mắt của cô.

Mà Lục Từ Chiêu vẫn đứng ở nơi đó, nhìn vết máu trên giường kia, trong mắt anh giống như bùng lên ngọn lửa dữ dội, anh kéo drap trải giường ra, hung hăng xé rách. Mà bình hoa đèn bàn gạt tàn thuốc trong phòng, tất cả đều bị anh đập vỡ, mảnh vụn thủy tinh vương vãi đầy dưới sàn.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Có Bạch Mã Hoàng Tử?

Nghê Vân Huyền lê cơ thể ra khỏi biệt thự, cô đi rất chậm, chân vẫn không kim được mà phát run. Bất chấp quần áo trên người và tóc tai thoát nhìn rất rối loạn, cô ngồi trên một tảng đá lạnh như băng, nhìn không được cúi đầu khóc. Bóng đêm đã phủ kín mọi nơi từ lâu, chỗ này cũng rất heo lánh, rõ ràng là biết sẽ không có ai xuất hiện ở đây, lại càng không có ai nghe thấy tiếng khóc của cô, lại vẫn là khóc thật sự kìm nén, cho dù khóc cũng là trong tình trạng nửa kiềm chế. Bởi vì mẹ đã từng nói, cho dù khóc, cũng chỉ khóc cho chính mình xem, cho dù khóc, tư thái cũng phải đẹp.

Cô khóc mệt rồi, mới ngẩng đầu, ngoại trừ ánh đèn đường mờ nhạt và chiếc bóng lơ mơ của mình thì chẳng có gì nữa.

Cô run rẩy lấy di động ra, sau đó gọi cho Lương Bích.

Khi Lương Bích tới liền nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Nghê Vân Huyền, quần áo bị xé rách thành vài mảnh, một cánh tay có vết tím rõ ràng, khoe miệng có vết máu. Lương Bích không biến sắc nhìn thoáng qua hai chân cô đang khép chặt, sau đó cời áo ngoài của mình ra khoác lên người cô, ôm lấy cô: “Hiện tại không sao rồi, không sao rồi.”

Lương Bích bảo tài xế lái xe đi, sau đó an ủi Nghê Vân Huyền.

Nghê Vân Huyền trốn trong lòng Lương Bích, cơ thể cô còn khe khẽ run. Lương Bích nhẹ nhàng thở ra một hơi, đối với tình hình như vậy, cô cũng không lạ mấy. Trong cái vòng này, trước mặt tỏa ra hào quang, sau lưng phải trả giá nhiều thứ mà người thường không thể tượng tượng được. Muốn đứng ở vị trí cao nhất, các ngôi sao phải dựa vào vận khí và thời cơ, sau đó dựa vào năng lực của mình chiếm một vị trí không ai có thể lung lay được trong giới giải trí. Nhưng tiến vào cái vòng lẩn quẩn này càng có nhiều người không có vận khí và thời cơ như vậy, tất cả những người nuôi mộng trở thành ngôi sao hoặc là rời khỏi cái vòng lẩn quẩn hỗn loạn này, hoặc là dựa vào đủ loại quan hệ dộc sức làm việc như cũ.

Lương Bích từng tận mắt chứng kiến một ngôi sao nổi danh đắc tội một khách quý, phải xé quần áo trước mặt mọi người rồi quỳ xuống kính rượu nhận lỗi với họ, thậm chí nhận một cái tát giữa đám đông, dù vậy thì vẫn phải quỳ dập đầu xin người khác tha thứ. Cho nên, trong cái vòng lẩn quẩn này, rất nhiều người đều không thể đắc tội, nhất là những ông chủ lớn đứng đằng sau. Cũng có không ít nữ nghệ sĩ biết được đạo lý này, liền trực tiếp nhập nhằng với nhà đầu tư, thời đại này nói cái gì mà vì tình cảm mới ở bên nhau, nói thẳng ra chính là giao dịch công bằng, theo nhu cầu.

Đương nhiên, cũng có không ít nhà đầu tư cổ quái, chẳng hiếm ngôi sao bị giày vò thật sự thảm, lại không dám đến bệnh viện, tình trạng đó nhận thấy còn không bằng người thường.

Lương Bích kiểm tra qua, không phát hiện trên người Nghê Vân Huyền có vết thương, lúc này mới thoáng an tâm. Cô dùng khăn tay lau miệng cho Nghê Vân Huyền, mới phát hiện, máu ngoài miệng Nghê Vân Huyền không phải của cô ấy, Lương Bích hoảng sợ.

Có câu, đánh chó phải ngó mặt chủ, người bình thường vẫn không dám động vào nghệ sĩ của công ty Tinh Nhạc, nếu không thì chính là đối đầu với Kỷ Thiệu Quân. Kỷ Thiệu Quân là loại người gì, ở Nam Thành e là ít người không biết, ban đầu là xuân thân từ hắc đạo, sau đó tiếp nhận công ty thì bắt đầu tẩy trắng, kiên quyết không dính vào loại làm ăn phi pháp. Đưa công ty đi đến thành công, mà Tinh Nhạc vẫn luôn là mối quan tâm bên lề của Kỷ Thiệu Quân, nhưng vài năm gần đây Kỷ Thiệu Quân lại đột nhiên cảm thấy hứng thú với lĩnh vực kinh doanh này, tuy rằng người trong cuộc đều hiểu rõ đó là bởi vì Kỷ Thiệu Quân bị ngôi sao nhỏ của Tinh Nhạc mê hoặc đến mức có ba hồn đi mất hai hồn rồi, nhưng mà chuyện này để sau hãy nói. Bởi vậy, người bình thường tuyệt đối không dám mạo hiểm đối đầu với Kỷ Thiệu Quân mà động vào nghệ sĩ của công ty Tinh Nhạc, cho dù thực sự có ý đồ, cũng không dám làm quá mức.

Nhưng cố tình, Lục Từ Chiêu này không phải người thường.

Lục Từ Chiêu chính là em họ của Kỷ Thiệu Quân, Kỷ Thiệu Quân trên thương trường làm việc mạnh mẽ vang dội rất thủ đoạn, mà Lục Từ Chiêu là người trầm hơn, nhưng lúc làm việc tuyệt đối cũng là người hữu dũng hữu mưu, từng có lão nhân trên thương trường đánh giá hai người này, tuy rằng tác

phong không giống nhau, nhưng trong xương cốt đều chảy chung một dòng máu.

Lương Bích là bị Kỳ Thiệu Quân chỉ đích danh tới làm người đại diện cho Nghê Vân Huyền, nhưng lại chỉ dẫn dắt một người mới chưa xuất đạo này, điều đó vốn không hợp với lẽ thường. Nhưng kinh nghiệm làm việc nhiều năm giúp Lương Bích hiểu được nên hỏi ít làm nhiều, cho nên, nếu cô là người đại diện của Nghê Vân Huyền, thì phải xứng đáng với chức vụ. Sau khi Lục Tử Chiêu mang Nghê Vân Huyền đi, Kỳ Thiệu Quân từng gọi một cuộc điện thoại đến bảo Lương Bích trở về nghỉ ngơi, không cần phải lo lắng Nghê Vân Huyền sẽ ra sao, Lương Bích đương nhiên biết ám chỉ trong lời nói của Kỳ Thiệu Quân, nhưng vẫn có hoài nghi, nên không dám thật sự đi nghỉ ngơi.

Lương Bích cũng đã từng nghe đến tin tức của Lục Tử Chiêu, nghe nói người này tính tình trầm lặng, tác phong cũng an phận, trong vòng luẩn quẩn này cũng truyền rằng Lục Tử Chiêu không gần nữ sắc, cũng bởi vì vậy, Lương Bích mới dám đưa Nghê Vân Huyền đến bữa tiệc đó, kết quả là vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tay Nghê Vân Huyền hơi lạnh, Lương Bích nắm lấy tay cô.

Miệng cô lẩm bẩm điều gì đó, Lương Bích khom người xuống, nghe thấy Nghê Vân Huyền đang nói: “Hóa ra anh ta là người như vậy... thật đáng sợ.”

Lương Bích thở dài vài tiếng, sau đó ôm chặt Nghê Vân Huyền.

Lương Bích thu xếp ổn thỏa cho Nghê Vân Huyền, để Nghê Vân Huyền ngủ ngon, đắp chăn cho cô.

Lúc Lương Bích phải đứng dậy, Nghê Vân Huyền buông đôi tay đang nắm lấy tay Lương Bích ra, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Lòng chị thật ấm áp.”

Lương Bích quay đầu lại nhìn gương mặt yếu ớt nhưng vẫn động lòng người như cũ của Nghê Vân Huyền.

Nghê Vân Huyền vẫn nhìn Lương Bích: “Giống mẹ em.”

Lương Bích gật gật đầu, ý bảo cô mau ngủ, không muốn hỏi cô điều gì. Người tiến vào cái vòng luẩn quẩn này rất nhiều, một vài người gia cảnh tốt ở phía sau có người chống lưng, cũng có người không có chỗ dựa đành phải tự mình cố gắng, nói thật, con cái trong những gia đình bình thường rất ít người có thể thật sự bước chân vào giới giải trí, huống chi là đạt được tiếng tăm lừng lẫy. Lương Bích dẫn dắt Nghê Vân Huyền đã vài tháng, trong lúc đó, cô chưa từng thấy ai đến tìm Nghê Vân Huyền, cũng chưa từng thấy ai gọi điện đến hỏi han. Không cần nói thêm điều gì, Lương Bích liền đoán được, gia đình Nghê Vân Huyền không hoàn chỉnh, thậm chí có thể nói là không có gia đình.

Đêm này, Lương Bích trở về công ty một chuyến, sau đó dựa vào thâm niên làm việc nhiều năm trong công ty, nhìn xem bản hợp đồng của Nghê Vân Huyền với công ty. Khi nhìn đến kỳ hạn mười năm trên hợp đồng, cô hơi choáng váng, bình thường những công ty nhỏ sẽ lựa chọn ký nhiều năm với nghệ sĩ, nhưng nói chung, công ty lớn sẽ không làm lỡ tuổi trẻ của người khác như vậy, cũng hao phí nhiều tài lực của mình. Cô hỏi thăm một chút, hợp đồng thể này, không phải tất cả mọi người đều như vậy. Nghe nói là cấp trên sắp xếp, mà cấp trên này thì đầu dễ bần. Lương Bích thông minh lựa chọn dừng lại.

Lúc Nghê Vân Huyền tỉnh dậy, Lương Bích liền bê một cốc nước đến, đặt thuốc xuống bên cạnh.

Nghê Vân Huyền kinh ngạc nhìn Lương Bích: “Đây là cái gì?”

“Uống đi.”

Nghê Vân Huyền lắc đầu, trong ánh mắt không cho phép cự tuyệt của Lương Bích, tay cô nắm lấy ra giường: “Anh ta... kỳ thật... cũng không có...”

“Cái gì?” Tay cầm thuốc của Lương Bích dừng lại một chút: “Nói rõ ràng xem nào.”

“Hình như anh ta không thích xử nữ, cho nên...”

Lương Bích bỏ thuốc xuống, mang theo hoài nghi nhìn Nghê Vân Huyền một cái. Chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, có vài người bị nghiệp, có vài người thích người còn trong trắng, cũng có vài người chỉ thích người có kinh nghiệm, những chuyện này cũng đều bình thường cả.

Sau khi Nghê Vân Huyền ăn cơm xong, Lương Bích quyết định cùng cô nói chuyện.

“Nghê Vân Huyền, chị đã xem qua tư liệu về em, không có gì đặc biệt, thực bình thường. Nhưng điều chị tò mò chính là, em không có chút kinh nghiệm diễn xuất nào, cũng không bước ra từ học viện điện ảnh chuyên nghiệp, vì sao công ty lại ký hợp đồng chính thức với em?”

Nghê Vân Huyền lắc đầu: “Em cũng không rõ.”

Lương Bích đánh giá sắc mặt của Nghê Vân Huyền: “Được, chúng ta không nói chuyện này nữa, vậy nói vì sao em muốn tiến vào giới giải trí đi.”

“Em cần tiền.”

Lương Bích sững sốt, giới giải trí quả thật là một con đường kiếm được rất nhiều tiền, nhưng còn phải xem đó là ai đã.

“Nhưng em không thích hợp với giới giải trí.” Lương Bích lắc đầu: “Quan điểm đúng sai của em quá rõ ràng, không muốn tham gia các bữa tiệc, thậm chí còn mang theo chán ghét, nếu không thích thì sẽ hiện rõ ra bên ngoài, ngay cả nói dối cũng mang theo cảm giác tội lỗi.”

Nghê Vân Huyền á khẩu, ngay sau đó Lương Bích lại mở miệng: “Quan trọng hơn là em rất yếu ớt, bị thương sẽ không dậy được nữa. Trong giới giải trí, muốn sống tốt, phải học cách biến tất cả đau đớn thành động lực để thành công, mà không phải suy sụp. Cho dù gặp khó khăn không chịu đựng được, cũng phải dùng trái tim tường đồng vách sắt của mình tiếp nhận. Em tự hỏi bản thân em, em làm được như vậy không?”

Nghê Vân Huyền trầm trầm mặt: “Ý của chị là, đối mặt với sự đối đãi không công bằng, sẽ miễn cưỡng chính mình tiếp nhận?”

“Mỗi vòng luân quần đều có quy tắc của riêng nó, thế giới này vốn không có cái gọi là công bằng.”

Nghê Vân Huyền lặng im: “Là như vậy phải không?”

Lương Bích lắc đầu: “Chính là như vậy. Ví dụ như em đi, ngày hôm qua em gặp đến mấy chuyện liền. Em có thể biết phân biệt phải trái, càng có thể vì bản thân mình đi kiện Lục Tử Chiêu. Nhưng chị dám khẳng định, ngay cả tòa án cũng không dám nhận vụ này. Lui một bước mà nói, cho dù dám nhận vụ này, chị dám cam đoan, danh dự của em sẽ bị mất sạch. Đương nhiên, đó chỉ là mức độ nhẹ. Nặng một chút chính là, cái tên Nghê Vân Huyền của em sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này.”

Nghê Vân Huyền lắc đầu, tay không nhịn được run run, cô mở to hai mắt nhìn Lương Bích: “Rốt cuộc chị muốn nói gì?”

“Hỏi bản thân em, là thật sự muốn tiến vào cái vòng luân quần này sao? Đối với một số người mà nói, nó không đen tối đến vậy, nhưng đối với một số người khác mà nói, nó cũng không sáng chói như thế. Mỗi người có cảnh ngộ không giống nhau, cũng sẽ gặp phải những chuyện bất đồng. Nhưng, đáng sợ chính là, không thể biết trước bản thân mình có phải người xui xẻo nhất kia hay không, có phải người sống trong nơi tối tăm nhất hay không. Phải biết rằng, mọi thứ đều có thể.”

Nghê Vân Huyền trầm mặt.

Lương Bích lắc đầu: “Hiện tại nói cho chị biết, em có còn muốn tiến vào cái vòng luân quần này không?”

Nghê Vân Huyền nghiêm túc gật đầu: “Em muốn tiến vào, hơn nữa muốn sống thật vinh quang rạng rỡ, muốn sống thật thành công.”

Lương Bích vỗ tay: “Vậy thì sớm thu hồi về mặt khi bị ức hiếp của em lại. Đây là tư liệu về Lục Tử Chiêu, chúng ta có thể cùng nhau nghiên cứu thử xem. Người như vậy giống anh ta, nếu động vào em, ít nhất cần đưa ra lợi thế ngang giá chứ!”

Sắc mặt Nghê Vân Huyền trở nên trắng bệch, lợi thế ngang giá?

Dưới đáy lòng Lương Bích lại thờ dài. Sau đó cô không khỏi nhớ tới trong <> vị ngự y đó có nói một câu: Người cho rằng Như Phi trời sinh đã là như vậy sao? Đúng vậy, có ai mà không từ sự đơn thuần tốt đẹp từng bước một đi đến thành công cuối cùng. Nhưng cái giá của sự thành công này chính là phá hỏng đi chiếc áo khoác đơn thuần tốt đẹp không thể trở lại như cũ đó. Trên thế giới này, tựa hồ chưa từng nghe thấy có ai dựa vào sự đơn thuần mà đạt được thành công, đương nhiên là ngoại trừ tiết mục nữ chính đơn thuần trong phim thần tượng gặp được chàng bạch mã hoàng tử.

Thâm cung nội chiến (tên gốc: 金枝欲孽 – Kim Chi Dục Nghiệt, tựa chính thức trong tiếng Anh: War and Beauty) là một bộ phim truyền hình khởi chiếu lần đầu trên TVB Jade từ 23 tháng 8 đến 2 tháng 10 năm 2004, bao gồm 30 tập phim. Đây là bộ phim duy nhất từ trước đến giờ của TVB có tới bốn nữ diễn viên từng dành giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của TVB Anniversary Awards là Lê Tư, Đặng Tụy Văn, Trương Khả Di và Xa Thi Mạn. Ngoài ra phim còn có sự tham gia của hai nam diễn viên chính Lâm Bảo Di và Trần Hào và cả hai đều đã từng dành giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Bộ phim lấy bối cảnh ở Tử Cấm Thành, vào thời nhà Thanh ở Trung Quốc trong những năm trị vì sau này của hoàng đế Gia Khánh. Phim tập trung vào cuộc tranh giành quyền lực giữa các phi tần bằng cách giành lấy sự ân sủng của Hoàng đế và loại bỏ đối thủ, với sự tha hóa, âm mưu và lừa dối là những vũ khí chính được sử dụng. Những người phụ nữ này sẵn sàng thao túng, phản bội và thậm chí tiêu diệt bất cứ ai để có được những gì họ muốn. Trong phim, Như Phi là một cung phi đắc sủng và quyền lực nhất hậu cung của Gia Khánh, rồi bị thất sủng và mất địa vị sau khi thua trong cuộc đấu tranh quyền lực với Hoàng hậu. Bà ban đầu được biết đến như một vị phi tần đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Người Si Tình?

Nghê Vân Huyền nhìn đồng tư liệu tỉ mỉ này, hoàn toàn thấu tóm tất cả tin tức về Lục Tử Chiêu trong đó. Bắt đầu từ lúc Viễn Xuyến phát triển, cho tới hiện giờ Lục Tử Chiêu hoàn toàn tiếp nhận tập đoàn Viễn Xuyến, đương nhiên, Viễn Xuyến là cơ đồ bố mẹ Lục Tử Chiêu tay trắng lập nên. Nhưng trên thương trường, lúc vị lão nhân từng trải đó nhận xét Lục Tử Chiêu cũng chỉ dùng một câu “Giữ nghiệp vững hơn dựng nghiệp khó” để miêu tả tình hình tiếp nhận Vĩnh Xuyến gàn đây của Lục Tử Chiêu.

Đương nhiên, đó không phải là thứ Lương Bích muốn Nghê Vân Huyền hiểu rõ.

Lương Bích chỉ vào một tin tức giật gân: “Thấy tin tức này không?”

Nghê Vân Huyền gật gù gật đầu, ở trang giải trí có một bức ảnh, phía trên là Lục Tử Chiêu và bóng lưng của một cô gái. Tuy rằng không nhìn rõ diện mạo của cô gái, nhưng nhìn nụ cười của Lục Tử Chiêu, có thể đoán ra được Lục Tử Chiêu và cô gái trong ảnh có quan hệ không ở mức bình thường.

“Đây là bài báo từ ba năm trước của một đơn vị truyền thông không sợ chết, nghĩ rằng có tin tức này khẳng định sẽ bán hết hàng.” Lương Bích tạm ngừng: “Trên thực tế, ngày hôm sau khi tờ báo xuất hiện, đơn vị truyền thông kia liền ‘người đi lâu trốn’.”

Nghê Vân Huyền mở to hai mắt nhìn Lương Bích, sau đó, cô đột nhiên hiểu được, Lương Bích đang nhắc nhở cô thế lực của Lục Tử Chiêu to lớn bao nhiêu.

Lương Bích thấy Nghê Vân Huyền dường như có chút hiểu rõ mới tiếp tục mở miệng: “Bức ảnh này lúc đó xác thực đã gây náo động, em có biết nguyên nhân là gì không?”

Nghê Vân Huyền lắc đầu: “Bức ảnh này có thể gây náo động?” Cô có chút không tin, trên thương trường những người giàu có áo mũ chỉnh tề tựa hồ không cần người khác nhiều lời cũng có thể biết được, hơn nữa là cờ đỏ trong nhà còn chưa ngã mà cờ màu bên ngoài đã phất, cuộc sống vô cùng phong phú. Nhìn từ góc độ đó, thỉnh thoảng những người này bị truyền ra chuyện xấu gì cũng không làm mọi người cảm thấy kì quái.

“Nguyên nhân là người này là Lục Tử Chiêu, trước đó, Lục Tử Chiêu chưa từng bị giới truyền thông đưa tin có hành động thân mật với cô gái nào. Hơn nữa, chuyện xấu của Lục Tử Chiêu là con số 0, thông tin anh ta trầm lặng an phận cũng như vậy mà thôi. Cho nên khi bức ảnh này xuất hiện, lúc ấy liền có người phỏng đoán quan hệ giữa Lục Tử Chiêu và cô gái này. Hơn nữa từ phản ứng của Lục Tử Chiêu, gần như có thể cho thấy quan hệ giữa Lục Tử Chiêu và cô gái này khẳng định vô cùng không bình thường.”

Lương Bích vẫn nhìn Nghê Vân Huyền không rời, Nghê Vân Huyền nhủ mi, nghiền cứu tin tức bất quái này: “Đây tính là tin tức có giá trị? Em không biết là có gì liên quan đến em.”

“Chỉ muốn nói đến hai điểm, Lục Tử Chiêu là một người trầm tĩnh an phận. Một khi đã như vậy, anh ta làm trò ở trước mặt nhiều người như vậy lời em đi, khẳng định có nguyên nhân của anh ta.” Sắc mặt Lương Bích hơi nghiêm túc: “Đương nhiên, chị chưa bao giờ tin vào mấy lời nói suông về nhất kiến chung tình hay duyên phận gì đó.”

“Vậy chị cho là gì?” Lúc này Nghê Vân Huyền hiểu được trong lời Lương Bích nói có ý khác, là bản thân cô không đủ thông minh, chưa lĩnh hội được.

“Em nhìn kĩ bóng lưng của cô gái trên bức ảnh xem.” Lương Bích chỉ chỉ: “Em không cảm thấy rằng, rất giống em hay sao?”

Nghê Vân Huyền ngẩn người: “Ý của chị là, Lục Tử Chiêu bởi vì điều này mới giữ em lại?”

“Nếu không thì sao nữa?” Lương Bích không nghi ngờ: “Nói thật, trong cái vòng luẩn quẩn này có bao nhiêu người muốn trèo lên giường của Lục Tử Chiêu, nhưng tất cả đều hăng hái đi ù rử trở về, cho nên, không có trường hợp nào thành công. Nếu, em có một bàn đạp tốt như thế, vậy đi thử đi!”

“Ngộ nhờ, suy đoán của chị là sai thì sao?”

“Không thử sao biết.”

Nghê Vân Huyền và Lương Bích tiếp tục cùng nhau xem một vài tin tức về Lục Tử Chiêu, căn bản không có gì giá trị, mà tin tức đáng để người ta nhắc tới chính là Lục Tử Chiêu đã từng kết hôn. Hai năm trước, Lục Tử Chiêu và con gái của thương nhân nổi tiếng trong thành phố Điền Văn Cừ là Điền Tâm Hàm làm đám cưới, khi đó mọi người đều chúc phúc cho cặp đôi này, dù sao cũng coi như thực sự môn đăng hộ đối. Hơn nữa Điền Văn Cừ cũng bảo vệ con gái cực tốt, người ngoài căn bản không thể gặp cô con gái bảo bối này của ông, trình độ này kết hợp với tác phong làm việc của Lục Tử Chiêu dường như lại càng hỗ trợ cho nhau.

Cho nên, rất nhiều người đều coi trọng đoạn hôn nhân này.

Nhưng mà hai năm trước, đã xảy ra chuyện lớn gây sốc toàn tỉnh, biệt thự nhà họ Điền xảy ra một trận đại hỏa hoạn, cháy mấy ngày mấy đêm. Ba người nhà họ Điền đều mắc kẹt trong biển lửa, theo truyền thông địa phương đưa tin, sau khi biết được tin Lục Tử Chiêu lập tức chạy tới hiện trường, biết Điền Tâm Hàm còn ở trong biệt thự, anh lập tức xông vào, nhưng cửa chính biệt thự đã bị khóa trái, lửa đã đốt cháy gần hết cánh cửa. Lục Tử Chiêu muốn trực tiếp xông vào, bà vai bị bỏng một mảng lớn, không ít người gạt gao giữ chặt lấy anh, nhưng Lục Tử Chiêu vẫn muốn xông vào, cuối cùng bất ngờ bị người ta đánh ngất phải đưa vào bệnh viện.

Sau khi lửa được dập tắt, mọi người mới phát hiện, trong biệt thự có đủ ba bộ hài cốt, trong đó hai người còn đang ôm nhau. Theo kết quả điều tra của cảnh sát, lửa cháy hẳn là do có người làm, mà hung thủ chính là bản thân người chết, bởi vì cửa biệt thự đều bị khóa trái, hơn nữa theo lời giúp việc thì chính Trương Thư Anh đã bảo mọi người rời đi. Bởi vì hôm đó là sinh nhật bốn mươi lăm tuổi của Điền Văn Cừ, bà muốn một nhà đoàn tụ. Không lâu sau Điền thị bị người ta thu mua, hoàn toàn bị “nuốt chửng”, mà người thu mua không ai khác, chính là Lục Tử Chiêu.

Mà trước khi xảy ra hỏa hoạn không lâu, nhà họ Lục cũng tuyên bố công khai, cuộc hôn nhân này chỉ còn trên danh nghĩa, chỉ thiếu mỗi việc đi làm thủ tục ly hôn.

Nghê Vân Huyền nhìn bài báo này, thần thức không thôi: “Thoạt nhìn như vậy, Lục Tử Chiêu có thể xem như một người si tình, đã sắp ly hôn, còn liều mạng xông vào lửa.”

“Đàn ông ở trong lòng đều cảm thấy mình si tình, cho dù là lúc trước từ bỏ đối phương, cũng sẽ dùng quãng đời còn lại hoài niệm để biểu hiện sự si tình của mình.” Lương Bích lắc đầu: “Lục Tử Chiêu khẳng định là có cảm tình với cô gái trong bức ảnh này, ông chủ của chúng ta từng vô ý đề cập qua,

anh ta quen biết Lục Tử Chiêu nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy Lục Tử Chiêu dùng ánh mắt như vậy nhìn một cô gái. Nhưng dù yêu như vậy thì lại thế nào được nữa, còn không phải lựa chọn vứt bỏ sau đó làm thông gia với nhà giàu có hay sao. Đối với những người như Lục Tử Chiêu, tình cảm vĩnh viễn sẽ không xếp vị trí thứ nhất, cho nên cũng vĩnh viễn đừng bao giờ ôm chầm mong với kiểu đàn ông đó, chỉ có như vậy mới không bị tổn thương.”

“Không phải chị nói nhà họ Lục đã công khai tuyên bố họ sẽ ly hôn sao? Nếu Lục Tử Chiêu thực sự yêu cô gái này như thế, vậy anh ta hoàn toàn có thể tìm cô ấy trở về, lại thế nào vẫn là người cô đơn?”

“Cô gái Lục Tử Chiêu có thể yêu, khẳng định không phải người bình thường. Nếu lúc trước anh ta từ bỏ cô ấy, cô gái kiêu ngạo kia nhất định sẽ không trở lại bên cạnh anh ta.” Lương Bích cau mày: “Nhưng mà, chị cũng không hiểu vì sao Lục Tử Chiêu lại xông vào lúc hóa hoạn. Thoạt nhìn, dường như anh ta cũng không phải không có tình cảm với người vợ đó, nhưng nếu có tình cảm, sao lại trực tiếp thu mua Điền thị? Có lẽ, tâm lý của những người đó không phải thứ mà người bình thường như chúng ta có thể đoán được.”

Nghê Vân Huyền hơi run lên, Lương Bích thuận mắt nhìn qua, tư liệu này thật kĩ càng, ngay cả thi thể bị thiêu cháy sau vụ hỏa hoạn cũng chụp lại, hai thi thể ôm nhau là Điền Văn Cừ và Trương Thư Anh, mà thi thể đơn độc kia là Điền Tâm Hàm. Tất cả chuyện hậu sự của họ đều là Lục Tử Chiêu xử lý, chôn tất cả bọn họ ở nghĩa trang nhà họ Lục, không ai biết được Lục Tử Chiêu nghĩ gì. Thậm chí lúc ấy có người còn cười nói, Lục Tử Chiêu làm như vậy không sợ linh hồn người chết sẽ đến tìm mình hay sao.

Kỳ thật, lời giải thích tốt nhất và cũng câu huyệt nhất chính là, trước khi kết hôn Lục Tử Chiêu yêu một cô gái sâu đậm, nhưng vì lợi ích gia tộc, anh không thể không phản bội cô gái mà anh yêu, cưới Điền Tâm Hàm. Nhưng sau khi kết hôn, Lục Tử Chiêu lại yêu người vợ của mình, nhưng kế hoạch thì không thể dừng lại, cho nên anh chỉ có thể thực sự xin lỗi vợ mình, nhưng anh cũng không nghĩ sẽ xảy ra trận hỏa hoạn đó. Mà tuy rằng Lục Tử Chiêu biết mình yêu Điền Tâm Hàm, nhưng dù sao Điền Tâm Hàm cũng đã qua đời trong trận hỏa hoạn. Cho nên, Lục Tử Chiêu áy náy nhất chính là với cô gái năm đó anh từng yêu, bởi vì áy náy, cho nên vẫn không muốn quên. Hoặc lại là anh vẫn luôn yêu cô gái đó, còn đối với Điền Tâm Hàm chính là áy náy. Cứ như vậy, Lục Tử Chiêu càng nhớ về cô gái năm đó anh đã yêu, cũng bởi vì vậy, mới có thể làm ra hành động kì quái đó với Nghê Vân Huyền.

Nghê Vân Huyền nhìn bức ảnh kia, hóa ra anh là người đàn ông như vậy? Đây tính là si tình hay vẫn là vô tình?

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bắt Đầu Học Được

Bộ phim đầu tiên của một diễn viên thường vô cùng quan trọng, có đôi khi bộ đầu tiên hot, sau đó nhận được lời mời không ngừng. Đương nhiên, đại bộ phận diễn viên không có vận khí tốt như vậy, đóng một bộ phim liền trực tiếp gặp may. Càng nhiều diễn viên lựa chọn đi con đường là đóng thêm nhiều phim, bất kể là vai chính, vai phụ hay vai quần chúng, thậm chí là vai phản diện. Bởi vì phải biết rằng, chỉ cần một bộ phim hot, vậy tính là thành công rồi, con đường về sau sẽ dễ đi hơn nhiều. Chỉ là, trong giới giải trí cũng có rất nhiều diễn viên đi diễn cả đời nhưng mãi mãi chỉ diễn vai phụ, thậm chí rất nhiều khán giả còn không biết họ là diễn viên.

Lúc trước Nghê Vân Huyền cũng tiếp nhận rất nhiều chương trình học do công ty sắp xếp, hiện tại phải chờ công ty phân vai diễn cho cô. Mà Lương Bích thì hi vọng Nghê Vân Huyền lựa chọn kĩ một bộ phim, tốt nhất là cô có thể dựa vào bộ phim này mà nổi tiếng. Một khi diễn viên đã nổi tiếng, chính là chờ kịch bản đưa đến cửa, mà không phải mỗi mắt mong chờ sự sắp xếp, hơn nữa sau khi diễn viên mất đi một cơ hội, công ty rất khó muốn đầu tư vào diễn viên này nữa, cho nên bộ phim đầu tiên của diễn viên nhất định không được quá gây thất vọng.

Lương Bích lôi kéo Nghê Vân Huyền đến tiệc rượu của công ty, tất cả nghệ sĩ đều tham dự tiệc rượu này. Đương nhiên, đây không phải là công ty cứng nhắc yêu cầu mọi người phải đến, nhưng phàm là những người nhanh nhạy đều biết không thể bỏ qua cơ hội này.

Tiệc rượu này là Kỳ Thiệu Quân tổ chức riêng cho Mạnh Tư Nghiên, mà Mạnh Tư Nghiên cũng là ngoại lệ duy nhất trong công ty. Cô không nhận phim truyền hình hay phim điện ảnh, mỗi ngày cô đều từ chối một bộ kịch bản, mà lý do cô đưa ra là cô không thích bị mệt. Mạnh Tư Nghiên chỉ nhận mấy hoạt động thương mại, đi catwalk, làm người phát ngôn cho các nhãn hàng quảng cáo, đó là toàn bộ công việc của cô. Người khác cho dù có hâm mộ hay ghen tị cũng vô dụng, danh tiếng của Mạnh Tư Nghiên trong giới nghệ sĩ luôn ở top đầu, mà Kỳ Thiệu Quân cũng lảng xê cô hết mức đem hợp đồng quảng cáo nữ trang về cho cô. Cho nên, ở sau lưng người khác thường nói Mạnh Tư Nghiên chẳng qua là ham chơi mà thôi, Kỳ Thiệu Quân nhiều tiền như vậy, sao có thể không nuôi nổi cô, chính là cô thích chơi, Kỳ Thiệu Quân liền cùng cô chơi.

Đây là lần đầu tiên Nghê Vân Huyền nhìn thấy cô gái làm mê đảo Kỳ Thiệu Quân, không thể không thừa nhận, Mạnh Tư Nghiên là một cô gái xinh đẹp đủ để phái nữ cũng phải rung động. Hơn nữa, Mạnh Tư Nghiên từ trên xuống dưới dường như không tìm ra được một khuyết điểm nào, bất kể là dáng người hay ngoại hình đều có thể đạt điểm tuyệt đối.

Lương Bích lôi kéo Nghê Vân Huyền: “Đừng gần Mạnh Tư Nghiên quá, cô ấy không thích những người nổi bật, nhất là những người xinh đẹp.”

Nghe đồn Mạnh Tư Nghiên từng trực tiếp chinh cho hai nghệ sĩ muốn câu dẫn Kỳ Thiệu Quân vĩnh viễn không xuất hiện nữa, mà Kỳ Thiệu Quân vẫn như trước để tùy cô chơi đùa.

Nghe xong lời Lương Bích, Nghê Vân Huyền tự giác đi vào một góc.

Cho đến khi, tiệc rượu lại trở nên náo nhiệt.

Nghê Vân Huyền nhìn qua, thì ra là Lục Tử Chiêu cũng tham dự tiệc rượu này. Lương Bích nháy mắt với Nghê Vân Huyền, Nghê Vân Huyền cầm một ly rượu đi về phía Lục Tử Chiêu: “Lục tổng, đã lâu không gặp.”

Lục Tử Chiêu thân nhiên quét mắt nhìn Nghê Vân Huyền, lịch sự nâng ly chạm vào ly của cô: “Nghê tiểu thư gần đây tốt không?”

“Cũng không tệ lắm.” Nghê Vân Huyền cố gắng làm bản thân không bối rối trước sự trấn định của anh.

Lục Tử Chiêu vừa mới chuẩn bị mở miệng, Kỷ Thiệu Quân kéo Mạnh Tư Nghiên đã đi tới, vỗ bả vai Lục Tử Chiêu: “Sao rảnh rồi đến đây? Anh nhớ rõ cậu không thích tham dự tiệc rượu thế này, trước kia dù một lần cũng chưa từng mời cậu đến được.”

“Vừa mới giành được một mảnh đất, tâm tình không tồi, đến uống rượu miễn phí cho vui.” Lục Tử Chiêu hơi hột nhìn Kỷ Thiệu Quân.

Sắc mặt Kỷ Thiệu Quân hơi trầm xuống: “Nghĩa là kiếm được không ít?” Kỷ Thiệu Quân uống hết ly rượu: “Vẫn là đầu tư cho anh trai một hai bộ phim đi!”

Mạnh Tư Nghiên đứng một bên nở nụ cười, mảnh đất Lục Tử Chiêu đoạt được trong tay Kỷ Thiệu Quân kia sao có thể dựa vào một hai bộ phim bù lại được tổn thất. Kỷ Thiệu Quân rõ ràng không hài lòng với nụ cười của Mạnh Tư Nghiên: “Đi đi, lấy cho anh một ly rượu.”

Mạnh Tư Nghiên nhìn Kỷ Thiệu Quân một cái, tặng anh một nụ cười mê người: “Muốn uống, tự mình lấy.” Nói xong cô liền rời đi.

Kỷ Thiệu Quân lắc lắc đầu, nhìn thoáng qua Nghê Vân Huyền đứng bên cạnh: “Nghê tiểu thư nên đặt nhiều tâm tư vào kịch bản, không nên phụ sự chờ mong của công ty với cô.”

“Đương nhiên rồi, Vân Huyền sẽ cố gắng.” Nghê Vân Huyền thuận tay đưa cho Kỷ Thiệu Quân một ly rượu đầy.

Kỷ Thiệu Quân nhíu mày, nhìn thoáng qua Lục Tử Chiêu: “Anh nói này em trai, đầu tư cho anh một bộ phim truyền hình đi, hiện tại công ty muốn làm một bộ phim, nhưng vốn còn chưa tới.” Anh ta một phen kéo Nghê Vân Huyền qua: “Nếu cậu đầu tư, vai nữ chính trong bộ phim đó nhất định sẽ để Nghê tiểu thư tới thử. Với điều kiện của Nghê tiểu thư, chắc chắn sẽ lấy được vai diễn đó. Nếu không, vốn không đến, Nghê tiểu thư cũng chỉ có thể quanh quẩn với vài vai diễn hạng hai hạng ba thôi.”

Lục Tử Chiêu thân nhiên nhìn thoáng qua Kỷ Thiệu Quân: “Chuyện này, có liên quan đến em sao?”

Kỷ Thiệu Quân cười nhìn Lục Tử Chiêu: “Không liên quan.” Sau đó liền nghênh ngang rời đi.

Nghê Vân Huyền trầm suy nghĩ, Kỷ Thiệu Quân kia nói rõ ràng là nếu Lục Tử Chiêu không chịu đầu tư, vậy con đường trở thành ngôi sao của cô không thể nào thuận lợi.

Mà Lục Tử Chiêu híp mắt nhìn Kỷ Thiệu Quân đi về phía Mạnh Tư Nghiên, cái tên Kỷ Thiệu Quân này tính cách kỳ thật có chút cố chấp, ví dụ, trong một số chuyện, anh ta không đạt được mục đích thì quyết không bỏ cuộc.

Trong lòng Nghê Vân Huyền tuy căng thẳng, nhưng trên mặt lại thoải mái như cũ: “Lục tổng xông pha gió bụi lại gấp gấp trở về, nói vậy không phải chỉ vì uống vài ly rượu chứ?”

“Vậy Nghê tiểu thư nghĩ sao?”

Vẫn dáng vẻ mọi chuyện không liên quan đến mình như trước, lòng Nghê Vân Huyền trầm trầm, quả nhiên Lương Bích nói đúng, cho dù bị thương tổn, chẳng qua cũng chỉ là bản thân mình mà thôi, đối phương tuyệt đối không có gì áy náy, có khi còn không nhớ đã từng có chuyện như vậy phát sinh.

“Hiện tại công nghiệp xây dựng trở nên bão hòa, cạnh tranh trong công nghiệp trang sức cũng tương đối lớn, ngược lại công nghiệp điện ảnh lại có không gian, tôi nghĩ người thông minh như Lục tổng, hẳn là sẽ không bỏ qua không gian này.” Ngờ khi Nghê Vân Huyền hồ hững, khóe miệng cô mỉm cười, dáng vẻ này cô đã tập luyện trước gương rất nhiều lần, vừa đúng thể hiện được ngũ quan dịu dàng của cô.

“Ngộ nhớ tôi lại thích đi ngược lại con đường đó thì sao? Người khác nghĩ rằng có lợi thì tôi sẽ cố tình không thích động vào.” Anh nhíu mày, dường như hết sức thương thức vẻ mặt rối rắm của cô giờ phút này.

Nghê Vân Huyền nắm chặt ly rượu, mắt vẫn nhìn Lục Tử Chiêu, chỉ là ý cười không còn: “Vậy có thể nói cho tôi biết được không, Lục tổng còn thích cái gì?”

“Tôi còn thích?” Anh ngưng tiếng nói, tay cầm lấy tay cô, vết bầm tím trên tay cô đã biến mất, âm thanh của anh thoáng trầm thấp: “Nghê tiểu thư thật sự là vết sẹo lành lại liền quên đau rồi.”

Nghê Vân Huyền trực tiếp đối mặt với anh: “Không phải đã quên đau, mà là nếu đã đau, vậy dù sao cũng phải ăn chút đường để bù lại cho mình một chút chứ?”

“Không sợ mất nhiều hơn được?”

“Đối với một người chẳng có gì mà nói, chỉ có được không có mất.”

Lục Tử Chiêu nhìn chằm chằm gương mặt Nghệ Vân Huyền, cuối cùng rốt cuộc nở nụ cười, anh lấy tay sờ sờ mặt Nghệ Vân Huyền: “Em thực sự nên cảm ơn vì em đã có gương mặt này, thực sự.”

Khi Nghệ Vân Huyền còn chưa kịp phản ứng, Lục Tử Chiêu đã từ bên người cô rời đi, đến chỗ Kỳ Thiệu Quân.

Cô ổn định lại tâm trạng của mình, kỳ thật vừa rồi cô thực sự sợ hãi; giống như hôm đó, cô nhìn thấy ánh mắt của anh, giống như từ trong đó đọc được suy nghĩ muốn hủy diệt tất cả. Tay cầm ly rượu của cô đã toát đầy mồ hôi. Sau đó, cô không khỏi thở một hơi thật dài. Mẹ hay nói lá gan của cô rất nhỏ, thấy giận sẽ hét chói tai, thấy rắn sẽ bị dọa đến ngất xỉu, thấy ánh mắt dữ tợn của người khác sẽ muốn trốn; cô muốn nói với mẹ: con đã vượt qua từng bước một rồi.

Bắt đầu học được chính là, phải đối mặt, ít nhất không còn muốn trốn tránh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiêu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chỉ Là Thích Người Nào Đó?

Nghệ Vân Huyền lật xem đồng kịch bản này, tất cả đều là vai phụ, không phải nha hoàn yêu người yêu của tiểu thư rồi cuối cùng vì tiểu thư mà chết thì cũng là thích bạn trai của nữ chính, nhưng đối phương không thích mình nên vì vậy phải cô đơn cả đời. Cô lật đi lật lại, tìm không được chút hứng thú gì. Tỉnh Nhạc có điểm khác với các công ty khác, các hãng quảng cáo tìm người phát ngôn là ký hợp đồng với công ty, mà không phải là ký với nghệ sĩ. Nói cách khác, hãng nào đó muốn tìm người phát ngôn ở Tỉnh Nhạc, vậy thì ký hợp đồng với công ty, sau đó công ty sẽ sắp xếp cho một người qua, chỉ cần người này có thể làm đối phương vừa lòng, chuyện hợp tác đôi bên liền đạt được. Dưới tình huống như vậy thì tất cả nghệ sĩ đều phải cạnh tranh, đều phải dựa vào bản thân mình đạt được quyền phát ngôn đó, giống như hậu cung của hoàng đế, hậu cung ba nghìn mỹ nữ, muốn nổi bật hơn, phải tự mình nỗ lực!

Những kịch bản này là Lương Bích dựa vào quan hệ lấy được, công ty đối với những người mới vẫn chiều cô đưa cho vài kịch bản, nhưng vai diễn tuyệt đối không quá hay, nếu vận khí tốt diễn vai thu được kết quả khả quan, về sau có thể không cần dựa vào kịch bản công ty đưa cũng thành công. Nhưng nếu vận khí không tốt, có lẽ công ty sẽ sắp xếp cho nhận một vai diễn thích hợp, nhưng nếu không gây được tiếng vang trên thị trường, cảnh ngộ cũng có thể thực sự thảm, trực tiếp bị ném qua một bên không ai quan. Trước đây, bản thân Nghệ Vân Huyền cũng nhìn thấy vài người mới, muốn trải qua cuộc đời của người bình thường cũng không được, hơn nữa những công ty này cũng có thể vùi dập nhân tài, năm đó có mấy người thực lực mạnh sau khi vào công ty đều phải nhận mấy bộ tề, ngay cả cảm giác tồn tại cũng rất ít, thậm chí không ít khán giả nghĩ họ đã rời khỏi giới giải trí. Trên thực tế, đơn giản là họ không hiểu quy tắc của giới giải trí này, tiếng tăm không phải thứ ngồi chờ là tới, kết quả của khoan tay ngồi chờ chết chính là làm tiêu hao danh tiếng trước kia của mình, cuối cùng còn lại chẳng là bao.

Nghệ Vân Huyền đã nghe không ít kinh nghiệm mà các nghệ sĩ đi trước để lại, bộ phim đầu tiên tốt nhất không nên chọn vai nhân vật phản diện, tuy rằng diễn tốt thì sẽ được công nhận, nhưng nếu diễn không tốt thì có thể trực tiếp phá hủy sự nghiệp, giống như mạo hiểm vậy; tốt nhất là vẫn nên chọn vai diễn bạch liên hoa, tuy rằng một số khán giả không công nhận diễn xuất gì gì đó, nhưng vai diễn như vậy sẽ không làm người ta đặc biệt phản cảm, hơn nữa các ngôi sao nữ vốn là ăn cơm thanh xuân, dựa vào những vai diễn như vậy có thể càng thu hút nhiều khán giả trẻ hơn.

Nghệ Vân Huyền nhìn những kịch bản này, thật đúng là giống như lời của Kỳ Thiệu Quân, hầu hết đều là vai hạng hai hạng ba.

Cô lắc lắc đầu, xoa bóp cái cổ đã mỏi nhừ.

Lúc này, Lương Bích mở cửa bước vào, vút cho cô một kịch bản: “Xem kỹ đi này.”

Cô mang theo một tia kinh ngạc, vẫn là lấy lại rồi giờ qua, một kịch bản hoàn toàn mới, nội dung không nhiều lắm, thậm chí cốt truyện còn hơi đơn điệu, nếu nói nội dung đặc biệt cầu huyết cũng có thể. Câu chuyện tên là , đơn giản kể về chuyện yêu thầm, nữ chính Thẩm Thiên Y từ nhỏ đã thích bạn tốt của anh trai mình là Lạc Tử Thịnh, từ đó phát sinh một loạt tình tiết sau này. Câu chuyện này tựa hồ chính là tự sự, không có cố ý thổi phồng lên, chính là bình thân tự thuật về câu chuyện yêu thầm, đương nhiên, trong đó nữ chính và nữ phụ cũng có chút vướng mắc.

“Kịch bản này là?” Nghệ Vân Huyền ngạc nhiên nhìn Lương Bích.

“Chị nhận cho em kịch bản này, em diễn vai Thẩm Thiên Y, nghiền ngẫm kỹ vai diễn này đi.”

“Nữ chính?”

“Đương nhiên.” Lương Bích kiêu ngạo gật gật đầu, nếu khởi điểm cao một chút, chắc chắn sẽ giúp ích cho sự nghiệp về sau.

Để có thể diễn cho tốt vai diễn này, cô tái bộ tiểu thuyết này về, mất mấy giờ đọc xong hai lần, nói thật, bản thân Nghệ Vân Huyền cũng không quá thích vai diễn Thẩm Thiển Y này, quá lụy tình, cô tán thưởng hơn chính là bạn tốt của Thẩm Thiển Y là Trần Nhất Tâm – cô gái dường như cả người đều nhuộm một sắc màu bi kịch. Nhưng Lương Bích nói, vai diễn Thẩm Thiển Y này thực ra có thể dễ dàng khiến khán giả yêu thích, có thể làm rất nhiều cô gái cảm thấy thỏa mãn về thứ tình yêu mà mình không có được, hoàn thành giấc mộng yêu thầm đẹp đẽ còn dang dở của họ; đồng thời, không ít trạch nam sau khi nhìn đến một cô gái vì yêu mà không ngừng cố gắng lại không cần hỏi đáp, cũng sẽ đau lòng một phen.

Kỳ thật, Lương Bích còn nói một câu hết sức đả kích Nghệ Vân Huyền, vai diễn Thẩm Thiển Y này không quá coi trọng khả năng diễn xuất.

Hơn nữa, Nghệ Vân Huyền còn biết thêm một vài tin tức, bộ phim này quay thực gấp, bởi vì nó đã được một đài truyền hình mua để phát sóng, nếu như có thể thì sẽ được chiếu độc quyền trên đài này, đài truyền hình này vì phim thần tượng mà danh tiếng tăng cao, thu hút nhiều khán giả trẻ nhất cả nước, mỗi lần chiếu phim thần tượng là lại chiếm tỉ lệ xem cao nhất cả nước trong khung phát sóng cùng giờ. Đương nhiên, đài truyền hình này cũng áp dụng hình thức quảng bá rộng khắp, thứ bảy và chủ nhật sẽ có khung giờ vàng chiếu liên hai tập, trực tiếp chạy đua tỉ lệ xem với các chương trình giải trí trên các đài khác, hiện tại vì các chương trình giải trí ngày càng đa dạng nhưng lại thiếu chất lượng, ngược lại càng nhiều người bị bộ phim thần tượng trên đài này hấp dẫn.

Cho nên, ba ngày sau, Nghệ Vân Huyền cùng Lương Bích tham gia buổi họp báo của bộ phim, cũng chính là lễ khai máy phim. Nghi thức thế này thật ra một nửa cũng là để tuyên truyền, giúp bộ phim còn chưa bắt đầu quay đã nóng sẵn.

Chỉ là khi Nghệ Vân Huyền đến nơi, nhìn thấy Lục Tử Chiếu ngồi ở giữa, cô lập tức kéo Lương Bích qua: “Sao anh ta lại ở đây?”

“Anh ta là nhà đầu tư chính cho bộ phim này, xuất hiện ở đây cũng là lẽ thường.”

Nghệ Vân Huyền nhũn mày, đối với sự sắp xếp như vậy tựa hồ không có nhiều ý kiến, đương nhiên, lúc này tâm tư của cô vẫn còn đang đặt vào bộ phim. Cô sẽ đóng phim, sẽ trở thành ngôi sao, cô nhất định sẽ nắm chắc cơ hội này, trở thành một diễn viên thật giỏi.

Cô đi qua, ngồi vào chỗ đã được xếp cho mình. Những phóng viên ở đây thấy cô, giống như đeo chiếc kính lúp lên sẵn soi người mới từng tí một, ít nhất Nghệ Vân Huyền cảm thấy câu hỏi đầu tiên phóng viên đưa ra tương đối gai góc.

“Xin hỏi cô Nghệ, cô chỉ là một người mới chưa có kinh nghiệm, cô cảm thấy dựa vào đâu mình lấy được vai diễn này?”

Lúc đó Nghệ Vân Huyền liền sững sốt, lập tức không biết làm sao. Lương Bích nhận mic: “Điều này chỉ có thể cho thấy rằng đạo diễn tương đối tinh mắt.”

Phóng viên nghe xong lời này, sau đó liền sốt sọt ghi chép vào sổ tay.

Mà phóng viên ở đằng sau lập tức ném đề tài này qua cho Lục Tử Chiếu: “Nghe nói đây là lần đầu tiên Lục tổng đầu tư vào phim truyền hình, tôi muốn hỏi vì sao Lục tổng không lựa chọn nghệ sĩ danh tiếng mà lại lựa chọn một người mới như cô Nghệ đây, trong đó liệu có ẩn tình gì mà mọi người không biết không?”

Nói bóng nói gió, giống như Nghệ Vân Huyền có được vai diễn này chính là nhờ cái gọi là “ẩn tình” kia.

Ánh mắt Lục Tử Chiếu lướt qua phóng viên đó: “Đây thật sự là lần đầu tiên tôi đầu tư vào phim truyền hình, cho nên tôi cũng không có kinh nghiệm với việc tuyển chọn, vấn đề này anh nên hỏi đạo diễn.”

Thái độ của Lục Tử Chiếu không chút để ý, giống như việc Nghệ Vân Huyền nhận được vai diễn này không liên quan gì đến anh, chẳng qua anh phải đeo tấm bảng nhà đầu tư lên mà thôi.

Đạo diễn vốn rất vui vẻ vì Lục Tử Chiếu có thể tham dự lễ khai máy này, những phóng viên ở đây có thể nói là hơn phân nửa đều đến vì Lục Tử Chiếu, phải biết rằng Lục Tử Chiếu rất hiếm khi xuất hiện trong những tình huống như vậy. Cho nên, sau khi Lục Tử Chiếu nói ra lời đó, tuy rằng đạo diễn cảm thấy anh ta không hiểu rõ cô diễn viên Nghệ Vân Huyền này, nhưng chỉ là phó đạo diễn đã nói qua về yêu cầu thương lượng để Nghệ Vân Huyền trở thành nữ chính, nếu Lục Tử Chiếu đã muốn tự mình đến cổ vũ, thì anh ta cũng phải có nghĩa vụ làm dịu lại tình hình: “Tôi có thể chọn cô Nghệ đóng bộ phim này, tất nhiên là bởi vì cô Nghệ hợp với vai diễn, nếu mọi người không tin, đến lúc đó xem phim thì sẽ rõ.”

Phía dưới không ít người nở nụ cười, thậm chí còn vỗ tay.

Truyền thông biết không hỏi được gì từ Nghệ Vân Huyền, dứt khoát đặt ánh mắt vào nam chính, đúng lúc dạo gần đây nam diễn viên đóng vai chính có tin đồn tình cảm với một ngôi sao nữ, vì thế liền bị truyền thông tận dụng cơ hội này biến thành tiêu điểm.

Mà sau lễ khai máy là bữa liên hoan của thành viên đoàn làm phim, cũng làm quen với nhau một phen.

Nghệ Vân Huyền không biết có phải bọn họ cố tình hay không, chỗ ngồi của cô ngay bên cạnh Lục Tử Chiếu, mà phía bên kia là nam diễn viên chính của bộ phim. Lương Bích ở bên tai cô chào hỏi, tạo quan hệ tốt với Lục Tử Chiếu, chẳng sợ chỉ tạo thành một chấm nhỏ quan hệ.

Lục Tử Chiếu trở thành nhân vật chính tuyệt đối, bất kể là đạo diễn hay nhà sản xuất dường như đều mang theo sự tăng bốc nhất định với anh, ngôn ngữ cũng mang theo một tia lầy lộng.

Nghệ Vân Huyền kính rượu với họ mang tính tượng trưng, nói vài câu khen ngợi, cô lợi dụng việc cơ thể không thoải mái liền ra ngoài hít thở không khí.

Cô đứng ở ban công phía bên kia nhà hàng, bóng đêm đã phủ xuống, ánh đèn pha lê bên ngoài đặc biệt tập kích vào đôi mắt con người.

Mà tiếng bước chân sau lưng chính là như vậy đến gần cô, tay cô nắm thật chặt, sau đó cô quay đầu lại: “Lục tổng, có nhả hứng, ngắm phong cảnh?”

“Người có nhả hứng chẳng lẽ không phải em?” Khóe miệng Lục Tử Chiêu giương lên, anh dùng một tay nâng cằm cô lên: “Hơn nữa, chẳng lẽ người còn không đẹp bằng cảnh?”

“Lục tổng lại đùa rồi.” Nghe Vân Huyền không dấu vết lấy tay Lục Tử Chiêu ra: “Nhưng mà hứng thú của Lục tổng cũng thật là nhiều.”

“Hử?”

“Ví dụ như, hiện tại lại thích đầu tư vào phim truyền hình.”

Ý cười của Lục Tử Chiêu càng sâu: “Sao em không cảm thấy rằng, có lẽ là thích người nào đó thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tôi Cho Rằng Cô Ấy Là Em

Nghe Vân Huyền cũng biết đến không ít màn đối thoại trong cái vòng luẩn quẩn này, mang theo chút thăm dò và ám chỉ, chỉ cần một ánh mắt, song phương liền ăn nhịp với nhau. Đương nhiên, làm nhà đầu tư kỳ thật có thêm không ít ưu đãi, tỷ như vừa có thể kiếm tiền, lại vừa có thể lợi dụng thân phận của mình để hưởng thụ một phen. Những ngôi sao nữ tiến vào giới giải trí mà nổi tiếng ngoại trừ một số ít dựa vào các yếu tố khác, phần lớn vẫn là dựa vào vẻ ngoài xinh đẹp. Vẻ ngoài như vậy lại là loại khó có thể thấy trong cuộc sống, có thể nói là người hiếm trong người. Khán giả gửi gắm giấc mộng mình không thể thực hiện được lên người ngôi sao, sau đó trở thành fan hâm mộ trung thành của ngôi sao đó. Nữ nghệ sĩ như vậy bình thường đều mang theo chút kiêu hãnh, chắc hẳn người được fan yêu mến đến mức kiêu hãnh cũng sẽ làm vài nhà đầu tư động tâm, có ham muốn chinh phục trước nay chưa từng có.

Nhưng mà, theo Lương Bích thấy, nghệ sĩ thực sự có thể hấp dẫn nhà đầu tư không phải nhờ khuôn mặt đẹp, cũng không phải do diễn xuất hay niềm kiêu hãnh, mà là sự đơn thuần khi mới tiến vào giới giải trí, điểm này là đáng quý nhất. Sau đó bị những người đàn ông ấy dùng quy tắc trong cái vòng luẩn quẩn này thuần hóa, chẳng còn đơn thuần nữa, lại có thể hiểu được phương thức sinh tồn tốt nhất trong cái vòng này. Con người, luôn bị thương rồi mới hiểu được phải bảo vệ mình.

Lương Bích nhìn Nghe Vân Huyền, phảng phất hiện lên hình ảnh cô đang học hỏi để trải qua quá trình thay da đổi thịt.

Nghe Vân Huyền quả thật vì dăm ba lời của Lục Tử Chiêu mà còn nghĩ đông nghĩ tây, cô sẽ đoán ẩn ý sâu xa trong lời anh nói, sẽ đoán xem lần này anh đầu tư có phải vì cô hay không. Rõ ràng, lần trước anh đã từ chối việc mở rộng phạm vi hoạt động vào lĩnh vực điện ảnh, lại xoay người liền thay đổi chủ ý, vậy mà để cô trở thành nữ chính. Đãi ngộ thế này là vô cùng hậu hĩnh, hiện tại ánh mắt mấy cô gái vào công ty cùng lúc với cô nhìn cô đã thay đổi, nói chuyện hay làm việc với cô cũng cẩn thận hơn, tựa hồ Nghe Vân Huyền cô thật sự có người chống lưng.

Nghe Vân Huyền chuẩn bị xong, liền cùng Lương Bích đến phim trường.

“Em đừng căng thẳng.” Lương Bích vỗ vỗ bả vai cô trấn an.

Nghe Vân Huyền gật gật đầu: “Trong căng thẳng mang theo chút vui sướng.”

“Phải hăng hái hơn nữa.”

Kỳ thật đối với vai diễn này Lương Bích khá chắc chắn, vai diễn này không đòi hỏi quá nhiều kỹ năng diễn xuất, cần hơn chính là giúp khán giả có thể cảm nhận được tình yêu của Thẩm Thiên Y, sau đó thăng hoa vô hạn tình yêu đó. Hơn nữa, Thẩm Thiên Y rõ ràng là một nữ nhân lạnh, cho nên về điểm này, Nghe Vân Huyền hẳn là có thể làm được.

Nghe Vân Huyền tới phim trường, chào hỏi với đạo diễn xong, liền bị đưa đến phòng hóa trang, bởi vì là đây phim hiện đại nên việc hóa trang cũng không tốn quá nhiều thời gian. Nhưng cảnh thứ nhất yêu cầu Nghe Vân Huyền mặc đồng phục học sinh, lấy hình tượng tươi trẻ và trong sáng xuất hiện. Nghe Vân Huyền mặc đồng phục vào, cũng không có vẻ không thích hợp, thậm chí thật sự có dáng vẻ của một thiếu nữ mười mấy tuổi. Nét thanh thuần động lòng người trong đôi mắt cũng không cần phô bày, cô đứng ở đó cũng đủ để người ta tự mình suy nghĩ được cô là một cô gái như thế nào.

Cảnh thứ nhất, Thẩm Thiên Y đứng ở cổng trường đợi Lạc Tử Thịnh, bởi vì cô muốn thổ lộ với anh, nói cho anh biết cô vẫn luôn thích anh, vẫn luôn không coi anh là anh trai. Từ khoảnh khắc anh xuất hiện, ánh mắt cô liền không thể dời khỏi anh, cô biết bản thân mình hèn mọn, thậm chí cô cũng ghét sự hèn mọn của mình.

Nghe Vân Huyền mặc đồng phục học sinh, lặng im đứng ở vị trí mà đạo diễn yêu cầu. Đạo diễn Hoàng đi qua: “Khi Lạc Tử Thịnh và Hạ Tư Linh xuất hiện, ánh mắt của cô phải nhìn chăm chăm vào chiếc xe đạp của họ, sau đó trên mặt phải xuất hiện nét bi thương, đơn giản như vậy, hiểu chưa?”

Nghê Vân Huyền gật gật đầu.

Đạo diễn hô một tiếng “action”, Thẩm Thiển Y đứng ở cổng trường, trên mặt cô vô cùng chờ mong, mang theo hơi thở thanh xuân của một thiếu nữ. Bởi vì căng thẳng, tay cô nhẹ run. Rốt cuộc, giờ tan học đã đến, cô càng trở nên căng thẳng hơn, đứng ở đó không ngừng nhìn quanh. Rồi, anh đi ra, cô nhìn thấy anh. Cô di chuyển bước chân, vừa mới định chạy lên, nụ cười nơi khóe miệng cô đã đông lại. Lạc Tử Thịnh ra rồi. Nhưng, đằng sau chiếc xe đạp của Lạc Tử Thịnh, Hạ Tư Linh đang ôm eo anh.

Họ đều không thấy, phía sau chiếc xe đang xa dần, Thẩm Thiển Y đứng ở đó, ánh mắt của cô di chuyển theo chiếc xe đạp của hai người. Cô không hề động, đứng tại chỗ, cô nhẹ nhàng cắn môi, cũng không khóc, lại làm người ta không đành lòng nhìn về mặt ăn nhấm này của cô.

Cuối cùng, ông kính quay cận mặt cô, cho thấy một đôi mắt trong veo mang theo chút sầu bi.

Một cảnh như vậy, kỳ thật Nghê Vân Huyền bị NG vài lần, bởi vì cô quá căng thẳng, tay vẫn run, ngay cả chân cũng không thể ngừng run. Một cảnh đơn giản, cảm xúc của cô vẫn không sao thích hợp, cũng may là rốt cuộc cũng quay xong. Đạo diễn Hoàng coi như tạm vừa lòng, bởi vì nhìn kết quả, anh ta không có đánh giá gì với diễn xuất của Nghê Vân Huyền, nhưng một nhân vật thế này, Nghê Vân Huyền diễn cũng tương đối thành công.

Bởi vì trong phim, Thẩm Thiển Y xuất hiện nhiều nhất với biểu hiện lãnh đạm thờ ơ, ngoài ra còn có nụ cười mỉm nhàn nhạt, hai biểu hiện này mà nói, cũng không quá khó.

Việc quay phim dừng vào giữa trưa, Lương Bích mua cho cô một hộp cơm: “Hiện tại cảm thấy như thế nào?”

“Đang tìm cảm giác trong vai diễn Thẩm Thiển Y này.” Cô ăn hai miếng cơm, sau đó để hộp xuống: “Lúc trước, sau khi em đọc truyện xong, liền cảm thấy Thẩm Thiển Y quá yếu đuối. Nhưng khi em tự mình tiến vào thế giới tâm hồn của Thẩm Thiển Y, thể nghiệm hi vọng ái ô của cô ấy, cảm giác so với khi mình là một người ngoài cuộc tựa hồ không giống nhau lắm. Cô ấy thích Lạc Tử Thịnh, rồi lại không dám nói, lúc có dũng khí nói thì lại thấy Lạc Tử Thịnh và Hạ Tư Linh ở bên nhau. Cô ấy một mực yên lặng thích Lạc Tử Thịnh, mang thai con của anh ta cũng không dám nói, muốn một mình chịu đựng nỗi đau đó. Vết thương của cô ấy ẩn sâu tận trong tim, không ai thấy, không ai đau lòng.”

Lương Bích cười cười: “Như vậy không tồi, học được phải nghiên cứu tâm lý nhân vật, vậy mới giúp em thể hiện cho tốt.”

“Nhưng mà, em cảm thấy vẫn có chỗ không ổn.”

“Hả?”

“Chỉ nói xem, Thẩm Thiển Y này thích Lạc Tử Thịnh như thế, vậy dù sao Lạc Tử Thịnh cũng phải có chỗ nào đó làm cô ấy rung động chứ? Nhưng em xem kịch bản, hình như không có biểu hiện này.”

“Đâu có nhiều tại sao như vậy.” Lương Bích lắc đầu: “Nhanh chuẩn bị đi kìa, sắp vào cảnh kế tiếp rồi.”

Bộ phim này quả thực chính là bộ phim mình nữ chính diễn, trọng điểm đều ở trên người Thẩm Thiển Y, còn Lạc Tử Thịnh liền giống như thứ nước sốt giúp hương vị thêm đậm đà vậy.

Cảnh thứ nhất vừa rồi chính là vài năm sau Thẩm Thiển Y ngồi trên giường mình nhớ lại, nhớ lại bản thân mình của năm đó, vì vậy thể hiện ra một tình yêu say đắm. Mà hiện tại, cô trở về cuộc sống thực tế, ánh mắt lạnh nhạt của cô đảo quanh căn phòng, nhìn tất cả mọi thứ, trong phòng có một con gấu bông rất lớn. Cô kim lòng không được nở nụ cười, lúc này, anh trai cô Thẩm Thiển Vũ đi đến, bảo cô ra ngoài với anh ấy, Lạc Tử Thịnh đã trở về.

Thẩm Thiển Y rõ ràng hoảng loạn, lại lựa chọn từ chối. Cô không dám, cũng không nỡ, vào lúc này đến gặp chàng trai mà cô nhớ kỹ rất nhiều năm đó. Cô biết, anh nhất định vẫn ngọc thụ lâm phong giống như trước, cũng rõ ràng rằng tất nhiên anh sẽ có thêm nhiều mị lực hơn, nhưng cô thì sao? Hiện tại cô chẳng có gì cả, ngoại trừ cô có thể nói cô yêu anh, cô không có thứ gì để nắm giữ.

Thẩm Thiển Y một mực đợi trong phòng, từ lúc Thẩm Thiển Vũ ra khỏi nhà, cô vẫn ngồi trên giường chờ. Mãi cho đến khi anh trở về, mà cô chờ như vậy, chẳng qua chỉ là muốn biết tình hình hiện giờ của Lạc Tử Thịnh từ miệng Thẩm Thiển Vũ, nhưng cô lại không muốn biểu hiện quá mức rõ ràng. Nghe đến đoạn họ cùng nhau chúc rượu Lạc Tử Thịnh, cô vẫn nhìn không được lo lắng hỏi, có phải họ cố tình chính Lạc Tử Thịnh hay không. Mà Thẩm Thiển Vũ ném ra một trái bom khác, Lạc Tử Thịnh không bị chính, bởi vì bên người anh còn có một Hạ Tư Linh. Bởi vậy, Thẩm Thiển Y mới hiểu được, thì ra họ vẫn luôn ở bên nhau, nhiều năm như vậy vẫn luôn ở bên nhau. Cô có vẻ càng thêm hèn mọn, bởi vì cô chưa từng ở bên cạnh anh, lúc anh đau lòng và khó chịu nhất, cũng không phải cô ở bên cạnh anh.

Những thứ này đều là cảnh diễn nội tâm, thông qua số chỉ trên đồng hồ để biểu thị thời gian chờ đợi của Thẩm Thiển Y, thông qua vẻ ngấm ngấm chịu đựng để thể hiện nội tâm đau đớn của cô.

Nghê Vân Huyền quay xong cảnh cuối cùng đã là ban đêm, cô xoa xoa bả vai. Cô là diễn viên bị đạo diễn nói nhiều nhất, có điều các diễn viên trong đoàn tương đối hòa nhã, đều tới động viên cô, thế này không có gì cả, bộ phim đầu tiên bị đạo diễn mắng là chuyện bình thường, không phải ai cũng là thiên tài, vừa mới diễn đã được đạo diễn khen.

Chỉ là lúc Nghê Vân Huyền đang chuẩn bị đi qua chỗ Lương Bích, cô phát hiện Lạc Tử Chiếu vậy mà tới phim trường. Lương Bích cân nhắc một chút, chủ động rời đi. Nghê Vân Huyền hơi dừng bước chân, vẫn là đi về phía Lạc Tử Chiếu: “Lạc tổng, hiếm thấy rảnh rỗi như vậy.”

“Đi ngang qua, vào nhìn xem.”

Ý này là để cô đừng tự mình đa tình nữa?

Nghê Vân Huyền nghĩ đến lời Lương Bích nói, nếu không có Lục Tử Chiếu, căn bản cô không thể nhận được vai diễn Thẩm Thiển Y này. Mà nếu anh làm như thế, nói vậy cũng là muốn đạt được lợi ích. Lương Bích và Nghê Vân Huyền cũng từng đề cập đến đề tài này, nếu cô không muốn, cũng có thể cự tuyệt, điều kiện tiên quyết là có thể rời khỏi Lục Tử Chiếu, nhưng không được đắc tội với anh. Có thể giả bộ hồ đồ, dù sao người như họ cũng không đến mức không hiểu được ngầm ý trong đó. Nhưng nếu cô chọn rời đi, vậy con đường của cô liền không suôn sẻ.

Nghê Vân Huyền giả bộ nhìn thời gian trên di động: “Đã trễ thế này, không biết Lục tổng ăn cơm chưa...”

“Vừa lúc tôi đang đói.” Lục Tử Chiếu thản nhiên cười.

Nghê Vân Huyền cũng cười, sau đó vào xe Lục Tử Chiếu đã được mở cửa, cùng anh đi ăn cơm.

“Nghê tiểu thư muốn ăn gì?” Lục Tử Chiếu mở miệng trước.

“Bít tết.” Nghê Vân Huyền cũng không khách khí.

Ánh mắt Lục Tử Chiếu dạo qua một vòng trên mặt Nghê Vân Huyền: “Em thích ăn?”

“Chẳng lẽ Lục tổng không thích?”

“Em xác định em thích?”

“Xác định.” Nghê Vân Huyền cho Lục Tử Chiếu một biểu hiện nghiêm túc: “Thật sự xác định.”

“Vậy sao?”

“Chẳng lẽ Lục tổng cho rằng tôi không thích?”

“À, thì ra là tôi nhớ nhầm, có một người không thích, tôi cho rằng cô ấy là em.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đây Không Phải Loại Mì Tôi Thích Ăn

Như thế nào có thể làm cho một người tâm phiền ý loạn, trong lòng đã tỏ nhưng ngoài mặt vẫn mơ hồ. Không rõ ràng suy nghĩ của mình, mang thâm ý dò xét, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa ra ám chỉ trong lời nói, nhưng cố tình lại không rõ ràng. Không cần suy nghĩ quá nhiều, trực tiếp chờ đợi xem đối phương có phản ứng gì.

Lục Tử Chiếu đưa cô đến một nhà hàng cơm Tây thanh tịnh được trang trí tinh tế, đẹp mắt, trước tiên anh kéo ghế ra cho cô, cô mới ngồi xuống.

Sau đó phục vụ cầm thực đơn đến, để hai người gọi món.

Nghê Vân Huyền chọn bít tết bày phần chín, sau đó đưa thực đơn cho Lục Tử Chiếu. Lục Tử Chiếu chỉ nhìn Nghê Vân Huyền, sau đó mới quay sang nhìn phục vụ mở miệng: “Giống vậy.”

“Hẳn là anh thích ăn bít tết đúng không, nghe nói hễ là du học sinh trở về đều thích ăn thứ này.”

Lục Tử Chiếu mang theo ý cười: “Sao em biết tôi đã từng đi du học?”

“Chẳng lẽ không có?” Nghê Vân Huyền cũng không rồi rẫm: “Tôi đoán thôi, đã đoán sai rồi sao?”

“Đúng rồi.” Anh gật gật đầu: “Rất đúng.”

Lúc này, phục vụ bê hai phần bít tết lên: “Xin mời dùng.”

Nghê Vân Huyền chậm rãi dùng dao đĩa cắt ra, cô làm xong động tác này, mới phát hiện Lục Tử Chiếu ngồi đối diện không hề động, chỉ nhìn cô: “Sao anh không ăn?”

Lục Tử Chiếu để phần bít tết qua một bên, hai tay đặt ở trên bàn, thoát nhìn như vậy khoảng cách giữa anh và cô gần lại không ít. Ánh mắt anh nhìn thẳng vào đôi mắt cô: “Sao em không hỏi, lúc trước tôi cho rằng em là ai?”

Nghê Vân Huyền dùng đĩa xiên một miếng bít tết, bỏ vào trong miệng mình: “Không phải nói sự tò mò giết chết con bò hay sao? Người hay tò mò, dường như không có gì tốt.”

“Vậy em nhất định có thể sống rất lâu.”

Anh vẫn không có ý định ăn, vẫn nhìn cô. Nghê Vân Huyền ăn mấy miếng: “Anh không thích ăn thứ này?”

“Trước kia thích.”

“Hả?”

“Bởi vì có người không thích, cho nên, theo đó liền không thích.”

“Sở thích sẽ theo người khác mà thay đổi sao?”

“Sẽ, chỉ là phải xem đối phương là ai.”

Nghê Vân Huyền lau miệng: “Anh thích ăn gì, hiện tại có thể tùy anh làm chủ.”

Lục Tử Chiêu gõ chuông, phục vụ liền đến tính tiền.

“Nếu tôi nói tôi thích ăn mì, em cũng nguyện ý đi cùng?”

“Mì? Dáng vẻ khi ăn thứ đó dường như cũng không đẹp cho lắm.”

“Quả thật.” Lục Tử Chiêu đi ở phía trước: “Không phù hợp với thân phận ngôi sao tao nhã của em.”

Tay Nghê Vân Huyền hơi nắm chặt: “Lục tổng lại nói đùa rồi.”

Hai người vào một nhà hàng mì Ý, lần này, cô nhìn anh ăn. Chỉ là Lục Tử Chiêu ăn cũng không nhiều, nhìn qua không mấy hứng thú.

Lúc ra khỏi nhà hàng, cuộc sống về đêm dường như mới bắt đầu, đâu đâu cũng là người, tiến hành đủ loại hình thức giải trí.

“Tôi đưa em về.”

Nghê Vân Huyền gật đầu.

Lên xe, hai người không có trao đổi gì. Lần này, anh không mang theo tài xế, tự mình lái xe.

Tới chỗ ở của cô, anh dừng xe lại. Cô quay sang mở cửa xe, lại mở không được, cô kinh ngạc nhìn anh.

“Không nói chút gì sao?”

“Cảm ơn?” Cô mang theo sự thăm dò.

Anh kéo tay cô đặt lên trán mình: “Em sờ xem, có phải phát sốt rồi hay không?”

Cô muốn rút tay lại, nhưng anh lại nắm chặt lấy, không cho phép cô thu tay về: “Hắn là không có, là tay anh rất lạnh.”

“Vậy sao?” Sau khi cô mở miệng anh mới buông tay cô ra, sau đó đặt tay mình lên trán cô: “Hình như thật sự là như vậy, nhiệt độ của chúng ta tựa hồ không khác nhau lắm.”

“Lục tổng.” Cô nhìn anh: “Tôi cần nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn phải đến phim trường.”

Anh liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó lấy từ trong túi áo ngực ra một bao thuốc lá, rút một điếu ra, đưa bật lửa cho cô. Tuy cô thấy khó hiểu, nhưng vẫn châm lửa đưa đến đầu điếu thuốc anh ngậm trên miệng.

“Sẽ hút sao?”

Cô lắc đầu.

“Vậy thử xem.” Anh bỏ điếu thuốc vào miệng cô: “Hút một hơi, tôi sẽ mở cửa xe.”

Cô thỏa hiệp nhìn anh, vừa hút một hơi đã ho sặc sụa.

Anh lấy điếu thuốc ném ra ngoài cửa xe, kéo cơ thể của cô qua, giữ lấy mặt cô rồi hôn, tay anh giữ chặt cằm cô: “Em cũng biết, nếu tôi không cho em đi, em không đi được.”

“Vậy anh sẽ để tôi đi sao?”

Anh nhìn cô hồi lâu: “Em đi đi!”

Lúc này Nghe Vân Huyền mới mở cửa xe, sau đó nhìn anh: “Cảm ơn Lục tổng đã đưa tôi về.”

“Thứ tôi thích ăn không phải là mì Ý.”

“Hả?”

“Lần sau sẽ đưa em đi ăn loại mì mà tôi thích.”

Nghê Vân Huyền còn chưa phản ứng lại, anh đã khởi động động cơ lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Con Chả Vì Mẹ Mà Sống

Ngày hôm sau, Nghe Vân Huyền quay phim xong liền chủ động tìm Lương Bích, bởi vì cô đã có việc của mình, Lương Bích cũng không giống như trước lúc nào cũng ở bên cạnh cô. Hơn nữa, Lương Bích cũng có chuyện riêng cần xử lý.

“Em muốn đổi chỗ ở.” Nghe Vân Huyền đi thẳng vào vấn đề.

Đối với yêu cầu của cô Lương Bích tựa hồ không giật mình tí nào: “Có thể cho chị một lý do được không?”

“Không phải chị nói em cần phải độc lập sao?” Cô mỉm cười ngọt ngào, là lời với Lương Bích.

Bộ dạng này của cô làm Lương Bích nhớ đến khi đạo diễn Hoàng vô ý nhắc tới Nghe Vân Huyền có nói một câu, nghệ sĩ như vậy cho dù không có năng lực nhưng nhất định cũng sẽ có một vị trí trong giới giải trí, có đôi khi phải thực sự cảm ơn món quà ngoại hình mà bố mẹ đã tặng cho.

“Đây là nguyên nhân khiến em phải đổi chỗ ở?” Lương Bích đưa cho cô một tách cà phê: “Chị không có ý kiến.”

Thấy Lương Bích nói vậy, ngược lại cô cảm thấy ngoài ý muốn: “Cứ như vậy?”

“Chị muốn biết, suy nghĩ của em với Lục Từ Chiếu.”

“Hả?”

“Em chưa từng nghĩ tới việc từ chối anh ta đúng không?”

“Chị nói xem, có người phụ nữ nào muốn từ chối một người có thể nâng mình lên tận trời như vậy?”

Lương Bích nhìn gương mặt xinh đẹp dường như vẫn còn nét thuần khiết này của cô, kỳ thật cũng đã thay đổi. Nhưng khi đối mặt với nhiều cám dỗ như vậy, hẳn là sẽ thay đổi, hoặc là sẽ càng thêm kháng cự, hoặc là đôi ý tiếp nhận cám dỗ đó, nhưng Lương Bích vẫn muốn nhắc nhở: “Người có thể nâng em lên tận trời, vậy nhất định cũng có thể ném em xuống địa ngục.”

“Nhưng mà, không thử sao biết?” Ánh mắt cô hiện lên vẻ kì dị: “Hơn nữa, cảm giác lên tận trời biết đâu lại có thể là hồi ức đẹp đẽ nhất.”

“Có lẽ vậy!”

Nghê Vân Huyền thuận tay cầm lấy một tờ báo: “Nhâm Thu Yên này diễn xuất thực sự tốt? Người cố gắng hơn cô ấy có rất nhiều, người xinh đẹp hơn cô ấy cũng không ít, vì sao giải thưởng diễn viên xuất sắc nhất luôn được trao cho cô ấy? Kỳ thật điều này chúng ta đều rõ ràng, bởi vì cô ấy hơn những người khác, cô ấy sẽ lợi dụng bản thân mình.”

Lương Bích tùy tiện ném tờ báo này vào trong thùng rác: “Là cái gì làm em phải lợi dụng bản thân mình?”

“Quyền lợi và địa vị.” Về mặt Nghe Vân Huyền thân nhiên: “Em không muốn cả đời không có tiếng tăm gì héo dần héo mòn trong cái vòng luẩn quẩn này, rất nhiều người tới khi già rồi mới hối hận tại sao lúc trước không chọn một con đường khác. Em muốn thành công, trong cái vòng này, đó là mục tiêu cuối cùng của em. Em nghĩ rất rõ ràng rồi, Lục Từ Chiếu chẳng qua muốn chơi nên đầu tư một bộ phim thần tượng, mà em có thể trở thành nữ chính, có thể có khởi điểm cao hơn người khác rất nhiều, thậm chí có tiền đồ hơn. Nếu không, em chỉ có thể giống những người khác, dựa vào rất nhiều vai phụ, cho đến lúc có một vai phụ nào đó làm khán giả rung động thì mới nắm được cơ hội. Em không muốn như vậy, em em muốn thành công, em phải

nổi tiếng.”

“Giới giải trí là một chiếc thùng nhuộm lớn, em cảm thấy, một ngày nào đó, em còn nhận ra chính bản thân mình được sao?” Lương Bích lắc đầu: “Chỉ cho rằng, ít nhất, em sẽ không lựa chọn thỏa hiệp nhanh như vậy.”

“Không phải người thông minh là người đã sớm biết mình muốn gì đồng thời hiểu được phải giành lấy hay sao?”

“Được rồi, chị tôn trọng sự lựa chọn của em.” Lương Bích thỏa hiệp: “Nhưng mà, thời gian gần đây biểu hiện lạt mềm buộc chặt của em với Lục Tử Chiêu cũng không tệ lắm.”

Nghê Vân Huyền cười cười: “Kỳ thật chị cũng biết, em sẽ thỏa hiệp, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi. Rất nhiều người sẽ đợi đến khi cùng đường bí lối, đợi đến tận khi người khác cầm dao kề lên cổ mình mới lựa chọn thỏa hiệp, mà em thì lựa chọn sớm hơn, cũng tránh cho mình phải chịu khổ.”

Lương Bích chỉ cười, giờ phút này vậy mà cô nhớ đến một bộ tiểu thuyết đã đọc từ rất lâu rồi, bộ tiểu thuyết đó bây giờ cũng đã được chuyển thể thành phim truyền hình. Cô nhớ rất rõ, trong có một tình tiết, Chân Hoàn để mẹ mình đi đến trước mặt Huyền Lăng, bởi vì mẹ nàng và Hoàng hậu trước có vài phần tương tự. Huyền Lăng nhìn thấy mẹ của Chân Hoàn, hiện tại bà đã già. Nếu năm đó Thuận Nguyên Hoàng hậu còn sống, đến bây giờ có thể cũng có tuổi giống mẹ của Chân Hoàn, không còn trẻ trung xinh đẹp động lòng người như trước nữa. Mà sau khi Huyền Lăng gặp mẹ của Chân Hoàn liền ôm chặt lấy Chân Hoàn. Tại một khắc đó, trong lòng Lương Bích thật không dễ chịu.

Huyền Lăng lúc này cũng không một lòng với Chân Hoàn, thậm chí sùng ái rất nhiều mỹ nữ, chia yêu thương của y thành rất nhiều rất nhiều phần. Lương Bích cảm thấy Huyền Lăng không hoàn mỹ, cũng không phù hợp với giấc mộng trong lòng các thiếu nữ, nhưng y chân thực, hơn nữa y yêu nhất và chỉ yêu mỗi Thuận Nguyên. Nhưng tất cả những điều này bị Chân Hoàn tự mình hủy diệt, có lẽ đó cũng là sự thật mà Chân Hoàn hiểu được. Huyền Lăng yêu Thuận Nguyên, thực sự yêu. Nhưng đó chẳng qua là bởi vì Thuận Lăng chết đi trong những năm tháng tuổi đẹp nhất, cho nên vẻ đẹp của nàng giống như ảo ảnh thường xuất hiện trong lòng Huyền Lăng. Bởi vì, y không thể giữ lại một phần hoàn mỹ của ngày trước, cho nên vẫn hoài niệm.

Lương Bích nhìn Nghê Vân Huyền, có lẽ Lục Tử Chiêu thực sự có vài phần thiện cảm với cô, như Lương Bích đoán thì bởi vì Nghê Vân Huyền có nét giống với cô gái đầu tiên mà Lục Tử Chiêu yêu. Nhưng Lục Tử Chiêu có thể rất yêu cô gái kia, cũng có thể thực sự trả giá rất nhiều thứ. Anh ta áy náy với cô gái đó là điều không thể phủ định, huống chi với người gần giống với cô gái đó. Lục Tử Chiêu bây giờ, cùng với Huyền Lăng một lòng nhớ đến Thuận Nguyên kia có gì khác nhau.

Có lẽ, nếu lúc trước anh ta gặp được cô gái xinh đẹp hơn Nghê Vân Huyền thì hiện giờ sẽ chán ngấy cô thôi.

Nhưng, mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, cô không thể nói lựa chọn của Nghê Vân Huyền rốt cuộc là đúng hay sai. Con người chính là loài động vật mâu thuẫn như vậy, rõ ràng lúc trước cô khuyên Nghê Vân Huyền phải nhìn nhận rõ trong cái vòng luẩn quẩn này sẽ gặp phải những chuyện gì, bảo Nghê Vân Huyền phải chấp nhận sự không công bằng thoát nhìn không thể tưởng tượng nổi kia. Mà hiện giờ, Nghê Vân Huyền tự mình tiến lên từng bước, bản thân cô lại ở đây cảm thấy lòng người.

Mà Lương Bích đánh giá Nghê Vân Huyền vài phần, ngoại hình và điều kiện tuyệt đối có thể coi là cao, điều này là không thể nghi ngờ.

Mỗi người đều có con đường của riêng mình, tương lai là thứ không thể xác định trước, ai có thể bảo đảm rằng Nghê Vân Huyền không phải là người may mắn nhất kia?

Nghê Vân Huyền nhìn Lương Bích vẫn trầm mặc không nói gì: “Hiện tại có phải chị cảm thấy coi thường em hay không?” Còn chưa chờ Lương Bích mở miệng, cô lại tự cười nói: “Kỳ thật, em biết, em cũng có thể lớn tiếng nói với bản thân: tôi có thể dựa vào bản thân mình đạt được thành công, không cần phải dựa vào bất cứ tên đàn ông nào cả, có thể dựa vào chính mình mà đi lên. Nhưng em không có nhiều thời gian như vậy, em muốn phải nhanh chóng nổi bật, em rất khát khao được thành công.”

“Chỉ hiểu được tâm tình đó của em.” Rất nhiều chàng trai cô gái đều ôm giấc mộng thành ngôi sao, nhưng giấc mộng có thể được gọi là giấc mộng, chính là vì tỉ lệ số người thực hiện được nó quá nhỏ.

“Chị cảm thấy Lục Tử Chiêu là dạng người như thế nào?”

“Thế em cảm thấy sao?”

“Từ thái độ của anh ta với vợ, em nghĩ anh ta cũng được coi như một người có tình có nghĩa!” Cô tự giễu cười: “Có lẽ, anh ta sẽ cho em tất cả những gì em muốn, coi như theo nhu cầu.”

Lương Bích gật gật đầu, nhưng vẫn mang nghi vấn ở trong lòng nói ra: “Vân Huyền, chị không biết em đã trải qua cuộc sống như thế nào, nhưng em cho chị cảm giác rất mâu thuẫn. Từ lần đầu tiên em gặp được Lục Tử Chiêu, lúc đó em giống như tiểu bạch thỏ bị thương vậy, làm người ta không tự chủ được suy nghĩ phải che chở em. Em của khi đó, đã chịu thương tổn rất lớn, mà nỗi sợ hãi em biểu hiện ra bên ngoài tuyệt đối cũng không phải là giả. Em quả thực sợ Lục Tử Chiêu, nhìn thấy anh ta sẽ cảm thấy căng thẳng. Nhưng bây giờ mới trôi qua không bao lâu, em đã có thể nói chuyện cùng anh ta một cách tự nhiên, thậm chí thực thản nhiên đối mặt với anh ta. Thay đổi như vậy giống như phải cần đến rất nhiều năm mới có thể hoàn thành được, nhưng trong thời gian ngắn như vậy em hoàn toàn làm được rồi. Chị có chút khó tin, hiện tại trong lòng em giống như có một niềm tin mạnh mẽ vậy.”

“Niềm tin của em chính là muốn cắm rễ trong giới giải trí. Kỳ thật, em không thay đổi, chỉ là đã nghĩ thông suốt. Sau đó hướng đến con đường có lợi nhất cho mình.”

“Thôi được rồi!”

Sau khi Lương Bích rời đi, Nghê Vân Huyền đi đến trước bàn trang điểm, cô nhìn chính mình ở trong gương: “Tôi thay đổi sao?”

Cô lấy một tấm ảnh ra, nhìn người trong đó, cô mỉm cười: “Mẹ, con nhất định sẽ hoàn thành giấc mộng của mẹ, lúc đó con sẽ đến tìm mẹ.”

Cô hôn lên bức ảnh: “Con hiện tại, chỉ vì mẹ mà sống, tất cả những thứ khác đều không quan trọng. Thật sự, đều không quan trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tôi Thích Loại Mì Này

Cảnh quay này của Nghê Vân Huyền rất quan trọng, cũng thực náo động, có thể nói là một cảnh rối rắm trong.

Sau khi Thẩm Thiên Y cố lấy dũng khí muốn dùng đám cưới để ràng buộc mình với Lạc Tử Thịnh thành công, hôn lễ của cô, vốn nên ngập tràn những điều tốt đẹp. Cô được gả cho người đàn ông mà mình yêu nhất, người mà cô vẫn yêu nhiều năm như vậy, người đàn ông mà cô vẫn nghĩ đến, vẫn nhớ kỹ. Cho nên, giờ phút này, Thẩm Thiên Y phải hạnh phúc, cô hẳn là phải mang theo nụ cười, mang theo hạnh phúc mà nhận hết những lời chúc phúc của mọi người.

Nhưng, Thẩm Thiên Y nên hạnh phúc bao nhiêu, thì hôn lễ thực sự này lại tàn nhẫn bấy nhiêu. Lạc Tử Thịnh không đào hôn, nhưng anh chăm biếm để Hạ Tư Linh làm phù dâu cho Thẩm Thiên Y. Mà Lạc Tử Thịnh cũng không cho Thẩm Thiên Y nửa phần mặt mũi, hiện tại anh chỉ vô cùng áy náy với Hạ Tư Linh. Cho nên cảnh này vốn là một hôn lễ từ trong giấc mộng biến thành sự thật của Thẩm Thiên Y, cuối cùng lại chỉ có thể để cô trở mặt nhìn người đàn ông mình yêu nắm tay một cô gái khác.

Giờ phút này Thẩm Thiên Y không phẫn nộ, không u sầu, cô giống như một người ngoài cuộc, cười với mọi người. Nhưng nếu có thể thật sự nhìn thấu cô, ánh mắt cô chưa từng rời khỏi Lạc Tử Thịnh – người đàn ông làm nhiều loạn tâm trí cô nửa phần.

Sau hôn lễ, Thẩm Thiên Y đứng ở cửa khách sạn, giống như một pho tượng, nhìn Lạc Tử Thịnh mang theo Hạ Tư Linh – vốn là nhân vật chính trong hôn lễ hôm nay rời đi.

Đây là cảnh diễn lại sự mâu thuẫn giằng xé, cho nên cực kỳ quan trọng. Nhưng mà Nghê Vân Huyền vẫn liên tục bị NG. Cuối cùng, đạo diễn đi đến trước mặt cô: “Biểu cảm không đến nơi. Thẩm Thiên Y đích thực không lộ ra cảm xúc gì, nhưng không phải là đồ dẫn giống cô.”

“Xin lỗi, để tôi thử lại lần nữa.” Nghê Vân Huyền áy náy.

“Nhớ kỹ biểu cảm.”

Nghê Vân Huyền đứng ở cửa khách sạn, nhìn chiếc xe đang rời đi kia.

Kỳ thật, lần quay cuối cùng không tốt cho lắm, quay quá nhiều lần, cuối cùng bản thân cô không còn nhiều kiên nhẫn nữa, lần này cuối cùng mới được cho qua.

Cô kéo chiếc áo cưới thật dài, đi vào phòng thay đồ. Mặc chiếc áo cưới này trên người làm cô cảm thấy rất không thoải mái, cả người cũng bị gò bó. Cho dù trong phim trường mọi người rất hài lòng và cũng khen ngợi đáng về cô khi khoác lên mình chiếc áo cưới này.

Trước tiên cô uống một ngụm nước, nghe thấy tiếng mở cửa, cô không quay đầu lại dặn: “Nhanh giúp tôi cởi chiếc áo cưới này đi.”

Đối phương thật sự bước đến sau cô, kéo khóa sau lưng xuống. Cô cảm thấy chỗ nào đó không đúng, buông cốc nước xuống rồi xoay người lại: “Lục... Lục tổng.”

Lục Tử Chiếu không chút ngưng ngừng: “Còn cần tiếp tục cởi không?”

“Không... không cần.” Nghê Vân Huyền cúi thấp đầu: “Sao Lục tổng lại đến đây?”

“Không phải lần trước tôi đã nói rồi sao, tôi muốn dẫn em đi ăn loại mì mà tôi thích.”

“À, ra vậy.” Cô giữ lấy làn váy sau lưng.

Lục Tử Chiếu đứng ở trước mặt cô, đánh giá cô từ đầu đến chân một lần, lúc này mới bám vào bên tai cô: “Em mặc áo cưới rất đẹp, tôi ở bên ngoài chờ em.”

Sau khi anh ra ngoài, lúc này Nghê Vân Huyền mới thở ra một hơi thật dài. Cô khóa trái cửa lại, sau đó nhanh chóng thay chiếc áo cưới ra, đợi lát nữa sẽ có nhân viên tới mang giày cho chủ cửa hàng. Mà sau đó cũng không có cảnh của cô, cô cũng có thời gian. Những cảnh sau đều là cảnh “đêm tân hôn”

của Lạc Từ Thịnh và Hạ Từ Linh, không liên quan đến cô.

Nghê Vân Huyền đổi sang một bộ trang phục bình thường, lúc này mới đi ra. Nhân viên thấy cô đi về phía Lạc Từ Chiêu thì cũng coi như không thấy, chỉ vội vàng làm chuyện mình nên làm.

Lạc Từ Chiêu đứng bên cạnh xe, cầm di động chơi trò chơi, sau khi nhìn thấy thân ảnh của cô qua gương chiếu hậu, anh liền cắt điện thoại đi, xoay người nhìn cô từng bước một đi đến chỗ mình.

“Đề Lạc tổng đợi lâu rồi.” Cô mang theo ý cười, tâm tình rõ ràng được thả lỏng.

“Hôm nay quay phim rất thuận lợi?”

Cô kinh ngạc nhìn anh: “Chỉ có thể nói là có tiến bộ, so với hôm qua thì NG ít hơn năm lần.”

Khóe miệng Lạc Từ Chiêu cười cười, anh lắc đầu, để cô lên xe.

Anh không chạy xe đến trung tâm thành phố, ngược lại đi về hướng ra ngoại ô. Cô nhú mồm: “Đây là đi đâu?”

“Ăn mì.”

Cô há mồm, vẫn là lựa chọn im miệng.

Xe chạy đến vùng ngoại ô, bóng dáng những công trình kiến trúc cao lớn dần không còn, hai bên đường quốc lộ đều là hàng cây xanh tốt. Mà cô chỉ nhìn gương mặt anh, anh thực sự chuyên tâm lái xe, mắt nhìn thẳng phía trước. Sau khi xe tiếp tục rời xa nội thành, hai bên đường đều là hàng trúc, là trúc đá. Loại trúc này độ dai rất cao, xếp chỉ chít hai bên quốc lộ, tạo thành lan can bảo vệ cứng chắc, hơn nữa còn có chức năng xanh hóa môi trường.

Cô thu hồi ánh mắt, nhìn thoáng qua hàng trúc bên ngoài. Lá trúc rất nhỏ, rất gần nhau, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến sinh khí của chúng.

“Đây thật sự là đi ăn mì?” Cô nhú mồm.

“Em có thể cho rằng tôi lừa mạng bán em đi.”

“Vậy tôi phải cảm thấy vinh hạnh rồi, khiến tổng giám đốc tập đoàn Viễn Xuyên phải tự thân xuất mã lừa bán tôi.”

“Tôi cũng cho là như vậy.”

Xe tiếp tục đi, phía trước xuất hiện vài thôn xóm, mà xe của Lạc Từ Chiêu dừng lại ở đây.

Cô theo anh xuống xe, nhìn bốn phía, cách đó không xa có một quán mì, bảng hiệu trên quán ghi “Mì Trường Thọ”.

Cô đuổi kịp anh: “Đi xa như vậy đến ăn một bát mì, đã đói đến gần ngất rồi, ăn bất cứ thứ gì cũng sẽ cảm thấy rất ngon.”

Bước chân Lạc Từ Chiêu dừng lại một chút, anh liếc cô một cái không nói gì, trực tiếp đi vào trong quán.

Bên trong không rộng, nhưng cũng may là nhìn qua vô cùng sạch sẽ. Nghê Vân Huyền nhìn kết cấu nơi này, lựa chọn bàn gần cửa.

Lạc Từ Chiêu nói với phục vụ: “Hai bát mì nhỏ.”

Ngay sau đó Nghê Vân Huyền thêm vào một câu: “Bát của tôi chỉ có nước lèo thôi, không hành, cho nhiều rau thơm.”

Lúc cô quay đầu lại, Lạc Từ Chiêu đang thâm trầm nhìn về phía cô.

Cô cười cười: “Không ăn được cay,” cô chỉ vào cổ họng của mình: “chịu không nổi nửa điểm kích thích, nếu không sẽ đau.”

Anh gật gù đầu, cảm xúc lại có chút hạ xuống.

Mì được bê lên, trước lúc Lạc Từ Chiêu bắt đầu “chiến đấu”, Nghê Vân Huyền đưa một đôi đũa qua: “Tôi tự chuẩn bị, vừa vệ sinh lại bảo vệ môi trường.”

Lạc Từ Chiêu trầm mặc hồi lâu, vẫn là nhận lấy đôi đũa, sau đó cúi đầu ăn mì. Bát mì của anh thoát nhìn quả thực trông rất hấp dẫn, cần gia vị gì cũng có, mà anh cũng ăn tương đối ngon miệng. Trái lại, dường như cô không thích ăn những thứ này cho lắm, cầm đũa ăn mấy miếng rồi thôi.

Cô nhìn Lạc Từ Chiêu ăn xong, lấy đôi đũa của anh để đi rửa: “Mẹ tôi từng nói, những cô gái siêng năng có thể thu phục được trái tim đàn ông.”

“Vậy mẹ em có nói cho em hay không, những cô gái lãng phí sẽ làm cho đàn ông ghét?” Lạc Từ Chiêu nhìn qua bát mì cô gần như chưa động vào.

“Thật à?” Cô vô tội mở miệng: “Có lẽ mẹ quên nói cho tôi biết.”

Nghê Vân Huyền mượn nhà bếp nơi này để rửa hai đôi đĩa, cô lau khô rồi cất đi.

Có điều, lần này Nghê Vân Huyền xưng phong trà tiền, cô đưa tám tệ cho chủ quán.

“Lần trước anh mời tôi, lần này tôi mời lại, công bằng rồi đúng không?”

Lục Từ Chiêu chỉ cười nhẹ, không nói gì, trên thực tế từ sau khi cô tự mình đi rửa đĩa anh liền trầm mặc.

Mà trên đường về, anh cũng không có dự định nói gì, Nghê Vân Huyền cũng hiểu chuyện không quấy rầy anh.

Tối nội thành, Lục Từ Chiêu mới mở miệng: “Sao em biết giá bát mì đó?”

Anh thấy, cô thanh toán tám tệ, không phải là trả mười tệ để chủ quán thối lại.

“Không phải phục vụ đã nói rồi sao?”

“VẬY Ạ?”

“Hơn nữa, không phải trên tường có dán bảng giá cả các loại mì hay sao?”

“Tôi còn tưởng rằng, em vẫn luôn nhìn tôi chứ!”

“Thì ra, anh còn rất tự luyện.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tôi Tưởng Rằng, Em Sẽ Thích

Từ sau khi đi ăn “mì Trường Thọ” về, cơ thể Nghê Vân Huyền liền không thoải mái, làm Lương Bích phải kéo cô đi truyền nước vài lần. Mà được một điều là cô dùng cơ thể ốm đau bệnh tật diễn vai Thẩm Thiên Y dùng dụng mà ưu sầu sau khi kết hôn làm đạo diễn cảm thấy rất vừa lòng, còn chủ động khen cô: “Đây mới thật sự là Thẩm Thiên Y chứ!”

Nhưng mà trong lòng Nghê Vân Huyền lại cảm thấy rất sáng khoái, nhất là ngày mưa đó điên cuồng gào khóc thảm thiết gọi “con à”, “Oai Oai”, có thể tùy tâm sở dục hết to, giống như một kiểu phát tiết. Chỉ là Nghê Vân Huyền diễn cảnh này xong, lại có chút khinh thường, bởi vì trong cả bộ phim cô ghét nhất là cảnh này. Tuy rằng nó là cảnh không thể thiếu được.

Thẩm Thiên Y vẫn thích Lục Từ Thịnh, năm đó, trước khi Lục Từ Thịnh xuất ngoại có uống say rồi phát sinh quan hệ với Thẩm Thiên Y. Lúc đó Thẩm Thiên Y chạy trời chết, mà đúng thời điểm đó Hạ Tư Linh thổ lộ với Lục Từ Thịnh sắp phải rời đi, Lục Từ Thịnh thấy vết máu trên ra giường, nghĩ rằng người cùng mình một đêm là Hạ Tư Linh. Bởi vậy, câu chuyện về ba người chính thức bắt đầu. Mà sau khi Lục Từ Thịnh rời đi Thẩm Thiên Y mang thai con của anh, vì người nhà không hiểu, bản thân cô lại kiên trì muốn giữ lại đứa bé, vào một đêm mưa, cô trốn ra ngoài, lẻ loi đứng trong buồng điện thoại ắt sô, thế nhưng lại không biết số của bố đứa bé là gì. Đêm mưa đó, cô đánh mất chính mình, cũng mất đi đứa bé.

Cảnh Nghê Vân Huyền đang diễn chính là từ sau đêm đó mỗi khi gặp trời mưa Thẩm Thiên Y lại không khống chế được cảm xúc, cô lại không muốn làm người nhà lo lắng, cho nên một mình chịu đựng tất cả. Mà Lục Từ Thịnh cũng phát hiện ra bí mật này, nên dần dần tò mò về cô, dần dần chú ý đến cô.

Mấy cảnh liên tục, thế nhưng số lần NG rất ít. Quay xong, Lương Bích liền giúp cô đến bệnh viện.

Cô nhìn Lương Bích với khuôn mặt trắng bạch: “Em có được tính là nhờ họa được phúc không nhỉ, đạo diễn khen em diễn hay, biểu cảm rất tốt.”

Lương Bích nở nụ cười: “Thật đáng tiếc nhưng có lẽ là vậy.”

Cô nhìn mu bàn tay của mình: “Cái tay đáng thương của tao, thật xin lỗi mày.”

Lương Bích còn muốn cười nhạo cô tiếp, đã có người đẩy cửa đi vào. Lương Bích xoay người thấy Lục Từ Chiêu, nâng bước, không nói gì liền rời khỏi.

“Nghe nói, em bị bệnh?”

Cô chỉ chỉ bình nước mới được treo lên, thực tế rõ ràng: “Lại đi bóc lột tiền mồ hôi nước mắt của nhân dân?”

Lục Từ Chiêu ngồi bên giường cô nằm: “Bóc lột hay không tôi cũng không rõ lắm, chỉ là nghe nói có người vì phá sản mà phải nhảy lầu.”

“Vậy anh không cảm thấy có lỗi?”

“Là lá gan của người khác quá nhỏ.”

Nghê Vân Huyền gật gật đầu: “Ừ, anh không sai, có sai cũng là người khác.”

“Lời này đúng nhất này.”

Lục Tử Chiêu tiện tay cầm một quả táo: “Em ăn không?”

“Anh gọt thì tôi ăn.”

“Tôi còn đang chuẩn bị cho em trực tiếp gặm đấy.”

“Nói cho anh một bí mật này!” Trông cô có vẻ lấy hết dũng khí: “Răng tôi thật sự không tốt, nên nói là lợi đi, ăn mía sẽ chảy máu, ăn táo cũng chảy máu, thậm chí lúc uống sữa chua cũng chảy máu. Bác sĩ xem qua, nói không có vấn đề gì, nhưng nó vẫn luôn như vậy. Cho nên, căn bản tôi không dám gặm vỏ táo, độ cứng của nó vượt quá giới hạn chịu đựng của răng tôi.”

“Vậy à?” Lục Tử Chiêu tựa hồ cực kì hứng thú, anh bỏ quả táo xuống, tới gần cô: “Để tôi tới thử xem.”

Anh nghiêng người ôm lấy cô, sau đó hôn cô, đầu lưỡi ở trong miệng cô không ngừng càn quấy, mát mẻ, sau đó anh mới buông cô ra: “Thật không thành thực, sao không nói cho tôi biết trước là hôn cũng sẽ chảy máu?”

“Anh?” Mặt cô hơi đỏ lên: “Là anh quá dùng sức.”

Tâm tình anh không tệ: “Xem ra là lỗi của tôi rồi.”

“Vốn chính là lỗi của anh.”

Anh nhìn con người trong veo của cô, khuôn mặt động lòng người của cô, trong lòng xẹt qua một tia rung động: “Vậy để tôi tới chuộc tội đi!”

Anh chuộc tội chính là ngồi gọt vỏ táo, cắt thành từng miếng nhỏ bỏ vào miệng cô, cô chậm rãi ăn.

“Bây giờ anh rất rảnh rồi sao? Vẫn ở chỗ này.”

“Vậy em hy vọng tôi rảnh rồi không?”

“Tôi hy vọng anh rảnh, anh sẽ rảnh?”

“Lúc này, tôi trao cho em quyền lợi đó.”

Cô nở nụ cười, tay ấn chuông, chỉ chốc lát sau liền có y tá đến gỡ kim tiêm trên tay cô xuống.

“Tôi đói rồi, chúng ta đi ăn đi!”

Lục Tử Chiêu không quá có ý kiến: “Không nói với người đại diện của em một tiếng?”

“Chị ấy biết tôi đi theo anh, không có ý kiến.”

Lục Tử Chiêu từ chối cho ý kiến.

Cô lên xe, anh mới mở miệng hỏi: “Đi đâu ăn?” Anh vừa hỏi, vừa lấy tay sờ sờ trán cô, không phát sốt, lúc này mới yên tâm.

“Anh sẽ làm sao?”

“Ừm.” Anh trầm thấp phun ra một chữ.

“Vậy anh không phiền khi phục vụ tôi chứ?”

Anh trực tiếp vòng tay lái, đó là đường quay về biệt thự của anh.

Nếu tình hình phát triển như vậy, hẳn là quay về biệt thự của anh, anh làm một bàn đồ ăn phong phú, sau đó cô sẽ vô cùng cảm động. Mà trên thực tế, khi xe anh dừng trong gara, sắc mặt cô liền thay đổi. Anh thấy cô không xuống xe, vốn định đến thúc giục một chút, nhưng sau khi thấy sắc mặt không bình thường của cô thì có vài phần hoang mang: “Làm sao vậy? Có thể lại không thoải mái?”

Anh lại sờ trán cô.

Cô lắc đầu: “Không có.”

“Vậy sao không xuống xe?”

Cô nhìn anh: “Hay là chúng ta ra ngoài ăn đi!”

Lục Tử Chiêu vẫn nhìn cô, suy nghĩ chuyể động vài vòng, anh mở cửa xe bên phía cô, ôm cô trấn an: “Lần trước dọa em sợ?” Cô không nói lời nào, anh lại ôm cô càng chặt: “Đừng sợ, sẽ không có tình huống như vậy xảy ra nữa. Ngày đó tâm tình xấu, dọa em sợ, là tôi không tốt.”

Cô tựa trên vai anh: “Nhưng tôi vẫn sợ, thấy biệt thự này sẽ có cảm giác kỳ quái. Hơn nữa, tôi không thích chỗ nhiều người.”

Anh gật đầu: “Vậy em thích chỗ như thế nào?”

“Hả?”

Trên thực tế, cả buổi chiều, cô cũng không thể ăn cơm mà anh nấu, cô cùng anh đi các trung tâm nhà đất trong thành phố xem nhà. Ngoài ra, anh cần tất cả bản mẫu nhà ở, mà điều kiện chỉ có một, chỉ cần cô thích.

Nghê Vân Huyền thích biệt thự nhỏ một chút, như vậy nhìn qua không đến mức trống trải, sẽ có cảm giác ấm cúng hơn.

Sau khi Lục Tử Chiêu quẹt thẻ, Nghê Vân Huyền cảm thấy không thể tưởng tượng được: “Anh đều tiêu tiền như vậy?”

“Em không thích?”

Cô bấu môi: “Tiền không phải là của tôi, tôi thích hay không cũng như nhau.”

Cô nhìn biệt thự nhỏ này, cảm giác thật thần kì, vừa rồi còn mang theo sự thương thức, mà hiện giờ chỗ này đã là của anh. Tiền thật đúng là một thứ tốt, có thể mua được rất nhiều rất nhiều thứ.

Lục Tử Chiêu ôm cô từ phía sau, vùi đầu vào cổ cô: “Chỉ cần em thích, đều có thể là của em.”

Anh lấy thẻ ra bỏ vào trong túi của cô.

Cô trầm mặc hai giây: “Anh coi tôi là cái gì?”

Cô đẩy anh ra, để thẻ vào trong tay anh.

“Tôi tưởng rằng, em sẽ thích.” Anh cũng chỉ thản nhiên cười, tựa hồ cũng không cảm thấy gì.

Cô quay mặt sang một bên: “Tôi hơi mệt, đưa tôi về đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiêu Bất Huyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Anh Thích Cảm Giác Hiện Tại

Mấy cảnh diễn tiếp theo của Nghê Vân Huyền đều là về những việc xảy ra sau khi Lục Tử Thịnh biết được chuyện Thẩm Thiển Y mắc căn bệnh tâm lý đó.

Lục Tử Thịnh không tìm được đáp án từ Thẩm Thiển Y, đồng thời cũng xác định chắc chắn là có chuyện mà anh không biết. Cho nên, Lục Tử Thịnh quyết định đưa Thẩm Thiển Y đi gặp bác sĩ tâm lý, hy vọng Thẩm Thiển Y mà anh vẫn yêu quý sẽ trở lại với cuộc sống bình thường. Dẫu nội tâm Lục Tử Thịnh vẫn còn chút bất mãn với hôn sự của mình và Thẩm Thiển Y, nhưng dù sao Thẩm Thiển Y cũng là em gái của Thẩm Thiển Vũ, hơn nữa ngày còn bé cô vẫn là cô bé chạy theo anh. Trong lòng Lục Tử Thịnh, anh coi Thẩm Thiển Y như người thân, giống em gái ruột vậy. Cho nên, biết được cô có tâm sự, cũng từng trải qua không ít kích thích, anh liền hy vọng cô có thể thoát khỏi bóng ma đó.

Nghê Vân Huyền diễn cảnh Lục Tử Thịnh dẫn Thẩm Thiển Y đi gặp bác sĩ, Lục Tử Thịnh giấu Thẩm Thiển Y. Giữa đường, Thẩm Thiển Y phát hiện ra mục đích của Lục Tử Thịnh. Hai người ở trên xe xảy ra mâu thuẫn, Thẩm Thiển Y sống chết cũng không bằng lòng đến gặp bác sĩ. Lục Tử Thịnh cũng nổi nóng, vốn muốn đưa cô đến khám bệnh, hơn nữa đây là vì muốn tốt cho cô, anh không rõ vì sao cô lại phản kháng như vậy.

Thẩm Thiển Y từ trên xe đi xuống, Lục Tử Thịnh đuổi theo cô, hai người lại xảy ra tranh chấp. Không ít người đi đường vây lại xem, người càng ngày càng nhiều. Thẩm Thiển Y thấy Lục Tử Thịnh vẫn nắm tay mình, cô dùng tay kia cho Lục Tử Thịnh một bạt tai.

Mà người ngạc nhiên nhất cũng là bản thân cô, vậy mà cô lại gây thương tổn cho người đàn ông mà cô yêu nhất. Lục Tử Thịnh thả tay, Thẩm Thiển Y chạy đi.

Nghê Vân Huyền tất nhiên không thể thực sự đánh diễn viên nam này, đành áp dụng phương thức dựa vào góc quay. Nhưng mà, không tốt lắm, động tác thể nào nhìn cũng không thật. Bị NG nhiều lần, nam diễn viên cũng có chút bất đắc dĩ: “Đạo diễn, nếu không thì cứ đánh thật đi?” Anh ta nhìn tay Nghê Vân Huyền: “Đoán chừng đánh cũng không đau.”

Nghê Vân Huyền không nói gì liếc nhìn nam diễn viên này một cái, mà đạo diễn cũng không kiên nhẫn hô một câu: “Cứ vậy đi, chuẩn bị cho tốt, action.”

Tất cả chuẩn bị xong, Nghê Vân Huyền thật sự đánh một bạt tai vào mặt nam diễn viên. Vốn bởi vì câu “Đoán chừng đánh cũng không đau” của đối phương nên cô nảy sinh chút tâm lý phản nghịch, thử xem đánh có đau hay không, nhưng sau khi thật sự dùng sức đánh thì cô lại cảm thấy cực kỳ không ổn. Sau đó cô sững sờ nhìn đối phương, đối phương kinh ngạc liếc nhìn cô một cái, cô mới chạy trốn khỏi hiện trường.

Nhưng mà nét mặt sùng sốt này của cô ngược lại diễn vừa đúng biểu cảm của Thẩm Thiên Y khi đó.

Đạo diễn Hoàng vừa lòng với cảnh này, mà nam diễn viên cũng thực vui vẻ vì thấy cảnh này đã được duyệt cho qua, đối với cái tát của cô cũng không cảm thấy gì: “May mắn quay một lần là xong, nếu không thì mặt tôi thảm rồi.”

Nghê Vân Huyền nhìn anh ta, sau đó bản thân cũng thoải mái hơn: “Đó là do tôi đánh được.”

Lương Bích đi qua: “Tìm được trạng thái rồi? Lần này diễn cũng không tệ lắm.”

“Em vốn không tệ mà!”

Lương Bích lắc đầu, mới hai mươi tuổi đầu, sức sống trẻ trung trên gương mặt đều che không được.

Lương Bích ra hiệu cho cô, cô nhìn qua bên kia, Lục Từ Chiêu đang ở đó gọi điện thoại.

“Anh ta đến đây lúc nào?” Ngược lại Nghê Vân Huyền có chút kinh ngạc.

Lương Bích không trả lời mà hỏi lại: “Hiện tại em và anh ta là như thế nào? Tần suất anh ta xuất hiện không phải cao bình thường.”

Nghê Vân Huyền cũng chỉ cười cười: “Chỉ tự đoán đi.”

Nghê Vân Huyền đi về phía Lục Từ Chiêu, chờ anh gọi điện thoại xong mới chậm rãi mở miệng: “Mấy ngày nay đều rất rảnh rồi?”

“Không phải tôi đã nói rồi hay sao, tôi giao cho em quyền lợi như vậy, chẳng lẽ em quên rồi?”

Cô cười nhàn nhạt, nhìn không ra sắc mặt yên lặng của anh rốt cuộc vì đang suy nghĩ điều gì. Mà anh nhìn về phía đạo diễn ở bên kia: “Hôm nay quay xong rồi?”

Cô gật gật đầu.

Cho đến khi anh lấy xe rồi đi được một đoạn thật dài, Nghê Vân Huyền cũng không nghĩ ra rốt cuộc anh muốn làm gì, đến lúc anh dừng xe trước cửa siêu thị, cô chỉ ngờ ngơ nhìn anh.

“Xuống xe đi, nhìn tôi làm gì?”

Cô nhìn siêu thị kia: “Đi vào trong đó?”

“Em nghĩ sao?”

Kỳ thật, người không nổi tiếng cũng có cái lợi, ví như cô hiện tại, thoải mái tiến vào siêu thị, không lo lắng điều gì cả, lúc người khác nhìn mình mình cũng có thể nhìn lại. Lục Từ Chiêu cảm thấy rất hứng thú với bộ dạng cô và người khác mắt to đôi mắt nhỏ, cô như vậy giống như một cô bé vậy, hồn nhiên lại đáng yêu.

Lục Từ Chiêu kéo tay cô, khóa miệng mang theo ý cười.

Cô tựa hồ hơi ngây ngời, nhìn anh kéo tay mình không nói gì.

Cô nhìn bộ dạng chọn thức ăn cũng ra dáng của anh: “Anh sẽ chọn?”

“Vậy em sẽ?”

Cô lắc đầu.

“Vậy thì im miệng.”

Cô bấu môi, nhìn anh có vẻ có kinh nghiệm cầm một ít thức ăn, có vài phần cảm giác người đàn ông của gia đình, cô bất giác nở nụ cười.

Anh mua rất nhiều thức ăn, ngay cả cô cũng phải cảm không ít, lúc này mới đẹp đường hồi phủ. Cô nhìn đường đi: “Anh thực sự dọn đến nơi đó?”

“Tôi không thích trả lời những vấn đề không có dinh dưỡng như thế này.”

“Vậy cái gì thì được tính là có dinh dưỡng?”

“Ví dụ như, em nên cảm thấy vinh hạnh và kính hỉ vì có thể được ăn đồ ăn mà tôi làm.”

“Tôi chính là rất kính hỉ, cho nên anh không nhìn ra tôi đang kính hỉ.”

“Hiện tại tôi nên tỏ vẻ vinh hạnh vì sự ‘kính hỉ’ đó của em?”

“Không hẳn không thể.”

“Tôi vô cùng vinh hạnh.”

“Nhìn không ra đấy.”

“Tôi chính là rất vinh hạnh, cho nên em không nhìn ra tôi đang vinh hạnh.”

Cô trừng mắt nhìn anh, vẻ mặt câm nín.

Trở lại tòa biệt thự lúc trước hai người cùng nhau lựa chọn, cô vẫn cảm thấy khó mà tưởng tượng được, đứng ở trước cửa hồi lâu mới đi vào.

Bên trong không có ai cả, cô cảm thấy vừa lòng về điều này.

Mà anh không có kỳ gì đeo tạp dề vào, trực tiếp xử lý đồ thức ăn, động tác thuần thục làm phụ nữ cũng phải hổ thẹn. Cô đứng một bên mắt tròn tròn.

Sau đó, cô cảm thấy mắt mắt, liền tự mình đi tham quan biệt thự này, là phong cách cô rất thích, đơn giản lại đẹp mắt, tất cả đều lấy màu sắc tươi sáng làm chủ đạo. Cô đi từ tầng dưới lên tầng trên, kỳ thật trước kia cô nghĩ phòng cưới của mình sẽ là căn phòng như vậy, không lớn không nhỏ, thoát nhìn rất thoải mái. Sau đó cùng người mình thích vĩnh viễn ở bên nhau, nhưng mà, đó chỉ là suy nghĩ từ ngày còn rất nhỏ, rốt cuộc suy nghĩ đó cách xa đã bao lâu, cô gần như quên rồi.

Cô quả thật rất thích nơi này, đứng ở ban công trông ra bên ngoài, tất cả đều là bãi cỏ xanh mướt, giống như đặt bản thân mình ở một nơi không bận thiêu không vẩn đục, thuộc về thế giới yên bình của chính mình. Cô rất thích màu xanh lục, đặc biệt thích, cảm thấy xanh lục là màu sắc thuần túy và tươi đẹp nhất, thanh khiết mà sạch sẽ.

Cỏ non mới mới nhú không bao lâu, ngay cả lá cây cũng mang theo vài phần vàng nhạt, tất cả, giống như một câu chuyện vừa mới bắt đầu.

Đúng vậy, mới bắt đầu.

Cô xoay người xuống tầng.

Mà động tác của Lục Từ Chiêu rất nhanh, chỉ một lát, vài món ăn gia đình cũng đã làm xong.

“Có thể ăn rồi.” Anh gỡ tạp dề xuống.

Cô chủ động đi lấy bát đĩa rồi xới cơm: “Anh thường xuyên tự nấu cơm?”

“Không thường xuyên.”

“Cũng đúng, hẳn là anh vẫn luôn bận bịu nhiều việc.”

“Tạm tạm.”

Cô ăn thực sự chậm, động tác cũng rất nhẹ. Mà anh cũng không nói chuyện, chỉ là khi thấy bát cơm của cô đã thấy đầy nhưng cô vẫn không xới thêm mới mở miệng: “Không ăn thêm chút nữa?”

“Tôi là nghệ sĩ, phải giữ dáng.”

“Lý do này không tời.” Anh ăn xong miếng cơm cuối cùng: “Cũng may, không nói cơm tôi làm khó ăn.”

“Ăn rất ngon.”

“Vậy sao?”

“Tôi là một người rất kén ăn, có thể làm tôi ăn được là rất không tồi đó.”

“Vinh hạnh của tôi.”

Cô cười nhìn anh: “Cần tôi rửa bát?”

“Nếu em sẵn lòng.”

Cô thực sự mang bát đi rửa, mà anh thì đi theo vào. Khi cô bắt đầu rửa bát, anh đứng phía sau cô, tay chậm rãi ôm lấy eo cô. Anh vùi đầu vào cổ cô, nghe hơi thở thuộc về riêng cô.

Cơ thể cô cứng đờ, muốn gãy dựa.

“Đừng động.” Anh càng ôm chặt cô hơn: “Anh rất thích cảm giác hiện tại này, tựa như trong giấc mơ vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Anh Có Thanh Mai Trúc Mã

CHƯƠNG 13: ANH CÓ THANH MAI TRÚC MÃ

Trên thực tế, đối với một màn vừa rồi, cô cũng không quá sững sốt. Giống như, chuyện như vậy, phát sinh chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Chỉ là sau cùng, cô vẫn đẩy anh ra, mang theo một chút không thoải mái khó hiểu. Mà anh cũng không miễn cưỡng, tự mình rời khỏi phòng bếp.

Cô rửa hai cái bát xong, cũng rửa sạch sẽ nồi nấu. Những chiếc bát này rất mới, nhưng nồi thì không, có vẻ là anh mang từ bên kia tới.

Cô lau tay, lúc này mới ra ngoài.

Anh ngồi trên sofa trong phòng khách, một tay nhẹ nhàng nâng cằm. Cô từng nghe người ta nói, lúc đàn ông trầm tư rất có mị lực, điểm này đặt trên người anh rất thích hợp. Kỳ thật, cô có phần muốn biết một chút cảnh tượng không biết bao nhiêu phụ nữ người trước ngã xuống, người sau tiến lên với Lục Tử Chiếu theo như lời Lương Bích, cảnh tượng đó nhất định ở tâm vĩ mô.

Anh quay đầu, nâng mày với cô.

“Hiện tại không còn sớm.” Cô nên rời đi.

Anh đánh giá cô một chút: “Tôi tưởng rằng, em sẽ không muốn rời đi.”

Cô nghiêng đầu: “Vì sao?”

“Bởi vì, ở lại, so với việc em rời đi, lợi ích càng nhiều.”

Cô đi qua, đứng ở trước mặt anh. Cô cười xán lạn với anh, sau đó ngồi lên đùi anh, cô nhìn về mặt thân nhiên của anh rồi hôn lên môi anh: “Ồ lại, giống như vậy sao?” Cô nhìn anh như trước, tay đưa về phía ngực anh, cởi cúc áo thứ nhất của anh ra: “Hay là giống như vậy?”

Miệng anh cười giống như đang bùng lên một ngọn lửa, anh lắc đầu: “Đều không phải,” lúc cô hơi sững sốt anh nháy mắt cởi bỏ quần áo của cô, sau đó ôm lấy cô đặt trên sofa, anh hôn lên đôi môi cô, thâm nhập mát mẻ, mà tay không ngừng tiến đến ngực cô: “là giống như vậy.”

Anh nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, lấy tay sờ sờ mặt cô: “Hiểu chưa?”

Cô chỉ nhìn anh, không có động tác gì.

Anh ôm lấy cô, đi lên tầng hai. Tay cô túm lấy quần áo của anh, cảnh tượng này giống như đã từng bắt gặp, nhưng tâm tình lại thay đổi sao mà nhiều. Cô có thể cảm thấy tốc độ tim đập của mình tăng lên, lúc này, vậy mà cô rất muốn biết, vết thương lần trước cô cắn trên vai anh có còn hay không, có lưu lại dấu vết hay không.

Tay cô trượt trên vai anh, vào lúc này, anh đặt cô lên giường. Suy nghĩ của cô bị động tác của anh cắt ngang, cô ngây ngốc nhìn anh.

Lục Tử Chiếu mở một bên tủ ra.

Bên trong là đủ loại trang phục nữ, phong cách khác nhau, màu sắc khác nhau, hơn nữa còn là của những nhãn hiệu nổi tiếng.

“Chọn một bộ để thay.”

“Làm gì?” Cô còn chưa phục hồi lại tinh thần sau màn vừa rồi, ánh mắt có chút hỗn loạn.

Ánh mắt anh dạo chơi một vòng ở trên cảnh xuân trước ngực cô: “Bảo em thay quần áo.” Anh cười đến xấu xa: “Chẳng lẽ em không muốn thay, muốn làm việc khác à?”

Cô bị những lời này của anh làm cho cả kinh, cô nhảy từ trên giường xuống, đứng ở trước tủ chọn quần áo. Khi cô chọn được một bộ lễ phục dạ hội màu tím, cô cầm quần áo nhìn anh. Lục Tử Chiêu quét mắt nhìn cô, lúc này mới đi ra ngoài, để phòng lại cho cô thay đồ.

Cô thở ra một hơi, những bộ trang phục nữ trong phòng này làm cô cảm thấy kinh ngạc, hơn nữa bên cạnh còn có các loại trang sức để kết hợp như dây chuyền, khuyên tai. Cô không dám nghĩ sâu thêm, tất cả những thứ này có ý nghĩa gì.

Khi cô thay đồ xong đi ra, Lục Tử Chiêu cũng mặc quần áo chỉnh tề rồi, anh nhìn thoáng qua dây chuyền và khuyên tai cô đeo, đi qua khoác lấy tay cô. Tay kia thì vuốt tóc cô, tựa hồ cực kì vừa lòng với bộ dạng của cô bây giờ. Lúc này, cho dù có ngốc nữa thì cô cũng biết anh muốn đưa cô ra ngoài. Nhưng bởi vì cảnh vừa rồi có vài phần xấu hổ, cho nên, cô ngại chủ động mở miệng hỏi anh đi đâu, chỉ đi theo anh.

Hơn nữa, cô hiện tại, dường như cũng không có gì phải lo lắng.

Ở trên xe cô không nói lời nào, cho đến khi tới địa điểm cần đến, anh kéo cô xuống xe. Cô nhìn khách sạn này, ở thành phố này tuyệt đối được xem là khách sạn hạng nhất hạng nhì, cô liếc nhìn anh, ngoan ngoãn khoác tay anh.

Khi vào trong phòng, cô mới hiểu được, thì ra là có hẹn với Kỷ Thiệu Quân.

Lục Tử Chiêu đi lên trước chào hỏi với Kỷ Thiệu Quân, Kỷ Thiệu Quân trêu ghẹo vài câu gật đầu với Nghê Văn Huyền.

Nghê Văn Huyền nghe không hiểu bọn họ đang bàn chuyện gì, nhưng nhìn thấy một bàn đồ ăn lớn như vậy mà chỉ có bốn người, thế nào cũng thấy thật lãng phí. Nhưng mà, lĩnh vực mà đàn ông có hứng thú, bình thường không mấy phụ nữ thấy thích. Mạnh Tư Nghiên ngồi bên cạnh Kỷ Thiệu Quân mang theo vẻ mặt nhảm chán đánh giá Nghê Văn Huyền, tựa hồ đầy hứng thú với cô. Nghê Văn Huyền cảm nhận được ánh mắt của Mạnh Tư Nghiên, quay qua nhìn Mạnh Tư Nghiên với ánh mắt nghi hoặc. Mạnh Tư Nghiên chỉ cười cười với cô.

Bộ dạng này của Mạnh Tư Nghiên làm Nghê Văn Huyền nhớ tới lời miêu tả của Lương Bích về Mạnh Tư Nghiên, tựa hồ nó cũng không đúng lắm, Mạnh Tư Nghiên thoát nhìn cũng không lợi hại như trong truyền thuyết, không khác lắm với những mỹ nữ bình thường.

Lục Tử Chiêu và Kỷ Thiệu Quân tiếp tục đề tài, ngẫu nhiên Nghê Văn Huyền sẽ tiếp một hai câu, nhưng đều là những câu không có giá trị gì. Lúc này, ngược lại Nghê Văn Huyền và Mạnh Tư Nghiên có phần buồn chán.

Nghê Văn Huyền lấy cớ ra ngoài, không bao lâu, Mạnh Tư Nghiên cũng đuổi kịp cô.

Nghê Văn Huyền hơi dừng bước chân, Mạnh Tư Nghiên đi đến trước mặt cô, dựa vào trục gác, cô biết Mạnh Tư Nghiên có chuyện muốn nói với mình.

Cô nhìn Mạnh Tư Nghiên, nghiêng đầu: “Cô cũng cảm thấy bên trong hơi ngột ngạt?”

Mạnh Tư Nghiên lại không có ý định vòng vo cùng cô: “Cô là người đầu tiên tôi thấy Lục Tử Chiêu đưa đến trước mặt Kỷ Thiệu Quân.”

“À?” Mặt ngoài Nghê Văn Huyền ngạc nhiên, nhưng cũng không cảm thấy gì.

Mạnh Tư Nghiên lại nhìn cô nở nụ cười: “Vì sao theo Lục Tử Chiêu?”

Tay của Nghê Văn Huyền chống trên bồn rửa: “Vì sao cô quan tâm Lục Tử Chiêu như vậy? Chẳng lẽ cô ‘lòng ở Kỳ doanh lòng cũng ở Lục doanh’?”

Mạnh Tư Nghiên vẫn chưa hoảng hốt: “Chẳng lẽ hiện tại diễn viên đều học theo nhà văn có sức tưởng tượng phong phú như vậy?”

“Người bình thường đều sẽ suy nghĩ như thế.”

“Vậy sao?”

“Chẳng lẽ không phải?”

“Không hiểu kỳ vì sao Lục Tử Chiêu đối xử đặc biệt với cô?”

“Anh ấy đối xử đặc biệt với tôi sao?” Nghê Văn Huyền mang bộ dạng không biết rõ tình hình: “Sao tôi không cảm thấy được.”

Trong lòng Mạnh Tư Nghiên cười thầm, giả bộ cũng thật là giống.

“Có hay không bản thân cô rõ ràng?”

“Trong lòng tôi thực không có cảm giác.”

Mạnh Tư Nghiên vỗ tay: “Vậy thì không có đi!”

Nghê Vân Huyền nhìn Mạnh Tư Nghiên tự tin và quyền rũ từng bước một rồi đi, rồi dừng lại ở chỗ quẹo, quay sang như cười nhạo nhìn Nghê Vân Huyền: “E rằng có một việc cô không rõ ràng lắm, Lục Tử Chiêu có một thanh mai trúc mã.”

Ý cười trên mặt Nghê Vân Huyền trở nên hơi nguội lạnh, cô nhìn về phía Mạnh Tư Nghiên biến mất, tay nắm chặt bồn rửa.

Khi cô trở lại bữa tiệc, Lục Tử Chiêu và Kỳ Thiệu Quân tựa hồ bàn luận không tởi, anh nhìn cô một cái: “Đi đâu thế? Lâu như vậy.”

Cô cười cười, không mở miệng, anh cũng chỉ tùy tiện hỏi mà thôi.

Dường như Lục Tử Chiêu và Kỳ Thiệu Quân bàn xong chuyện gì đó, hai bên đều mang theo nụ cười hài lòng. Lúc này Nghê Vân Huyền mới đánh giá hai anh em có quan hệ huyết thống này, nói thật, nhìn diện mạo bên ngoài hai người chẳng hề giống nhau. Kỳ Thiệu Quân hẳn là thuộc kiểu đàn ông anh tuấn đáng người cường tráng hấp dẫn mà các thiếu nữ thích, mà diện mạo Lục Tử Chiêu tuyệt đối cũng có thể đạt được điểm cao, nhưng đáng người tất nhiên không thể mang lên bàn cược, bởi vì anh khá gầy, bộ dạng càng nghiêng về hướng giống với mỹ thiếu niên vườn trường, có đôi lúc trên người sẽ mang theo hơi thở thanh xuân, tuy rằng đại đa số thời điểm anh đều trầm mặc không phù hợp với khí chất của anh.

Có điều, Nghê Vân Huyền cảm thấy mình không có thiện cảm với những người quá cơ bắp, ngược lại Lục Tử Chiêu như vậy lại làm cô thấy hài lòng.

Kỳ Thiệu Quân và Mạnh Tư Nghiên rời đi trước, Lục Tử Chiêu nhìn cô, kéo tay cô qua: “Sao lại lạnh như vậy?”

“Đó là do nhiệt độ của anh cao, đối lập nên mới vậy.”

Anh cười cười, nhìn cô như cũ.

Cô hí hóp mắt: “Anh và Mạnh Tư Nghiên rất quen thuộc?”

Dường như anh không nghĩ tới cô sẽ hỏi về vấn đề này: “Tại sao lại hỏi như vậy?”

“Thì hỏi một chút thôi, không có ý khác.”

“Vậy à?”

“Chính là cảm thấy hai người rất quen thuộc.”

Anh mặt nhăn mày nhu: “Chẳng lẽ em không rõ toàn bộ thế giới đều biết Mạnh Tư Nghiên là bảo bối của Kỳ Thiệu Quân?”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Vừa Lòng Không?

Nghê Vân Huyền ngồi vào xe của Lục Tử Chiêu, lộ tuyến của anh là trực tiếp quay về biệt thự, cô nhìn cảnh vật ngoài cửa xe không mở miệng. Giờ phút này, cô nắm chặt quần áo của mình. Mạnh Tư Nghiên có ý nói câu kia là có ý gì, cô không tin Mạnh Tư Nghiên nhằm chán đùa dai, vì sao Mạnh Tư Nghiên có ý nhắc nhở cô Lục Tử Chiêu có một thanh mai trúc mã?

Nhưng, bây giờ cô nghĩ không rõ, cũng không hiểu.

Tới biệt thự, Lục Tử Chiêu lái xe vào gara, lúc này mới xuống xe.

Cô xuống xe đi sau anh, đến phòng khách cô mới nhìn anh cười: “Lục tổng định bảo lái xe đưa tôi về?”

Lục Tử Chiêu bị những lời này của cô chọc cười, đi lên trước, lấy tay nâng cằm cô lên: “Em là cố tình làm tôi thoải mái?”

Con ngươi của cô mang theo ý cười: “Hả?”

Tay anh chậm rãi vuốt ve đôi môi cô, sắc màu lan tỏa trên đôi môi cánh hoa tựa hồ càng hấp dẫn.

Mặt anh từ từ dán lên mặt cô.

Cô đưa tay bỏ tay anh xuống.

Anh nâng mày: “Chạng vạng em chủ động như vậy, tôi chỉ hỏi đáp lại chuyện em chưa hoàn thành thôi.”

Tay cô hơi siết chặt, cô hít sâu một hơi: “Tôi quên tôi đã làm gì rồi.”

“Vây cũng không sao, tôi có thể,” anh ôm lấy cô, thổi khí ở bên tai cô: “giúp em nhớ lại.”

Đôi mắt cô trầm xuống, cô muốn đẩy anh ra, anh lại giam cầm cô, mang theo sức mạnh không thể ngăn nổi. Trong mắt anh lướt qua một tia nguy hiểm, tựa hồ rất không bình tĩnh: “Nghê Vân Huyền, sự kiên nhẫn của đàn ông không tốt đâu, em thật sự muốn đến khiêu chiến một chút?”

Cơ thể cô run lên, không hề động.

Tay anh chậm rãi theo vạt áo lễ phục của cô hướng về thứ tron năn ở phía trước, nhiệt độ tay anh rõ ràng thấp hơn nhiệt độ cơ thể cô, cô kịch liệt run rẩy, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

“Sợ hãi?” Anh nhướn mày.

“Sợ hãi hữu dụng không?”

Anh nở nụ cười: “Em cũng biết, vô dụng.”

Anh nói xong câu đó, tay liền xé rách lễ phục tơ lụa của cô, âm thanh vải vóc bị xé rách quệt vào trong không khí một luồng lạnh lẽo. Anh đẩy nhẹ cô, cơ thể cô ngã vào bàn trà thủy tinh rất lớn kia, anh nửa đè lên cô, lấy tay kéo cả vạt và áo ra. Sau đó nhìn thấy trước ngực không ngừng phập phồng của cô, đôi mắt anh càng đỏ hơn. Anh một tay xả quần áo từ hai vai cô xuống, tất cả quần áo đều trượt xuống từ cơ thể cô.

Anh xé quần áo của cô, hai tay ở trên cơ thể cô di chuyển.

Anh đè lên người cô, hôn đôi môi cánh hoa của cô, tay nắm lấy ngực cô. Nhưng bởi vì cô còn mặc áo lót, cảm xúc không thể nào tốt, anh tựa hồ cũng không hài lòng, bàn tay tiến đến sau lưng cô cời bỏ móc cài.

Mà tay cô nắm chặt mép bàn trà.

Cơ thể lạnh như băng nằm trên bàn trà, cô không khống chế được mà run rẩy.

Mà anh lập lại động tác vuốt ve ở trước ngực cô, đầu lưỡi lượn vào trong miệng cô, lại mút mát rồi khẽ cắn, đôi môi cô càng đỏ thắm.

Mỗi anh chậm rãi di chuyển xuống dưới, ở trước ngực cô không ngừng hôn, nhẹ nhàng ngậm khối tròn nhỏ đang không ngừng run rẩy, tay còn lại thì xoa nắn bên kia.

Cảm giác bất an lan tràn toàn thân cô, cô cảm thấy mỗi anh một đường đi xuống, rốt cuộc nhện không được khép chặt hai chân: “Dừng lại.”

Anh quả thực dừng lại, nhẹ nhàng cười: “Em muốn đến?”

Anh nắm lấy tay cô, đặt ở lưng quần mình: “Cởi ra cho anh.”

Cơ thể cô không ngừng run rẩy, anh một tay đỡ lấy eo cô, một tay nhéo một cái ở trước ngực cô, đối với sự bất động của cô tỏ vẻ vô cùng không hài lòng.

Cô cắn răng run rẩy cời thắt lưng của anh ra, kéo khóa quần xuống, anh cười ôm cô, lại hung hăng hôn lên môi cô, mà ngực cô dán chặt vào ngực anh, tay anh di chuyển về trước, lưu luyến trước ngực cô...

[...]

Mà động tác của anh càng lúc càng nhanh, ở giữa hai chân cô ra vào: “Lục Từ Chiêu?”

Hai trong mắt nóng rực của anh dừng ở trong mắt cô: “Rốt cuộc không phải Lục tổng nữa?”

Trong ánh mắt kinh ngạc của cô, anh rời khỏi cơ thể cô. Lật cơ thể của cô qua, đặt lên bàn trà, nửa người trên của cô ở trên bàn trà, ngực dán lên bàn trà biến thành hình dạng thật lớn...

[...]

Cô hô hấp kịch liệt, anh đứng lên từ trên người cô, ngã vào một bên sofa, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía cơ thể đỏ hồng của cô.

Cả người cô, trực tiếp bụn rụn trên mặt đất, trước mắt là một đồng quần áo. Trên mặt cô còn có vệt nước mắt chưa khô, cô nhặt quần áo đã bị xé rách lên, tùy tay che lên người mình. Mà trên chân anh vẫn còn chiếc quần chưa cởi ra hoàn toàn, có chút xấu hổ.

Anh hít thở sâu, trong phòng đều là tiếng hít thở của hai người.

Cô nắm lấy chân bàn trà rồi từ từ đứng lên, sau đó nhìn anh: “Anh... khi nào đưa em trở về?”

“Còn muốn trở về?” Anh nhú mảy.

Trong nháy mắt cô cúi đầu, anh một phen kéo cô qua, đẩy cô ngã trên sofa: “Em cảm thấy còn chưa đủ, đúng không?”

Cô thẳng tắp nhìn về phía anh, ánh mắt nhìn chổ giữa hai chân anh một chút: “Em cho rằng, những lời này, anh nên tự hỏi anh.”

Anh hừ một tiếng nở nụ cười, tách hai chân của cô ra, cơ thể tiến thẳng tới. Tay cô ôm lấy anh, theo tiết tấu ra vào của anh mở hai chân, theo sự phập phồng của anh mà hàng phục, theo sự tiến lui của anh mà vận vẹo. Lần này, cô không kêu ra tiếng, dứt khoát cắn lên vai anh.

Cho đến khi rốt cuộc anh dừng động tác lại, cô thắm đặm cười nhìn anh: “Lục tổng, vừa lòng không?”

Anh quét mắt nhìn cô một cái: “Em vừa lòng không?”

Tay cô từ trong túi quần trượt xuống của anh lấy ra một tấm thẻ đặt vào trong tay mình: “Vừa lòng.”

Anh đánh gãy thẻ trong tay cô, ôm cô vào trong phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thất Vọng Rồi Sao?

Lục Tử Chiếu nhìn Nghê Vân Huyền còn đang ngủ say, tay anh sờ lên gương mặt thuần mỹ như trẻ con của cô. Lúc cô ngủ, dường như có thói quen nằm cuộn tròn, dù thế nào cũng không chịu duỗi thẳng người ra, nằm đè lên đồng chân bị cuộn lại ở dưới, có phần giống trẻ con.

Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng chạm vào hàng lông mi của cô, hình như cô cảm thấy ngứa, lấy tay bỏ tay anh ra.

Miệng cô lẩm bẩm, anh chạm đến bên miệng cô, nghe thấy cô đang gọi: “Mẹ, mẹ.”

Mang theo chút lăm nũng, ngay cả ngữ khí cũng có thể nghe ra sự thân thiết.

Tay anh cứng đờ trong không trung, anh nhú mảy, không biết suy nghĩ điều gì.

Nghê Vân Huyền tỉnh lại là vì mùi khói thuốc, cô cực kì không thích thứ mùi này, tuy rằng nghe nói đàn ông không hút thuốc là cực phẩm, nhưng ở trên mạng có một kết luận – người không hút thuốc không uống rượu nhất định rất ích kỷ. Dù vậy thì cô vẫn không thích nhìn thấy người khác hút thuốc trước mặt mình, nhưng lúc này, đối tượng là anh, cô không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ là ánh mắt nhìn chằm chằm vào đốm lửa đang cháy trên tay anh.

“Muốn thử?” Anh nhìn cô.

Cô lắc đầu, anh cũng không có ý định đưa cho cô, ngậm vào trong miệng mình, hút một hơi rồi mới bỏ vào gạt tàn.

Cô ngồi dậy, nếu bỏ qua mùi khói thuốc còn quanh quẩn trong không khí, kỳ thật cảm xúc cũng không tồi. Ánh mắt cô bị bên vai phải của anh thu hút, thực ra hai bên vai anh đều có dấu răng của cô, cô không cảm thấy nửa phần áy náy, chỉ là bên vai phải kia có một mảng da màu khác trông vô cùng nổi bật khiến cô giật mình. Thì ra lời Lương Bích từng nói là sự thật, vai anh thật sự từng bị bỏng, không phải một ít, mà là một mảng lớn, nhìn qua dường như cũng có thể cảm nhận được lúc đây anh rất đau.

Mà rốt cuộc phải là người quan trọng đến mức nào mới khiến anh liều lĩnh xông vào lửa như vậy, không quan tâm bất cứ điều gì.

Nhưng mà, có câu, rất nhiều thời điểm, chẳng qua cũng chỉ là xúc động trong nháy mắt, qua thời điểm ấy, có lẽ sẽ không suy nghĩ hay làm giống như vậy.

Cô vuốt làn da ở chỗ đó của anh: “Lúc ấy rất đau sao?”

“Em cần không thấy đau.”

Cô thu hồi tay, bĩu môi.

Anh thấy cô không tin, lại bỏ thêm một câu: “Bởi vì, lúc ấy đau đến chết lặng.”

Cô ngẩn người, lập tức nở nụ cười: “Đó không phải là lợi cho anh rồi sao.”

Anh không để ý tới cô, mặc quần áo rồi đứng dậy.

Cô cũng đứng dậy, nhảy xuống giường, chạy đến căn phòng khác, quả nhiên như cô dự đoán, bên cạnh ngăn tủ anh từng mở ra cho cô xem có rất nhiều trang phục nữ của mùa này. Cô rất không khách khí lấy một bộ ra rồi mặc vào, sau đó mang theo ý cười nhàn nhàn đi đến bên cạnh anh: “Nhiều đồ nữ như vậy, chuẩn bị cho ai?”

Anh cài cúc áo trước ngực: “Chẳng lẽ không phải em đang hưởng dụng?”

Cô hơi sững sốt, nhún mị, tỏ vẻ từ chối cho ý kiến.

Hôm nay không có diễn bộ tốt, anh mặc kệ cô đã ăn sáng hay chưa liền trực tiếp đưa cô đến phim trường, sau đó ngênh ngang rời đi.

Con người thật sự là loài động vật kỳ quái, trước khi phát sinh quan hệ thân mật với anh, có lẽ cô cảm thấy rằng anh đưa cô đến phim trường, cô nên nói cảm ơn.

Nhưng sau khi phát sinh quan hệ, cô sẽ nghĩ đến việc anh không để ý cô bị đối. Con người chính là như vậy đi, vị trí lên cao từng chút, cảm thấy bản thân mình không giống người thường, sau đó đòi hỏi cũng ngày càng nhiều.

Lương Bích đến trước cô, nhìn cô một cái: “Phát triển tốt đẹp?”

Cô cười vui vẻ: “Không hồng bét như trong tưởng tượng.”

Lương Bích không bàn đến đề tài này nữa, chỉ là đưa cô đi ăn cơm.

Hôm nay cảnh này cũng rất quan trọng, có thể xem như biến chuyển lớn nhất của bộ phim. Thẩm Thiên Y cùng Lạc Tử Thịnh trở lại biệt thự của bố mẹ anh để mừng năm mới, cũng là vào lúc này, họ phát hiện ra kế hoạch của bố mẹ Lạc Tử Thịnh, thì ra những khổ sở mà anh phải chịu đều là bố anh thiết kế ra, thì ra anh không cần phải trở về để tranh đoạt thứ gì, bởi vì tất cả những thứ đó vốn là bố anh để lại cho anh. Sự thật đó cùng với suy nghĩ và tưởng tượng của anh chênh lệch quá lớn, anh không tiếp thu được, cho nên ra ngoài uống rượu. Cũng chính là dưới tác dụng của rượu, anh và Thẩm Thiên Y có thêm một bước phát triển nữa.

Đối với cảnh này thật ra Nghệ Văn Huyền không có cảm giác gì quá lớn, nghe nói lúc trước vốn có một cảnh giường chiếu của Lạc Tử Thịnh và Hạ Tư Linh, nhưng bởi vì lo lắng đến hình tượng Lạc Tử Thịnh, cảnh đó cũng bị cắt đi, cũng chính là Lạc Tử Thịnh và Hạ Tư Linh không phát sinh quan hệ.

Nhưng mà, dù sao con người cũng thích tò mò cho nhiều thứ, mà phim truyền hình ở rất nhiều thời điểm chính là đi hoàn thành giấc mộng của người khác.

Mấy cảnh trước đều đã quay xong, chỉ còn lại cảnh cuối cùng trên giường.

Lương Bích đang làm công tác tư tưởng với cô: “Em đừng sợ, làm theo lời đạo diễn là được.”

Nghệ Văn Huyền uống một ngụm nước: “Em không sợ đâu, hơn nữa em không căng thẳng chút nào.”

Lương Bích đỡ trán, cô nghĩ nhiều rồi.

Mà lúc này, phó đạo diễn đang gọi điện cho Lục Tử Chiêu: “Lục tổng, cô Nghệ hiện đang diễn cảnh giường chiếu trong bộ phim này, hơn nữa đây là cảnh rất quan trọng trong bộ phim, không thể cắt bỏ. Tôi nghĩ, cảnh này có thể cố gắng quay đẹp một chút, cho nên...”

“Bộ phim này không phải đi theo con đường trong sáng hay sao? Còn cần hỏi tôi?”

“Cảm ơn Lục tổng đã nhắc nhở, đúng vậy, đi con đường trong sáng.”

Sau đó, cảnh này liền biến thành, Thẩm Thiên Y và Lạc Tử Thịnh do dự nửa ngày, sau đó Lạc Tử Thịnh vứt quần áo của Thẩm Thiên Y xuống, vì thế, ngày hôm sau...

Mấy cảnh hôm nay thực ra diễn rất nhanh, thậm chí vì phần diễn là của Lạc Tử Thịnh và Hạ Tư Linh, cho nên Nghệ Văn Huyền rảnh rỗi.

Lương Bích không hài lòng với thái độ này của cô: “Em nghiêm túc chút đi, tuần này bắt đầu phát sóng, tiếp đó khẳng định sẽ phải đuổi theo tiến độ. Hơn nữa, với một người mới như em, hẳn là phải cảm thấy áp lực, biết không?”

“Đã biết.” Tuy rằng đáp ứng như vậy, nhưng cô vẫn phản bác: “Kỳ thật em cũng không cảm thấy sự chỉ trích của người khác có thể được tính là gì. Chị ngẫm lại đi, mấy cư dân mạng đó cả ngày đều ồn ào trên internet, nếu em nổi tiếng, em sẽ không mạng mẽo gì cả, em sẽ không xem những bình luận đó. Nghĩ đến việc một vài người mỗi ngày đều ở đó bôi nhọ em, sau đó em mặc kệ, tùy người khác nói thế nào, em ăn ngon ngủ kĩ. Cảm giác đó nhất định rất sáng khoái, nếu đã ghét anh ta, vậy thì đừng đếm xỉa đến anh ta.”

Cô nói những lời này ra, Lương Bích mới thực sự cảm thấy, cái câu ba năm một thế hệ cũng không phải nhầm...

Nhưng mà, Lương Bích vẫn bị Nghệ Văn Huyền kéo đến trung tâm mua sắm, thuyết pháp của Nghệ Văn Huyền chính là: “Chị nghĩ xem, bây giờ em còn chưa nổi tiếng, cho nên có thể ra ngoài tùy thích, không cần lo lắng chuyện này chuyện kia. Sau khi em nổi tiếng, sẽ phải lo lắng, ra khỏi cửa đều phải sợ hãi.”

Lương Bích không thể nhịn được nữa: “Sao em biết em nhất định sẽ nổi tiếng?”

“Em như vậy mà không nổi tiếng, truyền hình không phải xuống dốc rồi hay sao?”

Lương Bích lấy tay gõ vào đầu cô: “Nói hay gói.”

Cô nắm lấy tay Lương Bích, chọn quần áo, cảm giác này thật ấm áp, giống như mẹ đang nắm tay cô.

Chỉ là, đối với động tác quẹt thê của cô Lương Bích hơi thất vọng, cảm giác này có phần gây liên tưởng tới một vài ngôi sao nữ dựa vào quy tắc ngầm, sau khi có tiền liền bắt đầu quẹt thê khắp nơi, nhưng Lương Bích cảm thấy mình không có lập trường nói Nghê Vân Huyền, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Thê này, Lục Tử Chiêu đưa cho em?”

Nghê Vân Huyền hơi sững sốt: “Không phải.” Sau khi nói xong cô lại cảm thấy không đúng: “Phải.”

Lương Bích mang bộ dạng thực hiểu rõ: “Em phải biết rằng, tất cả những việc em làm bây giờ thoát nhìn không có gì. Nhưng ngày mai em sẽ phải trả giá cho ngày hôm nay, em gánh vác nổi không?”

Nghê Vân Huyền liếc nhìn cô một cái: “Vì sao em trả không nổi?”

Lương Bích lắc đầu: “Em mới hai một tuổi, không nên bị ăn mòn quá sớm. Cho dù thực sự có gì đó với Lục Tử Chiêu, ít nhất chị hy vọng trái tim em vẫn thuần mỹ giống về bề ngoài của em.”

“Thì bởi vì em hai một tuổi, cho nên, càng phải học được nên lợi dụng mình như thế nào. Bắt đầu từ bây giờ.”

Lương Bích thỏa hiệp: “Tùy em vậy.”

“Chị đã từng nói, sẽ không thất vọng về em.”

Lương Bích gật đầu: “Chị tôn trọng suy nghĩ của em.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiêu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chia Phần Cho Tình Yêu

Tập đầu tiên của chính thức được phát sóng, tuy rằng nghĩ cũng không có gì, nhưng thực sự đến thời khắc này, cô vẫn giống một học sinh tiểu học ngồi cạnh trước TV xem bộ phim mình diễn. Cảm giác đó, thật sự vô cùng thần kì, nhìn thấy mình xuất hiện trên màn hình, sau đó diễn câu chuyện cuộc đời của người khác.

Lục Tử Chiêu ở trong thư phòng xử lý văn kiện, cô chạy lên, kéo anh xuống dưới, bắt anh nhất định phải cùng mình xem bộ phim đầu tiên mình diễn.

Từ sau ngày đó, anh sẽ đến phim trường đón cô về, mang theo chút “hiều lòng không tuyên” ở bên nhau, không ai mở miệng hỏi vì sao, cũng không nghĩ đến nguyên nhân xa xôi.

Lục Tử Chiêu nhìn bàn tay cô đang kéo tay mình, ánh mắt chuyển lên, nhìn cô một lúc lâu mới đặt ánh mắt trở lại màn hình.

“Em diễn thế nào?”

Kỳ thật cũng không tốt lắm, mà trạch nam trạch nữ này cũng đủ rồi, nhìn không ra kĩ năng diễn xuất nào, cũng không cảm thấy bộ phim này có gì hay. Nhưng đối với một người mới, tựa hồ cũng không tồi. Thực ra xem người mới và diễn viên già dặn kinh nghiệm diễn, sẽ phát hiện có sự khác biệt rất lớn, người mới có mười phần thì chín phần “mộc”, mà Nghê Vân Huyền là giữa chín và mười, nhưng vận khí của cô tương đối tốt, nữ chính bộ phim này cũng “mộc”.

“Cũng tạm.”

Nhận được đánh giá như vậy, cô có phần không hài lòng: “Thế nào mới được tính là tốt?”

“Xem nhiều phim của Bách Lam, sẽ biết.”

Nghê Vân Huyền thực sự hận không thể véo anh một cái thật đau. Bách Lam là ai, ngay cả cô là người gốc trong giới này cũng biết, bộ phim đề ra mắt rất nổi tiếng, diễn cùng cô ấy cũng là những ngôi sao sáng. Hơn nữa, bộ phim đầu tiên của cô ấy vô cùng hot, có thể nói là hot khắp nửa Trung Quốc. Đương nhiên, tuy rằng không thể so với những đại minh tinh nổi danh từ lâu, nhưng trong những nữ ngôi sao xinh đẹp có tư chất tặng cô ấy danh hiệu “tiểu hoa đán” thì cũng không xứng với cô ấy. Hơn nữa, Bách Lam không chỉ hot ở Trung Quốc, mà ở nước ngoài cũng rất nổi tiếng, đó mới là ưu thế lớn

nhất của cô ấy, trực tiếp hướng đến việc phát triển ở Hollywood, trở thành nữ nghệ sĩ Trung Quốc trẻ nhất phát triển ở Hollywood, đồng thời cũng là người hot nhất.

Nhắc tới Bách Lam, ai cũng biết, niềm tự hào của Trung Quốc. Đại diện Trung Quốc ra không ít phim điện ảnh, chỉ cần nhắc đến cô ấy, đều có thể bán được rất nhiều vé ở nước ngoài, ai bảo người ta được xưng là nữ nghệ sĩ có sức lôi cuốn nhất Trung Quốc chứ!

Lấy cô của hiện tại so với Bách Lam, đó quả thực biến thành si nhục cô.

Huống chi, một người rất có danh tiếng khi nói về Bách Lam có nói một câu, trong giới giải trí không tìm được người nào vừa có vận khí tốt vừa cố gắng như Bách Lam.

Cho nên, Bách Lam là không thể thay thế, hơn nữa còn là sự kết hợp hoàn mỹ giữa thời đại, thời cơ và tự bản thân mình.

Nghê Vân Huyền phát hiện, Lục Tử Chiêu thực sự tương đối chăm chú: “Có phải đột nhiên cảm thấy em diễn không tồi không?”

Anh liếc cô một cái: “Anh đang nhìn đồng phục trông rất đẹp mà em mặc kia, trường nào ở Trung Quốc có thể có đồng phục như vậy, anh rất muốn biết.”

“Hàn Quốc chở bằng máy bay đến.”

“Anh biết ngay mà.”

Nhưng mà, Nghê Vân Huyền mặc đồng phục vào quả thật đơn thuần lại tươi sáng, nếu nói phải phân loại mỹ nữ, vậy cô chính là kiểu nữ sinh có thể dễ dàng làm nam sinh nhất kiến chung tình nhất, cũng không phải là do cô rất đẹp, mà là vẻ đẹp của cô có chất riêng thực sự có thể thu hút các nam sinh, thoát nhìn vô cùng lạnh lợi, rồi lại không giới hạn mỗi lạnh lợi, có chỗ khiến người ta rung động.

“Anh nói xem, em có thể dựa vào bộ phim này mà nổi tiếng hay không?”

“Em muốn nổi tiếng sao?”

“Anh có thể làm cho em nổi tiếng sao?” Cô nháy mắt mấy cái với anh.

Tay anh nắm lấy cằm cô: “Không ai nói cho em, nói như vậy với đàn ông sẽ phải trả giá đắt hay sao?”

Cô vẫn nhìn anh: “Nếu anh nói vậy cho em biết, em sẽ nói với anh, em nguyện ý.”

Anh hạ tay xuống, trong mắt thật không có cảm xúc thất vọng: “Làm ngôi sao tốt như vậy?”

“Có lẽ cũng không tốt, nhưng đối với em, nhất định chính là tốt nhất.”

Lục Tử Chiêu tựa vào sofa, không nói nữa.

Nghê Vân Huyền nhìn thoáng qua bàn trà kia, mang theo sự chán ghét: “Đổi bàn trà của anh đi.”

“Được.”

“Anh không phản đối?”

“Đổi một cái lớn hơn, có thể phản chiếu nhiều hơn cũng có thể chịu đựng sức nặng tốt hơn, việc gì anh phải phản đối?”

Cô nhìn anh vài lần: “Vậy thôi đi.”

Lục Tử Chiêu tự nhắm mắt nghỉ ngơi, còn cô thì xem tiếp. Lúc này, cô phát hiện, hình như giống, mà lại không giống. Khi cô đọc tiểu thuyết và lúc diễn, đã cảm thụ sâu sắc người kia rồi, cảm nhận những hi vọng đó, cảm thụ sự thâm tình đó. Nhưng lấy góc độ là một người xem, bản thân mình lại giống như một người chứng kiến, chứng kiến tình yêu của Thẩm Thiên Y, chứng kiến sự trả giá của cô ấy. Có lẽ cô ấy không phải một cô gái tốt, cũng không phải một cô gái kiên cường, nhưng khi nhìn thấy cô ấy cố gắng như vậy, nhìn thấy cô ấy hao phí cả tuổi thanh xuân của mình, toàn bộ đều vì người đàn ông tên Lục Tử Thịnh kia, giờ khắc này, không còn là thích hay không thích cô ấy, mà là khâm phục. Bởi vì, đặt tay lên ngực tự hỏi, thì bản thân mình không làm được như vậy, không dám yêu một người như vậy, đồng thời cũng không dám dùng hôn nhân của mình đánh cược như thế.

Nghĩ đến tâm tình của Thẩm Thiên Y, nghĩ đến khi Thẩm Thiên Y trở mặt nhìn Lục Tử Thịnh mang Hạ Tư Linh rời đi, trong nháy mắt đó, là thật lo lắng cho cô ấy, là thật hy vọng cô ấy có được hạnh phúc. Chuyện này với việc thích nhân vật hay không không liên quan, chỉ là không muốn cô ấy trả giá như vậy lại là công dã tràng.

Khi đến phần quảng cáo, cô nhìn anh: “Anh đã từng yêu ai đó chưa?”

Anh mở mắt, nhíu mày: “Có liên quan đến em sao?”

“Em muốn biết.”

“Vậy vì cái gì anh phải thỏa mãn lòng hiếu kỳ của em?”

Cô cười cười, khoe miệng cong lên, thoát nhìn vô cùng xinh đẹp: “Em đoán, anh nhất định chưa từng thật sự yêu một người.”

“Tại sao có thể nói như vậy?”

“Người như anh, sao có thể yêu một người.” Cô nhìn đến bà vai từng bị thương của anh: “Nhưng mà, sinh ra áy náy với một người hẳn là có thể, bởi vì áy náy, cho nên mới làm ra chuyện khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được.”

“Em đã nghe cái gì hay đã xem cái gì?” Anh lơ đãng.

“Em nói rồi, là em đoán. Em đoán đúng rồi sao?”

“Em làm rồi.” Anh đứng lên: “Anh đã từng yêu.”

“Là yêu nhiều hay cái ‘đã từng’ kia nhiều?”

“Chuyện đó không liên quan đến em.”

Cô nghe tiếng bước chân anh dần đi xa, nhin xuống vẫn muốn hỏi anh. Nếu thật sự yêu như vậy, sẽ thu mua công ty thuộc về vợ mình sao? Sẽ trực tiếp tuyên bố ly hôn sau khi kết hôn được một năm sao? Đúng, đàn ông như vậy, vốn là không nên hy vọng xa vời trong lòng họ có tình yêu. Có lẽ, họ có tình yêu, nhưng cùng lắm chỉ xếp sau hết thứ này đến thứ khác trong bảng xếp hạng nhân sinh mà thôi. Những người thành công này, nói họ si tình, nhưng có ai lúc trẻ không vì sự nghiệp hay vì trách nhiệm hoặc là vì những thứ khác mà buông tha tình cảm chân thành trọn đời trong miệng họ, đợi đến khi già nhớ về một đoạn ký ức cũ mang tên tình yêu, vẫn cứ muốn thể hiện đáng về mình si tình, làm những người khác vì thế phải cảm động.

Ai đó đã từng nói, có thể buông tha, sẽ không phải là thứ quan trọng nhất.

Mà nếu phụ nữ không muốn bản thân mình bị thương, vậy đừng chỉ nhìn thấy mỗi người khác, yêu người ba phần, yêu mình bảy phần, có lẽ sẽ không bị thương!

Phim tiếp tục được phát sóng, Nghe Vân Huyền đột nhiên nghĩ, Thẩm Thiên Y này yêu Lạc Từ Thịnh mấy phần vậy! Nếu bảo cô phải đánh giá, cô sẽ cho mười phần. Nguyên nhân chính là vì không giữ lại, cho nên mới mong cô ấy có thể đạt được tất cả những gì cô ấy muốn.

Cô nhớ rõ, khi cô tải bộ tiểu thuyết đó về, thấy được một bình luận nào đó: tôi thực sự đau lòng cho Thẩm Thiên Y, đối với một cô gái, cô ấy đã trả giá nhiều như vậy, nhưng đến cuối cùng, tôi hãm mộ cô ấy, bởi vì cô ấy đạt được tất cả những gì cô ấy mong muốn; mà trong cuộc sống thực này, bao nhiêu người trong chúng ta phải tận lực trả giá, nhưng mất đi nhiều mà có lẽ chẳng nhận lại được bao nhiêu; tình yêu tốn công vô ích quá nhiều, cho nên tôi cảm động vì những gì Thẩm Thiên Y đạt được.

Đúng vậy, người si tình luôn là phụ nữ.

Cô cười cười, nhìn về phía tầng hai, Lạc Từ Chiêu hẳn là đang ở trong thư phòng nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiêu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Phiền Anh Di Chuyển Cơ Thể Cao Quý Của Anh Một Chút

Tỉ suất phim phải thứ hai mới có, Nghe Vân Huyền cũng không nói dối, khi được phát sóng, cô quả thật không quá căng thẳng, thậm chí mang theo sự chờ mong, bộ phim truyền hình đầu tiên của mình đó, rốt cuộc có thể gặp gỡ khán giả rồi. Nhưng việc chờ đợi tỉ suất ra thực sự rất khó khăn, giống như khi tham gia cuộc thi kỳ thật không căng thẳng chút nào, nhưng khi thầy giáo đọc điểm lại căng thẳng đến rối tinh rối mù, chờ mong thành tích của mình bay vọt một cái lên trời. Mà lúc này, cô chờ mong tỉ suất bộ phim mình diễn có thể bay vọt lên như thế, tốt nhất là phá kỉ lục, mình một lần là nổi tiếng.

Lương Bích chờ một bên, đánh giá cô từ trên xuống dưới: “Không phải em không căng thẳng hay sao?”

“Em đột nhiên liền căng thẳng.” Cô đặt tay Lương Bích lên ngực mình: “Chị cảm thụ thử xem, nó đập nhanh lắm.”

Lương Bích nở nụ cười vì động tác trẻ con này của cô: “Nhanh đi, đạo diễn đang gọi em kia.”

Phim đã phát sóng, cho nên, mấy cảnh cuối cùng này nhất định phải quay cho tốt.

Kỳ thật, mấy cảnh cuối cùng chính là chân tướng được phơi bày, từ bút ghi âm của bác sĩ tâm lý Lạc Từ Thịnh biết được, Thẩm Thiên Y sở dĩ có bóng ma tâm lý là bởi vì lúc trước cô mang thai con của anh, cô còn nhỏ như vậy, người nhà sao có thể chấp nhận sự xuất hiện của đứa bé. Cô mất đi đứa con của hai người, vào một đêm mưa tầm tã, cô đánh mất nó. Bởi vì, tình yêu dành cho anh là chất độc trong lòng cô, cho nên cô mới có thể chịu đả kích lớn như vậy.

Nhưng Thẩm Thiên Y lại chạy ra ngoài vì mấy câu nói của Hạ Từ Linh, cô không muốn chứng kiến tình yêu nhiều năm của mình bị phá hủy. Cô sợ từ trong miệng Lạc Từ Thịnh cô nhận được lời anh nói người anh thích vẫn là Hạ Từ Linh, cho dù không phải như vậy, cô cũng không muốn Lạc Từ Thịnh chọn cô vì đứa bé trong bụng cô. Thứ cô cần không phải là sự áy náy của anh, mà là tình yêu của anh, là anh cam tâm tình nguyện ở bên cô.

Nghê Vân Huyền thực sự chán ghét mấy cảnh này, bởi vì cô phải dầm mình dưới cơn mưa nhân tạo, vẫn dầm, hơn nữa phải đáng thương nhất có thể. Sau đó, tóc cũng ướt sũng, nhìn qua đáng thương như người vô gia cư vậy. Vào lúc này, cô gặp người yêu cũ của anh trai là Phương Lan, sau đó mới thoát khỏi cơn mưa này.

Khi quay cảnh này Nghê Vân Huyền bật cười, bởi vì diễn viên diễn vai Lạc Từ Thịnh đứng một bên gặm hamburger xem cô diễn, cô nhìn chiếc hamburger của anh ta liền thấy đói, sau đó nở nụ cười. Vì thế, cô bị đạo diễn nói.

Mà cảnh này quay xong, Lương Bích liền trực tiếp đẩy cô đi thay quần áo, cởi quần áo ướt ra.

Dầm mưa từ sáng, cuối cùng cũng có thể ăn chút gì đó, cô bới cơm: “Còn có một cảnh cuối là sẽ kết thúc công việc, thật tốt, giống như trong đêm tối, rốt cuộc sắp được thấy bình minh.”

Lương Bích gật đầu: “Em vẫn nên lo lắng một chút về tỉ suất ngày mai đi!”

“Vậy kỉ lục của đài này là bao nhiêu, để em xem có thể phá vỡ hay không.”

Lương Bích trực tiếp nở nụ cười: “Lời này của em mà bị ghi lại, chờ đến khi tỉ suất ra mà không vào được bảng xếp hạng thì đảm bảo sẽ biến thành trò cười.”

“Sẽ không quá kém chứ!”

“Không có fan hâm mộ, em kỳ vọng ít lại một chút đi. Bị người ta cho xuống dưới cùng thì khổ.”

Cô bĩu môi: “Dưới cùng cũng không tồi, sau đó những người mới khác khi diễn cũng sẽ không có áp lực. Nói thẳng, dù có kém cũng sẽ không kém bằng tỉ suất còn gì?”

Lúc này, đạo diễn Hoàng đứng sau cô, sắc mặt u ám nhìn cô.

Nghê Vân Huyền xấu hổ cười cười: “Tôi chưa nói gì hết.”

“Vậy tôi cũng chưa nghe thấy gì hết hay sao?”

Đạo diễn Hoàng oán giận cô vài lần còn cảm thấy vẫn chưa hết giận: “Nếu thực sự xui xẻo giống như lời từ cái miệng quạ đen của cô, để toàn bộ người trong đoàn phim đến mừng cô.”

“Họa từ miệng mà ra.” Lương Bích lạnh lùng mở miệng.

Sau khi ăn cơm xong, đến cảnh diễn cuối cùng, Nghê Vân Huyền chỉ cần xuất hiện một cảnh cuối cùng này nữa là hoàn thành.

Nhưng vì cảnh này, toàn thân cô cũng ướt đẫm, sau đó đáng thương ngồi dưới nhà trọ Lạc Từ Thịnh thuê năm đó trước khi rời đi, cô đáng thương ngồi co lại trong một góc. Đợi Lạc Từ Thịnh đến.

Rốt cuộc, anh đi đến, cô khóc và ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của anh.

“Nghê Vân Huyền, ánh mắt cô không đủ thâm tình, là thâm tình, không phải không cảm xúc.”

“Nhưng mà, tôi rất lạnh.”

“Cô không diễn tốt, cô sẽ vẫn lạnh.”

Cô bĩu môi, diễn lại lần nữa. Sau đó phải quay lại mười mấy lần, mới “thâm tình” được như đạo diễn yêu cầu, không chỉ có thâm tình, mà còn cần cả vẻ chờ mong của một thiếu nữ.

Cảnh này quay xong, cuối cùng cũng đóng máy.

Nhưng, đồng thời, cô cũng đổ bệnh.

Nghê Vân Huyền cảm thấy mình bệnh không nghiêm trọng lắm, nhưng Lương Bích khẳng định đưa cô đi bệnh viện. Cũng không phải bệnh của Nghê Vân Huyền có nặng hay không, mà là nghệ sĩ thì phải giữ gìn cho cơ thể khỏe mạnh, xuất hiện chứng bệnh gì thì tốt nhất là nên chữa khỏi trong thời gian

ngắn nhất. Hơn nữa, nhất định phải dưỡng thành thói quen như vậy, nếu không sau này chắc chắn sẽ có ảnh hưởng. Lịch trình đã được sắp xếp là không thể bỏ, rất nhiều hợp đồng cũng đã ký, một khi sửa lại, rất có thể tạo ra tin tức tiêu cực với nhãn hiệu đó, đó vẫn còn nhẹ nhàng chán, nếu các nhà tài trợ không hài lòng, trực tiếp kiện lên tòa án, vậy là thành rắc rối lớn rồi.

Nghê Vân Huyền nhìn bình nước đang được treo kia, từng giọt từng giọt nhỏ xuống truyền vào trong mạch máu của cô. Kỳ thật, lúc còn rất nhỏ, cô cảm thấy nước nhỏ xuống như vậy là quá chậm, không bằng trực tiếp đổ vào mạch máu của mình cho dễ. Lúc ấy, ý tưởng này của cô bị mẹ cười. Thật giống như khi con người còn nhỏ, vừa nghe nói bố mẹ ai đó làm nhân viên ngân hàng sẽ cảm thấy nhà họ thật có tiền, tiền đều là từ ngân hàng đi ra ngoài. Nếu không có tiền, lại làm ra rất nhiều rất nhiều tiền, liên tục làm ra, vĩnh viễn đều tiêu không thiếu.

Lúc ấy, mẹ chỉ vuốt đầu cô: “Đưa bé ngốc.”

Nhưng cô ngốc chỗ nào? Không ai nói cho cô.

Lúc Lục Tử Chiêu tới liền thấy cô đang ngân nga: “Nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ em bị bệnh cũng thật tốt, có thể phiền anh đại giá đến xem em. Không biết có bao nhiêu người mơ có thể nhìn thấy một mặt này của anh đâu đấy! Nhìn đi, em vinh hạnh biết bao.”

Lục Tử Chiêu tìm ghế rồi ngồi xuống: “Sinh bệnh cũng có thể vui vẻ như vậy, thật hiếm thấy.”

“Cái này gọi là em muốn vậy. Anh ngắm lại xem, trên thế giới này mỗi ngày đều xảy ra tai nạn giao thông, mỗi ngày đều có người mắc bệnh ung thư, mỗi ngày đều có người tử vong. Không phải em chỉ ốm thôi hay sao? Rất tốt rồi đấy.”

Lục Tử Chiêu hừ một tiếng: “Vậy lần sau, đừng để anh đến nhìn thấy em vui vẻ.”

Cô bĩu môi: “Anh ngắm lại đi, anh đến rồi, em mới có thể cảm thấy anh quan tâm em, sau đó sẽ càng phục vụ anh tốt hơn.”

“Phục vụ?”

Cô nhìn anh: “Sao? Chẳng lẽ anh đặc biệt không muốn thấy em? Vậy anh đi đi, đừng đến nữa, em cũng không cần anh.”

Anh gật gật đầu, thật đúng là chuẩn bị đi ra ngoài: “Nhưng mà, anh quên nói cho em, tỉ suất xem đã có rồi.”

“Em không tin đâu, ngày mai mới có.”

Anh thân nhiên cười: “Em có thể không tin, dù sao người có thể lấy được tin tức bên trong như anh cũng rất ít.”

“Này, anh quay lại đây.”

“Em cũng không cần anh đến, anh ở đây làm gì?”

Cô nhắm mắt: “Nếu đã đến rồi, vậy ngồi lâu thêm chút đi. Em gọt táo cho anh.”

Anh hừ lạnh một tiếng, lúc này mới ngồi xuống.

Cô thấy anh thực sự không có ý định chủ động mở miệng, quyết định gọt vỏ một quả táo ra: “Ăn đi!”

Anh nhìn cô không nhúc nhích.

Cô đành phải cắt táo thành từng miếng nhỏ: “Phiền anh đại giá, lại đây chút đi, tay này của em không tiện.”

Anh nhìn cô vài cái, lúc này mới di chuyển cơ thể cao quý của mình.

Cô bất tiện như vậy, anh thật đúng là không biết xấu hổ để cô đút cho từng miếng từng miếng một.

“Hiện tại có thể nói được chưa?” Cô cười.

Anh quay lại tặng cô một nụ cười xán lạn: “Trở về rồi nói, hiện tại anh phải về công ty, còn vài việc chưa xử lý xong.”

Anh trực tiếp đứng dậy rồi đi, còn cô trực tiếp ném nửa quả táo còn lại anh chưa ăn xong đến dưới chân anh.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Để Em Trở Thành Nữ Chính?

“Vẫn là chị tốt với em nhất.” Một tay Nghê Vân Huyền lôi kéo Lương Bích: “Nguyên ý ở cùng em, chờ nước trong bình này truyền vào cơ thể em.”

Về mặt Lương Bích bắt đầu dè: “Sinh bệnh thì an phận chút đi.”

Nghê Vân Huyền không buông tay: “Chị sẽ không đi chứ?”

“Chị không đi.”

Nghê Vân Huyền nói vậy, rốt cuộc cô mới buông tay, cười với Lương Bích: “Mẹ em nói, chỉ có người đàn ông yêu con vào lúc con bị bệnh mới cần thận trọng, lúc nào cũng ở bên cạnh con.”

“Mẹ em nói đúng.” Bình thường thời gian bị bệnh rất dài, người thường có ai lại muốn lãng phí thời gian ở đây.

Trong ánh mắt Nghê Vân Huyền vẫn có ý cười: “Mỗi lần em bị bệnh, đều là mẹ ở bên cạnh em, mẹ chưa từng rời đi.”

Lương Bích gật gù: “Vậy mẹ em hiện tại đang ở đâu?”

Nghê Vân Huyền trầm mặc.

“Em nhớ mẹ như vậy, có thể gọi điện cho cô, cũng có thể đến gặp cô.” Lương Bích thử thăm dò.

Nghê Vân Huyền lắc đầu: “Em không có mặt mũi gặp mẹ. Chờ một ngày em công thành danh toại, đứng vững vàng trong giới giải trí, em sẽ đi gặp mẹ. Để cho mẹ biết, con gái của mẹ có thể làm cho mẹ tự hào.”

Lương Bích gật gù, thật sự cũng không hiểu cả ngày Nghê Vân Huyền suy nghĩ những gì. Có đôi khi, cô đích xác là một cô gái đơn thuần, mang theo chút ngây thơ, giống như mới bước vào xã hội chưa bị nhiễm bẩn. Nhưng có đôi khi, dường như cô thực sự hiểu mình đang làm gì, mang theo chút thực tế. Đầu mới thật sự là cô?

Lương Bích cảm thấy chậm rãi xem, nhân tiện chờ Nghê Vân Huyền truyền nước xong.

Nghê Vân Huyền lại không dứt lời: “Tại cái vòng luẩn quẩn này chị đã thấy rất nhiều người, xem rất nhiều câu chuyện. Vậy chị nói xem, tình yêu đến cuối cùng là gì?”

Lương Bích thu hồi báo: “Chị không biết tình yêu là gì, nhưng chị nghĩ, gặp rồi sẽ biết, hơn nữa người ngoài cuộc cũng không có tư cách bình luận chuyện của người khác.” Lương Bích dừng lại một chút: “Chỉ là, đối với người không thuộc về mình, đừng mong đợi là được.”

“Người kia, là chị Lục Tử Chiêu?” Tự cô gật gù, chính là anh: “Em biết, em vẫn luôn biết, em muốn không nói Lục Tử Chiêu.”

Lương Bích không cần phải nhiều lời nữa.

Lương Bích lái xe đưa cô về, cô nói địa chỉ, Lương Bích hơi sững sờ rồi trong lòng cũng hiểu rõ.

Lúc này, thực ra đầu Nghê Vân Huyền vẫn còn nặng, lại kiên trì xuống xe, làm động tác tạm biệt Lương Bích, tự mình tiến vào biệt thự kia.

Cô đi vài bước rồi dừng lại, mẹ đã từng nói, người không gần gũi với con không có nghĩa vụ phải đối tốt với con, cho nên khi ai đó không cho con ấm áp giống như kỳ vọng của con, cũng đừng trách cứ đối phương.

Cô vào trong biệt thự, vậy mà Lục Tử Chiêu còn chưa về, xem ra anh nói công ty có việc không phải là lấy cớ.

Cô ngồi đợi trong phòng khách một lúc, đầu vẫn nặng như cũ, cô lên tầng, vào phòng liền trực tiếp ngủ.

Thực ra, phương pháp trị chứng đau đầu rất đơn giản, chính là ngủ, sẽ không choáng váng nữa, lúc tỉnh dậy, lại là một ngày mới. Mỗi ngày mới, mở ra hy vọng mới.

Cô mơ một giấc mơ.

Trong giấc mơ, mẹ nói với cô: “Huyền Huyền, là con gái phải học chút kỹ năng cho mình mới tốt, dù sao cũng phải có chút tài năng đặc biệt của mình thì mới được.”

“Vậy con nên học gì?”

“Học múa ballet, luyện dáng người và khí chất, như vậy con gái mẹ sẽ có khởi điểm cao hơn người khác.”

Cô đứng đó cười.

Trên thực tế, cô đi học múa ballet, chỉ là cô là người không cố gắng nhất. Cô thích chơi, có thể lười biếng tuyệt đối sẽ lựa chọn lười biếng, cô không thích thử này, nhưng lại không muốn làm mẹ thất vọng.

Cho nên, cô học gì cũng lờ mờ, cuối cùng là một kẻ vô tích sự.

Cô không học được gì cả, không được bất cứ thứ gì.

Tay cô nắm lấy ra giường, nước mắt từ trên mặt chảy xuống, cho dù tới hiện tại, cô cũng chẳng học được gì cả.

Khi cô mở mắt, trời đã tối đen, trong phòng là ánh sáng trắng của chiếc đèn bàn. Lục Tử Chiêu ngồi bên giường nhìn cô, tay anh sờ đến trán cô đang lâm lâm mồ hôi: “Thấy ác mộng?”

Cô lắc đầu: “Mộng đẹp. Mơ thấy người em yêu nhất.”

“Đói bụng không?”

Cô lắc đầu: “Anh còn có chuyện chưa nói cho em biết đấy! Đừng nghĩ chơi xấu.”

“Nhớ rõ vậy.”

“Cái gì em cũng nhớ rất rõ.” Cô nín thở: “Từ quá khứ đến hiện tại.”

“Xem ra, bị cảm cũng không làm tổn thương đến tế bào não của em nhỉ!”

“Nói mau, tỉ suất bao nhiêu?”

“Hai chấm mấy ý!”

Cô tính toán trong lòng một chút, tỉ suất cao nhất là năm chấm mấy, chính là mức kỉ lục. Bình thường phim truyền hình đạt từ hai đến ba chấm, tốt một chút là ba chấm mấy. Hai chấm mấy so mức bình thường, không tốt lắm, nhưng cũng không được tính là tệ. Giờ phút này cô có thể oán giận sao tỉ suất lại bình thường như vậy, đương nhiên, cô cũng cảm thấy may mắn vì không phải đứng cuối cùng.

“À, cũng tạm tạm, không phải xếp dưới cùng.”

Lục Tử Chiêu liếc nhìn cô một cái: “Em không phá kỉ lục?”

“Em là người mới, đi con đường bình thường.”

Nhưng mà nói như vậy, tốt xấu cũng dễ không làm mình bất an mà thôi. Không kém cỏi nhất, như vậy tựa hồ cũng có thể nói đến quá khứ, hơn nữa nếu về sau tốt hơn, nghĩ như vậy liền cân bằng không ít.

“Đúng rồi, ngày mai đoàn phim liên hoan, anh sẽ đi chứ?” Nghê Vân Huyền nhìn anh một cái.

“Sao?”

“Thì muốn hỏi chút thôi.”

“Nếu anh không rảnh thì sao?”

Nghê Vân Huyền cắn răng: “Nghe nói Tinh Nhạc đang chuẩn bị bộ phim về đề tài thanh xuân là , đúng không?”

Lúc này Lục Tử Chiêu nở nụ cười: “Nghê Vân Huyền, em cứ trực tiếp nói với anh em muốn trở thành nữ chính trong là được, không cần phải dài dòng.”

“Anh sẽ để em trở thành nữ chính sao?”

Anh bám vào bên tai cô: “Sẽ không.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Anh Cần Em, Đúng Không?

Đoàn phim đóng máy, toàn bộ người trong đoàn phim tụ tập một chỗ ăn cơm. Nghê Vân Huyền nhìn Lục Tử Chiêu ngồi bên cạnh một cái, mà bên kia

diễn viên diễn vai Hạ Tư Linh có vẻ có ý với Lục Tử Chiêu, lại là kính rượu lại là nịnh hót, chỉ sợ Lục Tử Chiêu không chú ý đến mình.

Nghê Vân Huyền cũng không biểu hiện quá thân thiết với Lục Tử Chiêu, ngôn ngữ trao đổi cũng ít đến đáng thương.

Sau khi bữa tiệc liên hoan kết thúc, Nghê Vân Huyền chậm rãi đi đến chiếc xe đang đỗ trong bóng đêm kia, tâm tình cô không tồi, vào trong xe liền mỉm cười nói: “Lục tổng, được mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ cảm giác như thế nào?”

Lục Tử Chiêu khởi động động cơ: “Quen rồi.”

Cô vốn định trêu anh, lại bị bắn lại như vậy, nhất thời im lặng.

Đúng, người như anh, ở những chỗ như thế, được mỹ nữ vây quanh có gì lạ. Không chỉ có mỹ nữ, ngay cả đạo diễn cũng phải nhìn sắc mặt anh, nói là liên hoan, ngôn ngữ đều là nịnh nọt anh, hy vọng anh có thể đầu tư cho họ nhiều phim hơn.

Dựa vào cách đối đãi như vậy của người khác, vậy cô có phải biểu hiện mình đặc biệt vinh hạnh vì anh vừa ý mình hay không? Nhưng, cũng phải nói lại, người như vậy có kiểu phụ nữ gì mà chưa thấy, có lẽ anh không bình thường, hy vọng có kiểu phụ nữ không tốt với anh, ném thử hương vị mới.

Nghĩ như vậy, cô tự nở nụ cười.

Lục Tử Chiêu nhìn thấy nụ cười của cô từ gương chiếu hậu, hơi giật mình, trong ánh mắt lướt qua thứ gì đó, lại nhanh chóng khôi phục về bình tĩnh, dường như vẫn luôn bình tĩnh.

Trở lại biệt thự, Nghê Vân Huyền mở lên, muốn tự mình xem xong một lần. Bộ phim này sau khi được làm hậu kỳ cô còn chưa thực sự xem, cô muốn thử lấy góc độ là một khán giả đi thưởng thức bộ phim này của mình, sau đó cho mình đánh giá, cũng nhìn xem biểu hiện của bản thân mình.

Sau đó, cô đột nhiên phát hiện, làm người xem như vậy hoàn toàn là người hạnh phúc nhất. Có thể xem trọn một tập, sau đó bình luận xem diễn viên này diễn thế nào, diễn viên kia diễn ra sao. Tuy rằng, trong lòng cô vẫn nghĩ phải nghiên cứu phân diễn của mình, nhưng khi nhìn thấy diễn viên diễn vai Hạ Tư Linh kia xuất hiện, bản thân cô cũng phải thừa nhận, quả thật cô ấy diễn không tồi. Hơn nữa, đối phương có thể diễn ra vai Hạ Tư Linh này sống động như thật. Hạ Tư Linh làm thế nào cùng Lục Tử Thịnh vượt qua quãng thời gian khó khăn nhất ở Mỹ, làm thế nào nắm tay Lục Tử Thịnh đi qua quãng thời gian đó. Bỏ qua sự thâm tình của Thẩm Thiên Y, thực ra Hạ Tư Linh và Lục Tử Thịnh ở bên nhau cũng không có gì để quở trách, dù sao Hạ Tư Linh cũng không làm sai chuyện gì, thậm chí ở đoạn cuối cùng cũng không được coi là sai. Khó trách ở trên mạng có vài bình luận, Thẩm Thiên Y mới là người thứ ba xen vào giữa Lục Tử Thịnh và Hạ Tư Linh.

Nghê Vân Huyền nhìn nhìn, mình diễn cũng khá giống nhỉ. Nhất là bộ dạng đáng thương cuối cùng đó, tự cô còn rất lo lắng đây, thời điểm đó cô thật sự sinh bệnh đó. Nhưng cô cũng rất may mắn, không cần phải giống trong những bộ phim khác nhét rất nhiều thứ vào quần áo để giả là mình mang thai.

Cô mở máy tính lên, xem đánh giá của người khác về mình. Một vài người đã từng đọc tiểu thuyết đều bình luận “Thẩm Thiên Y thật đáng thương”, “Tôi đau lòng cho Thẩm Thiên Y”, cô cười cười, kết quả bị bình luận của một người đàn ông hấp dẫn, anh ta nói “Nếu Thẩm Thiên Y lớn lên như vậy, không cần cô ấy si tình đến thế, có người đàn ông nào không yêu?”

Xem ra, trong lòng đàn ông, ngoại hình của phụ nữ từ đầu đến cuối vẫn chiếm một vị trí quan trọng, mà điều đó lại không thể trách được.

Cô lại nhìn những bình luận ba hoa chích chòe này, sau đó trực tiếp đờ người. Có vài người xem phim ủng hộ Hạ Tư Linh, chửi bới Thẩm Thiên Y ngoài khuôn mặt xinh đẹp ra thì chẳng có gì, sau đó càng nhiều người nhảy vào tấn công, sau đó họ chửi nhau, chàm chọc nhau. Người này nói người kia là ghen tị, người kia nói người này nào tàn chẳng phân rõ đúng sai, người này nói người kia ghê tởm, người kia trực tiếp đập lại tôi đến ghê tởm cô đấy, sau đó...

Cô đột nhiên rất hiếu kì, những người này sao có thể có nhiều tinh lực như vậy mỗi ngày ở đây mắng chửi người khác.

Lục Tử Chiêu đứng sau cô, nhìn cô gõ chữ trả lời người vừa mắng Thẩm Thiên Y: “Tôi cũng không thích Thẩm Thiên Y, vì sao cô không thích cô ta? Nói xem nào, xem chỗ mà chúng ta không thích có giống nhau hay không?”

Cô vốn chỉ muốn thử, kết quả đối phương thực sự gửi tin trả lời đến: “Tôi là Đảng 50 xu (*), bạn cũng vậy?”

(*) Đảng 50 xu (hoặc Đảng 5 hào) (Trung văn giản thể: 五毛党; bính âm Ngũ mao đảng) là tên gọi của những dư luận viên mạng (网络评论员, wǎngluò pínglùn yuán) làm công việc đăng bình luận trên mạng được chính phủ Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa thuê (ở trung ương và địa phương) hoặc Đảng Cộng sản thuê để đưa các thông tin ủng hộ chính của Đảng nhằm định hình và hướng dẫn dư luận trên các diễn đàn Internet. Các dư luận viên được trả 50 xu (bằng 5 hào) cho một bình luận mang tính hướng dư luận ra xa các phê phán đảng hoặc các nội dung nhạy cảm trên các website trong nước, hệ thống diễn đàn hoặc chat room, hoặc đưa các thông tin ủng hộ đảng Cộng sản.

Trong số các tên gọi của dư luận viên mạng, “Ngũ Mao Đảng” (Đảng 50 xu) là tên gọi không chính thức mang ý nghĩa miệt thị, rẻ tiền. Tên gọi này được cư dân mạng Trung Quốc sử dụng như một sự châm biếm, mỉa mai. Cũng có nguồn gốc cho rằng tên gọi đó là từ thông tin của Thời báo Hoàn cầu cho biết phụ cấp cho mỗi bài viết của bình luận viên trực tuyến tại Ban tuyên truyền Thành phố Trường Sa (Hồ Nam) là 50 xu tại thời điểm tháng 10/2004.

Nghê Vân Huyền ngây ngốc nửa ngày: “Tôi là Đảng 60 xu (*)...”

(*) Trên thực tế ở Trung Quốc không có Đảng 60 xu.

Vì thế đôi phương còn thật sự vui mừng: “Người trong đồng đạo.”

Lục Tử Chiêu ho khan một tiếng: “Em rất rảnh?”

Cô xoay người, nghĩ anh đã thấy được hành vi ấu trĩ của mình, cũng không che giấu: “Em đang xâm nhập vào bên trong quân địch, điều tra xem ai đang bôi nhọ em. Anh sớm không xuất hiện muộn không xuất hiện, lại vào lúc này tới quấy rầy sự hứng thú của em, em không còn tâm tình điều tra nữa.”

“Buồn chán như vậy, dứt khoát cùng anh ra ngoài một chuyến đi?”

Cô lại xoay người: “Anh thấy em rất buồn chán, thực ra em không rảnh chút nào đâu. Công việc rất nhiều, đành phải tự mình tìm chút niềm vui nho nhỏ, để mình không đau đớn và khó chịu nữa. Cũng giống như bọn anh phải làm rất nhiều việc, nhất định phải tìm thú vui cho mình chính là một đạo lý đó.”

Lục Tử Chiêu gật đầu: “Em nói rất đúng.”

Tìm cô này lên, theo bản năng hoài nghi câu nói vừa rồi của anh, chỉ nhìn anh.

Lục Tử Chiêu cũng không khiến cô phải thất vọng: “đang tuyển vai.”

Nghe Vân Huyền lập tức liền đứng lên, ý cười dào dạt: “Vừa rồi hình như chị Lương có gọi điện thoại cho em nói đã quay xong, hiện tại em có thời gian rảnh, nên nghỉ ngơi, thuận tiện chăm sóc cơ thể. Anh đi công tác ở đâu? Em coi như đi du lịch cũng được?”

“Vây à?” Lục Tử Chiêu như đùa giỡn xoay di động của mình: “Sao anh nghe nói bắt đầu thời kì tuyên truyền, em hẳn là rất bận mới đúng. Chẳng lẽ trí nhớ anh không tốt nên nhớ lầm rồi?”

Nghe Vân Huyền cắn răng, rõ ràng là chơi cô, còn mạng bộ dạng không biết gì cả, rõ ràng biết cô đặc biệt muốn diễn lại còn đánh vào hứng thú của cô, thật sự là đáng ghét không thể nào cho hết.

Cô đành phải cười ha ha: “Sao trí nhớ anh lại không tốt được, có lẽ là trí nhớ em không tốt đấy!”

Mà tối hôm đó, lần đầu tiên cô chủ động, hôn lên mặt anh, hôn lên môi anh, ôm lấy anh, chờ đợi anh đáp lại mình. Khi nghe thấy tiếng hô hấp kìm nén của anh, tay cô xuyên qua tóc anh ôm cổ anh, đợi anh ở trên người mình mây mưa.

Cơ thể anh ở trên người cô co rút lên xuống, vậy mà trong đầu cô còn nghĩ “thể này có lẽ cũng được coi như công bằng đi”.

Cô cảm nhận được chất lỏng nóng bỏng của anh tiến vào cơ thể mình, cơ thể anh nằm trên người cô hít thở nặng nề.

Một lúc sau, anh đã bê cốc nước và cầm thuốc đi đến bên cạnh cô. Cô không do dự uống, sau đó hai tay lại ôm lấy anh, cười ngọt ngào: “Anh xem đi, anh vẫn cần em, đúng không?”

Tay anh trượt xuống gương mặt thuần khiết của cô, từ từ dùng sức: “Rất nhiều thời điểm, anh đều muốn biết, tốc độ biết hóa khuôn mặt này của em rốt cuộc nhanh bao nhiêu.”

Cô sững sốt, không phải tốc độ thay lòng của đàn ông cũng nhanh hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Sở Thích Của Anh Thật Biến Thái

Nghe Vân Huyền cầm di động nói một hồi với Lương Bích, đôi phương mới bằng lòng cho cô nghỉ vài ngày. Lục Tử Chiêu nói không sai, hiện tại hẳn là cô phải đi tuyên truyền, chương trình giải trí trên đài nào đó mời đoàn phim đến tuyên truyền, cô rồi đi thể này quả thật sẽ có chút ảnh hưởng, nhưng mà cô cũng không quan tâm nhiều như vậy, cô thực sự rất thích, thích cái tên này, thích câu chuyện trong đó, hơn nữa đây còn là một bộ phim điện ảnh, đối với cô sẽ rất có lợi.

Cô sửa soạn vài bộ quần áo, sau đó liền đi đến bên cạnh Lục Tử Chiêu: “Em xin nghỉ rồi, hơn nữa quần áo cũng đã chuẩn bị xong.”

Lục Tử Chiêu bê cốc sữa tao nhũ uống như cũ, giống như chưa nghe thấy gì.

Cô cau mày, lấy cốc sữa trong tay anh: “Anh không thấy trên mạng đều lên án mấy loại sữa giả lừa người gì đó sao? Còn dám uống.”

Lúc này anh liếc cô một cái: “Đây là sữa được vắt ra từ đám bò sữa anh nuôi, em có cần kiểm tra hay không, như vậy mới thể hiện được em cũng lo lắng cho sức khỏe của anh.”

Cô để cái cốc đến trước mặt anh: “Khỏi cần, anh tiếp tục uống đi.”

Anh lau miệng, không để ý tới cô liền đi ra ngoài. Cô đuổi theo anh: “Thực ra, em còn rất hữu dụng nữa, lúc anh buồn chán có thể cùng nói chuyện phiếm với anh, để cuộc sống của anh không trôi qua tẻ nhạt như vậy.”

“Trên thế giới này không phải chỉ mình em mới có miệng.” Ý là anh có thể tìm người khác.

Cô tự giác khoác tay anh: “Thời tiết hôm nay không tồi.”

Anh lắc lắc, không thoát khỏi cô: “Đúng vậy, sắp mưa rồi.”

Cô mặt dày mày dạn theo kịp anh, học dáng vẻ bình tĩnh của anh. Cho đến khi lên xe, tâm tình của cô lập tức trở nên rất tốt, mà anh nhìn thấy vẻ mặt đạt được mục đích của cô từ gương chiếu hậu, khóe miệng không tự giác cong lên.

Nhưng đến thành phố nổi tiếng về cảnh đẹp này, cô mới cảm thấy mình nói anh sẽ “buồn chán” quả thật là buồn cười, anh phải hợp liên tiếp, ngoại trừ thời gian ăn cơm có thể nhìn thấy anh, những lúc khác anh giống như mất hút. Cũng may, cô không quên, cô còn cần lấp đầy bụng.

Ở trong khách sạn vài ngày, cô cảm thấy mình sắp mốc meo rồi.

Kỳ thật, cô rất muốn nhìn xem bộ dạng anh lúc làm việc là như thế nào.

Mang theo lòng hiếu kỳ đó, cô thực sự rời khỏi khách sạn, sau đó gọi xe tới chi nhánh công ty anh. Thoạt nhìn không dễ vào được đây! Cô đứng ở cửa, ngửa đầu buồn chán đếm xem tòa nhà này có bao nhiêu tầng, ngửa đến khi cổ mỏi nhừ, mà mắt cũng hoa rồi, chẳng rõ tầng nào với tầng nào nữa.

Cô đứng thêm một lúc, lần này nhìn thấy Lục Tử Chiếu từ trong công ty đi ra. Anh đi rất vội, bước chân rất nhanh, thoạt nhìn rất nghiêm túc, mà thư kí đáng người cao gầy mặc đồ công sở ở bên cạnh đuổi kịp bước chân anh, dọc đường đi đều nhắc nhở anh điều gì đó.

Đến khi anh sắp lên xe, thư kí mới rời đi.

Nhưng mà, lúc này, hình như Lục Tử Chiếu có điện thoại, anh tiếp. Vì cuộc gọi này, anh chưa lên xe, mà cùng hàn huyên với người trong điện thoại. Nếu vừa rồi anh có thể gọi là mặt không cảm xúc, vậy hiện tại hoàn toàn có thể gọi là mặt mày tươi tỉnh. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, cô tuyệt đối không thấy anh xuất hiện biểu hiện như vậy.

Cô cũng từng nghe nói, loại người như họ, nếu không phải là gặp người mình rất quen thuộc thì sẽ không cười như vậy, luôn mang bộ dạng nghiêm trang.

Cô không nhìn tiếp nữa, mà tự quay về khách sạn, thật vô vị.

Khi cô vừa mới quẹt thẻ để vào, giọng nói của Lục Tử Chiếu liền vang lên: “Đi đâu thế?”

Cô không nghĩ anh sẽ trở về sớm như vậy, nhất thời không phản ứng kịp: “Thì ra ngoài chút thôi.”

Anh gật gật đầu, tựa hồ không muốn nhiều lời với cô.

Rồi sau đó, anh đưa cô ra ngoài lấp bụng.

Vẫn là một nhà hàng hải sản nổi tiếng, cô theo anh đi vào: “Sao lại muốn đến đây ăn những thứ này?”

“Không nghe đến thành phố XX mà không ăn hải sản thì coi như chưa đến hay sao?”

Hai người vừa mới đi vào, phục vụ liền niềm nở hỏi này hỏi nọ, đưa thực đơn đồng thời cũng đưa một bản mẫu ra, đại ý là đánh giá gì đó về nhà hàng này. Nghe Vân Huyền mở ra: “Ăn thứ gì cũng cần phải kị?”

“Chúng tôi là nhà hàng lớn, đương nhiên khác với những nhà hàng nhỏ thông thường.”

Nghe Vân Huyền buồn bực nhìn người phục vụ kia: “Không kị các cô sẽ không nấu?”

Phục vụ cười dịu dàng: “Trên nguyên tắc là như vậy.”

Lục Tử Chiếu không thèm nhìn tới bản mẫu kia, trực tiếp lấy qua, sau đó đặt vào tay phục vụ: “Trước mang đồ ăn lên, nếu hương vị vượt qua kiểm tra, tự nhiên sẽ kị. Nếu kị kết mang tính bắt buộc, chúng tôi cũng chỉ có thể chọn nhà hàng khác.”

“Điều này...” Phục vụ đánh giá Lục Tử Chiếu từ trên xuống dưới một phen, lúc này mới khó xử rời đi.

Nghe Vân Huyền nhìn bốn phía xung quanh: “Nhà hàng lớn này thật đúng là không giống bình thường, phiền phức như vậy.”

Lục Tử Chiếu nhếch miệng, không nói gì.

Đồ ăn rất nhanh được mang lên, thật có tốc độ.

Cô nhìn chăm chăm vào đĩa tôm hùm, do dự xem với hình tượng của mình thì có nên ăn hay không, cô nhìn anh: “Đàn ông phong độ bình thường sẽ làm rất nhiều việc cho phụ nữ đúng không? Ví dụ như kéo ghế, ví dụ như...”

Cụm từ “bóc tôm hùm” còn chưa được nói ra, Lục Từ Chiêu đã giành lời trước: “Anh không phải đàn ông phong độ.”

Nếu, anh không phải đàn ông phong độ, vậy cô cũng không cần phải làm thực nữ. Cô cầm tôm hùm, quét mắt nhìn anh một cái, có lẽ người này cũng chưa từng coi cô là một thực nữ nhỉ?

Có điều, cô cũng không dám ăn nhiều, nhưng cô thích cua đồng, nhất là chiếc càng thô thô kia, vàng nhạt, đặc biệt thơm ăn.

Động tác của Lục Từ Chiêu thực thành thạo và tao nhã, dù rằng anh cũng không cố ý làm ra động tác như vậy, nhưng lại nhân hạ thường thức đáng về cô cô sức gõ chân cua, lấy ra thịt cua tươi mới.

Cô ăn rất lâu, mà Lục Từ Chiêu thì nhìn cô ăn, cô bị nhìn liền cảm thấy không thoải mái: “Anh ăn của anh đi, nhìn em làm gì?”

“Em đẹp, cho nên nhìn em. Đáp như vậy có vừa lòng không?”

Cô liếc mắt nhìn bàn tay mình còn dính dầu mỡ, nhin không được run lên một chút.

Hồi lâu, anh mới đề phục vụ tới tính tiền: “Hôm nay nhà hàng chúng tôi có chương trình khuyến mãi, tất cả các món đều được giảm tám phần trăm.”

Nghê Vân Huyền lau tay: “Có chuyện tốt như vậy?”

Lục Từ Chiêu không động, chỉ nhìn phục vụ: “Có hóa đơn không?”

“Có.”

“Vậy trước tiên lấy hóa đơn đến cho tôi xem.”

Phục vụ hơi sững sốt, nhưng vẫn đi.

Nghê Vân Huyền ngờ vực nhìn anh: “Anh tìm xem đề trả à?”

“Không trả.”

“Hả?” Cô càng nghi hoặc.

Kỳ thật, chuyện kể tiếp xảy ra cô đều bị vây trong sự khó tin và hoang mang. Đầu tiên là Lục Từ Chiêu muốn xem hóa đơn kia có đúng hay không, lúc ấy trong mắt phục vụ quả thật xuất hiện chút khinh thường, giống như Lục Từ Chiêu không thể thanh toán tiền ăn được vậy. Mà tiếp theo, Lục Từ Chiêu cười nhẹ nhìn con số kia, sau đó bỏ hóa đơn vào túi. Anh không có ý định trả tiền, phục vụ cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Lục Từ Chiêu gọi một cuộc điện thoại, sau đó liền có rất nhiều người đi vào.

Đại khái là nói nhà hàng này kinh doanh không phù hợp với giá quy định, mỗi món ăn đều thu giá cao, phải kiểm tra toàn bộ.

Mà Lục Từ Chiêu cũng lấy hóa đơn ra, sau đó giao cho luật sư của anh rồi liền dẫn cô rời đi.

Đối với tất cả chuyện này Nghê Vân Huyền cảm thấy thật mới lạ, ngay cả luật sư hình như cũng được anh bố trí rồi, khó trách anh nói không trả tiền, là chủ ý đến ăn cơm chùa.

“Anh có tiền như vậy, để người ta kiểm tiền thì có làm sao, nhỏ mọn thế.” Cô chế nhạo anh, thấy anh không đáp lại mình, lại cảm thấy mất mặt: “Vì sao muốn làm vậy?”

“Nghe nói nhà hàng này rất biết làm thịt người, nên muốn đến thử xem.”

“Sở thích của anh thật biến thái.”

Anh gật gật đầu: “Cho nên đưa em đến đây.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Anh Quá Đồ Kỵ Với Em

Quy tắc ngăn ngừa lừa gạt: chỉ cần không tin rằng thiên hạ có bữa cơm miễn phí thì không ai lừa được bạn cả.

Nghe Vân Huyền nhớ lại thời trung học lúc thầy giáo đi làm lại sau khi kết hôn có đề cập đến một chuyện, lúc đi thử áo cưới, cửa hàng áo cưới đó giới hạn thời gian, mỗi bộ áo cưới đều được viết thời hạn bao giờ thì phải trả. Thời hạn này không phải là vài ngày, mà là tính chính xác theo giờ, quá một giờ là một trăm tệ. Hôn nữa, trước đó họ còn có thể đưa cho bạn một bản mẫu gì đó và bảo bạn kí tên.

Lúc ấy, thầy giáo cũng không nhìn kĩ, nhưng nói cần chút thời gian đã. Kết quả là cuối cùng thầy vẫn không kí. Lúc trả áo cưới hình như là chậm một hay hai giờ, họ kiên quyết bắt thầy phải trả tiền. Nhưng thầy giáo trực tiếp nói một câu thầy không kí tên, chính là sống chết cũng không trả. Sau đó, thầy giáo này dạy cả lớp, không được tùy tiện kí tên, tên của mình rất đáng tiền.

Khó trách Lục Từ Chiêu căn bản không có ý định kí tên.

Nếu kí tên, đối phương nhất định sẽ giao hoạt nói hai người đã cho phép, giấy trắng mực đen viết rõ ràng.

Mà hình như Lục Từ Chiêu hết bận rồi, hiếm có một buổi sáng không rời đi từ sớm, dậy đón ánh mặt trời.

Anh thay một bộ trang phục vô cùng thoải mái, anh như vậy cùng với bộ dạng nghiêm trang của anh khác biệt cực lớn. Thoạt nhìn hoàn toàn giống với thiếu niên hăng hái ở đại học, đường nét rõ ràng và đẹp đẽ. Hôn nữa, còn mang theo hơi thở thanh xuân, cảm giác rất có tinh thần.

Anh vỗ vỗ mặt cô: “Rời giường.”

Ngay cả ánh mắt cô cũng chưa mở liền trực tiếp mở miệng: “Lục Từ Chiêu, anh rất phiền đấy!”

Mang theo chút hời hởi, ngay cả anh cũng hơi sững sốt. Mà bản thân cô sau khi lật người qua cũng hơi ngạc nhiên, sau đó dừng lại một chút rồi lật người lại: “Làm gì?”

Anh nhìn cô từ trên cao: “Đứng lên.”

Sau đó để lại cho cô bóng lưng anh.

Cô nhìn ánh sáng chiếu qua ô cửa sổ, hình như hơi muộn rồi, lúc này mới ngồi dậy.

Nhìn bộ dạng nhàn nhã này của anh thật khiến người ta ghen tị, nhưng mà bản thân cô cũng thực nhàn nhã mà.

Vội vàng ăn xong bữa sáng, anh liền đưa cô ra ngoài, lần này anh không lái xe, trực tiếp kéo cô đi xe buýt.

“Không phải anh đi xe cao cấp thoải mái quá rồi, cho nên giờ muốn chịu khổ chứ?” Chỉ có như vậy mới giải thích được hứng thú bất chợt này của anh.

Anh kéo cô lên xe, trong cảnh chen chúc đỡ lấy cô. Đứng trong xe, một tay anh nắm lấy vòng bám tay, một tay vòng quanh người cô, nói nhỏ bên tai cô: “Em đừng quá thông minh.”

Cô cắn chặt răng, sau đó trừng mắt nhìn anh.

Qua mấy trạm dừng, anh kéo cô xuống xe.

“Rốt cuộc tới đây làm gì vậy?”

“Đạo phố.” Về mặt anh đương nhiên.

Cô bĩu môi, thấy tinh thần anh khoan khoái liền cảm thấy không thoải mái.

Nhưng, anh thật sự cùng cô đến trung tâm mua sắm đi dạo, nơi này cũng không phải chỗ chỉ có những khách VIP mới đến như trong tưởng tượng của cô. Không ít cặp tình nhân nắm tay đi qua đi lại, rất nhiều người vẫn còn là học sinh, mặc quần áo đôi thoạt nhìn dào dạt sức sống thanh xuân.

Một cô nhóc kéo quần áo của Lục Từ Chiêu: “Anh ơi, mua cho chị này một đóa hoa đi!”

“Chị này bị dị ứng với hoa.”

Nghe Vân Huyền nghe xong: “Chị rất thích hoa này, chị không bị dị ứng với hoa này.”

Cô nhóc nghe thấy vậy, lập tức lên tinh thần.

Ánh mắt Lục Từ Chiêu thân nhiên: “Vậy bảo bạn trai cô mua đi, tôi không quen cô.”

Nghe Vân Huyền và cô nhóc kia cùng mở to mắt nhìn bóng dáng Lục Từ Chiêu đi càng ngày càng xa.

Cô nhóc dường như cũng cảm thấy không thể tin được, nhìn cô: “Chị ơi, cái anh đấy thật keo kiệt, chị đừng thích ấy thì hơn.”

Nghê Vân Huyền tức giận, nói không rõ là cảm giác gì.

Cô nhóc thở dài một hơi: “Chị ơi, chị đừng đau lòng, không phải chị là một đóa hoa thôi sao? Đây, chị ơi, em tặng chị một đóa, chị đừng buồn.”

Nghê Vân Huyền ngẩn người nhận đóa hoa, sau đó chạy về phía Lục Tử Chiêu, cô chạy đến thở không ra hơi, người kia cũng không có nửa điểm có ý định dừng lại chờ cô.

Rốt cuộc cô đuổi kịp anh: “Anh không sợ em không đuổi theo hay sao?”

Anh nhìn cô: “Không phải em đuổi theo rồi à?” Một bộ dạng đây là vấn đề cực kì ngớ ngẩn. Anh thương thức đóa hoa cô cầm trên tay, nét mặt càng có thêm ý thêm: “Không phải em nên cảm ơn anh sao, nhờ anh, em nhận được một đóa hoa nhỏ xinh đẹp miễn phí.”

Cô lắc đóa hoa trên tay: “Em không thể tự mua hay sao?”

Anh tuyệt đối không rối rắm vì vấn đề này: “Em xác định lúc rời khỏi khách sạn em có mang theo tiền?”

Cô vô cùng buồn bực, tìm không thấy chỗ để phát tiết, đứng xé cánh hoa.

Anh lại vỗ tay: “Hành động này thật sáng suốt, anh cũng thấy đóa hoa này quả thật không xứng với em, rốt cuộc cũng tình mất hơn rồi.”

Mà tòa nhà bên cạnh viết ba chữ thật to “Chợ Quý bà”, anh nhìn ba chữ kia rất lâu, lâu đến mức cô cảm thấy được có vấn đề, vì thế cô chủ động mở miệng: “Anh rất muốn vào xem?”

Thực ra cô biết bên trong chỉ bán những thứ đồ liên quan đến nữ sinh mà thôi, không có gì đặc biệt, nhưng nhìn thấy bộ dạng đó của anh, cô cảm thấy vô cùng hưởng thụ.

Anh lại kéo tay cô: “Anh không có, nhưng nếu em đã muốn vào thì anh vào cùng em vậy!”

Ai muốn vào thế?

Cô không nói gì bị anh kéo vào, bên trong cũng không phải toàn nữ sinh, tuy rằng nữ sinh vẫn chiếm đa số. Cũng không ít nam sinh đi dạo cùng bạn gái mình, trong này đối với nữ sinh mà nói thì cái gì cũng có: những đôi giày xinh đẹp, khăn quàng cổ, một vài loại đồ trang sức.

Lục Tử Chiêu nhìn nhìn, tựa hồ rất thất vọng, nhưng mà cũng khó để nói thật: “Lúc anh học trung học, mỗi lần bắt xe đều đi qua một “chợ Quý bà” (*), khi đó anh thường thắc mắc, rốt cuộc trong đó có thứ thần bí gì.”

(*) Nguyên văn là 女人街. Ở Hồng Kông, có một khu phố khá nổi tiếng với tên gọi rất tao nhã: Phố Quý bà hay còn được gọi với tên gọi khác là chợ Quý bà. Phố Quý bà nằm giữa khu vực đường Boundary và Dundas. Gọi là chợ vì khu vực này cứ tối đến lại trở nên nhộn nhịp hẳn lên bởi những cửa tiệm bán hàng giá rẻ, phục vụ ngoài trời. Tuy gọi là chợ ngoài trời, nhưng bạn có thể tìm thấy mọi thứ hàng từ cao cấp đến bình dân từ quần áo, túi xách, mỹ phẩm đến đồ chơi trẻ em... đặc biệt là giá cả rất rẻ.

Cũng không chắc thành phố hai người đến có phải Hồng Kông hay không, nhưng thôi mình cứ để là “chợ Quý bà”, vì cũng không biết dịch thế nào cho hay nữa.

“Anh không nghĩ đến việc tự mình vào xem?” Cô chỉ vào mấy thứ này: “Nhưng mà, nếu lúc đó anh đi vào, sẽ đặc biệt thất vọng.”

Anh gật đầu.

Kỳ thật, lúc ấy điều anh nghĩ chính là, một ngày nào đó, anh sẽ nắm tay cô gái mình thích ấy cùng nhau vào xem, nhưng vẫn không có cơ hội.

Cô nhất thời vô cùng vui vẻ: “Nhanh cảm ơn em đi, là em cho anh cơ hội vào đây xem.”

Anh nhìn đôi mắt linh động của cô, lấy tay trực tiếp gỡ đầu cô: “Cũng là em cho anh cơ hội để thất vọng, không phải em nên bồi thường thiệt hại cho anh hay sao?”

“Có người không nói lý lẽ như anh sao.” Cô khoa trương lắc đầu, biểu đạt sự không tương tượng nổi của mình.

“Không phải em đã gặp rồi à?”

“Anh thừa nhận anh không nói lý lẽ rồi?”

“Đó là với phụ nữ, thế giới này không có lý lẽ. Bởi vì phụ nữ là loài động vật luôn cố tình gây sự, đó là nhận thức của đàn ông.”

“Anh sĩ nhục phụ nữ.”

Anh lắc đầu cười, cô cảm thấy nụ cười của anh hết sức chường mắt, cảm bộ tóc giả ở bên cạnh để lên đầu anh, cho anh cười này, cho anh cười này.

Mà ông chủ cửa hàng nhìn thấy Nghê Vân Huyền: “Cô gái này nhìn qua trông rất quen.”

Nghê Vân Huyền sững sờ, Lục Từ Chiêu đã kéo cô đến bên cạnh mình: “Kiểu này lỗi thời rồi.”

Đối phương sững sờ, lập tức không nhiều lời nữa.

Cô không hài lòng bỏ tay anh ra: “Nói không chừng người ta xem phim của em đó, ai bảo mức độ đề được công nhận của em rất cao.”

“Tiếp theo đó liền nhìn trúng em”

Cô cười: “Anh đồ kị, chỉ do đồ kị. Ai bảo bộ dạng anh hung thần gian ác làm gì.” Tha thứ cho cô, nói dối một lần sẽ không đắc tội các vị thần đầu nhĩ.

“Anh quá đồ kị với em.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Anh Vẫn Luôn Dám

Hai người đi đến quảng trường đông đúc, người đi lại nhiều như vậy, hai người ở trong này có vẻ rất bình thường, anh không phải người nào đó xông pha trên thương trường, cô cũng không phải ai đó muốn tiến vào giới giải trí, hai người chẳng qua chỉ là một đôi nam nữ rất bình thường mà thôi.

Cô giữ lấy anh: “Chúng ta chơi một trò chơi đi?”

“Hử?” Anh chỉ cau mày.

Cô đến gần anh hơn: “Chúng ta chơi trò có dám hay không.”

“Ví dụ?”

“Anh nói xem, em có dám hôn anh ở trước mặt nhiều người như thế này không?”

Đôi mắt cô linh động, lấp lánh như ánh sao, cô nhìn anh thẳng tắp, đầy vẻ hứng thú. Cô vươn tay, chậm rãi ôm lấy anh, đôi mắt không có chút sợ sệt, tay cô chậm rãi trượt xuống dưới, đến túi quần của anh thì dừng lại, cô nhớ rõ, lúc ra ngoài anh bỏ mấy trăm tệ vào bên trong.

Tay cô luồn vào trong túi quần anh, cảm thấy đã cầm được tiền, từ từ lấy ra.

“Lục Từ Chiêu, anh...” bị lừa...

Mà cô đứng thẳng bất động tại chỗ, bởi vì anh ôm lấy cô, đôi môi anh dán chặt lấy đôi môi cô. Ánh mắt hai người giao nhau, quên mất nơi này là quảng trường, quên mất bên cạnh mọi người đang đi lại, chỉ có anh và cô, mà trong mắt hai người cũng chỉ nhìn thấy đối phương, cũng là, chỉ có giờ phút này.

Xung quanh đã có không ít người dừng lại nhìn hai người.

Lục Từ Chiêu bám vào bên tai cô: “Anh không biết em có dám hay không, nhưng anh biết rõ, anh dám.”

Lúc anh buông cô ra, cô thấy nhiều người như vậy nhìn mình, mặt đỏ lên, nhú lông mày lại liền muốn chạy trốn.

Anh nhanh chóng bắt được cô: “Trộm tiền của anh rồi cứ như vậy muốn đi?”

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Chúng ta cùng đi.” Anh kéo tay cô, từ trong đám đông chạy ra ngoài, liên tục chạy, không quan tâm điều gì hết.

Cho đến khi hai người đã chạy rất xa, cô mới phản ứng trở lại: “Tại sao chúng ta lại phải chạy?”

“Bởi vì chân dài.”

“...”

Hai người lại lên xe buýt, cô lấy hai đồng tiền xu từ túi của anh ra bỏ vào hộp, nghe âm thanh leng keng kia, hình như cũng vô cùng dễ nghe.

Mọi người vẫn di chuyển ở phía trước, hai người ngồi ở ghế cuối, bên cạnh nhau.

“Tất cả mọi thứ, giống như không chân thực vậy.” Cô mang theo ý cười nhìn anh, lấy tay sờ mặt anh: “Để em cảm thụ một chút.”

Anh không nhúc nhích, tùy cô sờ loạn.

Trong đôi mắt anh mang theo ý cười, khác biệt rất lớn với anh của bình thường. Tay cô sờ trên mặt, ngứa ngứa. Tay anh bắt lấy tay cô: “Được rồi, an phận chút đi.”

“Anh nói xem, đây là thật sao?”

Anh nhanh chóng cắn lỗ tai cô một cái: “Đau liền là thật.”

Cô cũng véo tay anh một cái: “Anh đau cũng là thật.”

Mang theo chút hoạt bát trẻ con, anh kìm lòng không được nở nụ cười.

Tới trạm cuối cùng, hai người mới xuống xe, đi về phía bãi biển cách đó không xa, lúc này đã có rất nhiều người mặc đồ bơi tự do tại bãi trong nước, bên bờ biển cũng có không ít người ngồi nghỉ ngơi.

“Anh quen thuộc với nơi này như vậy, trước đây thường xuyên đến à?”

Anh quay đầu lảng tránh: “Có nghĩ đến việc tới đây định cư...”, đáng tiếc, không có sau đó.

Hình như cô không nhận thấy sự biến hóa trên nét mặt anh, kéo anh đến một cửa hàng bán đồ bơi.

Cô xem đủ các loại đồ bơi, sờ cái này ngắm cái kia, quét mắt nhìn anh đang không màng đến: “Anh không chọn? Em mua cho anh, qua thôn này không có cửa hàng nào nữa đâu. Quên nói cho anh, em là người đặc biệt keo kiệt đấy.”

“Nhìn ra được.”

“Cái nào tốt?” Cô so sánh.

Khóe miệng anh cong lên: “Em rất keo kiệt.”

Chủ cửa hàng ngơ ngác nhìn Nghê Vân Huyền: “Cô gái này trông thật giống diễn viên đóng cái phim thần tượng gì đó.”

Nghê Vân Huyền vừa nghe xong, lập tức đầy hứng trí: “Phim gì vậy bác, để cháu cũng xem thử xem.”

“Tên thì quên rồi, nhưng mà diễn cũng được, gọi là Thảm Thiển Y gì đó.”

Nghê Vân Huyền gật gật đầu: “Thế ạ, vậy bác thích cô ấy không?”

Lục Tử Chiếu đi đến: “Bà chủ, cô ấy lấy cái này, bao nhiêu tiền?”

Thanh toán tiền xong, anh kéo cô đi, cô lẩm bẩm: “Kéo em làm gì, em còn chưa biết bác ấy có thích em diễn vai đó không đấy!”

Anh đẩy cô vào toilet: “Đi vào thay.”

Anh đứng bên ngoài chờ, anh thật sự thích nơi này, thích thành phố này, thậm chí đã từng nghĩ tới việc mãi mãi ở thành phố này, cùng một người đến khi đầu bạc. Ý nghĩ như vậy, lúc ấy là một giấc mộng, mang theo cơ hội có thể thực hiện được, mà bản thân anh cũng nguyện ý phấn đấu.

Mà tới hiện tại, nó chẳng qua chỉ là một giấc mơ hão huyền, anh biết, không có cơ hội.

Cô mặc đồ bơi ra, mà anh thế nào cũng không chịu mua đồ bơi, chỉ ngồi trên bờ phoi mình dưới ánh mặt trời, nhìn cô từ từ chơi đùa.

Cô bơi trong nước một lát, nhìn mọi người bên cạnh đều chơi đùa cùng nhau, lại liếc mắt một cái nhìn Lục Tử Chiếu đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên bờ.

Sự đối lập và cảm giác mát mẻ này thật đúng là khó chịu.

Cô bơi vào bờ, chạy đến trước mặt anh, không nói hai lời liền trực tiếp cầm một nắm cát nhét vào cổ anh.

Anh mở mắt: “Sao?”

Cô đứng trước mặt anh: “Lục Tử Chiếu, anh đứng dậy.”

Anh chỉ nhìn cô, không có nửa phần đáng vẻ muốn động dậy.

“Anh dám đuổi theo em không?” Cô nâng mày.

Đối với dáng vẻ tiểu cô nương này của cô anh từ chối cho ý kiến.

“Anh dám không?” Sắc mặt cô trầm trầm, cũng không để ý anh có phản ứng gì, tự mình chạy về phía biển.

Lục Tử Chiêu nhìn cô dần dần chạy xa, cách anh càng ngày càng xa.

Đột nhiên, cô dừng lại, xoay người nhìn anh: “Lục Tử Chiêu, anh dám đuổi theo không?” Cô thấy anh không nhúc nhích, dậm chân một cái: “Em biết anh không dám.”

Cô nói xong liền xoay người, càng tới gần biển hơn.

Trong nháy mắt này anh đứng dậy chạy về phía cô, ôm chặt lấy cô: “Ai nói anh không dám?” Cô đẩy anh ra, nhưng anh không buông, nước biển đã làm ướt quần anh, anh dán vào bên tai cô: “Anh vẫn luôn dám.”

Cô mang theo ý cười, nhìn anh, mà anh thì hôn cô.

Cô thừa dịp anh không chú ý, đẩy anh, anh liền ngã xuống nước.

Anh không đứng dậy, cô dùng chân đá anh, anh vẫn không đứng dậy.

Lúc này cô luống cuống, ngồi xổm xuống muốn kéo anh lên: “Anh đừng làm em sợ, đứng dậy, đứng dậy.”

Nhưng cô không di chuyển người anh được, đành phải ôm lấy đầu anh từ trong nước, cô vừa mới chuẩn bị hô to bảo người ta đến giúp đỡ, anh đột nhiên mở mắt, phun nước trong miệng vào mặt cô.

Cô tức giận, lại nhìn thấy anh mở mắt ra trước mặt mình liền nở nụ cười.

Cô ôm lấy anh: “Không được làm em sợ.”

Anh ôm lại cô: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kịch Bản Thế Nào?

Trở lại Nam Thành, Nghê Vân Huyền ngồi cười nhìn trần nhà. Nghĩ đến khoảng thời gian ở thành phố XX, cô không tự giác cười tủm tỉm.

Cô đứng dậy mặc quần áo, lúc trước bị Lương Bích gọi điện đến giáo huấn một phen, vì đi cùng Lục Tử Chiêu mà cô không tham gia chương trình giải trí của đài đó, ở trường quay có rất nhiều fan tiếc nuối vì không gặp được cô. Điều này làm cô vốn không có nhiều trường hợp xuất hiện nhiều trước công chúng mất đi một cơ hội, nhưng đồng thời Lương Bích cũng mang đến một tin tốt, tỉ lệ người xem mỗi ngày một cao, mặc dù vượt qua tỉ suất dẫn đầu là không thể, nhưng tỉ suất ba chấm mây cũng đã cao hơn tỉ suất một vài bộ phim khác rồi.

Cô mở máy tính lên, nhìn trên diễn đàn thảo luận nội dung bộ phim, trong lòng cảm thấy ảm áp. Giống như họ bình luận vậy, nội dung bộ phim này có lẽ cũng không hay, thậm chí tình tiết cũng không có chỗ nào đặc biệt, nhưng xem mỗi việc nhỏ mà Thẩm Thiên Y làm lại có thể đọc ra sự cảm động, cùng cô ấy đi đến thế giới tình cảm của cô ấy.

Hơn nữa vì sự bùng nổ của đề tài “yêu thầm” này, không ít người đều bộc bạch lịch sử yêu thầm của mình. Người thành công thì sẽ được người khác chúc phúc, người không thành công thì cũng sẽ có người đến an ủi, diễn đàn kia giống như một ngôi nhà, tất cả mọi người cùng nhau tâm sự, bởi vì một bộ phim.

Bản thân cô xem cũng cảm thấy cảm động, tình cảm này thật tốt, rốt cuộc cô đã bước vào cái vòng luẩn quẩn này rồi, rốt cuộc đã vào được.

“Mẹ, con đang tới gần mẹ, mẹ có nhìn thấy không?”

Cô lại đọc trên mạng mấy lần, kỳ thật cũng chính là câu chuyện về Trần Nhất Tâm, đưa cô ấy đi ra một cách độc lập, trở thành câu chuyện của bản thân cô ấy, độc nhất vô nhị. Cô thực sự thích phương thức này, ví thanh xuân đã từng yêu người đó của mình với một trận mưa đã từng rơi xuống. Mưa tạnh rồi, đất khô rồi, nhưng biết trái tim vẫn ẩm ướt, dấu vết trong lòng sẽ vĩnh viễn tồn tại. Trận mưa đó, tưới tắm trái tim mình, cũng làm mình dần trưởng thành và hoàn thiện.

Cô vẫn ở trong biệt thự, không đi đâu cả, đương nhiên là đang chờ Lục Tử Chiêu tan tầm trở về.

Mà Lục Tử Chiêu cũng không làm cô phải thất vọng, câu đầu tiên sau khi trở về là hỏi cô đang xem gì.

Cô lộ ra nụ cười vui vẻ, chỉ vào màn hình máy tính: “Xem cái này.”

Anh đi đến, chỉ nhìn lướt qua, trong ánh mắt chờ mong của cô mở miệng: “Ít xem máy tính thôi.” Thấy nét mặt cô lập tức thay đổi thì anh lại thêm một câu: “Bức xạ mạnh, em không phát hiện trên trán đã mọc thêm một cái mụn rồi à?”

Thật khó cho anh, nhỏ như vậy cũng có thể phát hiện ra.

Cô buồn bực nhìn bóng dáng anh xoay người rồi đi, người này thật không kiên nhẫn. Cô khẽ cắn môi, đứng dậy đuổi theo anh, sau đó ôm anh từ phía sau.

“Làm gì vậy?”

“Trên người anh ảm ảm.”

Anh cười, bỏ tay cô ra: “Đừng làm loạn.”

Cô không nhụt chí, đi theo anh lên tầng: “Em không làm loạn.”

Đến phòng, anh cởi áo vét ra, cô chủ động cầm lấy: “Em giúp anh.”

Anh hoài nghi liếc cô một cái, cũng không mở miệng.

Cô thấy anh lập tức đi về phía thư phòng, liền muợn đuổi theo rồi lại ôm lấy anh: “Không được đi.”

Anh dừng bước chân.

Cô thấy anh đã dừng lại, mang theo chút bước bình, đi đến trước mặt anh, kiễng chân hôn lên môi anh.

Anh không nhúc nhích, mặc cô hôn mình, tay cô ôm lấy anh, đầu lưỡi nhẹ nhàng luồn vào trong miệng anh.

Anh nhìn sắc mặt càng ngày càng đỏ của cô, mang theo chút thẹn thùng rồi lại cố chấp không dừng lại, trong lòng nháy mắt là một mảnh mệnh mỏng, không nghĩ được gì hết. Anh bắt đầu đáp lại, cũng bao trọn lấy cô, lưỡi trượt đến đôi môi tròn mềm của cô, mút lấy nhau, cánh môi dán chặt, chẳng phân biệt được đôi bên.

[...]

Cô hoàn toàn quên mất, hai người đã làm mấy lần, từ bàn trang điểm đến trên giường, cô nghe tiếng hô hấp của anh không ngừng nặng nề, không ngừng kịch liệt.

Cho đến khi, khôi phục về bình tĩnh.

Ánh mắt cô mơ màng nhìn anh từ trên giường đứng lên, nhận thấy ánh mắt của cô, anh quay đầu lại nhìn cô, nâng mày.

Anh vươn tay trượt trên mặt cô: “Muốn nói gì?”

“Anh cảm thấy kịch bản thế nào?”

Anh nhìn đôi mắt rõ ràng còn động tình của cô, tay từ từ mất đi độ ấm, chỉ chậm rãi phun ra hai chữ: “Rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiêu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Cô Sẽ Không Bao Giờ Yêu Một Người Như Vậy Nữa

Lương Bích cùng Nghê Vân Huyền đi gặp đạo diễn, thuận tiện làm tạo hình nhân vật luôn, Lương Bích không hỏi cô lấy được vai diễn này thế nào, chỉ giúp cô thu xếp tất cả mọi việc cho tốt.

Vai diễn Trần Nhất Tâm này, ở bên ngoài thoát nhìn không khác Thẩm Thiên Y lắm, cũng là yêu thầm, cũng là thích nhiều năm như vậy, nhưng không giống nhau ở chỗ Trần Nhất Tâm không nhận được gì cả. Mà bản chất của Trần Nhất Tâm và Thẩm Thiên Y cũng không giống nhau, Trần Nhất Tâm là

một cô gái lý trí và tự tin, dù rằng cuối cùng cô ấy không nhận được gì, nhưng cô ấy rõ ràng mình thua là bởi bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, càng thêm hiểu được phải tự mình lựa chọn cuộc đời mình thế nào.

Lâm Thư Bình được xem như một đạo diễn tương đối nổi tiếng trong nước, anh ta thật sự chú trọng đến chất lượng chứ không phải đi theo con đường thương mại hóa.

Cho nên, khi biết đạo diễn bộ phim này là Lâm Thư Bình, Lương Bích vẫn hơi choáng váng, nhưng nghĩ đến quan hệ cá nhân giữa Lâm Thư Bình và Lục Tử Chiêu thì trong lòng cũng hiểu rõ.

Lâm Thư Bình đã xem một đoạn phim Nghệ Văn Huyền diễn Thẩm Thiên Y, cho nên câu đầu tiên mở miệng nói với Nghệ Văn Huyền chính là: “Cô Nghệ, tôi không cho rằng cô có thể nắm chắc vai diễn này.”

Đối với ngoại hình của cô sau khi trang điểm xong anh ta không có đánh giá gì, cô làm người ta có cảm giác cô là đại tiểu thư con nhà giàu sang, thích hợp mang theo tính cách tùy hứng hơn. Mà Trần Nhất Tâm là người lý trí, hơn nữa trong xương mang theo sự cứng cỏi và tự tin. Mà Nghệ Văn Huyền, nói thật, tựa hồ cô cũng chỉ thích hợp làm đóa hoa trong nhà kính.

Nghệ Văn Huyền sùng sốt, nhưng lập tức bình tĩnh trở lại: “Là một đạo diễn thành công, chưa từng có dịp tiếp xúc hoặc hiểu rõ đối phương đã đưa ra một đánh giá như vậy, tôi không cho rằng đây là tác phong của một đạo diễn.”

“Ánh mắt của tôi thế nào, có thể dùng các tác phẩm của tôi để chứng minh.” Lâm Thư Bình mang theo nụ cười nghiền ngẫm, ý tứ rất rõ ràng, Nghệ Văn Huyền cô hiện tại chẳng qua cũng chỉ là một người mới ngay cả một tác phẩm đứng nhất cũng không có.

Anh ta thật sự muốn xem cô trả lời như thế nào.

Lâm Thư Bình nhớ lại cuộc hội thoại giữa mình và Lục Tử Chiêu, anh ta đã nói rõ cho dù Lục Tử Chiêu nguyện ý đầu tư anh ta cũng sẽ không đồng ý nhận một diễn viên như vậy. Mà Lục Tử Chiêu dường như hiểu rõ tính tình anh ta, mềm mỏng nói một câu không có, rồi lại nói đông nói tây sang chuyện khác, ngược lại làm anh ta không kiên nhẫn được nữa, Lục Tử Chiêu mới mở miệng vàng tỏ ý để Nghệ Văn Huyền thử xem, chỉ cần cô có thể đạt 60 điểm là đã vượt qua cửa ải kiểm tra của anh ta, còn nếu anh ta thật sự cảm thấy không được, vậy sẽ để anh ta tự tìm diễn viên. Lâm Thư Bình suy nghĩ, biện pháp này cũng không tồi, bèn thử xem.

Với tạo hình Trần Nhất Tâm của Nghệ Văn Huyền, Lâm Thư Bình cho 50 điểm, anh ta chờ Nghệ Văn Huyền làm mình tăng điểm lên như thế nào.

Nghệ Văn Huyền nhìn đối phương, ngay cả bản thân mình có yếu thế thì cũng không được để lọt vào mắt đối phương. Có lẽ Lương Bích cũng rõ là tự cô có thể nhận được vai diễn này, cho nên cũng chưa đề cập chuyện gì về đạo diễn này, không tìm được điểm yếu nào của đối phương, cô đành phải mỉm cười ngọt ngào: “Đạo diễn Lâm, nếu tôi có được cơ hội này, vậy tôi nhất định sẽ thuật lại lời anh vừa nói với tôi cho người khác.”

Lâm Thư Bình hơi sùng sốt, ý này của Nghệ Văn Huyền là chỉ cần anh ta cho cô cơ hội này, cô có thể biến bộ phim này thành tác phẩm tiêu biểu của cô.

Anh ta cúi đầu suy tư một chút, thoạt nhìn có vẻ “mộc”, nhưng rất thông minh.

Lúc này Nghệ Văn Huyền không nói chuyện, chờ Lâm Thư Bình lên tiếng. Nhưng Lâm Thư Bình không nói gì cả, chỉ đứng dậy đi ra ngoài, anh ta đếm bước chân của mình, đi được tám bước rồi, nhưng cô vẫn chưa gọi anh ta lại hay đuổi theo. Lúc này Lâm Thư Bình nở nụ cười, coi như cũng rất trầm ổn, vì thế anh ta quay đầu hỏi cô: “Cô không sợ tôi trực tiếp rời đi?”

Cô nghiêng đầu: “Chẳng lẽ không phải đạo diễn muốn đi toilet?”

Lần này anh ta thật sự nở nụ cười: “Tôi thực sự đi đây.”

Cô gật gật đầu.

Sau khi anh ta xoay người lại cảm thấy không đúng, vì thế xoay người lại nhìn cô: “Nói cho họ Lục kia, tôi cho cô 70 điểm.”

Nghệ Văn Huyền cười cười, không hỏi gì cả. Bảy mươi điểm, là đạt tiêu chuẩn rồi?

Lương Bích tiến vào kéo cô đi: “Đạo diễn Lâm nói gì đó?”

“Nói đặc biệt hài lòng về em.”

Lương Bích sùng sốt, gõ đầu cô: “Không chê em là phải cảm tạ trời đất rồi.”

“Vừa nhìn đã thấy em là một diễn viên tiềm năng, ai sẽ bỏ qua em chứ?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Lương Bích cũng vô cùng phối hợp.

“Hôm nay em phải nghiên cứu thật kỹ kịch bản này, phải diễn cho thật tốt vai diễn này. Đúng rồi, tỉ suất tập mới nhất thế nào rồi?”

“Cũng không tồi, ba chấm tám, tuy rằng không lên đến bốn chấm, nhưng vậy cũng khá tốt rồi.” Bản thân Lương Bích cũng không nghĩ tới, tỉ suất bộ phim đầu tiên của Nghệ Văn Huyền cũng không tồi: “Đúng rồi, hình như sẽ có một lễ mừng công, đến lúc đó em nhất định phải đi đấy.”

Cô mang biểu hiện của học sinh nhỏ: “Biết rồi.”

Buổi chiều này, Lương Bích cùng cô xem kịch bản, trong mắt Lương Bích, kì thật hiện tại Nghệ Văn Huyền và một thiếu nữ không có gì khác biệt, không phải do sự ngây thơ của cô, mà là cô làm việc dựa theo hứng thú của mình, có phần mang theo bộ dạng muốn thì sẽ làm, không muốn thì sẽ không thực hiện. Biểu hiện này đối với nghệ sĩ mà nói, khẳng định là không được.

Nội dung thực ra rất đơn giản, đơn giản đến mức Lương Bích không cảm thấy lạc quan về bộ phim, rõ ràng là một bộ phim kinh phí thấp, mang theo cái nhãn thanh xuân, nhưng mà đối với người mới lần sân khấu lĩnh vực điện ảnh thì cũng không tồi.

Câu chuyện bắt đầu từ một hôn lễ, trong ngày đại hôn này của Trần Nhất Tâm, trước khi đến chúc rượu khách khứa, ánh mắt cô nhìn về phía Hạng Tử Dịch vừa mang theo vợ và con đến, vì thế suy nghĩ của cô trở về mùa hè năm ấy, mùa mưa năm ấy.

Trần Nhất Tâm sinh ra trong một gia đình giàu có, cô có một anh trai. Từ nhỏ cô đã biết, anh trai chính là người nối nghiệp gia tộc, mà cô chỉ có thể làm nền cho gia tộc này. Diện mạo và thành tích của cô sẽ là thứ để khoe khoang với mọi người, từ nhỏ cô đã biết, cô phải ưu tú, cũng tận sức làm như vậy.

Khi cô học cấp ba, thành tích của cô từ trước đến giờ đều là thứ nhất, chưa từng có ngoại lệ. Cô cũng vẫn cho rằng, cuộc sống của mình vẫn ưu tú như vậy, vẫn không thú vị như vậy, sau đó chờ bố mẹ biến hôn nhân của mình thành một cuộc mua bán lợi ích, mà cuộc sống của cô cũng vẫn sẽ đậm đặc như vậy.

Cho đến khi, thiếu niên đó xuất hiện, áo trắng như tuyết, nhưng màu trắng thuần khiết nhất thế giới đó tiến vào trong lòng cô, lấp đầy trái tim trống rỗng của cô.

Là như thế nào phát hiện ra thiếu niên kia?

Lúc âm thanh giảng bài vang vang, lúc rất nhiều sách vở được xếp thành chồng trên mặt bàn, lúc tay cầm bút sột soạt giải bài tập trên giấy, đột nhiên quay đầu, nhìn qua ô cửa sổ, thấy dưới cây anh đào cách lớp học không xa có một thiếu niên áo trắng quần đen đứng đó. Một cơn gió thổi qua, một chiếc lá bay từ ngoài cửa sổ vào, rơi từ trên trán cô xuống mặt bàn. Một chiếc lá vô tình rụng, lại tiến vào trái tim cô, không ai biết, cô đặt chiếc lá vào một mảnh biển sóng trong lòng chờ đợi nó sinh trưởng, lại quên, lá sẽ rụng, là bởi vì nó đã bắt đầu héo khô.

Đóa hoa tình yêu, không cần tưới, nở rộ mê người.

Từ đó về sau, Trần Nhất Tâm có thói quen nhìn ra ngoài cửa sổ, cô hi vọng có thể nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia. Chẳng sợ đó là phong cảnh thuộc về người khác.

Sau đó, rốt cuộc Trần Nhất Tâm để ý rõ, anh chỉ đến nơi này vào mỗi chiều thứ sáu. Mà mỗi lần anh đến thời gian đến đều giống nhau, thậm chí liền trực tiếp đi đến gốc cây kia, tư thế giống nhau, động tác giống nhau, một chân nhẹ nhàng chống trên cây anh đào. Anh hơi cúi đầu, thực chăm chú chơi trò chơi trên di động. Hơn nữa, từ lúc anh đến tới lúc rời đi, tư thế cũng chưa từng thay đổi.

Trần Nhất Tâm từng nghe nói, đàn ông như vậy chắc chắn sẽ một lòng si tình. Nhưng cổ tình, đàn ông một lòng si tình mới có thể ngập tràn mị lực, đáng tiếc, chưa ai từng nói, thích một người như vậy, tất nhiên sẽ thương tâm và khổ sở.

Mà bản thân cô, tận lực bỏ qua chuyện anh vẫn chờ đợi một cô gái.

Cô nhìn thấy bọn họ cùng nhau đến sân chơi.

Cô nhìn thấy bọn họ cùng nhau đến vườn bách thảo.

Cô nhìn thấy bọn họ cùng nhau đến viện hải dương.

Cô sắm vai diễn là “nhìn thấy”, mà cô chỉ là cô, bọn họ là bọn họ.

Kì thật, Trần Nhất Tâm biết, cô muộn, thật sự muộn, từ khoảnh khắc đó đã muộn.

Chồng của cô có thể mang tên này, có thể mang tên kia, nhưng sẽ không phải là Hạng Tử Dịch.

Cũng như lời cô nói, không thể được gả cho anh, vậy được gả cho ai cũng giống nhau.

Thời niên thiếu không thể quay lại, thanh xuân không thể trở về, trận mưa kia rơi xuống làm thương ai?

Trần Nhất Tâm nói, tôi biết, tôi sẽ không bao giờ có thể yêu một người như vậy nữa.

Mà Nghệ Văn Huyền đọc đến đây, nước mắt chảy xuống.

Lương Bích nghi hoặc nhìn cô: “Cảm động như vậy?”

Nghệ Văn Huyền lắc đầu: “Không cảm động.”

“VẬY em khóc cái gì.”

“Chỉ là em nhớ đến mối tình đầu của mình.” Ánh mắt cô nhìn đến dòng chữ “Tôi biết, tôi sẽ không bao giờ có thể yêu một người như vậy nữa.”.

Lương Bích theo ánh mắt của cô nhìn qua: “Rất thảm thiết?”

“Không.” Cô vẫn lắc đầu.

“Bị bố mẹ em chia rẽ?”

Cô vẫn lắc đầu: “Bọn em, đều đánh mất đối phương, rốt cuộc không tìm lại được nữa.”

Mà cô cũng biết, cô sẽ không bao giờ yêu một người như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Phẩm Chất Nghề Nghiệp

Nếu, để Nghê Vân Huyền định nghĩa về tuổi mười bảy của mình, vậy nhất định là năm đó trời mưa rất nhiều, lòng cô ảm ướt, hơn nữa vẫn luôn ảm ướt.

Bộ phim này quay vội vàng, đương nhiên nội dung cũng khá đơn giản. Bỏ qua cảnh hôn lễ cuối cùng hơi phiền toái, các tình tiết khác tương đối nhẹ nhàng, nhất là những cảnh về thời niên thiếu ảm ương. Đương nhiên, chỉ là diễn những cảnh đơn giản mà thôi.

Diễn viên đóng vai nam chính bộ phim này cũng là người mới, bề ngoài sạch sẽ khoan khoái, thật sự có mùi vị của thiếu niên áo trắng bay bay.

Nhưng nói đơn giản, chính là Nghê Vân Huyền ngồi trong phòng học diễn cảnh cô ngoảnh đầu ra nhìn thấy Hạng Tử Định lại phải quay đến mười lần. Đạo diễn Lâm yêu cầu hình ảnh phải có mỹ cảm, thật sự phải để chiếc lá rụng nhẹ nhàng rơi từ trên trán cô xuống, nhưng có điều chiếc lá này lại không nghe lời, như thế nào cũng không đạt yêu cầu. Giống như miêu tả, làm chiếc lá rụng kia lướt qua gương mặt sạch sẽ thuần khiết của cô, mà cô nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt bị thiếu niên đứng ngoài cửa sồ hấp dẫn.

Buổi sáng này, cảnh quay duy mỹ kia cũng chưa thể quay xong. Đạo diễn Lâm luôn chê hình ảnh không đủ đẹp, xóa luôn hình ảnh của mấy lần quay trước.

Mà Nghê Vân Huyền cũng thêm phiền phức, cô vừa ăn cơm vừa trò chuyện với Lương Bích: “Thực ra, em cảm thấy quay Trần Nhất Tâm đẹp như vậy làm gì. Đây không phải là làm khán giả xem đến đoạn sẽ sau cảm thấy rất không cân bằng hay sao? Trần Nhất Tâm tốt như vậy, xinh đẹp như vậy, thư thái như vậy, nhưng Hạng Tử Định vẫn cứ không thích. Đó không phải là tự tìm phiền não à?”

Lương Bích trầm nghĩ, phen này xong rồi.

Lâm Thư Bình đứng đằng sau Nghê Vân Huyền: “Thật là có kiến giải với nhân vật.”

Nghê Vân Huyền cắn đũa không nói lời nào.

Lâm Thư Bình ngồi xuống trước mặt cô: “Nhưng mà, tôi cứ muốn quay Trần Nhất Tâm phải thật xinh đẹp phải thật thư thái đấy. Sau đó cho những khán giả không xinh đẹp không thư thái trước màn hình TV xem, để họ biết, đàn ông thích một người phụ nữ, không phải là do ngoại hình cô ấy như thế nào, để cho các cô ấy biết, họ cũng có thể được người khác yêu thương quý trọng. Cô ngắm lại xem, khi họ thấy Trần Nhất Tâm bị cự tuyệt, tình cảm mãnh liệt trong cuộc sống liền bị kích thích bộc phát ra ngoài.”

Nghê Vân Huyền gật gật đầu: “Đạo diễn Lâm suy nghĩ thật chu đáo.”

“Có điều, tư tưởng của chúng ta thật đúng là không ở cùng một mức độ. Như vậy đi, chắc chắn là cô chưa hiểu sâu nội dung kịch bản rồi, nhanh đi xem kĩ đi.”

Kết quả, cô ăn cơm xong, thực sự bị sắp xếp đi xem kịch bản, cái gọi là họa từ miệng mà ra chính là đây.

Nhưng rất nhanh, Lâm Thư Bình biết mình đã tự lấy đá đập vào chân mình.

Bởi vì sau khi Nghê Vân Huyền xem kịch bản xong liền khóc, làm lớp trang điểm đều trôi hết, điều này làm Lâm Thư Bình vô cùng bất đắc dĩ: “Thế nào mà cô lại có trái tim mong manh dễ vỡ như vậy?”

“Hiện tại anh đừng hung dữ với tôi.” Nghê Vân Huyền ngồi bất động tại chỗ.

“Vậy khi nào tôi có thể hung dữ?” Lâm Thư Bình cười.

“Tôi khóc đủ là được.”

“Vậy cô vẫn khóc, không phải tôi không thể hung dữ với cô hay sao?”

“Vậy anh cũng đừng hung dữ với tôi.”

Lâm Thư Bình kịp thời cách cô xa một chút, lúc đi ra mới phát hiện Lục Tử Chiêu đứng dựa ở cửa cười khẽ, không biết đã đến từ bao giờ.

“Lúc này cậu không nên biểu hiện ra bộ dạng đau lòng hay sao?” Lâm Thư Bình trêu đùa một phen.

“Cậu chuẩn bị khóc, dựa vào cái gì lòng tôi đau?” Ngữ khí của Lục Tử Chiêu lạnh lạnh.

Lâm Thư Bình cũng không để ý: “Cũng đúng, cậu đau thế với ai cũng đau lòng.”

Anh nhìn Lâm Thư Bình một cái, tựa hồ chưa lý giải được ẩn ý trong câu nói đó.

“Nghe nói cậu lại nâng một người mới?” Lâm Thư Bình nhìn Nghê Vân Huyền cách đó không xa: “Chán đây rồi?”

Lục Tử Chiêu như cười như không liếc anh ta một cái: “Cậu không nên ‘hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ’ (*) hay sao?”

(*) Nguyên văn là 两耳不闻窗外事 (lưỡng nhĩ bất văn song ngoại sự – hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ): không để ý đến chuyện bên ngoài.

“Chuyện của cậu, đương nhiên tôi phải quan tâm rồi.”

Anh hừ lạnh một tiếng, cũng không xem ra gì.

Lâm Thư Bình không rõ thái độ của anh: “Nghĩ sao lại dấy vào vũng nước bắn vòng luẩn quẩn này?”

“Đột nhiên nghĩ thôi.”

Lâm Thư Bình cũng không nhiều lời nữa: “Ánh mắt cũng không tồi, cả hai đều xem như cực phẩm.”

Lục Tử Chiêu chỉ nhún mày.

Thấy anh bắt đầu phản cảm, anh ta không nói nữa: “Phụ nữ là đề cương chiều.”

“Về nhà nói với cọp cái nhà cậu ý.”

Lục Tử Chiêu ung dung đi về phía Nghê Vân Huyền, lúc này cô đang ngồi trên một chiếc ghế đầu nhỏ nhỏ, trong tay cầm kịch bản. Vết nước mắt trên mặt còn chưa kịp khô dưới ánh mặt trời, lớp hóa trang đã trôi mất, nhưng không khó coi chút nào, dù sao vẫn là bức tranh trang nhã, không đến gần thì cũng không nhận ra. Hai chân cô khép lại, nhìn qua cả người là một khối nhỏ nhỏ, mang theo vài phần đáng thương.

Anh lấy tay xoa xoa đầu cô như sờ một con mèo, cầm kịch bản của cô lên rồi mở ra: “Làm em cảm động thành như vậy, để anh xem nào.”

Thực ra là cô thấy cái kết của câu chuyện, đột nhiên liền thấy xúc động.

Kỳ thật Trần Nhất Tâm biết mình không có cơ hội, cô liền giống như chưa từng nghĩ đến việc trở thành thiếu nữ lạc vào tòa thành của người khác, trong tòa thành đã có hoàng tử và công chúa. Kỳ thật cô biết, hoàng tử không cần hai công chúa, hẳn là cô nên sớm rời đi. Lại vẫn là rơi vào tình cảm dụ dỗ của hoàng tử, buồn cười chính là, tình cảm dụ dỗ của hoàng tử chỉ dành cho công chúa.

Khi cô nhìn thấy người mình vẫn tâm tâm niệm niệm kết hôn, thật ra là tâm tình như thế nào, sau đó bản thân mình lại được gả cho một người đàn ông khác.

Chính là ngẫm lại, Nghê Vân Huyền liền cảm thấy khó chịu, cô nghĩ cô chắc chắn không làm được như vậy.

Cô nhìn Lục Tử Chiêu: “Nếu anh là Hạng Tử Định, anh có yêu Trần Nhất Tâm không?”

“Sẽ không.” Anh đặt kịch bản vào tay cô.

“Vì sao?” Cô cảm thấy không thể hiểu được: “Cô ấy tốt như vậy, yêu anh ta như vậy, yêu anh ta nhiều năm như vậy cơ mà.”

“Đó chỉ là thứ em thấy thôi.”

“Có ý gì?”

“Cô ấy rất thích Hạng Tử Định, nhưng Hạng Tử Định nhận được cái gì? Nhìn như nhận được rất nhiều, nhưng thật ra anh ta chẳng nhận được gì cả.”

“Tình cảm vốn không thể dùng những thứ đó để suy xét.”

Anh thuận theo cô: “Được, không nói đến chuyện này. Em nhìn thấy chính là sự trả giá của Trần Nhất Tâm, nhưng em có nghĩ tới hay không, có lẽ Hạng Tử Dịch trả giá trên người một cô gái khác còn nhiều hơn Trần Nhất Tâm trả giá trên người anh ta một ngàn một vạn lần? Đừng chỉ nhìn được một mặt liền nghĩ rằng đã thấy được toàn bộ.”

Cô ngậm miệng, không nói được gì.

Lục Tử Chiêu nhìn thoáng qua bên kia, kéo cô dậy: “Nhanh đi hóa trang lại, phải quay rồi.”

Cô ngồi im không nhúc nhích, không biết suy nghĩ gì.

Lục Tử Chiêu trực tiếp kéo cô đi qua: “Nghê Vân Huyền, nếu em là diễn viên, ít nhất cũng phải có phẩm chất nghề nghiệp tối thiểu.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Diễn Viên Vô Tình

Tiếp sau đó cảm xúc của Nghê Vân Huyền vẫn rất thấp, mỗi lần cô ngồi trong phòng học kia nhìn ra ngoài cửa sổ, linh khí trong mắt đều không có, cảm giác đặc biệt “mộc”. Mà, sự thỏa hiệp cuối cùng của Lâm Thư Bình là dòng linh khí trong mắt Nghê Vân Huyền có thể tạc khắc được, cảm xúc của cô hạ xuống làm không khí cảnh quay này trầm lắng, không biết NG bao nhiêu lần, nhưng Nghê Vân Huyền vẫn không tiến vào được nửa phần trạng thái.

Lâm Thư Bình cũng không muốn mắng Nghê Vân Huyền cho một người, chỉ để mọi người nghỉ ngơi một lát, đợi lúc nửa quay lại phần của Nghê Vân Huyền, hiện tại có thể quay cảnh hẹn hò của Hạng Tử Dịch và Hạ Ngâm trước.

Nghê Vân Huyền ngồi một bên, cảm xúc vẫn thấp, Lương Bích đi qua: “Rốt cuộc em làm sao vậy?”

Cô cảm một cái cóc: “Tình yêu là gì?”

“Cái gì?”

“Thực ra căn bản không có tình yêu nhì?” Cô cười cười: “Chẳng qua là tự mình tưởng tượng ra mà thôi?”

Lương Bích choáng váng mờ to mắt, không rõ tại sao cô đột nhiên hỏi như vậy, sau đó lại tự đưa ra kết luận cho mình.

Ở bên kia Lục Tử Chiêu đang gọi điện thoại, tư thái tao nhã, nhìn không ra biểu cảm gì.

Nghê Vân Huyền nhìn về phía Lục Tử Chiêu.

Ngay lúc này, Lâm Thư Bình đang nghỉ ngơi nháy mắt lại nhìn thấy nét mặt của Nghê Vân Huyền, anh ta thoáng ngạc nhiên, lập tức nhìn về phía Lục Tử Chiêu. Anh ta quay ông kính vào Nghê Vân Huyền, rất rõ ràng, hiện tại cô không có biểu cảm gì. Nhưng chỗ làm Lâm Thư Bình không ngờ là Nghê Vân Huyền đích thực không có biểu cảm gì, nhưng không phải là sự “mộc” trước ông kính như trước, hiện tại trong ánh mắt cô có nhiều cảm xúc hơn, hơn nữa cũng không cần có ý diễn, chỉ cần liếc mắt có thể đọc ra trong mắt cô mang theo chút ưu sầu mà có phần dứt khoát.

Nếu nói Lâm Thư Bình vẫn không nhìn ra được trên người Nghê Vân Huyền có khí chất của Trần Nhất Tâm, thì giờ phút này, anh ta đột nhiên cảm thấy Nghê Vân Huyền rất thích hợp diễn vai Trần Nhất Tâm. Bởi vì ánh mắt anh ta vừa thấy rất giống với ánh mắt Trần Nhất Tâm nhìn Hạng Tử Dịch thành gia lập nghiệp nhiều năm sau, biết mình không có hi vọng, nhưng cũng lý trí biết cuộc sống của mình không có Hạng Tử Dịch, mang theo sự chấp nhận số phận, nhưng lại không cam lòng, rồi lại tự bức mình phải thỏa hiệp.

Lâm Thư Bình chớp lại cảnh này.

Lúc này Nghê Vân Huyền phải quay lại cảnh kia, Lâm Thư Bình để diễn viên diễn vai Hạng Tử Dịch nghỉ ngơi, cảnh này không cần anh ta xuất hiện.

Nghê Vân Huyền điều chỉnh cảm xúc của mình một chút, lại ngồi vào bàn học trong phòng.

Lâm Thư Bình gọi Lục Tử Chiêu đã nói chuyện điện thoại xong: “Này này này, nhanh giúp cái.”

“Không được.” Lục Tử Chiêu từ chối theo bản năng.

Lâm Thư Bình mặc kệ anh, kéo anh tới dưới một cây anh đào: “Vừa rồi cậu đứng ở đó chắn mất đường, đứng ở đây gọi điện là được.”

Lục Tử Chiêu vốn đang muốn từ chối, nhưng lúc này điện thoại lại kêu, anh phải xử lý công việc, vì thế liền dựa vào thân cây anh đào, một chân chống trên cây, liền tiếp ra chỉ thị với người ở đầu điện thoại bên kia.

Lâm Thư Bình đạt được mục đích nở nụ cười, lúc này mới đi đến bên cạnh Nghê Vân Huyền, mà trợ lý còn đang giúp cô sửa sang lại quần áo và đầu tóc.

Sau khi đạo diễn hô “ACTION”, cảnh quay liền bắt đầu.

Thầy giáo đi vào phòng học, lấy sách tiếng Anh ra, bảo học sinh đọc hai lần từ mới trong bài. Mà giờ phút này Nghê Vân Huyền sắm vai Trần Nhất Tâm cũng lấy sách tiếng Anh ra, trên mặt bàn của cô còn xếp rất nhiều bài tập mà các thầy cô giao, có những bài chỉ mới làm lần đầu. Sách vở xếp chồng thật sự rất cao, thầy giáo đứng ở phía trước cũng không chú ý đến. Trong nháy mắt lấy sách ra, cô liếc ra ngoài cửa sổ một cái, cái liếc mắt vô ý vốn nên lập tức thu hồi lại. Nhưng cô dừng lại ở đó, một tay kim không được đưa lên chống đầu. Giờ phút này ánh mắt cô tìm tòi, tựa hồ muốn nhìn rõ người ở phía trước.

Nhưng con người của cô đảo quanh, như thế nào cũng không nhìn đến.

Ngay tại lúc này, Lục Tử Chiêu tiếp điện thoại xong, nhú mảy lại thoáng nhìn về phía cô.

Tay chống đầu của cô hạ xuống, biểu cảm trên mặt cô đầu tiên là kinh ngạc rồi lại lập tức mang theo ý cười, quá trình này rất dài, nụ cười dần dần mở rộng, thậm chí cô còn không để ý đến một chiếc lá nhẹ nhàng tiến vào, khe khẽ lướt từ trên trán cô xuống, chạm vào hai má cô, cuối cùng nặng nề rơi xuống mặt bàn.

Trong đôi mắt cô giống như chứa thứ gì đó, tràn đầy, nhưng từ đầu đến cuối lại không tràn ra được.

Hình ảnh cuối cùng dừng ở trên mặt cô, trẻ trung, tinh thần phấn chấn, linh động, rung động lòng người.

Cảnh quay này vô cùng thành công, Lâm Thư Bình rất hài lòng, nhưng lúc này Nghê Vân Huyền tựa hồ còn chưa lấy lại được tinh thần. Cô nhìn Lục Tử Chiêu từng bước một đi về phía mình, dường như đã qua mấy đời, cô vẫn mặc đồng phục, mà anh mặc trang phục nghiêm chỉnh đi về phía cô.

Lâm Thư Bình vỗ vỗ vai Nghê Vân Huyền: “Lần này diễn không tồi.”

Nghê Vân Huyền có vẻ sững sốt: “Thì ra chỉ là quay phim.”

“Vậy cô tưởng là gì?”

Lâm Thư Bình cũng không để ý đến cô, trực tiếp đi chuẩn bị cho cảnh tiếp theo, phần của Hạng Tử Dịch.

Lục Tử Chiêu đứng trước mặt Nghê Vân Huyền, chỉ là ở bên ngoài cửa sổ. Cô còn ngồi trên ghế, mà những diễn viên quần chúng đều đã rời đi, tay cô sờ sờ mặt anh: “Đã từng nghe câu này chưa?”

Anh nâng cằm, biểu thị sự thắc mắc.

“Cho rằng vẫn là anh, lại sớm không còn là anh.”

Lục Tử Chiêu cười nhạo: “Mặc đồng phục vào liền nghĩ mình còn là thiếu nữ? Đau buồn hoài cảm?”

Cô lắc đầu: “Quả thực, không phải là thiếu nữ.”

Cô thay quần áo xong liền theo Lục Tử Chiêu rời khỏi phim trường, có điều cảm xúc của cô tựa hồ thế nào cũng không đúng, mà hình như Lục Tử Chiêu lại bận bịu chuyện khác, cũng không chú ý tới cô.

Cô trầm mặc.

Mà, anh bận rộn.

Nhưng ban đêm, hai người vẫn ôm nhau ngủ, tựa hồ chưa có gì thay đổi.

Nhưng cô không ngủ, bỏ tay anh đang vòng quanh eo mình ra, cô một mình rời giường.

Cô đến ban công nhìn một mảng tối đen bên ngoài, có một điệu múa của phụ nữ, nó tên là .

Cô đi đến phòng khách, đứng ở đó, bật đèn lên.

Nhẹ nhàng nhảy múa, lại không phải xinh đẹp động lòng người, cũng không phải diễm dúa lộng lẫy. Là rung động người, là tuyệt sắc, giống một con bướm sắp hóa kén thành hồ điệp.

Là hoa hồng sắp tàn lại xinh đẹp, là lá rụng sắp rơi xuống đầy duy mỹ, là chết đi trước vầng sáng cuối cùng.

Đột nhiên, đèn tắt, cô đứng tại chỗ.

Đèn lại sáng lên.

Lục Tử Chiêu đứng ở cửa, trong tay cầm một cốc nước, về mặt lãnh đạm nhìn cô: “Không ngủ được ở đây phát bệnh thần kinh cái gì!”

Mà cô chỉ nhìn anh: “Biết điệu nhảy này tên là gì không?”

“Đi ngủ.”

“Nó tên là .”

“Anh nói đi ngủ.”

Cô vẫn bất động, nhìn anh: “Biết điệu nhảy này đến như thế nào không?”

Lục Tử Chiêu phẫn nộ nhìn cô một cái, ném cái cốc trong tay xuống sàn nhà, nước và thủy tinh bắn tung tóe, rơi trên bàn chân trần của anh.

Cô cười với anh: “Là một người phụ nữ nhảy cho người đàn ông cô ấy yêu xem.”

Cuối cùng anh nhìn cô một cái, cảm thấy cô không thể nói lý.

Cô lại tiếp tục mở miệng: “Là một người phụ nữ trước khi tự sát nhảy cho người đàn ông cô ấy yêu xem.”

“Em sẽ sao?” Lục Tử Chiêu trào phúng cười, để lại cho cô một bóng lưng.

“Sẽ không.” Cô nhìn bóng lưng anh: “Em sẽ không tự sát vì một người đàn ông.”

Cô đứng ở đó, đứng hồi lâu, sau đó đi đến chỗ cái cốc bị đập vỡ, cô ngồi xổm xuống, nhặt một miếng thủy tinh hơi lớn lên, đặt lên cổ tay mình. Tự sát? Giống như vậy?

Cô bỏ miếng thủy tinh kia xuống.

Cô sẽ không tự sát.

Cô cười cười với chính mình: “Đừng quên, mày là diễn viên, diễn viên, vô tình.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thì Ra Lúc Đầu, Đầu Là Biểu Hiện Giả Dối

Thực ra, có một câu, đôi như thế nào cũng có lý.

Khi anh ấy yêu bạn, là thật sự yêu bạn; khi anh ấy không yêu bạn, cũng là thật sự không yêu bạn.

Đôi lại. Khi anh ấy cưng chiều bạn, là thật sự cưng chiều bạn; khi anh ấy không cưng chiều bạn, cũng là thật sự không cưng chiều bạn.

Đương nhiên, tùy tiện đôi vài từ đi cũng là giống nhau. Chỉ không giống ở chỗ, khi ấy tốt đẹp, là thật sự tốt đẹp; vật đổi sao dời, không ai giữ nguyên được một phần tốt đẹp lúc trước.

Mấy cảnh diễn tiếp theo của Nghê Vân Huyền cũng không được tính là khó.

Sau khi Trần Nhất Tâm biết đến thiếu niên đó, biết anh sẽ đứng dưới tán cây anh đào mỗi chiều thứ sáu, từ đó thứ sáu trở thành ngày mà cô mong đợi nhất. Mà cô, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên học viết nhật kí.

Trần Nhất Tâm vô tình hỏi thăm, mới biết được cô gái mà Hạng Tử Định vẫn chờ tên là Hạ Ngâm, ở ban văn, còn là một nghệ thuật gia, vẽ tranh rất đẹp.

Lúc đó là thời đại thiếu niên áo trắng, cô không đi xe đạp về nhà, mỗi lần đều đi phía sau họ, không xa không gần, đi theo họ. Kì thật cô biết hành vi kiểu này ấu trĩ đến buồn cười, lại vẫn nhìn không được phải đi theo họ.

Nỗi cô đơn của Trần Nhất Tâm, tất cả đều được thể hiện trong sự cưng chiều của Hạng Tử Định với Hạ Ngâm. Hạng Tử Định cưng chiều Hạ Ngâm so sánh với việc làm bất đắc dĩ vụng trộm của Trần Nhất Tâm, thậm chí mang theo vài phần trào phúng, người khác hưởng thụ sự ngọt ngào trong những

năm tháng tươi đẹp, cô lại muốn ở đó thu được nửa phần ấm áp. Hạng Tử Định giải thích cho Hạ Ngâm sự khác nhau giữa các loại xương rồng, mỗi một loại cô đều nhớ rõ. Hạng Tử Định và Hạ Ngâm ở đầu giường cá, cô cũng có thể nghe thấy nụ cười vui vẻ của họ.

Trần Nhất Tâm là như vậy, trở thành phong nền cho đôi tình nhân đẹp nhất, lại chỉ là phong nền.

Những cảnh này diễn thật sự dễ dàng, tuy rằng thời gian kéo dài rất nhiều ngày. Đến khu trò chơi trước tiên phải nói một tiếng đã, chuẩn bị quần áo và phụ kiện gì đó, còn phải tìm địa điểm tốt nhất để quay. Thêm mỗi chi tiết nhỏ như vậy, mỗi một cảnh nhỏ cũng sẽ không nhỏ. Nhưng Nghê Vân Huyền thực nhẹ nhõm.

Cô chỉ là một người xem mà thôi.

Có điều, cô thích nhất là một cảnh mà biên kịch thêm vào, để Trần Nhất Tâm viết nhật kí.

Mà cảnh cuối cùng, chính là cảnh Trần Nhất Tâm viết xuống nhật kí, mỗi một tờ, mỗi một ngày, tất cả đều là về thiếu niên kia. Cô ôm cả thanh xuân của mình, tất cả những năm tháng đẹp đẽ nhất của một thiếu nữ, nắm lấy khoảnh khắc anh đứng dưới tán cây anh đào năm đó.

Biểu cảm của cô lạnh nhạt, không khóc, cũng không cười.

Cô xé từng tờ nhật kí, giống như xé bỏ quá khứ ấy.

Trang giấy này còn viết tên thiếu niên đó, chữ viết rõ ràng, trang cuối cùng quyền nhật kí viết: một trận mưa từng rơi xuống thanh xuân rồi cuộc đã ngừng.

Sau đó, cô châm một que diêm, đốt tất cả những trang giấy ấy.

Lửa cháy càng ngày càng lớn, đốt cháy thanh xuân của cô, đốt cháy quá khứ của cô, đốt cháy trận mưa đó.

Mà Trần Nhất Tâm, cũng từ một cô bé mặc đồng phục lớn dần thành một cô gái trí thức chốn thành thị. Thanh xuân không chỉ làm người ta hoài niệm, mà còn giúp người ta trưởng thành, một trận mưa kia, dội thấu trái tim, cũng không thể mang đến tương lai.

Hình ảnh cuối cùng dừng ở trên mặt Trần Nhất Tâm, nét mặt tươi cười như hoa nhìn thanh xuân của mình bị đốt cháy, rồi cuộc, bản thân cô có thể đối mặt với trận mưa kia.

Mà phần diễn Trần Nhất Tâm thời đại thiếu nữ cũng đến hồi kết thúc.

Phần diễn kết thúc, Lương Bích lập tức đưa Nghê Vân Huyền rời đi, tỉ suất ngày càng cao, vậy mà vọt tới bốn chấm, cho nên công ty làm một bữa tiệc mừng công. Vài lần tuyên truyền trước Nghê Vân Huyền đều vắng mặt, ngay cả chương trình giải trí cũng không tham gia, nếu lần này còn vậy nữa, thế nào cũng không được.

Lương Bích trực tiếp đưa Nghê Vân Huyền đến nơi, ngay cả quần áo cũng là thay trên xe, sau đó nhanh chóng hóa trang. Tuổi còn trẻ, có căn bản, rất nhanh liền chuẩn bị xong.

Khi Nghê Vân Huyền đến, hiện trường đã nhốn nháo, cô đi vào, không ít fan ở hai bên hét chói tai. Đây là trường hợp đầu tiên cô xuất hiện trước công chúng, sự nhiệt tình của fan hâm mộ tăng lên hơn bao giờ hết, lớn tiếng hô lên tên của cô.

Mà MC cũng biết nguyện vọng của những fan hâm mộ này, tán dương vai chính của Nghê Vân Huyền tuyệt đối.

MC nhìn trên mạng thấy không ít câu hỏi của fan hâm mộ, cũng nhân cơ hội này hỏi Nghê Vân Huyền: “Rất nhiều người bạn trên mạng xem đều cảm thấy Lạc Tử Thịnh không xứng với Thẩm Thiên Y, vậy Vân Huyền nghĩ thế nào về vấn đề này? Mà nhân tiện cho hỏi, Vân Huyền thích kiểu đàn ông nào vậy?”

Nghê Vân Huyền nhận mic, trên mặt còn mang theo sự ngại ngùng: “Đối với vấn đề này, tôi chỉ có thể nói, ‘anh ấy có chỗ nào tốt, chỉ có tôi biết’. Mà về mẫu đàn ông mà tôi thích, tôi nghĩ gặp rồi sẽ biết.”

“Ý này là Vân Huyền của chúng ta còn chưa có bạn trai?”

Nghê Vân Huyền chỉ cười, tránh đề tài này.

Mà lần này là tiệc mừng công, đề tài đều xoay quanh các diễn viên, có fan hâm mộ phát hiện diễn viên đóng vai nam chính và diễn viên đóng vai nữ phụ có tình ý, truyền thông cũng nhân dịp này rình rang một phen. Mà một vài câu hỏi Nghê Vân Huyền trả lời tương đối khuôn thước, không bắt được sơ hở nào trong lời nói, truyền thông cũng không quần quýt lấy cô.

Sau đó, MC còn tổ chức một phần giao lưu, đoán đúng một vài chi tiết nhỏ trong nội dung bộ phim sẽ được chụp ảnh cùng ngôi sao mình thích.

Nói thật, Nghê Vân Huyền vẫn không thích ứng được việc bị một người xa lạ ôm, cho dù đối phương trực tiếp mở miệng nói “Tôi rất thích bạn”, “Bạn là ngôi sao đầu tiên mà tôi thích”, “Cố lên, tôi mong chờ các tác phẩm của bạn”, cô cũng chỉ lựa chọn mỉm cười.

Mỉm cười là cách nguy trang cơ bản nhất của một người.

Mà sau bữa tiệc mừng công lập tức là đến bữa tiệc của công ty, Nghê Vân Huyền không thích hình thức này, nhưng Lương Bích lại nói đó cho thấy sự coi trọng của công ty với cô, nếu không chỉ một bộ phim truyền hình làm sao có thể được đại diện công ty mời ăn cơm.

Khi Nghê Vân Huyền đến, cả gian phòng chỉ còn chỗ bên cạnh Lục Tử Chiêu là còn trống, cô tự giác đi tới.

Nghe những nghệ sĩ này không ngừng nói những lời khen mình, trong đó có một người, chính tai cô đã từng nghe được đối phương chê bai mình.

Kỷ Thiệu Quân vậy mà cũng khách sáo đến đây, đương nhiên, không thể thiếu được là Mạnh Tư Nghiên ngồi bên cạnh Kỷ Thiệu Quân.

Với quá nhiều mỹ nữ, Nghê Vân Huyền cảm thấy bữa cơm này nhất định không có khẩu vị.

Họ đang nói gì, đều không liên quan đến cô, cô chỉ cúi đầu dùng bữa. Đương nhiên, cô cũng bị bắt uống hai ly, mà Lục Tử Chiêu dường như cũng không có ý định cứu cô.

Nghê Vân Huyền cũng không nhìn Lục Tử Chiêu, cô không nhấn nhá, nhưng biểu hiện nhu hòa, điều này làm người vốn muốn mượn cơ hội trút rượu thật sự không có hứng, vì vậy cô cũng không uống nhiều lắm.

Những người ngồi ở đây, mỗi người đều mang theo một chiếc mặt nạ nhỉ? Cô không biết mọi người vô tình hay cố ý lấy lòng Kỷ Thiệu Quân và Lục Tử Chiêu, cho dù là xu nịnh nhưng cũng nói rất cẩn thận, sau đó khéo léo đưa ra mong muốn của mình. Đặt một người ở trong hoàn cảnh như vậy quá lâu, có lẽ tự nhiên sẽ học được sự khéo léo đó.

Chỉ là, điều làm Nghê Vân Huyền hơi tò mò là từ đầu tới cuối Mạnh Tư Nghiên cũng chưa từng nói lời nào với Kỷ Thiệu Quân. Trước kia, dù thế nào, họ cũng thi thắm to nhỏ như bên cạnh không có ai, hôm nay là làm sao vậy?

Nghê Vân Huyền cảm thấy mình không thích hợp với nơi này, tìm cơ hội trốn ra ngoài. Lương Bích đã rời đi, có lẽ là thấy Lục Tử Chiêu ở đây.

Cô đứng trong toilet một lát, lúc này mới tìm cửa chính đi ra.

Khi cô đi đến cửa chính, Lục Tử Chiêu vậy mà đã đứng ở đó.

“Xe anh ở bãi đỗ xe.” Anh thân nhiên nhìn cô một cái, liền tự mình đi phía trước.

Cô dừng lại một chút, không hiểu kì sao anh lại đứng chờ ở đây, đi theo sau anh.

Kết quả, khi hai người đi đến bãi đỗ xe, một đôi khác đã tới nơi này trước, nhưng lại xảy ra một hồi đại chiến.

Nghê Vân Huyền kinh ngạc che miệng, phía trước một chiếc xe, Mạnh Tư Nghiên trực tiếp cho Kỷ Thiệu Quân một bạt tai. Mà trong nháy mắt Kỷ Thiệu Quân cũng tặng lại Mạnh Tư Nghiên một bạt tai, tay nắm tóc Mạnh Tư Nghiên, ném cô ấy một cái xuống đất.

Hiển nhiên Lục Tử Chiêu cũng thấy cảnh này, nhưng anh làm như không thấy kéo Nghê Vân Huyền đi qua họ.

Nghê Vân Huyền đẩy Lục Tử Chiêu ra, muốn kéo Mạnh Tư Nghiên trên mặt đất dậy, Lục Tử Chiêu ôm chặt lấy Nghê Vân Huyền, mỉm cười nhìn về phía Kỷ Thiệu Quân: “Anh tiếp tục.”

Cơ thể Nghê Vân Huyền nhịn không được căng cứng lại, cô khó tin nhìn Lục Tử Chiêu, vậy mà anh lại có thể nói ra ba chữ đó như bình thường.

Lục Tử Chiêu kéo Nghê Vân Huyền đến xe mình, cô quay đầu lại, thấy Kỷ Thiệu Quân mặt không đổi sắc dẫm mạnh lên tay Mạnh Tư Nghiên, chính là cái tay vừa cho anh ta một bạt tai.

Nghê Vân Huyền cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Lục Tử Chiêu lại chỉ nhét cô vào trong xe.

“Chuyện người khác, quản ít thôi.”

Nghê Vân Huyền chỉ lắc đầu: “Sao có thể như vậy? Không phải anh ta rất cưng chiều cô ấy hay sao?”

Mọi người đều nói Kỷ Thiệu Quân cưng chiều Mạnh Tư Nghiên thế nào, anh ta gần như cho cô ấy tất cả những thứ tốt đẹp của mình, chỉ vì nụ cười của cô ấy. Vì sao một mặt người khác không thấy được lại là như vậy? Sự cưng chiều của anh ta với cô ấy đều là giả sao?

Lục Tử Chiêu lái xe, nhìn cô từ gương chiếu hậu: “Em đang sợ cái gì?”

Cô ngồi tại chỗ không nói một lời, sự cưng chiều của đàn ông chính là thứ không đáng tin như vậy, đúng, trên thế giới này vốn không có thứ gì có thể dựa vào.

Lục Tử Chiêu cười khê: “Đừng lo, anh sẽ không đối với em như vậy.” Anh vừa bẻ tay lái, ngoặt vào một khúc cua rộng: “Anh không thích tra tấn cơ thể người khác.”

Cô vẫn nhìn anh không nhúc nhích, dĩ nhiên bắt đầu chẳng còn ngại thẹn, anh không thích tra tấn cơ thể người khác, thì chắc là anh sẽ tra tấn tinh thần người khác?

Chương 28: Đừng Gây Sự Với Anh

Trần Nhất Tâm bị anh trai Trần Nhất Đình kéo đến bữa tiệc gặp mặt, lần đầu tiên cô gặp lại thiếu niên kia. Trong lòng cô dâng lên sự kinh ngạc và buồn phiền vô hạn, thì ra người mà cô luôn tâm tâm niệm niệm lại là bạn tốt của anh trai mình, nhưng có mối quan hệ như vậy, cô vẫn chưa từng gặp mặt anh lần nào. Từ giây phút Hạng Tử Dịch tiến vào, cô liền bắt đầu căng thẳng, thích một người nhiều năm như vậy, nghĩ rằng cuối cùng sẽ không gặp lại nhau nữa, lại lấy phương thức như thế gặp lại, đó không phải trời xanh tạo ra cơ hội cho cô hay sao?

Mấy người họ chọn chơi mạt chược, khi Hạng Tử Dịch tiếp điện thoại, anh tiện tay chỉ cô bảo cô đến chơi thay anh. Anh vĩnh viễn cũng không biết, một động tác tùy ý của anh làm cô kinh thiên động địa như thế nào. Khớp xương tay anh rõ ràng, liền chỉ vào cô như vậy, giống như trong ảo tưởng của cô từ lâu, anh dùng tay chỉ vào cô, giống như một loại nhận định.

Trong , Kim Thuần Hy quay lưng lại về phía Quách Tiễn Ni vẫn yêu mình rồi chỉ ngón trỏ lên trời, thề: kiếp này trừ em ra, anh mãi mãi không yêu ai khác.

Khi anh dùng ngón trỏ chỉ vào cô, trong đầu cô vậy mà hiện ra hình ảnh đó, đáng tiếc, nó chỉ là hình ảnh.

Trần Nhất Tâm đánh thay Hạng Tử Dịch, chỉ là kỹ năng chơi của cô không tốt lắm, cuối cùng dưới sự trợ giúp của anh mới lộn ngược dòng để chiến thắng. Anh dường như vẫn luôn như vậy, thâm trầm, nhưng có mưu tính của riêng mình, không cần biểu hiện gì ra, chỉ đến cuối cùng mới xuất ra chiêu then chốt nhất.

Mà cô tiếp tục say đắm anh như vậy.

Nhờ vào mối quan hệ với Trần Nhất Đình, cô vào công ty của Hạng Tử Dịch thực tập, sau đó có được cơ hội ở bên cạnh anh. Cô không sợ khổ không sợ mệt, cùng anh đi công tác ở thôn làng miền núi lạc hậu, xử lý những số liệu phức tạp.

Nhưng mà, trong một lần say rượu, rốt cuộc cô mới hiểu được, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng có được cơ hội. Ở trong xe anh kéo tay cô, gọi tên một cô gái khác, anh nói anh làm tất cả đều là vì cô gái đó. Giờ khắc ấy, cơn mưa từng rơi xuống thanh xuân ấy rốt cuộc dội ướt cô, cô khóc, mở miệng nói với tài xế còn đang nghi hoặc: “Tôi nghĩ đến mối tình đầu của mình.”

Anh kể cô nghe câu chuyện , mà cô sắm vai hồ ly tinh cuối cùng yêu mà không được kia.

Cô nên hỏi, nếu như anh không gặp Hạ Ngâm liệu cô có cơ hội hay không. Chỉ là, cũng không cần hỏi, bởi vì, thế giới này vốn không có “nếu như”.

Cuối cùng, vèn vèn lưu lại một câu: “Núi có cây, cây có cành; lòng yêu thích người, người nào có hay” (*) được ngâm xướng lặp lại trong không khí.

(*) Nguyên văn là “山有木兮木有枝，心悦君兮君不知” – Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm thuyết quân hề quân bất tri: câu thơ trong bài Việt Nhân Ca. Việt Nhân Ca (越人歌) là bài thơ được lưu truyền ở nước Sở thời Xuân Thu, vương tử của nước Sở thời bấy giờ là Ngạc Quân Tử Tích một ngày nọ đi du ngoạn hồ Phán Hồ (nay là hồ Lương Tử ở Hồ Bắc, Trung Quốc) do một người Việt cầm chèo. Do lòng ái mộ, người Việt đó đã hát nên những lời thơ của bài Việt Nhân Ca. Ngạc Quân Tử Tích nghe giai điệu rất hay nên đã nhờ phiên dịch lại, thích đến nỗi triệu người cầm chèo đến để “lấy một chiếc áo gấm quấn quanh eo”, sau kêu người ghi chép, từ đó ra đời bài Việt Nhân Ca. Có sự này được viết trong “Thuyết Uyển”.

Hình ảnh trở về cảnh Trần Nhất Tâm đốt nhật kí của mình, một ngọn lửa đốt cháy thanh xuân của mình, đốt cháy một đoạn quá khứ đó.

Mà cô, sống lý trí trong hiện tại, hơn nữa vẫn sống như thế.

Nghê Vân Huyền diễn xong mấy cảnh này liền cảm thấy nhẹ nhõm một hơi, bởi vì cuối cùng chỉ còn lại cảnh hôn lễ.

Lương Bích đưa cô đi thay áo cưới, đây cũng là cảnh cuối, quay xong sẽ đóng máy.

Cô thay áo cưới rồi ra ngoài, nhân viên lập tức đến sửa lại kiểu tóc cho cô.

Cô nhìn mình trong gương, ánh mắt là một mảng mông lung, vì sao người thâm tình cuối cùng vẫn là phụ nữ? Yêu mà không được, nỗ lực mà không hái được.

Gần đây Lục Tử Chiếu tựa hồ rất nhàn rỗi, thường đến kịch tử. Cô thấy trong gương anh từng bước một đi về phía mình, lại giả bộ như chưa phát hiện ra anh.

Cô cười, nói với Lương Bích: “Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, em mặc áo cưới hai lần rồi, cảm giác này thật kì lạ. Có thể gả cho hai người khác nhau.”

“Trong cuộc sống thực, em liền phạm vào tội trùng hôn.” Anh lạnh lạnh mở miệng.

Cô bấu môi không nói lời nào.

Lương Bích xem tình hình rồi tự mình rời đi, chỉ để lại hai người.

“Gần đây em nói chuyện trong kẽ hở thường mang theo kim châm, anh đắc tội em chỗ nào sao?” Anh nâng mày, tay nắm lấy bờ vai trơn mềm của cô.

“Sao anh lại đắc tội với em được? Trên thế giới này, sao anh có thể đắc tội với người khác. Nên lo lắng là em mới phải, không đắc tội với anh là được.”

Anh cúi đầu làm bộ muốn hôn cô, cô đẩy anh một phen: “Đừng như vậy, anh để em gặp người khác thế nào? Đợi một lát còn phải quay nữa.”

Miệng anh nhếch lên: “Anh khuyên em, vẫn nhớ lâu một chút tương đối tốt.”

Trong đầu cô xẹt qua đủ loại suy nghĩ, lại trong một khắc nhớ đến lần đầu tiên ở trên xe cùng anh, anh nói với cô câu đó: “Em phải biết, em là nghệ sĩ, tôi có thể nâng em lên tận trời bất cứ lúc nào.” Đương nhiên, anh cũng có thể tùy thời đẩy cô xuống dưới, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, mới có thể yên ổn không lo lắng.

May mắn, lúc này, Lương Bích đến gọi cô ra quay.

Cô đi ra ngoài, diễn cảnh cuối cùng.

Trần Nhất Tâm cười với khách khứa, con người của cô có vẻ điềm tĩnh, cô có thể mỉm cười với mỗi người, bởi vì họ là người khác.

Nhưng sau khi Hạng Tử Định và Hạ Ngâm đến tham dự, cô nhìn một nhà ba người họ, nhất thời trăm cảm xúc ngổn ngang, mà người đàn ông cô vẫn yêu kia mở miệng bên tai cô: “Em nhất định phải hạnh phúc”. Lòng cô bắt đầu mưa, lại mỉm cười với anh, lưu lại nụ cười thuộc về riêng cô.

Cô nghĩ, cho dù cô chưa bao giờ nhận được tình yêu của anh, ít nhất, phải cho anh biết, trên thế giới này, có một cô gái tên Trần Nhất Tâm đã từng yêu anh, dùng cả thanh xuân để yêu anh.

Hình ảnh cuối cùng dừng lại ở nụ cười mang theo nước mắt của cô.

Tình yêu của cô, từ trước đến nay không ai hỏi thăm, không ai hiểu.

Tình yêu của cô, chỉ cảm động bản thân cô.

Đó là cuộc đời cô, mà người đàn ông kia là một trận mưa đã từng rơi trong thanh xuân của cô.

Lâm Thư Bình xem lại hình ảnh này, vì cảnh này, anh ta không mắng Nghệ Văn Huyền không vào trạng thái đến máu cún đội đầu. Phiên nào nhất chính là khi Nghệ Văn Huyền diễn không tồi, chỗ này hoặc chỗ kia lại xảy ra sự cố.

Lâm Thư Bình để đoàn phim nghỉ ngơi một lát, đợi lúc nữa quay lại.

Lâm Thư Bình đi đến bên cạnh Lục Tử Chiêu trên ghế: “Cậu xem đi, đó là người cậu đẩy tới đấy.”

“Đó là người vượt qua kiểm tra của cậu, không liên quan đến tôi.”

Thực sự giả bộ ngớ ngẩn.

Lâm Thư Bình châm một điếu thuốc, liếc Nghệ Văn Huyền một cái: “Đây có thể lọt vào mắt cậu hơn?”

Lục Tử Chiêu trực tiếp dùng tay bóp điếu thuốc của anh ta: “Còn nói lung tung nữa, lần sau sẽ là bóp mồm cậu.”

Lâm Thư Bình mang dáng vẻ “tôi rất sợ”: “Người vô cùng bận rộn như cậu lại thường xuyên đến đây thăm, tôi có thể không nghĩ nhiều sao? Mà nói này, bên này cậu chạy đến thường xuyên thế này, vậy bên kia cũng phải chạy đến thường xuyên nhỉ, trừ phi cậu thực sự có ý định trăm mê cùng người đẹp rồi.”

Lục Tử Chiêu trực tiếp nặc kệ anh ta không mở miệng.

Lâm Thư Bình lại tự nói tiếp: “Nghe nói cậu cũng chỉ đến thăm một lần thôi.” Anh ta đánh giá sắc mặt Lục Tử Chiêu: “Có phải hiện tại cậu cảm thấy bên kia còn quá non chưa ra tay được, nên phải lưu lại trước?”

“Cậu có tin tôi ghi lại lời này của cậu rồi giao cho cạp cái kia nhà cậu không?”

Lâm Thư Bình trực tiếp cầm miệng.

Lục Tử Chiêu đứng một bên, nhìn Nghệ Văn Huyền quay cảnh này tiếp.

Anh đột nhiên nhớ tới lúc làm ăn có người từng vô ý đánh giá vai diễn của Nghê Vân Huyền: “Ngôi sao nhỏ này bất kể diễn cái gì, xem thế nào cũng là một mỹ nhân.”

Kì thật, ý tứ thực sự, họ đều hiểu.

Nghê Vân Huyền diễn, xem chính là gương mặt cô, nhớ kĩ cô là một mỹ nhân, nhưng sẽ luôn không nhớ được cô là một diễn viên, một diễn viên đóng phim.

Trạng thái lần này của cô cũng không tệ lắm, dưới ống kính biểu hiện cũng không tồi, cho nên sau vài lần NG cũng được cho qua.

Mà sau khi đạo diễn hô cut, tất cả nhân viên đều vỗ tay, điều này đại biểu cho việc phim đã đóng máy.

Sau đó phần chế tác sẽ được giao cho những người chuyên nghiệp.

Nghê Vân Huyền nhanh chóng thay quần áo, sau đó bảo Lương Bích đi trước, cô trực tiếp đi về phía Lục Tử Chiêu.

Lục Tử Chiêu cười nhìn cô, sờ mặt cô: “Đừng gây sự với anh.”

Cô nhìn anh, buộc mình mỉm cười: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Mời Cô Rời Xa Con Tôi

Thanh xuân từng rơi xuống một trận mưa > đóng máy, cô tạm thời không có lịch trình khác, hơn nữa vì bộ phim này quay thực gấp, hình như lâu lắm rồi cô không được ngủ đủ giấc. Cho nên, lúc này, cô ngủ đến khi tự mình tỉnh lại, hiếm có là Lương Bích cũng không gọi điện đến làm phiền cuộc hẹn của cô với chu công.

Khi cô tỉnh lại, trời đã sáng lắm rồi, ngay cả ánh mặt trời cũng chiếu vào trên giường một cách đáng yêu, cảm giác thật ấm áp.

Lục Tử Chiêu đã đi từ sớm, ít thấy cũng không quấy rầy cô, có lẽ là cô ngủ rất sâu, chút động tĩnh của anh còn chưa đủ để quấy rầy được cô.

Cô mặc quần áo, lúc này mới xuống giường.

Mở tủ lạnh, lấy sữa bên trong ra hâm nóng.

Cô chờ sữa nóng lên, xem TV, vậy mà vận khí tốt xem được một tin tức giải trí từ hôm qua được chiếu lại, tin tức nhắc qua về , còn nói đây là bộ phim thần tượng phổ biến nhất gần đây, hấp dẫn không ít khán giả trẻ.

Cô vừa uống sữa, vừa tùy ý bấm điều khiển TV.

Cô gác chân lên bàn, cực kì tùy ý như vậy, mang theo tâm tình không bận tâm đến bất cứ chuyện gì.

Tay cô đụng đến một tập tài liệu trên sofa, cô cầm lên xem, trong tài liệu có rất nhiều chữ, hình như bên trong còn có một hợp đồng. Cô nghĩ nghĩ, liền trực tiếp ném tập tài liệu này vào thùng rác, sau đó tiếp tục xem TV.

Nhưng một lát sau, cửa chính bị mở ra. Cô không quay đầu lại cũng biết là ai, ngoại trừ Lục Tử Chiêu thì còn ai về nữa?

Lục Tử Chiêu đi vào, có vẻ rất gấp, đi lên thư phòng trên tầng hai, sau đó lại vội vàng xuống tầng.

“Em dịch qua một chút.”

Cô rất không tình nguyện di chuyển vị trí.

Cuối cùng, hình như Lục Tử Chiêu không thể tìm thấy thứ anh cần trên sofa, anh đặt ánh mắt lên người cô: “Anh có một tập tài liệu không biết để ở đâu, em có thấy không?”

Cô nhìn chằm chằm vào anh, cuối cùng cười cười: “Bên kia.”

Lục Tử Chiêu nhú mày, đi về hướng cô chỉ, quả nhiên, trong thùng rác tìm thấy tập tài liệu kia, anh mang theo chút không hiểu nổi: “Em đã thấy rồi, sao phải ném đi?”

Về mặt cô vô tội: “Sao em biết được anh sẽ cần đến?”

Anh vẫn âm trầm nhìn cô.

Cô liếm liếm môi: “Em chỉ nghĩ, nếu thật sự rất quan trọng, sao anh lại quên không mang đi? Anh đã vứt bừa bãi, vậy tức là không quan trọng; nếu đã không quan trọng, vậy không ném đi thì để lại làm gì?”

Anh cười cười nhìn cô: “Thật đúng là phân rõ phải trái.”

“Tự thuật sự thật thôi.”

Anh không để ý tới cô, cầm tài liệu lại đến công ty.

Mà, cô nhìn bóng lưng anh, trong ánh mắt tràn ngập suy nghĩ. Người như anh sao có thể để tài liệu quan trọng như vậy trên xô pha, không lẽ là để thử cô?

Tự cô nở nụ cười, cô chẳng có lòng dạ mà hỏi đến chuyện của anh.

Nhưng không bao lâu sau, chuông cửa lại vang lên. Cô không để ý tới, nhưng chuông vẫn vang lên, cô không có cách nào, đành phải đi mở cửa.

“Chẳng lẽ lần này ngay cả chìa khóa anh cũng làm rơi rồi?” Cô vừa mở cửa vừa không kiên nhẫn.

Lúc này cô mới thấy rõ, đứng ở cửa là một người phụ nữ trung niên ăn mặc khéo léo tràn ngập tự tin.

“Chào cô, tôi là Cát Tư Dao, mẹ của Lục Tử Chiêu.”

Nghê Vân Huyền ngăn người, nhưng vẫn để bà tiến vào.

Cát Tư Dao trực tiếp đi vào, Nghe Vân Huyền đi sau bà, lúc này theo bản năng có một dự cảm không lành.

“Lục tổng không ở đây.” Cô nhắc nhở.

Cát Tư Dao tựa hồ không nghe thấy, ngồi vào ghế xô pha: “Không sao, tôi tới tìm cô.”

Cát Tư Dao nhìn bộ dạng ngạc nhiên của cô thì thân nhiên mở miệng: “Xin Nghe tiểu thư cho tôi một tách trà, được không?”

Tuy Nghe Vân Huyền không rõ lắm tại sao bà tới đây, nhưng vẫn nghe theo.

Mà Cát Tư Dao lại mang theo hứng thú thưởng thức kết cấu biệt thự này, chờ Nghe Vân Huyền mang trà đến trước mặt mình mới lại mở miệng: “Biệt thự này, có lẽ là được mua dựa theo sở thích của Nghe tiểu thư nhỉ?”

Nghê Vân Huyền không nói lời nào, Cát Tư Dao tuyệt không để ý: “Tôi hiểu con trai tôi, nó sẽ không thích kết cấu như vậy.”

Nghê Vân Huyền mím miệng, ngồi đối diện Cát Tư Dao.

“Cô đang căng thẳng.” Cát Tư Dao cười cười: “Căng thẳng cái gì vậy?”

“Lục phu nhân, không biết bà tìm tôi có việc gì?”

Cát Tư Dao đánh giá cô từ đầu đến chân một lần, lúc này sắc mặt mới trở nên nghiêm túc: “Nghê Vân Huyền, tôi mặc kệ cô là ai, tôi mời cô rời xa con tôi.”

Nghê Vân Huyền không có nửa phần kinh ngạc với chuyện này, tựa hồ đã lường trước rồi: “Nếu như, tôi không thì sao?”

“Vậy cô sẽ phải hối hận.”

“Vậy sao? Vậy đợi đến ngày đó rồi hãy nói.”

Cát Tư Dao mang theo bộ dạng nhàn nhã tự đắc: “Không ai hiểu con trai tôi hơn tôi, kết quả cuối cùng của cô nhất định sẽ rất thảm.”

“Như vậy sao! Thì ra Lục phu nhân là vì tốt cho tôi, nhưng mà, người như tôi dường như có phần không thích nghe lời khuyên bảo.”

Cát Tư Dao hừ lạnh một tiếng: “Thực sự chưa thấy quan tài chưa đổ lệ?”

“Lời này, sao bà không nói với con trai bà?”

Những lời này của cô làm sắc mặt Cát Tư Dao thay đổi, quả nhiên, tình cảm giữa Lục Tử Chiêu và Cát Tư Dao không tốt, có mâu thuẫn.

“Chuyện của tôi, không cần Nghe tiểu thư quan tâm.”

“Chuyện của tôi, cũng không phiền Lục phu nhân lo lắng.”

Cát Tư Dao hí hóp mắt: “Xem ra Nghe tiểu thư không biết bộ phim rồi.”

Nghe Vân Huyền không hiểu ý này, mà Cát Tư Dao dường như rõ ràng bí ẩn trong đó, cười cười không nói gì. Nhưng dưới đáy lòng Cát Tư Dao lại thở dài, con trai à, lần này con làm quá rồi, hể là người giống với cô gái kia đều nâng lên, điểm nghiêm trọng này làm người làm mẹ như bà lại bất mãn, đều qua lâu như vậy rồi, vậy mà con trai bà vẫn chưa thoát ra được.

Nghe Vân Huyền vẫn bất động.

Cát Tư Dao đứng lên, ném một tập tài liệu xuống liền tự mình rời đi, không cần phải nhiều lời nữa.

Nghe Vân Huyền cầm lấy tập tài liệu kia, là công văn đã được photocopy, bên trên là hợp đồng mua bán biệt thự này.

Mà ở phần tên trên đó viết: Điền Tâm Hàm

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Hắc Y Luyện Thủy

Nghe Vân Huyền lên mạng tìm kiếm thông tin về bộ phim, nghe nói là đang quay, mà danh sách diễn viên còn chưa được công bố. Nhưng bộ phim này cũng được chuyển thể từ một bộ tiểu thuyết, là một bộ tiểu thuyết tình yêu trong sáng.

Nội dung câu chuyện rất đơn giản, cũng diễn ra tại một nơi trong lành không xô bồ.

Câu chuyện xảy ra ở trấn nhỏ Hắc Y cách xa thành phố lớn, nữ sinh viên xinh đẹp đơn thuần Từ Lôi vào ngày nghỉ đi du lịch đến trấn nhỏ xinh đẹp giản dị này, sau đó bên bờ sông nhỏ của trấn Hắc Y gặp được Dương Giác thiện lương đơn thuần. Hai người nhanh chóng nảy sinh tình cảm, nhưng Từ Lôi từ nhỏ sống ở thành phố không biết tất cả tập quán ở nơi này, cứ như vậy lao vào mỗi tình oanh oanh liệt liệt đó. Hai người gặp phải trở ngại đầu tiên là từ bố mẹ Từ Lôi, họ không đồng ý để con gái đến nơi thâm sơn cùng cốc này, nhưng thái độ của Từ Lôi rất kiên quyết, cô nhất định phải ở bên Dương Giác.

Từ Lôi không để ý đến sự phản đối của bố mẹ, bỏ dở việc học hành, sống cùng Dương Giác. Ở đây, cô sống cũng không tốt, qua sự mới lạ thuở ban đầu, tất cả dường như không còn tốt đẹp như vậy. Người ở đây một năm bốn mùa đều làm nông, lúc nào cũng phải trông nom ruộng vườn cây cối. Nhưng cho dù như vậy, Từ Lôi cũng không trốn tránh, bởi vì trái tim cô kiên định muốn ở bên Dương Giác như thế.

Nhưng năm thứ hai hai người kết hôn, Dương Giác đưa ra yêu cầu ly hôn, Từ Lôi rất đau lòng, hỏi anh nguyên nhân, anh lại chê cô là đại tiểu thư, chuyện gì cũng làm không tốt.

Từ Lôi vẫn không đi, dưới sự trợ giúp của cán bộ trong thôn mới biết được, thì ra không biết tại sao Dương Giác mắc phải căn bệnh lạ, phần cơ thể phía dưới dần dần không có cảm giác, anh không muốn liên lụy Từ Lôi, vì thế đuổi cô đi. Từ Lôi vốn nên thuộc về chốn đô thị, vốn nên là một cô gái trẻ trung trang điểm xinh đẹp.

Biết được tình trạng của Dương Giác, Từ Lôi càng không chịu rời đi. Cô nghĩ cách đưa Dương Giác đi chữa bệnh, vì Dương Giác mà đến cầu xin bố mẹ đã đuổi cô ra khỏi cửa, nhưng trợ giúp cũng chỉ có hạn. Trong thôn cũng chủ động quyên tiền, cuối cùng câu chuyện tình yêu của họ được đưa lên báo, nhiều người trong xã hội quyên tiền cho họ. Từ Lôi đưa Dương Giác đi chữa bệnh, nhưng chân anh vẫn không thể trị khỏi. Họ quyết định tặng tiền được quyên góp cho những người cần hơn.

Mỗi ngày Từ Lôi sẽ đi xem vườn cây của mình, sau đó đưa Dương Giác ra ngoài tản bộ. Họ thích nhất là ngồi bên bờ sông lần đầu tiên hai người gặp nhau, tâm sự với nhau, nói ra những lời trong lòng.

Chân của Dương Giác cuối cùng không thể khỏi, nhưng Từ Lôi vĩnh viễn ở bên cạnh anh, xoa bóp cho anh, nấu cơm cho anh, giặt quần áo cho anh.

Tình yêu là gì, chẳng phải là nương tựa lẫn nhau hay sao?

Nghe Vân Huyền xem qua nội dung câu chuyện, liền mở miệng với Lương Bích ở bên kia: “Nữ chính là ai vậy?”

Lương Bích cả kinh, không biết Nghe Vân Huyền nghe được điều gì, nhưng vẫn trốn tránh không nói hẳn ra: “Bộ phim đó đạo diễn muốn phải thần bí, cho nên không công bố nam nữ chính. Chắc là một người mới, chuyện khác thì chị không rõ lắm. Em hỏi chuyện đó làm gì?”

“Thì hỏi chút thôi, không có gì.”

Lương Bích có chút nghi hoặc, kì thật cô biết, diễn xác thực là một người mới, hơn nữa là người mới tên Tôn Diễm mới tiến vào Tỉnh Nhạc, nhưng cô không được nói tất cả những điều này cho Nghê Vân Huyền.

Nghê Vân Huyền nhún mày lại: “Vậy chị biết quan hệ giữa Lục Tử Chiêu với mẹ anh ấy như thế nào không?”

Vấn đề này thì Lương Bích không giữ lại gì cả: “Trước kia hẳn là rất tốt, người Lục Tử Chiêu kính nể nhất chính là mẹ của anh ta. Bên ngoài đều nói Viễn Xuyên có thể đứng vững, không phải dựa vào bố của Lục Tử Chiêu, mà là nhờ vào Cát Tư Dao. Hai chị em nhà họ Cát, một người tàn nhẫn hơn, một người có thủ đoạn hơn. Cho nên, Lục Tử Chiêu vẫn coi Cát Tư Dao như thần tượng, quan hệ giữa hai người thậm chí còn không giống mẹ con, mà giống bạn bè vậy. Nhưng từ sau khi nhà họ Điền gặp chuyện không may, quan hệ giữa Lục Tử Chiêu và Cát Tư Dao liền lâm vào bế tắc. Lúc ấy rất nhiều người đoán, truyền thông cũng nói chuyện ly hôn của Lục Tử Chiêu và Điền Tâm Hàm là chủ ý của Cát Tư Dao, tất cả đều chưa được sự đồng ý của Lục Tử Chiêu. Cho nên sau khi nhà họ Điền xảy ra chuyện, Cát Tư Dao liền định cư ở Mỹ, chuyện công ty cũng do Lục Tử Chiêu toàn quyền xử lý.”

Nghê Vân Huyền gật đầu: “Thì ra là vậy.”

Lương Bích không rõ lắm tại sao Nghê Vân Huyền lại hỏi chuyện này: “Hôm nay em chủ động đến công ty là để hỏi chuyện này?”

“Em tiện nên hỏi thôi, chị nghĩ nhiều như vậy làm gì.” Cô cười cười.

Lương Bích bỏ ra không ít kịch bản: “Bộ tiếp theo của em nằm trong số này, em cảm về nghiên cứu đi.”

Nghê Vân Huyền tròn tròn mắt, có vẻ phiền muộn: “Chị quyết định là được rồi.”

Lương Bích lắc đầu: “Chị phát hiện mấy thứ khác thì em không được, còn chọn kịch bản thì vẫn có thể.”

“Cái gì gọi là mấy thứ khác thì em không được?” Cô không vui, nhưng vẫn nhận những kịch bản này.

“Chị nói sai được chưa?”

“Đúng như vậy còn gì.”

Nghê Vân Huyền ôm đồng kịch bản này, đột nhiên nhớ tới gì đó, sau đó liền chạy đến bên kia.

Nếu đã được phát sóng trên truyền hình, vậy ở quê bà ngoại hẳn là cũng xem rồi nhỉ?

Cô nhanh chóng gọi điện, nghe âm thanh tút tút chậm chạp kia, sao còn chưa nhận điện thoại vậy.

Sau khi điện thoại cuối cùng cũng thông, cô như thường lệ làm nũng gọi: “Bà ngoại, là con.”

“Huyền Huyền?”

“Đúng rồi đúng rồi.” Cô nắm chặt di động: “Sức khỏe bà ngoại thế nào rồi? Có còn hay cãi nhau với ông ngoại nữa không?”

“Đừng nói đến lão già kia nữa.”

“Xem ra lại cãi nhau rồi.” Nghê Vân Huyền mang bộ dạng thực hiểu rõ tình hình: “Bà ngoại phải nhường ông ngoại thôi!”

“Khi nào thì bà không nhường vậy? Không đúng, mỗi lần đều là ông ngoại con bắt nạt bà, phải là để ông ấy nhường mà mới đúng.”

Nghê Vân Huyền cười khế, ông ngoại nhường bà ngoại cả đời rồi, còn chưa đủ nha.

“Buổi tối bà ngoại có xem TV không?” Cô chậm rãi thăm dò.

“Không xem, đi ngủ sớm.”

“Bà ngoại.” Cô làm nũng, vừa nghe thấy giọng điệu này của bà ngoại, cô biết ngay là bà cố tình.

“Biết rồi biết rồi, bộ phim đầu tiên Huyền Huyền nhà chúng ta diễn, xem rồi xem rồi. Phim bảo bối nhà chúng ta diễn, bà ngoại đương nhiên phải xem rồi.”

“Thế còn được chứ ạ.”

“Nhưng mà, Huyền Huyền, con ở bên ngoài một mình phải biết phải tự chăm sóc bản thân đấy. Thiếu cái gì thì gọi điện cho bà ngoại, mệt mỏi hay đau ốm cũng phải gọi điện cho bà ngoại.”

“Con biết rồi.” Cô đột nhiên cảm thấy lòng chua xót: “Chính là con cảm thấy ở bên ngoài chơi rất vui, chơi vui đến mức quên mất ông bà, lâu như vậy mới gọi điện cho bà. Bà ngoại không được giận đâu đấy!”

“Có thể chơi thì cứ chơi đi. Ngày còn bằng tuổi con bà ngoại không biết ham chơi bao nhiêu nữa.”

Ở bên này điện thoại cô nở nụ cười.

Biết có một người thân vẫn nghĩ đến mình, nhớ đến mình, lo lắng cho mình, đó thật sự là một niềm hạnh phúc.

Cùng bà ngoại nói chuyện điện thoại xong, tâm tình cô rõ ràng tốt hơn rất nhiều.

Bất luận con đường phía trước gian nan bao nhiêu, cô vẫn sẽ bước tiếp.

Lương Bích cũng phát hiện ra cảm xúc của cô dường như chuyển biến tốt hơn, kì thật Lương Bích chỉ hi vọng cô không hỏi về là được, cũng may Nghe Vân Huyền không có ý định rối rắm về chuyện đó.

Thừa dịp tâm tình Nghe Vân Huyền tốt, Lương Bích cũng chủ động mở miệng: “Thời gian này cãi nhau với Lục Tử Chiếu?”

“Không.”

“Thế à.” Lương Bích không mở miệng nữa.

“Sao vậy?”

“Không.”

Nghe Vân Huyền ôm một số kịch bản về biệt thự, lúc này Lục Tử Chiếu cũng đã trở lại.

Cô cười ngọt ngào: “Hôm nay, một người rất đặc biệt đã đến đây.”

Lục Tử Chiếu ngơ ngác nhìn cô một cái, có vẻ không có ý định thỏa mãn tâm tư đùa giỡn của cô.

Cô cũng không vừa ý: “Hôm nay mẹ anh đã tới đây.”

Lúc này anh mới nhìn cô, tựa hồ cũng có vẻ ngoài ý muốn, dù sao hai người thật sự đã rất lâu rồi chưa liên lạc: “Bà ấy nói gì với em?”

Con người Nghe Vân Huyền đảo quanh: “Không nói gì cả.”

“Vậy sao?” Lục Tử Chiếu quan sát cô chằm chằm, như để biết nhất định cô đang nói dối.

Nghe Vân Huyền lại cảm thấy thú vị, cũng nhìn anh, một bộ dạng tin hay không thì tùy: “Lục tổng, anh thế này là đang sợ bà ấy nói gì với em sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tóm Tắt Nội Dung “Ẩn Số. Thiên Thành”

Ở thế kỉ hai mốt ca sĩ Vân Thường nổi tiếng khắp đó đây đạt được vô số giải thưởng, được xưng là thiên hậu không ai có thể thay thế trong giới ca sĩ, tuy nhiên Vân Thường lại biến mất đầy ly kì sau một lần sinh nhật. Fan hâm mộ của cô vì thế mà hoảng loạn không thôi, truyền thông cũng dùng chuyện này kiếm không ít lời, nhưng Vân Thường chính là biến mất, người đại diện, quản lý, người nhà cô đều sốt ruột muốn điên rồi, nhưng từ đầu đến cuối Vân Thường cũng chưa từng xuất hiện. Bởi vậy, tin đồn về sự biến mất ly kì của Vân Thường càng ngày càng nhiều, có người nói cô không còn hứng thú với giới ca sĩ nên tự mình đến một nơi bình lặng tiên cảnh, có người nói cô cùng người mình thích di cư sang nước ngoài, cũng có người nói sau khi hết thời Vân Thường liền tự sát, bất kể là tin đồn như thế nào, đều không được chứng thực, bởi vì Vân Thường thật sự cứ biến mất như vậy. Mà cả đời Vân Thường oanh oanh liệt liệt, cho dù cô rời khỏi cái vòng lẩn quẩn này, tên của cô mãi mãi được ghi vào sử sách.

Trên thực tế, Vân Thường xuyên không đến một quốc gia chưa từng xuất hiện trong lịch sử, trong bốn nước chia ba thiên hạ này, quốc gia mà cô xuyên không đến là Nam Quốc.

Dân chúng Nam Quốc thuần phác, quốc thái dân an, nhưng đó chỉ là suy nghĩ mà thôi, mặc dù hoàng đế an tọa trên ngôi vị hoàng đế, nhưng cũng ngày ngày lo lắng, bởi vì trong triều đình không có thân tình, hần ngày ngày lo nghĩ về Thái tử và tiêu đệ nhỏ nhất của mình Dạ Tiêu Thần. Mà trên dưới triều đình cũng chia ra thành phe Thái tử và phe Vương gia, mỗi bên là do Thái tử và Vương gia đứng đầu.

Cầm quân của Nam Quốc đều do cự thần hai triều đại Thượng Quan Chính Minh tiếp quản, để củng cố cho thế lực của mình, Thái tử thỉnh cầu được lấy con gái lớn của Thượng Quan Chính Minh là Thượng Quan Linh Hương. Hoàng đế lo Thái Tử cùng cầu kết với Thượng Quan Chính Minh, nhưng lại không thể cự tuyệt. Vì thế Hoàng đế nghĩ ra một biện pháp, để con gái nhỏ của Thượng Quan Chính Minh là Thượng Quan Linh Vân gả cho Dạ Tiêu

Thần làm chính phi. Bởi vì Thượng Quan Chính Minh có tiếng là yêu thương cả hai cô con gái này, tự nhiên sẽ phải cân nhắc, không dám tùy tiện thông đồng với Thái tử hay Vương gia.

Nhưng tiếc vui chóng tàn, khi Thượng Quan Linh Vân gả đi được gần một năm, liền vùi thân vào trong một trận đại hỏa hoạn. Dạ Tiêu Thần vì thế mà bị thương không thôi, nghe nói Dạ Tiêu Thần rất yêu thương Thượng Quan Linh Vân, vì thế mấy tháng liền cũng không thượng triều. Hoàng đế cũng tỏ vẻ vô cùng thương xót, một lần yến hội trong hoàng cung, một quan viên uống say vô ý đề cập, trong nhà Thượng Quan Chính Minh còn một cô con gái nhỏ nữa, diện mạo quốc sắc thiên hương, có thể gọi là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Hoàng đế nghe được tin này, để tỏ vẻ huynh đệ tình thâm, ban Thượng Quan Linh Xu cho Dạ Tiêu Thần.

Trước hôn lễ một ngày, Thượng Quan Chính Minh tìm mọi cách cự tuyệt, Hoàng đế cũng không chịu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Thì ra trước kia có một đạo sĩ đã xem mệnh, Thượng Quan Linh Xu có mệnh gây ra họa mất nước, hơn nữa sống không quá mười tám tuổi.

Sau đại hôn, Dạ Tiêu Thần tựa hồ cũng không sủng ái Thượng Quan Linh Xu, chính xác một chút là hẳn không sủng ái ai cả, tên của Vương phi vẫn lưu là Thượng Quan Linh Vân, Thượng Quan Linh Xu chẳng qua chỉ là ngũ phu nhân của Dạ Tiêu Thần mà thôi. Tuy rằng Dạ Tiêu Thần không gần gũi sắc, nhưng trên dưới triều đình đều tranh giành để đưa con gái nhà mình vào Vương phủ, hơn nữa mỗi người đều là kiểu người hung ác.

Vân Thường xuyên không đến đúng ngày Thượng Quan Linh Xu tròn mười tám tuổi, Thượng Quan Linh Xu bị phu nhân khác của Dạ Tiêu Thần cùng thị vệ cấu kết với nhau hãm hại, bị nhốt vào phòng chứa củi. Mà Dạ Tiêu Thần đem binh đi chống ngoại tộc, đã đến nửa năm không quay về Vương phủ.

Sau khi Vân Thường tiếp nhận sự thật mình đã xuyên không đến một đất nước xa lạ, rất nhanh liền nghĩ biện pháp để mình sống sao cho tốt, cô đã lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, có sóng to gió lớn gì mà chưa trải qua đâu. Cô khéo léo hóa giải mọi nguy của mình, mà lúc này, Dạ Tiêu Thần cũng đại thắng trở về.

Nhưng, Dạ Tiêu Thần còn mang về cô gái dung nhan xinh đẹp có phong tình Bách Hàm. Dạ Tiêu Thần sủng ái Bách Hàm đủ kiểu, bởi vậy cũng làm các phu nhân khác ghen tị không thôi, cuộc đấu đá giữa những người phụ nữ cũng bắt đầu triển khai.

Mà trên thực tế, trên đường trở về Dạ Tiêu Thần cũng bị ám sát, đó là sự cảnh cáo của Hoàng đế với hắn, công cao cái chủ (*).

(*) Công cao cái chủ (功高盖主): kẻ bề tôi có công lao hiển hách đến mức lấn át cả chủ quân, khiến người ở ngôi cao phải thấy lo lắng không yên, nghĩa giống với “công cao chấn chủ”.

Sau khi Dạ Tiêu Thần trở về, chuyện đầu tiên làm là gọi đại phu riêng tới, lại nghe được là trùng độc trong cơ thể Thượng Quan Linh Xu đã tiêu tan. Dạ Tiêu Thần bắt đầu hoài nghi thân phận của Vân Thường, tìm mọi cách thử, ví như trên cơ thể Thượng Quan Linh Xu có một vết bớt hình con bướm, ví như cổ ý dẫn sai đường trong hoàng cung, nhưng tất cả những điều này đều bị Vân Thường hóa giải.

Trong lúc này, mấy vị phu nhân tranh đấu gay gắt, Bách Hàm cũng là một cô gái rất có tâm cơ, nhưng cho dù thật sự là lỗi của Bách Hàm, Dạ Tiêu Thần cũng cố ý nhắm mắt một mắt mở một mắt. Mà Vân Thường cũng bị kéo vào trận tranh đấu này, mỗi vị phu nhân đều xuất ra những thủ đoạn của riêng mình.

Mà chỉ có đại phu nhân sinh ra con trai Dạ Dung Lăng của Dạ Tiêu Thần thì không, đại phu nhân thâm tàng bất lộ, lấy việc thờ phụng Phật ở lại Phật đường trong thời gian dài.

Bách Hàm nhờ vào sự sủng ái của Dạ Tiêu Thần nên càng ngày càng trở nên ngang ngược kiêu ngạo. Đại phu nhân cố ý chuồn chuồn lút nước nói với Bách Hàm trong Vương phủ này người thật sự không thể đắc tội chính là Thượng Quan Linh Xu, hơn nữa đều không phải vì thân phận của Thượng Quan Linh Xu. Bách Hàm tất nhiên không chịu tin, liền muốn thử nghiệm.

Mà lúc này, Bách Hàm thật không ngờ, đó là sự kết thúc cho số mệnh của mình.

Khi Dạ Tiêu Thần tự mình bung rượi độc đến, Bách Hàm mới hiểu được, tất cả sự sủng ái hẳn dành cho mình đều là giả. Từ lâu hắn đã biết Bách Hàm là gian tế từ đất nước khác, cho nên mới mang nàng ta về Vương phủ. Khó trách đêm đầu tiên, Dạ Tiêu Thần cố ý lấy cơ miệng vết thương bị toạc ra không ở lại viên phòng của nàng ta, đồng thời cũng lưu lại vết máu từ miệng vết thương vào khăn trải giường, khiến những nữ nhân chưa bao giờ được Dạ Tiêu Thần sủng ái hận Bách Hàm thấu xương, là hắn cố ý đẩy nàng ta đến nơi đầu sóng ngọn gió.

Bách Hàm uống rượu độc xong liền hỏi Dạ Tiêu Thần: “Vi sao không tiếp tục đóng kịch? Đối với chàng ta vẫn còn chút giá trị lợi dụng mà.”

“Bởi vì, ngươi đụng vào điểm máu chốt của ta.”

Rốt cuộc Bách Hàm uống hết chén rượu độc kia, thì ra, đại phu nhân mới là người hiểu được, nhiều nữ nhân như vậy, người Dạ Tiêu Thần thật sự yêu chẳng qua chỉ có mỗi Thượng Quan Linh Xu, chỉ có Thượng Quan Linh Xu mới có thể là điểm máu chốt của hắn.

Nữ nhân trong Vương phủ ngày ngày nghĩ cách làm thế nào để chinh đối phương đến chết.

Mà trong triều đình, mâu thuẫn giữa Dạ Tiêu Thần và Thái tử càng ngày càng dữ dội, rốt cuộc, Dạ Tiêu Thần ra tay, bức Thái tử mưu phản.

Thái tử mưu phản, âm mưu thất bại, bị Hoàng đế giam giữ. Hoàng đế muốn nhân cơ hội này lật đổ Thượng Quan gia, Dạ Tiêu Thần lại cố sức ôm lấy gia tộc Thượng Quan, Hoàng đế khó hiểu bởi lời đồn là Dạ Tiêu Thần cũng không sủng ái Thượng Quan Linh Xu, Dạ Tiêu Thần lại tỏ ý với Hoàng đế là bởi vì Thượng Quan Linh Xu đã mang thai, đó là huyết thống hoàng tộc.

Bởi vậy, mỗi ngày Dạ Tiêu Thần nghĩ cách làm thế nào cho Thượng Quan Linh Xu mang thai để bảo vệ nàng.

Vân Thường dùng cơ thể của Thượng Quan Linh Xu, phát hiện Dạ Tiêu Thần thường đến điện năm đó Thượng Quan Linh Vân bị trận đại hỏa hoạn thiêu rụi. Mà ở một bữa tiệc lúc trước, Thượng Quan Linh Hương từng bảo cô phải đi điều tra nguyên nhân cái chết thực sự của Thượng Quan Linh Vân.

Vân Thường phát hiện phía dưới điện bị hỏa thiêu còn có một tầng hầm, bên trong có một cô gái khuôn mặt đã mưng mủ. Vân Thường kinh ngạc mãi, mà cô gái là người đã tiên đoán Thượng Quan Linh Xu sẽ chết sớm. Lúc ấy Dạ Tiêu Thần bị thương nhưng gập gáp suốt đêm trở về, có lẽ là sợ hãi lời tiên đoán sẽ trở thành sự thật: Thượng Quan Linh Xu sống không quá mười tám tuổi.

Cô gái này có năng lực tiên đoán, trước sau lại không thể xem trước được tương lai của Vân Thường.

Đại phu nhân tính kế hãm hại Vân Thường, cho cô uống rượu độc, bởi vậy chộc giận Dạ Tiêu Thần, bất cứ ai cũng không buông tha.

Mà sau khi hôn mê, Vân Thường thấy một giấc mơ.

Trong giấc mơ, một thiếu nữ tên là Thiên Thành gặp được một thiếu niên đang thổi sáo.

Thiếu nữ nói: “Ta tên Thiên Thành, ta phải đi khắp thiên sơn vạn thủy, tìm kiếm sự tự do mà ta muốn.”

Thiếu niên nói: “Ta tên Lưu Vân, vì tìm kiếm sự tự do của bản thân mình mà hành vân lưu thủy (mây bay nước chảy).”

Thiên Thành và Lưu Vân yêu nhau, Lưu Vân thổi sáo, Thiên Thành nhảy múa, hai người là cặp đôi xứng với nhau nhất trên thế gian, cũng là cặp đôi đẹp nhất thế gian, giống như thần tiên quyến lữ.

Hai người đã hứa hẹn cả đời, vĩnh viễn ở bên nhau.

Thiên Thành là một thành viên của Bách Linh tộc, nàng kéo Lưu Vân đến tộc của nàng, đó là một thiên đường vui chơi, ở một nơi thế ngoại đào nguyên, không ai tìm đến được.

Hai người thành thân, trước sự chứng kiến của những người trong tộc. Buổi tối, hai người nắm lấy tay nhau: “Lưu Vân Thiên Thành, vĩnh kết đồng tâm”

Nhưng, mười sáu năm trước, quốc sư của Tiên hoàng từng tiên đoán, quốc hữu tai tinh đi xuống phương Bắc. Mà phương Bắc của Nam Quốc là ở Bách Linh tộc, Bách Linh tộc là một tộc người bình thường, nhưng trong tộc sẽ xuất hiện một thần nữ, máu của thần nữ không giống với người khác, thần nữ có năng lực tiên đoán. Thần nữ tiên đoán Bách Linh tộc sắp có đại nạn, vì thế bảo Bách Linh tộc nhanh chóng trốn đi, quân đội mà Tiên hoàng phái đi diệt Bách Linh tộc không công mà về. Thần nữ sẽ sinh hạ con gái, mà con gái đầu tiên sẽ là thần nữ kế tiếp.

Năm Thiên Thành và Lưu Vân thành thân, hai người đã ước định cùng nhau chu du tứ phương, trải qua cuộc sống thuộc về chính mình.

Lưu Vân đưa Thiên Thành đến một sơn thôn nhỏ, chàng bảo nàng chờ chàng, sau khi chàng làm xong một chuyện liền cùng nàng đi khắp thiên sơn vạn thủy, hoàn thành giấc mộng của nàng.

Lưu Vân về hoàng cung, vì thời điểm đó Tiên hoàng bệnh tình nguy kịch. Thì ra, Lưu Vân là con trai út Dạ Tiêu Thần mà Tiên hoàng yêu thương nhất, hẳn không thích vương quyền, chỉ yêu tự do. Nhưng bệnh tình phụ thân nguy kịch, hẳn không thể tiêu điều tự tại ở bên ngoài. Tiên hoàng nói với Dạ Tiêu Thần, chuyện đời này Tiên hoàng sợ hãi nhất chính là không thể tiêu diệt Bách Linh tộc, nếu không ông chết không cam lòng.

Năm đó, đưa con trai được đương kim hoàng thượng yêu thương nhất Dạ Tiêu Thần mang theo thiên quân vạn mã đi tiêu diệt Bách Linh tộc sẽ làm đất nước bị diệt vong kia.

Thần nữ Trắc Khê biết tộc của mình sớm hay muộn cũng sẽ bị tiêu diệt, liền đưa con gái lớn đến chỗ đồng tộc Trắc Mỹ của mình, hi vọng có thể bảo vệ được con gái, vì Trắc Mỹ được gả cho Thượng Quan Chính Minh. Bởi thế Thượng Quan Chính Minh có thêm một cô con gái là Thượng Quan Linh Vân.

Mà Trắc Khê để con gái nhỏ Thiên Thành của mình ở lại tộc, hi vọng nàng có thể đồng sinh cộng tử cùng những người trong tộc.

Khi Trắc Khê tìm thấy Thiên Thành, Thiên Thành còn đang chờ Lưu Vân đến đón mình, lại thấy mẫu thân đến.

Trắc Khê trực tiếp cho Thiên Thành một bạt tai, sau đó kéo Thiên Thành đến một ngọn núi, nơi có thể thấy được toàn bộ cuộc sống của người dân Bách Linh tộc.

Nàng nhìn thấy, người đàn ông mình yêu đang mang theo thiên quân vạn mã, trong tay họ cầm đao kiếm, sát hại dân chúng thiện lương trong tộc.

Trong lúc đó, tiếng khóc, tiếng kêu, tất cả đều đan dệt vào với nhau, máu chảy thành sông.

Mà người đàn ông đứng ở đó chỉ huy “Giết cho ta” chính là người đàn ông cùng nàng hẹn ước “Thiên Thành Lưu Vân, vĩnh kết đồng tâm”.

Là nàng đưa hắn về Bách Linh tộc, là nàng nói cho hắn biết con đường dẫn vào tộc, là nàng hại chết những thành viên trong tộc.

Nàng không thể chấp nhận người đàn ông mình yêu tự tay giết hại những người đã chứng kiến hôn lễ của hai người.

Trắc Khê bỏ lại Thiên Thành, tự mình đi giúp đỡ những người trong tộc, bà muốn dùng chính sinh mệnh của mình để bảo vệ Bách Linh tộc.

Thiên Thành nhìn thấy mẫu thân của mình bị những binh lính nọ vây quanh, tất cả kiếm của họ đều hướng về phía trái tim bà.

Nàng khóc, nàng kêu, bị Thượng Quan Linh Vân đến ôm đi.

Thiên Thành tỉnh lại thì không chịu ăn cơm, không chịu ngủ. Vào lúc này Thượng Quan Linh Vân cũng phát hiện muội muội của mình đang mang thai, Bách Linh tộc đã diệt vong, nàng không muốn muội muội còn gặp phải điều bất trắc. Hơn nữa, Thượng Quan Linh Vân đã tính ra Thiên Thành sống không quá mười tám tuổi, cho nên nàng cho Thiên Thành dùng một loại độc, để Thiên Thành vĩnh viễn không nhớ lại được quá khứ này.

Mà đứa bé Thiên Thành sinh ra được Thượng Quan Linh Vân phái người đưa đến trấn nhỏ lúc trước Thiên Thành từng dừng chân, Lưu Vân ở đó chờ nàng. Lưu Vân đã từng nói sẽ mãi mãi chờ nàng, nhưng Thiên Thành chưa từng đến. Người được Thượng Quan Linh Vân phái đi nói với Lưu Vân, bảo hắn đừng nằm mơ nữa, người ta là tiểu thư của Thượng Quan gia, sao có thể coi trọng hắn.

Lưu Vân mang theo đứa bé rời đi, hắn mới hiểu được, thì ra Thiên Thành cũng thích quyền thế. Hắn trở lại triều đình, làm Cảnh Vương Dạ Tiêu Thần.

Trong đại hôn của Thái tử, Dạ Tiêu Thần vô cùng bất an, hắn sợ đó là Thiên Thành của hắn, nhưng sau khi gặp Thái tử phi Thượng Quan Linh Hương hắn mới mừng thầm.

Hắn lợi dụng sự đa nghi và cảm giác không an toàn về địa vị của hoàng đế để hoàng đế ban hôn, gả Thượng Quan Linh Vân cho hắn.

Nhưng đêm động phòng, hắn vén tấm khăn đỏ lên, mới phát hiện đó không phải là người hắn yêu, hắn xoay người rời đi.

Mà khoảnh khắc hắn xoay người rời đi, Thượng Quan Linh Vân mới hiểu được, thì ra người mà hắn muốn cũng không phải mình.

Lúc này Thượng Quan Linh Vân mới phát hiện, cho tới bây giờ người mà Dạ Tiêu Thần thích vẫn luôn là muội muội Thiên Thành của nàng, mà đứa bé kia chính là minh chứng rõ ràng nhất, nếu Dạ Tiêu Thần còn yêu thích thứ gì thì đó chính là đứa bé kia. Dạ Tiêu Thần luôn nói với bên ngoài đứa bé là được đại phu nhân sinh ra.

Vì thành toàn cho Dạ Tiêu Thần, cũng để bản thân mình thoát khỏi tai nạn năm đó, khi phu nhân khác vì ghen tị mà phóng hỏa, nàng trốn vào tầng hầm. Mà tất cả những chuyện này, Dạ Tiêu Thần đều rất cảm kích.

Quả nhiên, Dạ Tiêu Thần chiếm được Thiên Thành. Nhưng Thiên Thành lại không hề nhớ Dạ Tiêu Thần, không hề nhớ Lưu Vân, nàng là một cô gái không hiểu gì, không biết gì.

Giấc mơ ngừng lại, thì ra đây mới là toàn bộ sự thật.

Vân Thường đột nhiên tỉnh lại, Dạ Tiêu Thần ôm chặt lấy cô, nếu cô không tỉnh lại, hắn sẽ đi cùng cô.

Mà Vân Thường cũng vô cùng mong lung, hiện tại rốt cuộc cô là Vân Thường đến từ thế kỉ hai mốt hay là Thiên Thành mà Lưu Vân yêu?

Lúc này đáp án có lời giải, Vân Thường cũng không thể chấp nhận Dạ Tiêu Thần như vậy, cho dù là nhân danh tình yêu.

Kẻ thù bên ngoài xâm lấn, Dạ Tiêu Thần bắt buộc phải mang theo trợ thủ đắc lực của mình là Chu tướng quân đến biên cương chống giặc.

Nhưng, Dạ Tiêu Thần vừa đi, triều đình liền có biến.

Thì ra, Thái tử chẳng qua là cố ý giả vờ như bị thương nặng, hắn đang tìm cơ hội để tìm ra được tử huyệt của Dạ Tiêu Thần, mà hắn cũng đã âm thầm liên hệ với không ít đại thần trong triều. Dạ Tiêu Thần rời đi chính là cơ hội tốt nhất của hắn.

Thái tử mưu phản, soán ngôi vị, cũng nói ra bí mật là đương kim hoàng đế chẳng qua cũng là lập mưu để soán ngôi, khi đó người mà Tiên hoàng truyền ngôi cho chính là Dạ Tiêu Thần.

Thái tử mang Vân Thường đi, bởi vì hắn đã biết, Vân Thường là tử huyệt của Dạ Tiêu Thần. Mà tất cả gia quyến của Dạ Tiêu Thần đều bị giam lại.

Chỉ có Thượng Quan Linh Vân biết được kết cục của tất cả, không ai chiến thắng, Nam Quốc nhất định sẽ diệt vong, không ai thay đổi được số mệnh lịch sử.

Thượng Quan Linh Hương chăm sóc hai muội muội rất tốt, hơn nữa nàng vẫn khuyên Thái tử không nên làm vậy, nhưng Thái tử nhất định phải có được ngôi vị hoàng đế.

Thái tử phái người đi mời Dạ Tiêu Thần trở về, bởi vì như thế này, tất cả binh quyền đều rơi vào trong tay Chu tướng quân. Thái tử sớm đã hợp mưu với Chu tướng quân, chỉ cần Chu tướng quân nắm được binh quyền, Thái tử liền thật sự trở thành chủ nhân đất nước.

Dạ Tiêu Thần bắt buộc đi, bị Thái tử dùng tính mạng của Vân Thường bức trở về.

Nhưng Dạ Tiêu Thần vừa đi, Chu tướng quân liền không hề ngênh chiến, hắn trực tiếp mở rộng cửa thành. Thì ra Chu tướng quân giả vờ cùng Thái tử hợp mưu, trên thực tế hắn là gian tế của Bắc Quốc, để tiêu diệt Nam Quốc mà tìm cách nhận được sự tín nhiệm của Dạ Tiêu Thần, chậm rãi tìm cơ hội.

Quân Bắc Quốc một đường đánh giết, trực tiếp lật đổ triều đình.

Khắp nơi đều máu chảy thành sông, vào giây phút này, Nam Quốc hoàn toàn bị hủy diệt.

Thái tử không thể tin được, hắn không có mệnh làm hoàng đế.

Thượng Quan Linh Hương hỏi thái tử: “Chàng muốn giang sơn hay muốn ta?”

“Ta vừa muốn nàng cũng vừa muốn giang sơn.”

Thượng Quan Linh Hương nở nụ cười, nước mắt chảy ra: “Chàng vẫn u mê không tỉnh ngộ như vậy.”

Nàng nghĩ, nếu để Dạ Tiêu Thần lựa chọn, hắn nhất định sẽ lựa chọn Thiên Thành, Thiên Thành mãi mãi là sự lựa chọn đầu tiên của hắn.

Thượng Quan Linh Hương tự sát, Thái tử ôm lấy thi thể nàng, đi đến ngôi vị hoàng đế cao nhất kia. Khi hắn đến đó, Chu tướng quân bắn một mũi tên xuyên qua trái tim hắn, Thái tử cười, ít nhất, cuối cùng hắn cũng ngồi được lên vị trí này.

Dạ Tiêu Thần tìm Vân Thường, lại thế nào cũng tìm không ra, mà Thượng Quan Linh Vân cũng biết sinh mệnh của mình chỉ còn trong một sớm một chiều.

Dạ Tiêu Thần ôm Thượng Quan Linh Vân, nàng vuốt gương mặt hắn. Hắn vĩnh viễn sẽ không biết, khi hắn vén tấm khăn đỏ lên, trái tim một nữ nhân không còn là của nàng.

Thượng Quan Linh Vân tạm thời dùng năng lực của mình, nói với Dạ Tiêu Thần chỗ của Thiên Thành.

Dạ Tiêu Thần đi tìm Vân Thường, hắn nhất định phải đến chỗ cô.

Mà Vân Thường lại đang ở trong một căn phòng tối tăm, cô vuốt bụng mình, trong tay cầm một viên thuốc. Tỉ tỉ Thượng Quan Linh Hương trước khi đi giao cho cô viên thuốc này, uống viên thuốc này vào, cô sẽ quên tất cả, sau đó cùng Dạ Tiêu Thần trải qua một cuộc sống hạnh phúc.

Thượng Quan Linh Hương nói, khi một nam nhân đối mặt với cám dỗ của vương quyền còn có thể lựa chọn muội không lay động, thì thù hận lớn mấy cũng chỉ là phù vân.

Vân Thường cầm viên thuốc, lại lựa chọn vứt đi, cô tự nói với mình, cô không phải Thiên Thành, cô là Vân Thường, cô càng biết là cho dù cô mất đi đoạn kí ức kia, cô cũng không phải Thiên Thành.

Cho dù, Thiên Thành chính là bản thân cô.

Dạ Tiêu Thần tìm được Vân Thường, mang theo con trai của mình chạy trốn. Trước khi chết Thượng Quan Linh Vân nói với Dạ Tiêu Thần, hiện tại Thiên Thành đã quên tất cả, hắn đã hứa với nàng, đời này hắn không thể phụ lòng Thiên Thành.

Dạ Tiêu Thần nghĩ Vân Thường đã mất trí nhớ, mang theo cô và con trai mình cùng nhau trốn đi. Bởi vì Hoàng đế Bắc Quốc đã truyền khẩu dụ, tìm được Dạ Tiêu Thần, giết chết không tha.

Nhưng hai người vẫn bị Chu tướng quân tìm được.

Dạ Tiêu Thần nhìn Chu tướng quân: “Thả họ ra, ta đi theo người.”

Nhưng, Chu tướng quân giết chết người trong tiểu đội hắn mang theo rồi quỳ xuống trước mặt Dạ Tiêu Thần: “Vương gia, người vĩnh viễn là người mà thần kính nể nhất, cho dù chúng ta phải gánh vác những trách nhiệm khác nhau. Mọi người đi đi!”

Dạ Tiêu Thần mang theo Vân Thường và con trai chạy càng ngày càng xa.

Mà Chu tướng quân trở về phục mệnh, Dạ Tiêu Thần cùng phu nhân và con trai chôn thân vào biển lửa, từ nay về sau, không có Nam Quốc, không có Dạ Tiêu Thần, cũng không có câu chuyện về bọn họ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Anh Thì Thông Minh Rồi

Nghe Vân Huyền lật xem kịch bản này, bị <ân số="" thiên="" thành=""> hấp dẫn, nội dung câu chuyện biến hóa nhiều, hơn nữa không chỉ giới hạn trong

tình yêu và chiến tranh. Có thể nói nếu quay bộ phim truyền hình này, phần đầu tiên giống như xem một bộ phim cung đấu, xem mấy người phụ nữ dùng trí thông minh của mình như thế nào để chinh đối phương. Mà phần giữa lại là cuộc chiến chính trị của những người đàn ông, cuộc chiến của những người phụ nữ trong cuộc chiến của những người đàn ông lộ ra sự bạc nhược như thế. Mà tới khi Vân Thường mơ thấy giấc mơ ấy, hoàn toàn làm sáng tỏ “ẩn số” khi đó. Xem đến cuối cùng, chính là một người đàn ông yêu vợ mình mà thôi. Hơn nữa, kết cục là Nam Quốc diệt vong, chuyện đó và lời tiên đoán khi xưa của vị quốc sư cũng phù hợp, tuy rằng Thiên Thành vẫn chưa thật sự trở thành hồng nhan họa thủy, nhưng từ đầu đến cuối đều là nàng kéo quốc gia này đi theo con đường đó, bởi vậy “tai tinh” của Thiên Thành từng được nhắc đến cũng được tạo ra.

Mà điều làm Nghê Vân Huyền hài lòng lại là kết cục của câu chuyện này, cuối cùng không để Dạ Tiêu Thần lên ngôi hoàng đế, hơn nữa Nam Quốc cũng diệt vong.

Dường như có rất nhiều câu chuyện, nhân vật giống như Dạ Tiêu Thần cuối cùng nhất định sẽ có được giang sơn, cuối cùng nhất định có thể ôm được mỹ nhân về. Đâu có ai đạt được tất cả mọi thứ? Có bỏ mới có được, như vậy mới làm bản thân mình không quá tham lam, mọi việc đều một vừa hai phải.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, nếu Dạ Tiêu Thần trở thành hoàng đế, nếu hấn vứt bỏ hậu cung chỉ sủng ái Thiên Thành, vậy có vẻ rất giả; một người đàn ông chỉ có thể yêu một người phụ nữ, không có tư cách làm hoàng đế. Nhưng nếu để Dạ Tiêu Thần không quá sủng ái ai cũng không lạnh nhạt với ai, còn không bằng để hấn vứt bỏ hậu cung; như vậy tính ra, một người đàn ông đi trên con đường trở thành hoàng đế vốn không thích hợp với nàng.

Nghê Vân Huyền nằm trong lòng Lục Tử Chiếu: “Anh nói xem cái nào tốt?”

“Không phải em đã có quyết định rồi sao?”

Cô cười: “Nếu anh là Thái tử, anh sẽ chọn gì?”

“Giang sơn, mỹ nhân, đều muốn.” Tay anh véo mũi cô.

“Vậy kết cục của anh sẽ giống như Thái tử, bị một mũi tên xuyên tim.”

“Khi đứng ở vị trí đó, tất nhiên hành động sẽ không thể do mình định, không phải mình muốn lựa chọn thế nào cũng được.” Anh sờ trán: “Anh càng tôn trọng việc tuân theo tự nhiên hơn.”

Có đôi khi con người cuối cùng sẽ oán giận mình không lựa chọn, mà khi con người thật sự phải lựa chọn, mới có thể phát hiện ra có lúc có lựa chọn cũng không phải chuyện tốt, tuy rằng không phải tuyệt đối, nhưng có những người thuận theo tự nhiên không cần lựa chọn, chỉ chấp nhận chuyện không khiến bản thân mình thống khổ.

Nghê Vân Huyền chỉ cười, Lục Tử Chiếu chuyển cơ thể của cô đặt lên trên người mình. Kịch bản trong tay cô trượt xuống giường, âm thanh của cô mang theo chút mỉa mai: “Anh muốn làm gì?”

Mặt anh gần sát mặt cô: “Em cho là gì?”

Cô cắn môi anh một cái, nhẹ nhàng cắn xé. Hai tay anh đỡ lấy eo cô, hôn lại cô.

Tay cô nắm lấy áo ngủ của anh, anh bỏ tay cô ra, đè tay cô lại, anh nhanh chóng cởi áo ngủ, sau đó ôm chặt cô. Cô cảm thấy được anh muốn làm gì, không đồng ý “ừ” một tiếng: “Không cần, em muốn ở trên.”

[...]

Lúc này cô nhìn về phía anh, phát hiện anh cũng đang nhìn mình, trong đôi mắt tựa hồ có thêm thứ gì đó. Cô nhìn không rõ lắm, nhưng tại giây phút này, anh lại nhìn cô như vậy. Cô cảm thấy mình như một con côn trùng đang biểu diễn, mà anh là khán giả đang đứng xem. Có ý nghĩ đó, cảm giác ngứa ngáy trong lòng cô hoàn toàn biến mất không dấu vết, cô ngồi trên người anh, chẳng sợ một bộ phận của anh còn đang ở trong cơ thể cô, cô vẫn nhìn anh, vẫn không nhúc nhích nhìn anh.

Hình như anh không nghĩ cô sẽ dừng lại như thế, mang theo một chút kinh ngạc, lại cười nhạt: “Không còn sức?”

Cô không nói lời nào, ý cười của anh lại càng sâu.

Anh ôm lấy cô, vẫn tư thế này, trực tiếp đặt cô dưới thân. Cơ thể anh nặng nề đè trên người cô, anh nhiệt tình hôn cô, hai đôi chân quấn lấy nhau, anh nằm sấp trên người cô. Mang theo hô hấp kịch liệt, mang theo sự xâm nhập, mang theo phản ứng bản năng nhất của cơ thể.

Nhưng cô lại vì ánh mắt vừa rồi của anh mà canh cánh trong lòng, đột nhiên cô nghĩ, đối với anh rốt cuộc cô là gì.

Tùy anh rong ruổi trên cơ thể mình, bản thân cô cũng phát ra tiếng kêu khó có thể kiềm chế.

Sau đó, lui bước, sau đó, không còn sự nhiệt tình vừa rồi.

Chính là loại cảm giác này, biết mỗi lần triều lên nhất định sẽ có triều xuống.

Nghê Vân Huyền ôm kịch bản quay về công ty, sau đó lấy kịch bản <ẩn số="" thiên="" thành=""> ra. Bản thân Lương Bích cũng thấy bộ này không tồi, bất luận là tình tiết hay nội dung, hơn nữa nội dung kịch bản này cũng hiếm khi khiến người ta không cảm thấy có một loại cảm giác dồn nén.

Lương Bích bố trí rất nhanh, Nghệ Vân Huyền liền được thu xếp đi làm tạo hình.

Đương nhiên, Nghệ Vân Huyền không phải ngôi sao duy nhất được chọn, cùng đi còn có vài nghệ sĩ khác. Nhưng khi Nghệ Vân Huyền được trang điểm xong, đạo diễn hoàn toàn bị chinh phục. Có điều không phải do diễn xuất của cô, mà là tạo hình cổ đại của cô, tuyệt đối phù hợp với Thiên Thành được xưng là “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”, dung nhan của cô có thể lấn át diễn xuất của cô, sẽ không bị khán giả soi mói nhiều. Hơn nữa, mặc dù vai diễn Thiên Thành này chiếm phần lớn phân lượng cảnh, nhưng thật ra cũng khá nhẹ nhàng, bởi vì những chuyển ngoặt của câu chuyện phần lớn đều diễn ra với Dạ Tiêu Thần. Nam diễn viên phải là người có khả năng diễn xuất tốt, mà nữ diễn viên, chỉ cần diễn xuất không quá kém thì gần như có thể qua cửa.

Một cô gái, như thật có thể làm được giống như Helen, khơi mào cuộc chiến mười năm giữa quân đội Hy Lạp và quân đội thành Troy. Mà sau khi quân Hy Lạp giành chiến thắng trong cuộc chiến thành Troy nhờ vào con ngựa gỗ khổng lồ, những binh lính này rốt cuộc gặp được nàng Helen xinh đẹp khiến họ phải chiến đấu mười năm, mà những binh lính đó chỉ nói một câu: “Vì nàng đánh thêm mười năm nữa cũng đáng”. Vậy Helen đó cũng đã thành công rồi, dựa vào vẻ đẹp của nàng mà thành công.

Làm người ta quên mất sự phản bội của nàng, quên sự phản nghịch của nàng, chỉ vì nhan sắc của nàng. (*)

(*) Các nhân vật và nội dung của Cuộc chiến thành Troy, đó là một cuộc chiến quan trọng trong thần thoại Hy Lạp và được nhắc đến trong hai trường thi của Homer: Iliad và Odyssey. Cuộc chiến xảy ra khoảng 1184 TCN. Năm 2004, Cuộc chiến thành Troy được dựng thành phim với tên Troy. Bộ phim chiến tranh sử thi cổ trang này do David Benioff viết kịch bản và đạo diễn bởi Wolfgang Petersen; phim dựa vào cốt truyện sử thi Iliad của Homer; với các diễn viên: Brad Pitt vai Achilles, Eric Bana vai Hector, Orlando Bloom vai Paris, Diane Kruger vai Helen, Sean Bean vai Odysseus, Brian Cox vai Agamemnon, Rose Byrne vai Briseis, Garrett Hedlund vai Patroclus, Peter O'Toole vai Priam, Brendan Gleeson vai Menelaus và Tyler Mane vai Ajax. Phim được đề cử Giải Oscar cho thiết kế trang phục.

Mà trong bộ phim này thực ra Thiên Thành cũng không tạo sự hài lòng, ngược lại sự hài lòng nhất nàng tạo ra chính là nàng vẫn yêu Dạ Tiêu Thần, nếu Thiên Thành cũng có thể đẹp được đến cảnh giới đó, sẽ không cần phải hỏi “Nữ nhân này có điểm gì tốt, dựa vào đâu mà làm hán thích” và những câu tương tự như vậy.

Nghệ Vân Huyền vốn tràn ngập lòng tin với vai diễn này, bởi vậy có được nó cũng không cảm thấy mình nên quá vinh hạnh. Chỉ là phim của cô hầu hết đều có một đặc điểm, quay rất gấp, bộ phim này cũng đã được kí kết xong với một đài truyền hình để chiếu vào dịp tết âm lịch, điều này có nghĩa là hơn một tháng cô sẽ phải ở trong đoàn phim.

Phim cổ đại và phim hiện đại rõ ràng khác nhau rất lớn, phim cổ đại bình thường đều là đến những địa điểm đặc biệt để quay, quay cũng lâu, chỗ nghỉ lại cũng ở tại đó, không thể về chỗ ở của mình.

Bộ phim này rất nhanh liền bước vào giai đoạn quay, nghe nói nam diễn viên chính là một diễn viên thần tượng nhưng cũng ở trong phái thực lực, đối với chuyện này cô cũng không quá quan tâm.

Lần này trở lại biệt thự, cô liền bắt đầu thu dọn đồ dùng của mình.

Mà đối với việc làm đó của cô Lục Tử Chiêu không cảm thấy kì quái tạo nào.

Cô rất không hài lòng với sự lạnh nhạt này của anh: “Lần này, em phải đi rất lâu rất lâu đó.”

“Anh biết mà!” Trong tay anh cầm một tờ báo, bên trên nói đến nhiều khía cạnh về nhiều chuyện. Dường như anh thích đọc phần này của tờ báo, ví dụ như nói về không quân thì Mỹ là số một, hải quân thì Nga là đứng đầu, còn lục quân thì Trung Quốc xếp thứ nhất. Hơn nữa một nhà quân sự của Mỹ còn từng đánh giá về lục quân của Trung Quốc, đánh nhau trên mặt đất với quân đội Trung Quốc, quả thật là tự tìm chỗ chết.

Dưới sự khai sáng của anh, Nghệ Vân Huyền dường như cũng biết thêm chút tình hình, ví như Triều Tiên có nhân tài có chuyên môn bồi dưỡng về phương diện máy tính, mà những người này có thể lợi dụng kĩ thuật hack để lấy được một ít cơ mật quân sự quốc gia.

Nhưng giờ phút này, cô nhìn bộ dạng xem báo của anh thì cực kì khó chịu: “Em nói em sẽ đi rất lâu rất lâu đó.”

“Ừ.” Anh gật gù đầu.

Cô thở một hơi, bỏ vali quần áo của mình xuống, vô cùng buồn bực, sau đó nhìn anh.

Anh cũng vừa lúc ngẩng đầu: “Rốt cuộc kịp phản ứng rồi sao? Mỗi ngày em đều mặc trang phục diễn, mang nhiều quần áo như vậy cũng vô dụng.”

Cô tức giận: “Anh thì thông minh rồi.”

Anh cười nhẹ: “Cần anh tiễn em không?”

“Không cần.” Cô thấy vẫn chưa hết giận: “Cũng không phải em không có chân dài.”

Dường như anh cảm thấy rất thần kì: “Vậy em đi đi!”

Cô lấy tất cả quần áo của mình ra, chỉ chuẩn bị một cái túi nhỏ, đựng một vài bộ quần áo và đồ dùng cá nhân vào trong đó

Chương 33: Nó Chỉ Đại Biểu Cho Quá Khứ

Nghê Vân Huyền rất nhanh liền tiến vào kịch tổ, cuộc sống ở đây đối với cô mà nói cũng chỉ dùng bốn chữ “trời tối đất đen” để miêu tả, có điều đây là lần đầu tiên cô và những ngôi sao này thoải mái đùa giỡn với nhau như vậy. Mỗi khi hoàn thành cảnh quay, mọi người gặp nhau liền trêu ghẹo nhau. Có đôi khi lúc đối phương ngủ sẽ cố ý bóp mũi người ta, có đôi khi mấy ngôi sao nữ quay vào chính một ngôi sao nam, ngôi sao nam vì duy trì sự phong độ của mình, bình thường cũng sẽ không tức giận.

Những ngày như vậy làm Nghê Vân Huyền cảm thấy vô cùng vui vẻ, có lẽ là rất vui vẻ, cho nên khi Lương Bích mở miệng hỏi cô “ Bao lâu rồi Lục Từ Chiếu chưa gọi điện cho em?”, vậy mà cô lại thấy hơi giật mình, hình như cũng không nhớ rõ chuyện này. Chính xác một chút, từ khi cô vào kịch tổ, Lục Từ Chiếu không gọi điện đến, chứ đừng nói tới chuyện đến thăm gì đó.

Đứng, quay phim ở đây không thể so với trước kia anh lái xe một lúc là có thể tới thăm được. Từ chỗ hai người ở đến đây có lẽ cũng phải mất hơn năm giờ đồng hồ, chắc chắn Lục Từ Chiếu không có nhiều thời gian như vậy.

Nhưng cô quên mất, trên thế giới này có một câu là: Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Lục Từ Chiếu đến vào buổi chiều cùng ngày, cả người mang theo bộ dạng tinh thần sáng khoái, không giống vừa lái xe hơn năm tiếng đồng hồ chút nào.

Nhưng cô lại bởi vì ngủ không đủ giấc mà đôi mắt thâm quầng, bởi vậy so hai người với nhau thì rõ ràng là không công bằng.

Có điều không ai hỏi cô và Lục Từ Chiếu có quan hệ gì, có lẽ những người làm nghề này cũng đã hiểu được rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng được.

Nghê Vân Huyền lạnh lạnh nhìn anh: “Lục tổng, có thể nói cho người bình thường như bọn em biết được không, sao anh vẫn có thể duy trì tư thái tao nhã như thế sau nhiều giờ đồng hồ lái xe vậy?”

“Đầu tiên, đối với đánh giá cao của em về anh thì anh phải bày tỏ sự cảm kích vô cùng đã. Thật ra, vấn đề này rất đơn giản, tìm một người lái xe giúp em là được.”

Cô tức giận đến buồn bực, mà hình như bởi vậy nên tâm tình của anh trở nên không tồi.

Anh mang theo cảm xúc có vài phần tiếc nuối: “Sao chất lượng giấc ngủ lại không tốt thế? Trán mọc thêm nhiều mụn như vậy rồi.”

Cô che trán của mình: “Nhiều thì nhiều, nhưng đều là mụn nhỏ, bôi chút phấn là có thể che được.”

“Thì ra mỹ nữ đều nhờ vào phấn trang điểm.”

Cô đánh giá anh từ đầu đến chân một lần: “Ông chủ anh tuần không phải cũng dựa vào túi tiền hay sao?”

“Thế à? Để hôm nào giới thiệu Hoàng tổng cho em làm quen.”

Cái người đó bụng toàn bìa, lúc nói chuyện nước bọt bắn tứ tung, đôi mắt thì nhìn vào bộ ngực của nghệ sĩ đến nỗi quên cả chớp.

Cô nuốt nước miếng, nhìn anh: “Không phiền Lục tổng...”

Hiếm có hôm phần diễn của cô rất ít, cô quay xong liền về khách sạn thay quần áo, tùy tiện đổi sang một bộ trang phục thoải mái rồi liền ra khỏi cửa. Đến lúc đi ra cô mới phát hiện, bộ quần áo của cô với trang phục của anh rất hợp nhau, cô có thể thở với trời, không phải là cố ý mà. Còn anh chỉ vô cùng có thâm ý nhìn cô một cái.

Bên kia đường là những tòa nhà lưu lại được hàng thế kỉ, mang theo chút cổ kính, có vài đồ vật nhỏ mới nghe thấy lần đầu. Tuy rằng cô đã ở nơi này được một thời gian, nhưng thật đúng là chưa từng đi dạo, bởi vậy đối với những thứ này cô cũng cảm thấy tò mò.

Hai người đi vào một cửa hàng bán tượng gỗ, ông chủ nhìn Nghê Vân Huyền một cái: “Cô gái này thật sự là cái cô diễn viên đáng rồi.”

Nghê Vân Huyền sững sốt, còn chưa kịp có phản ứng gì, Lục Từ Chiếu đã mở miệng nói với ông chủ đó: “Rất nhiều người đều nói vậy.”

Ông chủ nhìn thoáng qua bàn tay Lục Từ Chiếu đang nắm lấy tay Nghê Vân Huyền, nghĩ thầm thấy cũng phải, ngôi sao thì đâu thể ngênh ngang nắm tay trên đường được.

Ra khỏi cửa hàng đó, Nghê Vân Huyền dường như được khích lệ: “Anh xem anh xem, em nổi tiếng rồi đấy.”

Lục Từ Chiêu quay lại cho cô một tiếng “ừ”.

À, đúng rồi, trong mắt Lục Từ Chiêu, cũng chỉ có người như Bách Lam mới được gọi là ngôi sao, mới được gọi là nổi tiếng.

Nhưng mà, Nghê Vân Huyền cũng học được một đạo lý, khi người khác hoài nghi bạn, chỉ cần bản thân mình biểu hiện ra sự thần nhiên thì hơn phân nửa là có thể lừa gạt được đối phương. Đã tốt hơn nhiều so với việc hồi trung học thích bỏ tiểu thuyết lên bàn để đọc rồi. Chính là vào lúc đó thầy giáo đi vào. Nghê Vân Huyền nhớ rất rõ mình để một quyển sách lên trên để che mắt quyển tiểu thuyết. Mà một học sinh nữ trong lớp đang xem tạp chí về giảm béo vốn không bị phát hiện, kết quả nữ sinh đó vừa ngẩng đầu nhìn thấy thầy giáo, trực tiếp kêu “à” một tiếng. Vì thế thầy giáo liền đi qua thu tạp chí của bạn đó lại, sau đó ném vào thùng rác ngay trước mặt các bạn trong lớp.

Đầu năm nay, chính là làm chuyện xấu cũng phải giả bộ bình tĩnh.

Nhưng mà ngày hôm nay, Lục Từ Chiêu cùng cô chơi rất nhiều trò chơi. Hai người đi trên đường, hễ là chỗ nào có đồ ăn thì sẽ đi qua, mỗi thứ thử một ít. Bởi vì cô chịu không nổi kích thích, nên mỗi lần thấy thứ gì đó dầu mỡ nhìn đặc biệt ngon miệng, Lục Từ Chiêu sẽ cố ý biểu hiện ra bộ dạng ăn ngon hết sẩy trước mặt cô, cô khóc không ra nước mắt.

Hơn nữa, Nghê Vân Huyền cũng làm một chuyện rất dọa người.

Ngoài một siêu thị nào đó có xe đồ chơi cho trẻ em ngồi đung đưa tại chỗ, cô xem xong liền cảm thấy rất hiếu kì, cô muốn đi đến đó ngồi thử.

Lục Từ Chiêu mang theo bộ dạng đương nhiên, cô bị bộ dạng đó của anh đánh lừa, nghĩ mình thật sự có thể làm thế.

Vì vậy, người bán hàng trong siêu thị mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn cô thực sự ngồi lên chiếc xe đồ chơi đó.

Kết quả là, người vây đến xem không ít, họ đều dùng ánh mắt kì quái nhìn cô.

Mà khi cô nhìn thấy bên cạnh có một bạn nhỏ khoảng hai hay ba tuổi được bố mẹ đặt lên xe để chơi, mới mười phần buồn bực đi xuống.

Mà Lục Từ Chiêu rút cuộc nhịn không được cười ha hả, cô đi đến nện cho anh vài cái vào lưng: “Anh là cái tên khốn kiếp.”

Anh chạy trốn, cô lại đuổi theo, hai người chơi trò đuổi bắt.

Nơi này cũng có người bán chong chóng gió ngày còn nhỏ vẫn hay chơi, cô nhịn không được cũng mua, trực tiếp chơi ở trên đường.

Lục Từ Chiêu một bộ dạng “Anh không quen em”, đứng cách xa cô. Cô mặc kệ, nắm chặt lấy tay anh, bộ dạng vô lại “Em lại quen biết anh đấy”.

Mà cuối cùng, Lục Từ Chiêu mua hai xâu kẹo hồ lô, hai người thi xem ai ăn xong trước, người ăn xong sau sẽ phải công đôi phương.

Đương nhiên, chuyện khác Nghê Vân Huyền làm không được tốt lắm, nhưng chơi xấu là đặc biệt làm được.

Cho nên, cuối cùng vẫn là Lục Từ Chiêu cam chịu số phận ngồi xổm xuống, cõng cô lên lưng mình.

Anh cõng cô, từng bước một đi về phía trước.

Cô tựa lên lưng anh: “Lục Từ Chiêu?”

“Ừ?”

“Em muốn cứ như vậy gọi tên anh.”

“Em quên, em đã từng gọi sao?”

Cô càng kè sát hơn: “Còn giống như không đủ đấy!”

Anh chỉ cười.

Hai người đi đến một bãi cỏ ở vùng ngoại ô, nơi này nhìn qua cũng không quá đẹp, nhưng có một dòng suối nhỏ cong cong.

Hai người sóng vai ngồi xuống, nhìn mặt trời chiều phía xa xa dần dần lặn xuống, bóng hai người mờ mờ mà rất dài.

Cô tựa đầu trên vai anh: “Em đoán, nhất định anh chưa từng thấy đom đóm, nhất định không biết đom đóm trông như thế nào đâu.”

Thật sự như thế: “Em biết?”

“Vào mùa hè, sẽ có rất nhiều rất nhiều đom đóm.” Trên mặt cô mang theo nụ cười hồn nhiên nhất: “Rất nhiều rất nhiều đó! Hơn nữa, lúc cây lúa sắp trở bông, ban đêm có rất nhiều rất nhiều điểm sáng bay trong không trung.”

Anh nắm chặt tay cô: “Rất đẹp phải không?”

Cô gật đầu: “Rất đẹp rất đẹp. Thật ra trước kia đom đóm rất nhiều rất nhiều, vào mùa hè có thể thấy được ở khắp nơi; về sau, đom đóm càng ngày càng ít. Đều nói trong các ruộng lúa phân bón được sử dụng nhiều hơn, ô nhiễm cũng nhiều. Ngay cả lúc viết văn ngày học tiểu học cũng là yêu cầu viết về sự bảo vệ môi trường, chẳng hạn như vì sao ô nhiễm rồi loại nào tuyệt chủng, kì thật em chỉ nhớ em không còn thấy đom đóm nữa, cho dù có thể thấy một hai con bay lượn trong không trung, nhưng đã không còn là đom đóm lúc đầu em nhìn thấy nữa rồi.”

Rất nhiều rất nhiều thứ gì đó, cũng giống như những con đom đóm kia, không bao giờ là đom đóm thuở ban đầu nữa, không còn đẹp như vậy nữa.

“Tuy rằng không đẹp như vậy, nhưng em không thể phủ nhận nó thật sự đã từng xuất hiện, bằng phương thức đẹp nhất.”

Nhưng, chỉ đại biểu cho quá khứ, điểm này, kì thật đều hiểu được.

Cô cười nhạt không nói, ánh mắt nhìn về mặt trời chiều phía xa xa đang dần dần lặn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Nhà Đầu Tư Mới Là Ông Lớn

Ban ngày Lục Tử Chiếu ở khách sạn nhắm mắt nghỉ ngơi, mà Nghê Vân Huyền thì đi quay phim, cô không dám xin nghỉ phép lúc này, bởi vì vốn thời gian đã rất gấp gáp rồi, hơn nữa Lương Bích đã giúp cô xin nghỉ hai ngày trước với kịch tổ. cô đóng sắp ra rạp, cô phải tham dự buổi họp báo ra mắt phim, còn phải tham gia một chương trình giải trí, cho nên hiện tại không dám xin phép nghỉ.

Mà sau khi hoàn thành phần diễn của ngày hôm nay xong, cô lập tức thay quần áo rồi ra ngoài cùng Lục Tử Chiếu.

Bởi, buổi tối Lục Tử Chiếu bị cô cuốn lấy nên không kiên nhẫn nữa, rốt cuộc đồng ý sẽ dạy cô cưỡi ngựa.

Vì trong <ẩn số="" thiên="" thành="">, khi Thiên Thành và Lưu Vân yêu nhau sẽ cùng nhau cưỡi ngựa trên thảo nguyên, ở đó hưởng thụ thứ mà họ gọi là tự do. Cô từng hỏi đạo diễn, cảnh đó cô phải cưỡi ngựa, cũng may phần diễn không nhiều lắm, nhưng nhất định cô phải tự cưỡi ngựa.

Ở vùng ngoại thành có một trang trại ngựa, Nghê Vân Huyền hứng thú dạo dạt ngồi trên xe, còn thiếu mỗi việc khoa chân múa tay nữa thôi, mà Lục Tử Chiếu mang theo bộ dạng “không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị”, để lại suy nghĩ không thể lý giải được cô đang hưng phấn cái gì.

Người thích cưỡi ngựa cũng rất nhiều, Nghê Vân Huyền có phần tự mình hiểu mình, muốn Lục Tử Chiếu dạy mình ở nơi hẻo lánh này. Lục Tử Chiếu hiếm khi thấy cô khiêm tốn như vậy, cùng liền thuận theo ý cô.

Chỉ là, sau khi Nghê Vân Huyền lên ngựa, cô nâng cằm: “Anh cũng lên ngựa đi.”

“Em làm gì?”

“Anh lên ngựa rồi sẽ biết.”

Lục Tử Chiếu làm theo lời cô, thật sự lên một con ngựa khác. Lúc này, Lục Tử Chiếu mới phát hiện mình đã rơi vào bẫy, cô đâu phải không cưỡi ngựa, là cô muốn độ sức với anh.

Nghê Vân Huyền dùng roi quất một cái, ngựa phi nhanh đi, Lục Tử Chiếu cũng lập tức đuổi theo.

Trại ngựa này rất lớn, bên cạnh còn có một cánh rừng, tiện cho một vài người cưỡi ngựa vào đó chứ không chỉ giới hạn trong trại ngựa này.

Chỉ chốc lát sau Lục Tử Chiếu vượt qua cô, nhất thời cô liền cảm thấy mất hứng, nhưng Lục Tử Chiếu vẫn chưa dừng lại.

Nghê Vân Huyền dừng lại, nhìn con ngựa Lục Tử Chiếu đang cưỡi tiến vào rừng cây kia, hơn nữa vẫn chưa đi ra.

Cô đợi một lát, vẫn không thấy gì, vì thế định đi vào, đúng lúc đó, Lục Tử Chiếu trở ra.

Chỉ là, trên ngựa của Lục Tử Chiếu còn có thêm một người, một cô gái.

Nghê Vân Huyền nhìn thấy Lục Tử Chiếu, sau đó tự mình cưỡi ngựa quay đầu lại, rồi xuống ngựa.

Lúc này Lục Tử Chiếu cũng cưỡi ngựa về đến đây.

Mà Lục Tử Chiêu xuống ngựa xong, còn cực kì phong độ ôm cô gái kia xuống, thì ra chân cô gái kia bị thương.

Cô gái nhìn Nghê Vân Huyền: “Sur ty, thật khéo.”

Nghê Vân Huyền cả kinh, gọi như vậy thì hơn phân nửa là người mới trong công ty rồi. Cô đang ngờ vực, lúc này một đám người đi đến, hình như là các thành viên trong một đoàn phim nào đó đi chơi tập thể sau khi phim đóng máy.

Mà điều làm Nghê Vân Huyền khó hiểu là những người đó hình như cũng quen Lục Tử Chiêu, còn nói nói cười cười.

Cô gái nhìn Nghê Vân Huyền có vẻ không nhiệt tình lắm, vẫn là tự giới thiệu một chút: “Có lẽ sur ty không biết em, em tên là Tôn Diễm, mới gia nhập Tinh Nhạc. Em rất thích mà sur ty diễn đây.”

Nghê Vân Huyền gật gật đầu.

Tiếp theo Tôn Diễm mang bộ dạng áy náy với Lục Tử Chiêu mở miệng nói đã làm phiền anh, vừa rồi chân cô ta bị trật một chút. Nhưng sau đó cô ta cũng nhờ Lục Tử Chiêu dạy cô ta cưỡi ngựa, bởi vì cô ta không biết, thật khéo, lần này gặp lại được huấn luyện viên.

Có điều Lục Tử Chiêu cũng đồng ý rồi.

Nghê Vân Huyền đứng một bên nhìn Lục Tử Chiêu vô cùng kiên nhẫn giảng giải cho Tôn Diễm những điểm quan trọng với người cưỡi ngựa.

Cô đánh giá Tôn Diễm, nếu nói mỹ nữ, cũng có thể chạm được tới biên, nhưng khả năng được đón nhận của Tôn Diễm rất cao, thật ra không phải vì ngũ quan của cô ta có gì đặc sắc, mà là Tôn Diễm đủ ngọt ngào, có được sự thuần khiết người khác khó có được, hơn nữa sự thuần khiết đó không có chút giả bộ, giống như người này vẫn luôn luôn như vậy.

Tôn Diễm hỏi về rất nhiều vấn đề, nhưng Lục Tử Chiêu không ngại phiền.

Sắc mặt Nghê Vân Huyền trầm trầm, sau đó lại bình thường trở lại, tự mình nhìn vẫn tốt hơn nghe từ miệng người khác nhiều.

Nhìn ra được, người trong đoàn phim kia cũng muốn xây dựng quan hệ tốt với Lục Tử Chiêu, còn mời Lục Tử Chiêu ăn cơm, cũng đúng lúc họ liên hoan, bởi vì Nghê Vân Huyền đi cùng Lục Tử Chiêu, nên cũng tiện đường được mời đi.

Trên bàn ăn, từ lời bọn họ nói, rõ cuộc Nghê Vân Huyền hiểu được, thì ra Lục Tử Chiêu là nhà đầu tư của bộ phim đó, mà bộ phim đó chính là .

Nghê Vân Huyền vẫn thường nhìn Tôn Diễm, đột nhiên cô nghĩ đến khi Cát Tư Dao nhắc đến , kì thực ý của Cát Tư Dao chính là Tôn Diễm nhỉ, mà thái độ của Lục Tử Chiêu đối với Tôn Diễm thoát nhìn quả thực có chút khác biệt.

Sau hôm đó, Lục Tử Chiêu quay về công ty, mà Nghê Vân Huyền cũng vội vàng đuổi cho kịp tiến độ quay phim.

chính thức khởi chiếu, tiến hành lễ ra mắt phim, Nghê Vân Huyền và dàn diễn viên đều cùng tham dự.

Ở hiện trường có không ít phóng viên, họ đều hỏi rất nhiều vấn đề, nhiều nhất là dự đoán doanh thu phòng vé, mà đối với vấn đề này mọi người đều bày tỏ rằng chưa nghĩ tới, nhưng tất nhiên là càng nhiều càng tốt.

Người hâm mộ của Nghê Vân Huyền dường như cũng nhiều hơn không ít, có người nhìn thấy poster phim liền bị Trần Nhất Tâm thu hút, giống như bị mê hoặc, vẫn chờ mong ngày bộ phim được khởi chiếu. Nghê Vân Huyền cũng không nghĩ sẽ xuất hiện cục diện này, nhưng thấy nhiều người chờ mong như vậy cũng cảm thấy thật vui vẻ.

Sau buổi họp báo ra mắt phim, Nghê Vân Huyền lại tham gia một chương trình rồi mới quay về đoàn phim tiếp tục đuổi tiến độ.

Nhưng Lương Bích lại mang đến một tin tức tốt.

ngay ngày công chiếu liền lập kỉ lục phòng vé được 50 triệu, vô cùng hot. Cũng có không ít người chia sẻ trên mạng, xem bộ phim này khóc đến lệ rơi như mưa, đều cảm thán mỗi tình đầu thời thanh xuân của mình.

Có một bài đăng tên “Thanh xuân của tôi trận mưa của tôi” có lượt xem nhanh chóng tăng vọt, mọi người đều bàn luận về “thiếu niên thuở ấy” của mình, bộ phim này tạo nên cơn sốt “mối tình đầu”, mọi người đều hồi tưởng lại về mối tình đầu.

Trong bảng xếp hạng, cũng đứng ở vị trí số một, được khen ngợi cũng nhiều, mọi người đều bày tỏ rằng thật đáng giá khi vào rạp và xem được một bộ phim hay.

Hơn nữa, Trần Nhất Tâm cũng là cái tên được nhắc đến không ít trong lời nói của những người bỏ lỡ thiếu niên kia.

Nhất thời, đề tài thanh xuân được nhắc đến trong phạm vi lớn.

Mà Nghê Vân Huyền đóng vai nữ chính dường như cũng bởi vậy mà nổi tiếng sau một đêm, đoàn phim mỗi ngày đều gặp các phóng viên muốn biết những tin tức mới nhất về Nghê Vân Huyền, muốn chụp những hình ảnh mới nhất của cô. Vì vậy, bộ phim cô đang quay cũng được đông đảo khán giả

quan tâm.

Mỗi ngày trang web chính thức của Nghệ Vân Huyền cũng có không ít fan gia nhập vào, trong lúc nhất thời cô trở thành ngôi sao được quan tâm nhiều nhất, còn vượt qua nhiều ngôi sao nổi danh khác.

Dưới tình trạng thị trường điện ảnh trong nước ế ẩm, bộ phim điện ảnh này tặng cho phòng vé một viên thuốc trợ tim, điều mà mọi người khó mà tưởng tượng được chính là, cùng thời điểm này cũng có một bộ phim điện ảnh Mỹ được chiếu, vậy mà có thể đơn độc chống trọi với bộ phim đó, hơn nữa số lượng vé bán ra cũng hơn bộ phim đó nhiều, điều này làm đạo diễn và nhà sản xuất rất vui vẻ.

Mà Trần Nhất Tâm cũng trở thành một cột mốc trong sự nghiệp của Nghệ Vân Huyền, bởi vì thành công của bộ phim này mà cũng khiến cho tỉ suất xem bộ phim thần tượng kia cao hơn, hiện tại ba chữ Nghệ Vân Huyền đã hoàn toàn nổi tiếng.

Có điều, trong khoảng thời gian này, cô vẫn ở trong kịch tổ quay phim.

Chỉ là cuối cùng, cô đi tìm biên kịch, cô cảm thấy kết cục như vậy rất không ổn.

Dạ Tiêu Thần tự mình mang quân đi sát hại mười vạn người trong tộc của Thiên Thành, từ góc độ của một người bình thường mà nói, Thiên Thành và Dạ Tiêu Thần hẳn là không nên ở bên nhau nữa. Thế giới này không phải chỉ cần có yêu là được, còn có rất nhiều thứ quan trọng hơn tình yêu.

Nền tảng để xây dựng nên tình yêu chẳng qua cũng chỉ là tìm thấy một người xa lạ giữa biển người mênh mông.

Nhưng người thân, còn có thêm quan hệ huyết thống.

Nghệ Vân Huyền đứng trước mặt biên kịch: “Kết cục này, có vẻ không tốt lắm.”

“Có gì không tốt. Hiện tại khán giả đều thích một cái kết đại đoàn viên.”

“Không phải khán giả thích đại đoàn viên, chỉ là không thích câu chuyện vì bi mà bi. Chỉ cần câu chuyện giải thích rõ ràng hợp lí, họ đều có thể tiếp nhận được. Mà kết cục của câu chuyện này, làm người ta rất khó có thể tiếp nhận. Một cô gái bình thường sao có thể chấp nhận người đàn ông đã hại chết mẹ cô ấy.”

“Nếu nói như thế, mười vạn người dân Bách Linh tộc được tính lên người Dạ Tiêu Thần. Vậy cuối cùng sự diệt vong của Nam Quốc có phải nên tính lên người Thiên Thành hay không? Thế thì thoát nhìn, Thiên Thành vẫn nợ Dạ Tiêu Thần nhiều hơn.”

“Sao có thể nói vậy được?”

“Sao không thể? Cô phải nhớ kĩ cô là diễn viên, việc của cô là diễn xuất. Còn tôi mới là biên kịch.”

Nghệ Vân Huyền buồn bực rời đi.

Mà biên kịch lại thờ dài, câu chuyện này, thật ra là một bi kịch. Nhưng lúc đó khi đi tìm nhà đầu tư, Lục Tử Chiếu chỉ có một yêu cầu, kết cục của câu chuyện, Thiên Thành và Lưu Vân nhất định phải ở bên nhau, nếu không anh ta sẽ không đầu tư.

Vậy thì còn thể nào được nữa, nhà đầu tư mới là ông lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cô Không Thanh Thuần

Phản diện trong <ẩn số.>="" thiên="" thành=""> rốt cuộc kết thúc, tiếp theo Nghệ Vân Huyền còn phải cùng đạo diễn Lâm Thư Bình đi tuyên truyền cho , mà doanh thu phòng vé bộ phim này đã hơn 500 triệu, hơn nữa bây giờ vẫn còn đang hot, trở thành quán quân cuộc chiến phòng vé hai tuần liên tiếp.

Lúc tuyên truyền, có phóng viên hỏi Nghệ Vân Huyền: “Hai ngày nữa sẽ ra rạp, cô có cảm thấy áp lực hay không?”

“Sẽ không, tôi nghĩ đối với chúng tôi mà nói, đã coi như thành công rồi, nếu đã thành công, sao còn cảm thấy áp lực nữa.”

dán nhãn tình yêu thuần khiết, mà dán nhãn thanh xuân, hai bộ phim ở trên mạng lại bắt đầu cuộc chiến với nhau. Rõ ràng nội dung không liên quan đến nhau, vậy mà có người lại nói có sự sao chép, thế giới này, quả nhiên không thiếu những chuyện kì quái.

Mà Nghệ Vân Huyền cũng nhờ bộ phim lần này mà thành công, trở thành nhân vật được yêu thích của các thương hiệu quảng cáo lớn, các lễ trao giải

cũng không thiếu sự xuất hiện của cô, có điều cô chỉ là khách quý đến trao giải mà thôi.

Cô ngồi ở chỗ ban tổ chức đã sắp xếp cho mình, bên cạnh đều là những nghệ sĩ trong công ty.

“Tôn Diễm này có cảm giác như bước ra từ hư không vậy, tiếp đó là quay phim điện ảnh luôn, làm người ta không ghen tị không được.”

“Thế thì cô không biết rồi, người ta chính là diễn viên Lục tổng tự mình chọn đấy, còn là lần đầu tiên nữa!”

“Lục tổng nào vậy? Cô biết?”

“Còn ai được nữa? Không phải là em họ của Kỷ tổng Lục Tử Chiêu hay sao!”

“Anh ta? Chẳng lẽ tin đồn lần trước nói anh ta đã mua một nửa cổ phần Tinh Nhạc là thật?”

“Chuyện đó thì tôi cũng không biết. Nhưng một người họ hàng của tôi sau khi tham gia buổi casting phim về nói cho tôi biết, lúc ấy Tôn Diễm đứng ở trong đám người, căn bản là không đến lượt cô ấy đi vào, Lục tổng liền vừa ý cô ấy, trực tiếp để Tôn Diễm đảm nhiệm vai nữ chính, hơn nữa hết sức nâng đỡ. Cô nhìn xem công ty chúng ta đây, có người mới nào đã trực tiếp được đóng phim điện ảnh luôn không? Chính là khởi điểm của Tôn Diễm là cao nhất.”

“Không phải Lục tổng thực sự vừa ý với Tôn Diễm chứ?”

“Cái này thì khó nói lắm. Đàn ông trong xương tủy đều yêu những cô gái có diện mạo thanh thuần, cô nhìn dáng vẻ của Tôn Diễm xem, không biết làm bao nhiêu đàn ông rung động nữa.”

Trên mạng có trạch nam trực tiếp phát biểu cảm nghĩ, Trung Quốc năm mươi năm trước năm mươi năm sau, tìm không ra cô gái nào có thể thuần khiết hơn Tôn Diễm. Sự xuất hiện của Tôn Diễm bù lại sự khan hiếm của một kiểu hoa đán trong giới giải trí, khi các ngôi sao đều theo đuổi con đường gợi cảm, chữ “thuần” càng có vẻ đáng quý thêm.

Nghê Vân Huyền nắm chặt tay, sau khi MC gọi tên cô, cô đến trao giải cho người khác.

Sự xuất hiện của cô tạo ra không ít sự nhốn nháo, các fan yêu mến cô hét to tên của cô, một lần làm cho hội trường không khống chế được, mà diễn viên nhận được chiếc cúp giải thưởng kia cũng cười nói: “Chịu áp lực lớn rồi.”

Rốt cuộc tất cả cũng xong, Nghê Vân Huyền mới lên xe của Lương Bích.

“Rất mệt hả?” Lương Bích thấy sắc mặt cô không tốt.

“Không.”

“Nghệ sĩ chính là như vậy, em cũng phải tập thành quen thôi. Thường dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó; diễn tốt, người vỗ tay khen ngợi cũng nhiều, nhưng vẫn sẽ có không ít người mắng em; diễn không tốt, căn bản không ai để ý tới em. Khi một người trở nên nổi tiếng, tất nhiên là sẽ có tin tức tiêu cực. Nếu không có tin tức tiêu cực, cũng sẽ có người bới vì nguyên nhân đó mà cảm thấy tại sao người ta lại thường khen ngợi sao đó và bắt đầu phản cảm với cô ấy, cho nên phải học cách đối mặt.”

Nghê Vân Huyền gật đầu: “Sẽ, cũng may, hiện giờ tin tức tiêu cực còn chưa kịp xuất hiện.”

Lương Bích nở nụ cười: “Trước hết em cứ nghỉ ngơi đi! Tạm thời cũng không phải quay bộ phim tiếp theo, vẫn phải theo đuổi chất lượng thì hơn, ít quay rác phẩm thôi, về sau đỡ phải trở thành đề tài cho người ta bàn tán.”

“Ừ, em cầu còn không được đấy, có thể ngủ ngon giấc rồi.”

Cô nhắm mắt lại, hình như thật sự mệt đến không chịu được.

Nhìn thấy bộ dạng đó của cô Lương Bích cũng chỉ lắc đầu.

Nghê Vân Huyền trở lại biệt thự, lúc này Lục Tử Chiêu còn chưa về, cô ngồi yên lặng trên sofa, cũng không bật tivi, cứ yên lặng ngồi như vậy.

Lúc Lục Tử Chiêu trở về thì bị bộ dạng này của cô hù dọa, anh gọi cô một tiếng, cô cũng không để ý đến.

Anh có phần không hiểu được nguyên do, tự mình đi lên tầng hai.

Lúc này cô lại gọi anh lại: “là anh đâu tư?”

Anh dừng bước chân: “Ừ.”

“Tôn Diễm là diễn viên anh tự mình lựa chọn?”

“Ừ.”

“Vì sao?”

Anh cởi áo ngoài, từng bước một đi đến trước mặt cô, ánh mắt anh thâm sâu hơn không ít: “Nghê Vân Huyền, em đang thăm vấn anh à?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Anh là đang nhắc nhở em không có tư cách?”

Hai người đối mặt với nhau.

Dường như Lục Tử Chiêu cảm thấy đề tài này của cô thật không có ý nghĩa: “Anh chỉ có thể nói, Tôn Diễm phù hợp với vai diễn đó.”

Cô nhìn anh xoay người rồi đi: “Cái gì gọi là phù hợp? Được Lục Tử Chiêu anh nhìn trúng chính là phù hợp?”

Lục Tử Chiêu không di chuyển nữa: “Cô ấy đủ thanh thuần, phù hợp với vai diễn đó.”

“Là phù hợp với vai diễn đó, hay là phù hợp với vai diễn trong lòng anh?”

Lục Tử Chiêu đi qua nắm lấy cổ tay cô: “Nghê Vân Huyền, rốt cuộc em muốn nói gì? Anh không rảnh chơi đùa với em.”

“Thanh thuần? Ai sẽ không. Em cũng có thể, em cũng có thể diễn.”

Anh lắc đầu thật mạnh: “Em không có, em cũng sẽ không có sự thanh thuần đó của Tôn Diễm.”

Cô trừng mắt nhìn anh, sau đó đột nhiên nở nụ cười, hai tay ôm chặt lấy cổ anh: “Em không có, anh ghét bỏ em không có sự thanh thuần?” Cô đến gần mặt anh, hôn lên: “Nhưng Lục Tử Chiêu anh không phải thích em như vậy sao? Không phải chính là thích em phóng đảng ở dưới người anh hay sao?”

Anh xé rách quần áo của cô, xoa nắn ngực cô, cũng không để ý cô có chịu được hay không, trực tiếp xâm nhập vào hành lang hẹp của cô.

Anh kẻ sát cơ thể cô, nhìn cô nhũn dãn dưới thân mình.

“Nghê Vân Huyền, anh thành toàn cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Dẫn Người Phụ Nữ Của Cậu Về

Nghê Vân Huyền xụi lơ nằm trên giường, cơ thể cô có một vài dấu tích như ắn như hiện, ánh mắt cô trống rỗng nhìn lên trần nhà.

Hình như, đã rất lâu rồi cô không nghĩ tới từ “bố”.

Đó là một người đàn ông rất tốt, một người bố rất tốt.

Từ khi cô có kí ức, ông chưa bao giờ bỏ qua lần họp phụ huynh nào của cô, mẹ luôn rất bận, những việc như thế đều giao cho bố. Mà bố cũng chưa bao giờ đến muộn, cho dù hôm nào có hội nghị quan trọng, ông cũng sẽ trực tiếp không tham dự; nếu hôm nào bố hẹn với bạn bè ra ngoài gặp mặt, ông cũng sẽ lựa chọn bỏ lỡ. Là một người bố có trách nhiệm như thế, ông cũng chưa từng đối xử không tốt với cô dù chỉ chút ít.

Mẹ vẫn luôn muốn cho cô học múa ballet, cô không thích thứ đó, bố sẽ đưa ra chủ kiến, để mẹ suy nghĩ lại một chút, cho cô đi học thứ mà cô thích. Khi mẹ trừ tiền tiêu vặt của cô, bố sẽ giấu mẹ đưa tiền cho cô. Có một khoảng thời gian, cô vô cùng thích ăn socola, sau khi mẹ phát hiện thì phê bình cô một trận, là buổi tối bố lén lút đến phòng cô đưa cho cô một thanh socola.

Mỗi lần bố đi công tác về, sẽ luôn nhớ phải mua quà cho cô, có khi là búp bê, có khi là váy hoa, có khi lại là chữ kí của ngôi sao mà cô yêu thích. Bố luôn biết sở thích của cô rõ hơn mẹ, cô cũng vẫn luôn hưởng thụ sự nuông chiều đó.

Đúng vậy, là như thế, thói quen được yêu thương như thế.

Người đàn ông xem cô như viên ngọc quý mà nâng niu trên tay đó, cô nghĩ cả đời này người mà ông yêu nhất trên thế giới chính là cô.

Nếu chưa từng suy nghĩ về những thứ không tốt như vậy, ông vẫn là người bố hoàn hảo nhất của cô.

Cô là một người hay trốn tránh, luôn lựa chọn bỏ qua những thứ mà mình không muốn tiếp nhận.

Nhưng cô cũng là một người hẹp hòi, một khi bị răn cấm ba năm sẽ sợ dây thừng, cô sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ thương tổn đó.

Cô muốn trở thành người đặc biệt nhất, muốn trở thành người có được chữ “nhất” kia.

Cô chậm rãi đứng lên, đi tắm, rồi mới thay quần áo.

Một lát nữa cô phải tham dự một bữa tiệc lớn do trang mạng nào đó tổ chức, mà cô sẽ cùng đạo diễn Lâm Thư Bình tham dự, đại diện cho đoàn phim.

đã được khôi chiếu, công tác tuyên truyền cũng rất tốt, dưới sự cạnh tranh với sức hấp dẫn rất lớn của , thành tích cũng không tầm thường, doanh thu phòng vé một đường tăng cao.

Còn phải chờ một khoảng thời gian nữa, Tết âm lịch là dịp thuận lợi để phát hành phim, thành tích của hai bộ phim này sẽ sớm được phản ánh rõ.

Nghê Vân Huyền thường xuyên tham dự cùng đạo diễn hoặc diễn viên, vì thế phim cũng được tổ chức buổi tuyên truyền, tuyên truyền ở mức lớn hơn cho bộ phim này.

Mà khi doanh thu phòng vé của vượt qua 500 triệu, doanh thu của đã vượt qua 300 triệu, sau đó, Tỉnh Nhạc tổ chức một tiệc rượu.

Nghê Vân Huyền và Tôn Diễm đồng thời xuất hiện, trường hợp như thế này rất khó thấy, hai người đều nhò vào một bộ phim điện ảnh mà trở thành ngôi sao mới nổi, điều đó cũng gọi lên không ít đề tài.

Lương Bích bồi bên cạnh Nghê Vân Huyền, nhẹ nhàng kề vào tai cô mở miệng: “Bộ phim của Tôn Diễm chị đã xem qua rồi, diễn rất khá. Một nghệ sĩ chưa được đào tạo chuyên nghiệp đã có thể diễn đi vào lòng người như vậy, thật sự là trời sinh làm diễn viên. Có thể thấy, tương lai của cô ấy vô cùng tươi sáng.”

Nghê Vân Huyền than thở: “Chị là đang trá hình nói em diễn không tốt?”

“Còn phải được cải thiện thêm.” Lương Bích nói đúng trọng tâm, điều kiện của Nghê Vân Huyền chắc chắn tốt hơn Tôn Diễm, nhưng diễn xuất của Tôn Diễm quả thật không tồi.

Càng làm Lương Bích ngạc nhiên chính là năng lực xã giao của Tôn Diễm rất mạnh, so với Nghê Vân Huyền thì không biết là cao hơn mấy bậc nữa.

Nơi này thực náo nhiệt, các nghệ sĩ trong công ty đều đến chúc mừng, tuy rằng đều là để nhìn mặt Kỳ Thiệu Quân.

Nghê Vân Huyền không thích trường hợp thế này, sau khi bị Lương Bích bắt đạo qua một vòng cô liền trốn vào một góc.

Cô cầm ly rượu, cũng không có ý định uống, lúc này, Mạnh Tư Nghiên đi về phía cô.

“Nghĩ gì vậy?” Mạnh Tư Nghiên tiếp ly rượu cô cầm trên tay, có chút bất mãn: “Uống thế này thật không có ý nghĩa, hoàn toàn không có cảm giác uống rượu gì cả.”

“Thật ra thời gian trước tôi không uống rượu.” Nghê Vân Huyền ngồi đó lấy một tay chống đầu, nghiêng đầu nhìn về phía Mạnh Tư Nghiên: “Hồi nhỏ tôi rất thích uống sâm panh, cảm thấy hương vị đó rất ngọt ngào, rất khoan khoái, cho nên mỗi lần đi mua rượu cho ông ngoại đều lên mua một chai sâm panh. Nhưng về sau, tôi không uống sâm panh nữa.”

Mạnh Tư Nghiên ngồi trên bàn: “Vì sao?”

“Bởi vì, sâm panh không được bán nữa, chỗ đó chỉ bán bia, không còn bán sâm panh nữa, cho nên tôi cũng không uống sâm panh nữa. Nhưng tôi vẫn thường thường nhớ về hương vị đó, hơn nữa vẫn cảm thấy uống rất ngon.”

“Là bởi vì thứ đó vốn uống rất ngon, hay là bởi vì cô không được uống nữa nên mới cảm thấy nó ngon?” Mạnh Tư Nghiên mỉm cười: “Mất đi rồi mới biết quý trọng, rồi bỏ rồi mới có thể giác ngộ.”

“Quan trọng sao? Dù sao cũng giống nhau.”

“Là sâm panh đó hay là tình cảm lúc trước của cô?” Ngón tay Mạnh Tư Nghiên nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn.

Ánh mắt Nghê Vân Huyền bị tay cô ấy hấp dẫn: “Hiện tại...”

Mạnh Tư Nghiên giật giật ngón tay của mình: “Được rồi, sớm đã được rồi. Chỉ là tôi vẫn luôn muốn nói một tiếng cảm ơn cô, lúc đó, ít ra cô cũng muốn giúp tôi. Tôi đây có trí nhớ vô cùng tốt, người đối tốt với tôi, dù là một chút xiu tôi cũng nhớ rõ.”

Cô chỉ nhìn Mạnh Tư Nghiên, có phần không hiểu lắm.

“Sâm panh cũng được, một phần tình cảm lúc trước cũng được, chỉ cần đã từng tồn tại, chỉ cần còn nhớ rõ, vậy là đủ rồi.” Mạnh Tư Nghiên cười thê lương: “Cô nói xem, Kỳ Thiệu Quân là thật sự đối xử với tôi rất tốt sao?”

“Trước kia cảm thấy hình như là vậy, nhưng hiện tại, tôi không rõ nữa.” Nghê Vân Huyền quả thật không rõ lắm quan hệ giữa hai người họ, bề ngoài và thực chất tựa hồ không giống nhau.

“Khi cô nghe được những lời đồn từ người khác, anh ấy đối với tôi tự nhiên sẽ là cung chiều; khi cô nhìn thấy anh ấy tự tay đánh tôi, tự nhiên cũng sẽ cảm thấy sự cung chiều của anh ấy dành cho tôi có vẻ giả dối.”

Nghê Vân Huyền gật đầu, đích thực là như vậy: “Chẳng lẽ đó không phải là suy nghĩ mà người bình thường nên có sao?”

Mạnh Tur Nghiên lắc đầu: “Nếu tôi nói với cô, nếu tôi là Kỷ Thiệu Quân, có người làm chuyện đó với tôi giống như chuyện đã làm với anh ấy lúc đó, tôi nhất định sẽ chém người đó ngàn vạn nhất đao. Như vậy liệu cô có cảm thấy không, Kỷ Thiệu Quân vẫn còn nhân từ với tôi?”

Nghê Vân Huyền không rõ: “Vậy có thể chứng minh điều gì?”

“Cô nhìn thấy chỉ là một mặt, có lẽ thứ cô thấy chỉ là câu đố, mà đáp án thì cô phải tự mình suy nghĩ tự mình đoán ra, để xem có thể đoán đúng được hay không.”

Nghê Vân Huyền khó hiểu, chỉ thấy ánh mắt Mạnh Tur Nghiên quét nhanh về Tôn Diễm ở phía bên kia.

Câu đố? Đáp án?

Kỷ Thiệu Quân đi tới, trực tiếp không nhìn đến sự tồn tại của Nghê Vân Huyền, một tay khoác lên vai Mạnh Tur Nghiên: “Uống bao nhiêu rồi?”

Mạnh Tur Nghiên không nhìn anh ta: “Không nhiều.”

“Vậy để anh ngửi thử xem” Kỷ Thiệu Quân nói xong liền thật sự đến gần cổ của Mạnh Tur Nghiên.

Mà đối với hành vi đó của Kỷ Thiệu Quân, người khác cũng đều nhìn nhưng không thấy điều gì kì quái, cho dù Kỷ Thiệu Quân có thân phận như thế, cho dù anh ta có tuyên bố anh ta muốn lấy Mạnh Tur Nghiên thì cũng không ai nói rằng điều đó có gì không đúng, cũng không ai cảm thấy có chỗ nào kì quái.

Mạnh Tur Nghiên đá Kỷ Thiệu Quân một cước: “Cút xa ra một chút.”

Kỷ Thiệu Quân bĩu môi, mang thoe bộ dạng có phần chịu ủy khuất: “Uống ít rượu thôi, sức khỏe không tốt thì đừng đi làm loạn.”

Mạnh Tur Nghiên cười khê: “Anh tự quản mình cho tốt là được.”

“Nhưng anh nhịn không được muốn quản em đấy.”

Mạnh Tur Nghiên thở dài: “Kỷ Thiệu Quân, người yêu cũ của anh đã trở về.” Cô nhìn sự biến hóa trên nét mặt anh: “Người yêu cũ của anh, cô gái mà anh thật sự yêu đã trở về, cho nên, phiền anh trước tiên nên tự quản mình cho tốt vào.”

Kỷ Thiệu Quân định mở miệng, nhìn Mạnh Tur Nghiên vài lần, thấy cô cũng không muốn để ý đến mình, rất tức thời rồi đi.

Mà sau khi nghe cuộc đối thoại của họ, Nghê Vân Huyền càng cảm thấy ngạc nhiên về quan hệ giữa hai người.

Hai người họ như vậy, vẫn tốt hơn những đôi tình nhân sống với nhau lâu rồi, sẽ cãi vã, sẽ mâu thuẫn, nhưng khi ở trước mặt người ngoài vẫn tỏ ra ân ái.

Có lẽ chính là như vậy, mà con người vẫn luôn thích ghi nhớ cảnh tượng mà mình nhìn thấy. Thấy anh ấy đối xử tốt với cô ấy, cho rằng họ vĩnh viễn sẽ là cảnh tượng này; thấy anh ấy đối xử không tốt với cô ấy, cho rằng họ vĩnh viễn sẽ là cảnh tượng đó; luôn thích đóng khung khoảnh khắc mà mình thấy thành thế giới chân thực.

“Này, cùng tôi đi uống rượu đi?” Mạnh Tur Nghiên chỉ hỏi và cũng không cho Nghê Vân Huyền trả lời, trực tiếp kéo cô đi.

Từ lượng của Nghê Vân Huyền bình thường, mà từ lượng của Mạnh Tur Nghiên lại vô cùng tốt.

Đến cuối cùng, Nghê Vân Huyền cũng không rõ mình trở về biệt thự như thế nào nữa.

Trên thực tế, Mạnh Tur Nghiên thấy Nghê Vân Huyền bị mình hạ gục, liền trực tiếp gọi điện cho Lục Tử Chiêu: “Dẫn người phụ nữ của cậu về.”

Mà khi Lục Tử Chiêu đến đây, Mạnh Tur Nghiên cũng chẳng khách khí: “Huấn luyện nhiều hơn một chút đi, từ lượng kém như vậy, đó không phải là tạo cơ hội để cô ấy bị người khác chiếm tiện nghi hay sao?”

Lục Tử Chiêu liếc mắt nhìn Mạnh Tur Nghiên: “Người chiếm tiện nghi đó là chị còn không biết xấu hổ nói như vậy?”

“Đời này tôi không làm gì phải xấu hổ cả.”

“Cũng phải.” Lục Tử Chiêu ôm lấy Nghê Vân Huyền: “Nhất là đối với Kỷ Thiệu Quân.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bản Lĩnh Thực Sự

Nghê Vân Huyền tỉnh dậy rất sớm, trong bóng đêm cô day day trán mình, có phần bất đắc dĩ, cô nhớ rõ cô uống không bao nhiêu, như thế nào lại dễ dàng bị hạ gục như vậy.

Cô vừa định vươn tay bật đèn lên, một cánh tay khác đã đè tay cô lại: “Ngủ tiếp đi!”

Cô lại tiếp tục nằm xuống, mà anh ôm cô vào trong lòng mình, cô giãy giụa một chút, nhưng không làm gì được.

“Em không ngủ được.”

Từ trong bóng đêm anh mở hai mắt ra: “Về sau, cách người phụ nữ Mạnh Tư Nghiên kia xa một chút.”

“Vì sao?”

“Em không biết là từ sau khi em quen chị ta thì tính cách của em trở nên khó chịu giống chị ta hay sao? Lẽ nào thật sự muốn học bản lĩnh đó của Mạnh Tư Nghiên hả?”

“Cô ấy có bản lĩnh gì đáng để em học tập?”

“Ỗ sùng mà kiêu, không biết ăn năn, cố chấp, không coi ai ra gì, lừa gạt tình cảm của người khác.”

Nghê Vân Huyền nở nụ cười: “Bản lĩnh thật sự của cô ấy là cho dù cô ấy có những ‘bản lĩnh’ như anh nói thì vẫn có thể nắm chắc người đàn ông bị cô ấy ‘lừa gạt’ tình cảm trong tay, bản lĩnh đó mới đáng để em học tập. Chỉ là, em có thể tự mình hiểu mình, bản lĩnh đó không phải là thứ mà người bình thường như em học được.”

“Nếu em thực sự tự mình hiểu mình, thì sẽ không nói như vậy với anh.”

Nghê Vân Huyền không mở miệng, chui từ trong lòng anh ra, bật đèn lên. Cô nghiêng người sang bên kia, không hiểu sao trong lòng bắt đầu thấy khó chịu.

Lục Tử Chiêu cũng không tiếp tục mở miệng nữa, anh nhìn trần nhà, ánh sáng đèn treo phát ra từ trong chụp đèn, mang theo hình ảnh chiếc bóng có phần không rõ ràng dán lên trần nhà.

Sau đó, anh vươn tay tắt đèn, không kiên nhẫn kéo chăn.

Ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này, khoảng cách xa xôi ấy làm mọi chuyện phiền muộn của cô đều tan biến, cô chỉ thản nhiên muốn nhìn xem bình minh đến trước mắt là như thế nào, là cắt xoẹt bóng tối như thế nào để chào đón ánh sáng sớm mai, cô muốn mở to mắt để phát hiện ra tất cả những điều đó.

Mà anh, cũng nghĩ tới mẹ mình - bà Cát Tư Dao đã tuyên bố rằng anh sẽ phải hối hận cả đời.

Kì thật, anh biết rõ hơn ai hết, anh sẽ không hối hận, anh đã nghĩ cho mình một kết cục xấu nhất, cũng đã tính trước kết cục của mình, không hi vọng nữa, cũng sẽ không thất vọng.

Mà rốt cuộc cô cũng thấy rõ, thì ra bầu trời biến đổi như vậy. Cô có phần phân biệt không rõ đâu là màu tím và đâu là màu xanh, luôn cảm thấy ở một thời điểm nào đó màu tím và màu xanh dường như hòa trộn lại với nhau. Bầu trời tối dần rồi đen nhạt, từ từ đến đen sẫm, sau đó chậm rãi chuyển thành xanh sẫm, sau đó dần dần xanh đen, hóa thành xanh, lại chưa chuyển thành xanh sáng hơn thì chân trời đã trắng nhạt, vì thế bình minh đến.

Mà lúc này cô lại buồn ngủ, lại ngủ.

Khi cô tỉnh lại, Lục Tử Chiêu đã mặc chỉnh tề rồi, dường như anh chú trọng đến cách ăn mặc của mình hơn bình thường.

Anh quét mắt qua từ trong gương, tay cài nốt cúc áo cuối cùng: “Em còn chưa định đứng lên?”

“Hình như anh càng ngày càng nhàn rồi rồi đấy, nhàn đến mức ngay cả việc em rời giường cũng muốn quản.”

Anh đứng trước giường, ánh mắt sâu xa: “Hôm nay không phải em phải đi thăm dò sao?”

Cô kinh ngạc nhìn anh.

“Anh đi cùng em, mau đứng lên.”

Tay cô nắm chặt lấy ga giường, vì sao lần nào cô cũng phải coi lời anh như thánh chỉ mà thực hiện, dựa vào cái gì cô phải nghe theo lời anh.

Lúc này, vậy mà cô rất muốn đá anh một cú thật đau giống như Mạnh Tư Nghiên đá Kỷ Thiệu Quân, nhưng cô còn đủ lý trí, Lục Tử Chiêu không phải Kỷ Thiệu Quân, mà cô cũng không phải Mạnh Tư Nghiên.

“Em không đi.” Cô nhìn anh: “Chị Lương không sắp xếp cho em đi.”

Anh nhìn về mặt trầm ngâm của cô: “Em có biết lần trước Lâm Thư Bình nói với anh lời gì không?”

“Liên quan đến em sao?”

“Cậu ta nói, diễn xuất của Nghê Vân Huyền còn phải được cải thiện thêm.”

Anh nói xong liền tự mình rời đi, không khuyên giải cô nữa. Anh cũng không nhiều kiên nhẫn như vậy đến khuyên giải cô, anh cùng cô tham dự, cô nên biểu hiện ra sự ngạc nhiên vui mừng, biểu hiện ra sự vinh hạnh vô cùng. Khuyên giải, giữa hai người vẫn còn một trái bom nho nhỏ, lúc không chú ý đến nó thì dường như cũng có thể giả bộ sống rất tốt, nhưng chỉ cần một lần chạm vào, liền có thể biến mối quan hệ này trở thành miếng băng mỏng.

Cô nằm trên giường, nói không dậy thì thực sự không dậy, thậm chí không động dậy chút nào.

Nhưng ánh mắt cô mở to, rõ ràng không ngủ, nhưng mỗi tế bào trong cơ thể lại giống như đang ở trong cơn mộng mị, không muốn động dậy.

Cô duỗi thẳng người, từ từ dùng chăn che mình, như vậy thì dù mở to mắt cũng không nhìn thấy ban ngày nữa, không phải ban ngày thì cũng không có lý do để rời giường.

Di động vẫn kêu không ngừng, cô coi như không nghe thấy, lại tiếp tục ngủ, kì lạ chính là cô thật sự ngủ. Thứ gọi là ngủ này, buồn ngủ thì ngủ, càng ngủ càng nhiều.

Khi cô tỉnh lại, đã gần sát giờ.

Cô nằm trên giường, chớp chớp mắt, lập tức bật tivi lên, kênh nào đó đang truyền hình trực tiếp phân đốn khách trên thảm đỏ.

Rất nhiều ngôi sao nữ xinh đẹp ăn mặc thời thượng đi trên thảm đỏ, mà những ngôi sao này đều là những con cưng của các nhà báo, có nghệ sĩ bị giảm tụt vấy lộ ra miếng dán ngực, có nghệ sĩ trên ngực có vết xanh, có nghệ sĩ nữ mặc trang phục xuyên thấu, cũng có nghệ sĩ nữ mặc trang phục nam, mỗi người đều có thể trở thành nhân vật tiêu điểm trên tin tức giải trí ngày mai.

Nghê Vân Huyền đang muốn chuyển kênh khác, Lục Tử Chiêu lại xuất hiện trên thảm đỏ.

Tay của Lục Tử Chiêu bị Tôn Diễm khoác, Tôn Diễm mặc chiếc váy theo phong cách ngọt ngào vẫy vẫy tay với fan, mà hành động nổi bật nhất chính là cô ta thăm thì với Lục Tử Chiêu, giống như quan hệ giữa hai người rất thân thiết.

Lục Tử Chiêu hơi cong khóe miệng, dường như cùng Tôn Diễm trò chuyện thật vui vẻ. Lúc này là đến phần phỏng vấn của các nhà báo, các nhà báo này có vẻ cực kì bất ngờ khi thấy Lục Tử Chiêu đến đây tham dự, đều hỏi anh vì sao. Anh lại cười không đáp, mà thái độ của Tôn Diễm thì mập mờ, điều này càng làm người ta đoán rằng giữa hai người có gì đó.

Nghê Vân Huyền tắt tivi.

Xuất hiện trong đầu cô là hình ảnh Lục Tử Chiêu hơi cong khóe miệng, anh vẫn có thể thông dong lãnh đạm như vậy, vẫn là Lục Tử Chiêu bất khả chiến bại trên thương trường, vẫn là người đàn ông vô cùng có mị lực với phái nữ, thật ra, anh chưa từng thay đổi.

Vậy còn cô? Cô thay đổi không?

Lục Tử Chiêu là đang nhắc nhở cô, cô không đi, không ảnh hưởng gì tới anh cả, bởi vì bất cứ người phụ nữ nào cũng có thể thay thế vị trí của cô bên cạnh anh.

Có phải Nghê Vân Huyền không có Lục Tử Chiêu không được hay không, điều này còn là một nghi vấn. Nhưng có phải Lục Tử Chiêu không có Nghê Vân Huyền không được hay không, đáp án nhất định là phủ định.

Lúc này cô mới cảm điện thoại gọi cho Lương Bích, kết quả bị Lương Bích mắng một trận toi bời, hỏi cô vì sao không đến đó.

Chị vẫn ở đó chờ cô, kết quả là cô không đến tham dự, fan của cô cũng vô cùng hụt hẫng.

Cô giải thích, nói mình ngủ quên, bởi vì hôm qua uống chút rượu.

Lương Bích mừng xong, sự tức giận cũng tiêu tan, nhưng vẫn nhắc nhở Nghệ Vân Huyền không được có lần sau.

Bởi vì cô không tham dự nên Lương Bích liền cam đoan với phía tổ chức rằng buổi chiều nhất định Nghệ Vân Huyền sẽ tham gia buổi lễ, cho nên lúc này, cô phải nhanh chóng chuẩn bị cho tốt.

Phía tổ chức dùng một số lượng lớn ngôi sao nổi tiếng đến để tạo sự chú ý, sau đó tiến hành lễ trao giải hàng năm.

Lần này và cùng được đề cử giải “Phim điện ảnh được yêu thích nhất”, mà Nghệ Vân Huyền và Tôn Diễm cũng trở thành đối thủ của nhau khi cùng cạnh tranh giải thưởng “Nữ diễn viên chính được yêu thích nhất”.

Nghệ Vân Huyền vội vàng đến, ngay cả mảng Lương Bích cũng lười mắng cô.

Cô ngồi vào vị trí đã được sắp xếp, nhìn thấy Tôn Diễm ngồi bên cạnh Lục Tử Chiêu cách đó không xa, họ thì thầm, có vẻ thân thiết.

Lương Bích nhìn cô: “Cãi nhau?”

“Không có.”

“Vậy vì sao anh ta đến cùng Tôn Diễm?”

“Bởi vì anh ấy là Lục Tử Chiêu, muốn đi cùng ai là có thể đi cùng người đó.”

Lương Bích lắc đầu: “Tôn Diễm là đối thủ cạnh tranh duy nhất của em.”

“Vậy sao? Doanh thu phòng vé của cũng không phải là giả.”

Nhưng, đoán chừng Nghệ Vân Huyền đã làm rồi, đạt được giải “Phim điện ảnh được yêu thích nhất”, mà giải thưởng “Diễn viên mới xuất sắc nhất” và giải thưởng “Nữ diễn viên chính được yêu thích nhất” đều thuộc về Tôn Diễm, đêm nay Tôn Diễm là người đại thắng.

Hơn nữa phía tổ chức cũng rất có thâm ý, để Lục Tử Chiêu trao giải cho Tôn Diễm.

Nghệ Vân Huyền ngồi dưới khán đài, nhìn Tôn Diễm đứng bên cạnh Lục Tử Chiêu nói cảm ơn này cảm ơn kia, tay cô nắm chặt, rất chặt.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chương 38

“Lễ trao giải này có thể được định sẵn từ trước à?” Nghệ Vân Huyền không có biểu cảm gì phun ra những lời này.

Lương Bích tự nhiên biết những lời này của cô là có ý gì, nhất là khi Lục Tử Chiêu và Tôn Diễm ăn ý ở trên sân khấu kia. Nhưng thời điểm này Lương Bích không đặt trọng điểm vào việc Lục Tử Chiêu và Tôn Diễm có gì mập mờ, cũng không quan tâm hiện tại Nghệ Vân Huyền và Lục Tử Chiêu có mâu thuẫn hay không, mà là hiện tại tâm trạng của Nghệ Vân Huyền đang không bình thường. Cho dù bản thân cô không đạt được giải thưởng, cũng nên mang theo tâm trạng bình thân đối mặt, mà không phải suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là người khác đạt được giải thưởng thì nhất định là đã được định sẵn từ trước.

Lương Bích lắc đầu: “Nếu là chị, chị cũng sẽ trao giải thưởng đó cho cô ấy, cô ấy thực sự rất có tiềm năng, diễn xuất cũng nổi bật giữa các ngôi sao cùng tuổi.”

Nghệ Vân Huyền dừng lại một chút: “Ý của chị là em ghen tị?”

“Em có thể đổi thành hai chữ ‘âm mộ’.”

Nghệ Vân Huyền nở nụ cười: “Dựa vào cái gì?” Cô khinh thường nhìn lại lên trên sân khấu, Tôn Diễm đang thể hiện ca khúc chủ đề phim, dưới khán đài các fan của cô ta hào hứng hét to.

Mà Nghệ Vân Huyền đến chuyến này, cũng chỉ đảm nhiệm vai trò khách mời trao giải, không thu hoạch được gì.

Cô càng bất bình, ít nhất giải thưởng “Nữ diễn viên chính được yêu thích nhất” hẳn là thuộc về cô, vì sao lại bị người khác lấy đi.

Lương Bích thấy cô như vậy thì có vẻ bất đắc dĩ: “Không phải chỉ là một giải thưởng thôi sao, mà còn là giải thưởng không mang tính thừa nhận năng lực,

em đang buồn bực cái gì? Vừa không phải trong trận chiến nữ diễn viên xuất sắc nhất, cũng không ảnh hưởng đến tiền đồ của mình, em coi trọng như vậy làm gì.”

Nghê Vân Huyền cắn răng không nói lời nào, có lẽ ngay cả bản thân cô cũng không biết vì sao phải cạnh tranh để đạt được sự hư danh này, dù rõ ràng cô không quan tâm.

Mà trong cuộc đối thoại với Nghê Vân Huyền, Lương Bích lại biết rõ tính cách của cô, không hiểu sao lại cảm thấy được con đường diễn xuất của Nghê Vân Huyền sẽ không lâu dài, chưa từng gặp sóng gió trong cuộc sống, một khi thấy thung lũng sâu liền oán trách trời đất, điều nghĩ đến đầu tiên cũng sẽ không phải là vấn đề ở mình. Nếu Nghê Vân Huyền diễn xuất tốt, mà cô không đạt được những giải thưởng này, các fan của cô nhất định sẽ kêu oan cho cô, không cần bản thân cô phải tự kêu tại sao, sau đó sẽ có rất nhiều chuyên gia đặt câu hỏi về độ tin cậy với phía tổ chức.

Bất kể làm gì, trước hết nên nghĩ xem liệu mình có làm sai chỗ nào không, sau đó mới nghi ngờ người khác, chỉ có như vậy mới có thể giúp cuộc đời của mình được trọn vẹn.

Một mực bất bình, ngoại trừ làm những người bên cạnh tăng thêm sự phản cảm, kì thật không được gì cả, bởi vì trên thế giới, chuyện bất bình đã quá đủ rồi.

Nghê Vân Huyền hơi thở dài: “Một ngày nào đó em có thể đứng trên sân khấu XX kia nhận được ngôi vị Ảnh hậu không?”

“Chỉ cần em nghĩ em có thể, vậy em còn hy vọng.”

Bởi vì kỳ vọng đạt được mục tiêu đó sẽ quyết định mức độ nỗ lực của bạn.

Càng kỳ vọng càng nỗ lực, càng có thể gần với thành công.

Hôm nay vai trò của Nghê Vân Huyền dường như chỉ là người đến góp vui, nhưng bóng dáng thướt tha của cô xuất hiện trên sân khấu liền có thể làm tiếng máy ảnh của cánh nhà báo vang lên không ngừng. Con người phải giỏi thể hiện thể mạnh, giấu đi thể yếu của mình.

Cô mỉm cười ngọt ngào, với mỗi người.

Nhưng sau khi rời khỏi nơi này, cô ngồi thu lu trên xe, mặt dán lên cửa kính xe lạnh như băng, tựa hồ đã mất đi cảm giác với sự lạnh lẽo đó.

Rốt cuộc, ánh mắt của cô từ dòng người đang đi trên đường ở bên ngoài ô cửa kính chuyển lên trên mặt Lương Bích: “Em chưa từng nhắc tới bố em với chị phải không?”

Tuy rằng Lương Bích không hiểu vì sao nhưng thấy đây là lần chủ động mở miệng duy nhất của cô từ khi lên xe, nên vẫn lên tiếng: “Ừ.”

“Bố em, chưa bao giờ quên sinh nhật của mẹ em, cũng sẽ không vắng mặt mỗi dịp lễ tết. Khi em còn nhỏ, mỗi ngày bố đều làm những điều bất ngờ cho mẹ, thậm chí vì vậy mà chẳng tiếc thứ gì. Quan trọng là bố không chỉ để mẹ nắm giữ tiền bạc, mà còn quan tâm đến công việc của mẹ, lúc mẹ mệt mỏi còn chủ động mát-xa cho mẹ, khi mẹ tức giận sẽ chủ động để mẹ trút giận mà không oán thán một lời, khi mẹ bị bệnh bố sẽ chăm sóc trước giường bệnh của mẹ không quản ngày đêm. Em còn nhớ rất rõ, khi em học lớp 10, mẹ đau ngực trái, bố đưa mẹ đi chụp chiếu, kết quả là phát hiện có một viên sỏi. Khi đó em còn nhỏ, ngày mẹ mổ em đến bệnh viện, khi đến tầng cao nhất, em thấy bố đang chờ ở ngoài phòng phẫu thuật. Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất em thấy bố rơi nước mắt. Khi mẹ phẫu thuật xong, cũng là lúc bố chăm sóc mẹ không rời nửa bước. Em từng tự nói với mình, nếu em lập gia đình, nhất định phải gả cho một người đàn ông tốt như bố.” Hô hấp của Nghê Vân Huyền có chút nặng nề, dường như nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, nhưng cô lại dừng lại ở chỗ này: “Chị nói, bố em có phải một người đàn ông tốt hay không?”

Lương Bích gật đầu: “Quả thực vậy.”

“Nhưng chị có tin người đàn ông như thế sẽ ngoại tình không?” Nghê Vân Huyền thuận miệng hỏi.

“Không tin.”

“Em cũng không tin.” Cô cười, gương mặt trang điểm lộ ra chút thần sắc.

Trong xe lại khôi phục lại sự trầm mặc, con người của Nghê Vân Huyền vẫn chuyển động, dường như vẫn đang tự hỏi, rốt cuộc, cô mở miệng lần thứ hai: “Tôn Diễm sẽ là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của em?”

Vấn đề này, rất rõ ràng.

“Phải, từ trước đến nay công ti có quy định là muốn có kịch bản tốt thì tự mình đi tranh thủ. Trước kia có kịch bản tốt thì em có thể được ưu tiên lựa chọn, nhưng hiện tại có Tôn Diễm, em phải bỏ qua một vài bộ. Hơn nữa, còn phải xem sự phát triển trong tương lai của hai người bọn em nữa, tuy Tôn Diễm chỉ diễn một bộ phim điện ảnh nhưng mức độ được khán giả công nhận về khả năng của cô ấy rất cao, được khen ngợi về diễn xuất cũng nhiều. Điều quan trọng nhất là trên mạng Tôn Diễm có không ít fan 9x, những fan trụ cột đó nhất định sẽ có sự giúp đỡ rất lớn cho sự nghiệp của cô ấy. Hầu như học sinh đều chịu tiêu pha, có thể được họ ủng hộ, không nổi cũng khó.” Lương Bích ăn ngay nói thật: “Không ít đạo diễn từng khen ngợi Tôn Diễm là một diễn viên có tài năng tuyệt vời, đều do ý muốn có cơ hội hợp tác cùng cô ấy.”

“Bởi vì cô ta đủ thanh thuần?” Nghê Vân Huyền sờ di động, nhếch mày, động tác này của cô thoát nhìn có vẻ có tính công kích mãnh liệt.

“Quả thực có nguyên nhân này, rất nhiều nghệ sĩ nữ đều từ bỏ con đường đó, hiện tại lại xuất hiện một ngôi sao như vậy thì dường như có vẻ vô cùng được hoan nghênh.”

“Thanh thuần?” Nghệ Văn Huyền nắm chặt tay: “Vây hùi diệt nó.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Mỗi Lần Em Chủ Động, Nhất Định Có Việc Muốn Nhờ

Hai chữ “tết ta” thực ra luôn tạo ra nhiều cảm xúc.

Ví như nhà ga luôn luôn đầy người, ví như phòng bán vé ở nhà ga luôn luôn đèn sáng thâu đêm, ví như vé máy bay lúc hết ngày chẳng còn vé nào, một vé cũng khó tìm.

Ví như, xem một chương trình nói về việc về nhà dịp tết cũng thấu hiểu được sâu sắc cảm giác ấy.

Nghê Văn Huyền cầm điều khiển, ánh mắt cô nhìn chăm chú hai vị khách mời trên màn hình.

Đôi nam nữ này đã kết hôn nhiều năm, nhưng từ sau khi người đàn ông sang Macao làm việc thì năm năm rồi chưa từng quay trở về nhà, đây là lần đầu tiên anh ta về nhà. Tuy rằng tiền lương hàng tháng anh ta đều gửi về cho vợ, nhưng cũng không thể bù lại sự thiếu hụt tình cảm giữa anh ta với vợ và con gái. Năm nay, bố của người đàn ông sinh bệnh, người đàn ông muốn đưa vợ và con về nhà bố mẹ mừng năm mới. Nhưng vợ anh ta lại kiên trì muốn quay về nhà mình, vì thế đôi bên tranh luận không dứt. Người đàn ông có sự khó xử của mình, người phụ nữ cũng có nỗi oán giận của bản thân.

Tuy cảm giác của Nghệ Văn Huyền đối với người vợ này không tốt, nhưng người đàn ông tốt như vậy vẫn làm cô có phần cảm động.

Mà khi con của hai người họ xuất hiện ở trường quay, trong lòng Nghệ Văn Huyền thầm nghĩ, cháu phải ủng hộ bố mình đấy, nhất định phải như vậy.

Kết quả, khi đưa bé đi về phía mẹ nó, trong lòng Nghệ Văn Huyền thấy rất tiếc.

Nhưng đứa bé nói với mẹ: “Mẹ, con xin lỗi.” Sau đó nó đi đến bên cạnh bố mình.

Người dẫn chương trình hỏi vì sao đứa bé lại lựa chọn như thế.

Đứa bé nói, đó là bởi vì nhiều năm qua bố vẫn luôn có một tâm nguyện: vào đêm giao thừa giúp cha của bố rửa chân.

Chỉ một câu vô cùng đơn giản, nhưng Nghệ Văn Huyền lại lệ rơi như mưa.

Thì ra người đàn ông là người ở vùng nông thôn, bố mẹ anh ta dùng hết tiền tích góp được để anh ta được học hành đến nơi đến chốn, anh ta cũng muốn dựa vào bản thân mình dốc sức làm việc trong thành phố, muốn hoàn toàn trở thành người thành phố. Rất nhiều lần anh ta đứng trên cầu, nhìn hàng ngàn hàng vạn ngọn đèn sáng lên từ các ngôi nhà, anh ta nghĩ liệu có một ngọn đèn thuộc về anh ta hay không, có một ô cửa sổ là của anh ta hay không, có một gia đình hàng ngày vẫn diễn ra câu chuyện thuộc về anh ta hay không? Cho nên anh ta dốc sức làm việc, dựa vào bốn vạn tích góp mà mua được căn nhà bốn mươi vạn, vay tiền rất nhiều, hàng tháng đều phải trả lãi suất ngân hàng.

Cuối cùng Nghệ Văn Huyền nhìn thấy người phụ nữ vẫn không thỏa hiệp, vẫn muốn về nhà mẹ đẻ mừng năm mới.

Mà ở trường quay một chuyên gia giống người nước ngoài vẫn nói về cái gì mà công bằng với không công bằng, thật không công bằng với người vợ. Nghệ Văn Huyền nhìn chuyên gia kia, thật muốn mắng ông ta mấy câu, thế giới này vốn không có hai chữ “công bằng”, vì sao lại cứ thích cường điệu sự công bằng lên. Quả thực năm năm trời người vợ phải vất vả vì đứa con, nhưng người chồng không vất vả sao? Có của người vợ là muốn dâng hương cho bà ngoại, thế qua tết không thể dâng hương được sao? Hôn nữa trong năm năm chồng không về nhà sao cô ấy không về về nhà bố mẹ đẻ sum họp với bố mẹ dịp mừng năm mới, lại vào lúc này lớn tiếng phàn nàn mình vất vả. Lựa chọn một người đàn ông như thế - một người đàn ông tận tâm vì gia đình, sao không lo lắng cho anh ta nhiều hơn một chút?

Vào lúc này, Nghệ Văn Huyền cười, cô nghĩ nếu người đàn ông này ly hôn với vợ, sau đó sẽ bị hàng ngàn hàng vạn cư dân mạng chửi mắng, người phụ nữ tự mình nuôi con gái rất vất vả. Nhưng còn sống, ai không vất vả, ai không sinh bệnh, ai không muốn được người khác yêu thương?

Cặp đôi này, sau đó được yêu cầu bàn bạc lại với nhau.

Mà vị khách mời thứ hai, là một người cha già muốn con trai mình về nhà mừng năm mới một lần. Nhưng hoàn cảnh của người con trai không tốt, tiền

lương rất thấp, anh ta còn có hai con nhỏ nữa. Người vợ khuyên bảo chồng về nhà mừng năm mới, bởi vì mẹ của người vợ bị ung thư.

Trước kia suy nghĩ của người vợ là lộ phí đắt như vậy, chỉ bằng để mua quần áo cho họ còn hơn. Hiện tại người vợ mới biết, thứ người già cần không phải tiền, mà là họ về nhà đoàn viên.

Mà ông lão ngồi đó, nhìn hai đứa cháu nội của mình. Người dẫn chương trình hỏi ông lão, nếu không nói đây là cháu nội ông, ở trên đường đi lướt qua nhau, ông có thể nhận ra chúng hay không. Ông lão lắc đầu, sẽ không nhận ra, quá nhiều năm quá nhiều năm rồi không gặp mặt.

Người dẫn chương trình hỏi những đứa trẻ một vấn đề rất thực tế, nếu lần này về nhà ông bà mừng năm mới, bọn chúng liền không thể đi học nữa. Bọn chúng nói, không muốn.

Thì ra người con trai làm việc ở Thượng Hải, làm người chuyển phát nhanh, một lần anh ta chuyển phát nhanh xảy ra vấn đề, phải đền hơn một vạn đồng. Mà mẹ vợ của anh ta sinh bệnh, họ phải vay hơn hai mươi vạn đồng. Anh ta chỉ là một người bình thường, thậm chí tiền lương ít ỏi đến mức đáng thương. Khi những chuyên gia hỏi vì sao anh ta không lựa chọn một công việc tốt hơn, kiếm được nhiều tiền hơn, người con trả lời, bởi vì mỗi lần họp, ông chủ sẽ tặng cho anh ta một cái ôm. Những chuyên gia này nói, ông chủ đối tốt với anh mới cho anh một chút tiền lương đó, một cái ôm đã mua được anh rồi, tình yêu của cha mẹ dành cho anh chẳng lẽ không quan trọng bằng cái ôm kia?

Người dẫn chương trình nói suy cho cùng, đối với người con đến từ nông thôn này, nhận được sự tôn trọng của người khác quan trọng hơn rất nhiều thứ. Mà cái ôm kia, không liên quan đến tiền bạc, chỉ là sự tôn trọng của người khác dành cho mình.

Ông lão sáu mươi bảy rồi, vẫn còn làm việc trong đội xây dựng trong thôn, sáu bảy giờ sáng đã đi làm, sáu bảy giờ tối mới hết việc, mỗi ngày nhận được một chút tiền lương ít ỏi.

Ông lão muốn tiết kiệm tiền, để cho đứa cháu nội thứ hai đóng học phí, hi vọng cháu nội ở Thượng Hải có thể đến trường. Ông lão nói tiền xe về nhà ông sẽ trả, ông không cần một xu tiền nào của con trai, chỉ muốn để con trai về nhà nhìn xem, mỗi ngày mẹ nó đều khóc, mỗi ngày đều rơi lệ, vì sao con trai mình không thể về nhà cùng mình đón năm mới. Mười năm, đứa con chưa từng quay về nhà.

Những cái gọi là tiền li xi tiền lo việc hiếu hi tiền quạ của người con, là lo ở trước mặt bố mình chẳng làm nên trò gì cả. Người con cầm micro, đi qua, ôm lấy bố mình, năm nay họ sẽ về nhà mừng năm mới. Anh ta cúi lạy bố mình trước mặt khán giả cả nước, bày tỏ sự áy náy sâu sắc với bố.

Cùng lúc đó, tiết mục cuối cùng được phát, cặp đôi khách mời lúc trước sau khi bàn bạc với nhau đã quyết định năm nay về nhà người chồng mừng năm mới, sau đó sẽ về nhà vợ dâng hương cho bà ngoại của người vợ.

Mà tất cả, rốt cuộc viên mãn.

Có bao nhiêu người, đêm giao thừa còn lẻ loi ở trong căn phòng trọ của mình, thấp lên một ngọn đèn cô độc. Thế giới này biến động trong nháy mắt, khắp nơi đều nỗ lực cạnh tranh, bạn không đặc biệt, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thay thế, xã hội này thúc bách bạn thay đổi, nhưng phải nhớ rằng, có một nơi dù thế nào vẫn vẹn nguyên như cũ, nó vĩnh viễn ở một góc nào đó lặng lẽ chờ, đó là nhà.

Nghê Vân Huyền nhìn màn hình tivi, nước mắt đã được lau khô, nhưng cô vẫn nhìn không được mà xúc động.

Cô cầm di động, gọi điện cho bà ngoại, lần này hàn huyền rất rất lâu.

Trong quá khứ, hình như cô vẫn chưa có khái niệm tết ta, giống như vậy cũng thế, nhưng giờ phút này, dường như có chút khác biệt, nói không rõ, đạo không tỏ.

Buổi tối này, Lục Tử Chiêu vẫn chưa trở về.

Năm hết, luôn là thời điểm công ty bận rộn nhất, cô cũng không nghĩ gì cả.

Nhưng, cô vẫn rất khác thường, bởi vì hôm sau cô chủ động đến công ty của Lục Tử Chiêu, đương nhiên, trước đó cô gọi cho anh một cuộc điện thoại thì mới có thể đi lên mà không gặp trở ngại gì.

Cô đeo khẩu trang và đội mũ, cách ăn mặc không khác gì mấy so với ở những nơi khác nên cũng không làm mọi người chú ý.

Có vẻ thư kí đã được thông báo trước, cho nên trực tiếp để Nghê Vân Huyền vào phòng làm việc.

Đây là lần đầu tiên cô đến công ty của Lục Tử Chiêu, cô nhìn anh đang vui đùa trong đồng văn kiện, nhẹ nhàng đi qua: “Rất bận?”

Anh gật đầu, không ngẩng lên nhìn cô.

“Em tới xoa bóp cho anh.” Cô đi đến phía sau anh, thực sự nắm lấy bờ vai anh.

Lòng Lục Tử Chiêu khẽ động, rõ ràng sức lực của cô chẳng có tác dụng gì, cũng không có độ mạnh, thật ra anh cũng không thoải mái, thậm chí còn hơi ngứa nữa.

“Hôm nay sao lại có lòng tốt như vậy?” Anh thản nhiên phun ra một câu.

“Mỗi ngày em đều tốt.” Cô nở nụ cười xinh đẹp, liền ngồi vào trong lòng anh.

Anh ôm lấy cô, quay mặt cô qua, tiến đến gần rồi hôn: “Có việc?”

“Không.” Cô lắc đầu.

Anh thấy cô thực sự không nói, liền buông cô ra: “Anh vẫn còn bận, tự em đến một bên chơi đi.”

Cô bấu môi, thấy anh thực sự bận rộn, cũng không quấy rầy nữa.

Sự bận rộn của anh kéo dài rất lâu, cô có thể ở một bên đánh một giấc mấy giờ liền, khi cô tỉnh lại, sắc trời đã hơi tối rồi.

Lục Tử Chiêu thu dọn mặt bàn một chút, sau đó nhìn cô: “Đã tỉnh rồi, cũng không phiền anh phải gọi.”

Mà cô cũng đứng lên, xoa xoa cổ mình, đi theo sau anh.

Lúc này, nhân viên của anh đã sớm tan tầm rồi, trong công ty rất tĩnh mịch.

Nghe Vân Huyền nhìn bóng lưng Lục Tử Chiêu, cuối cùng có một ngày, cô có thể không cần nhìn bóng lưng anh nữa.

Lục Tử Chiêu đi về phía bãi đỗ xe, lúc này xe đỗ ở đây không nhiều lắm, phần lớn đều đã rời đi, nhìn cũng rất vắng vẻ.

Lục Tử Chiêu cầm điều khiển mở cửa xe ra, cô nhìn anh một cái, lòng căng thẳng, các loại tâm tư nhanh chóng lướt qua.

Cho nên, khi cô kéo Lục Tử Chiêu ra ghế ngồi đằng sau, có vẻ cũng không quá hoảng hốt. Mà Lục Tử Chiêu cũng rất phối hợp, ôm lấy cô, liền cởi quần của cô, kéo quần lót của cô xuống, ôm lấy mặt cô đối diện với mình.

Mà cô chủ động hôn anh, anh dùng sức tách hai chân của cô ra, cũng kéo quần của mình xuống. Chân cô mở rộng, anh tiến vào. Cô ghé vào lỗ tai anh thở mạnh, cô lên xuống theo anh.

Anh ôm chặt cô, lật cô lên trên ghế dựa, anh va chạm thật mạnh với cô, nhất thời trong xe tràn ngập mùi ám muội đậm đặc.

Sau khó, khôi phục lại sự yên tĩnh.

Anh hôn cô, mang theo sự vỗ về.

Mà cô nhìn anh, đôi mắt xinh đẹp mơ màng.

“Hiện tại em có chuyện muốn nói?” Anh chơi đùa sợi tóc của cô.

“Bộ phim điện ảnh, anh biết chứ?”

Anh cười cười: “Kịch bản không phải ở trong tay em sao? Còn cần gì nữa?”

“Em muốn Tôn Diễm cùng diễn với em.”

Tay anh nắm lấy gương mặt còn sót lại dục vọng của cô: “Biết không? Mỗi lần em chủ động, nhất định có việc muốn nhờ.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiêu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tết Ta

Sắp đến tết âm lịch, các đài truyền hình cũng bắt đầu cuộc đại chiến năm mới, nhưng bất kể bộ phim truyền hình nào cũng không hot bằng <ẩn số.>=“” thiên=“” thành=“”>, bắt đầu từ tập đầu tiên khi đại minh tinh được hàng ngàn hàng vạn người hâm mộ Vân Thường xuyên không đến Nam Quốc trở thành Ngũ phu nhân của Cảnh Vương, liền tạo ra sự xôn xao lớn, một cơn sốt nhanh chóng lan tràn, mà rất nhiều cư dân mạng mỗi ngày đều chờ mong những tập kế tiếp, chờ mong diễn biến tiếp theo của bộ phim.

Trên diễn đàn, còn có fan hâm mộ nhiệt tình của bộ phim này mỗi ngày đều dựa vào nội dung tập trước để đoán nội dung tập sau, sau đó xem mình có thể đoán đúng được bao nhiêu.

Hiện tại có một câu nói, phim truyền hình có thể đoán trước được nội dung thì không phải là một bộ phim hay.

Mỗi ngày hai tập phim được phát sóng đều khơi dậy sự hứng thú của khán giả, mỗi ngày họ đều quan tâm xem Vân Thường làm thế nào chuyển nguy thành an trong Vương phủ bốn bề nguy hiểm. Cũng có một vài cư dân mạng nhận xét, rốt cuộc cũng có bộ phim này thấy được một nữ chính không phải bạch liên hoa. Mỗi quyết định Vân Thường làm ra đều phù hợp với thân phận của cô, mà kinh nghiệm lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm của cô cũng có tác dụng mang tính quyết định đối với sự sống còn của cô ở đây.

Mà thái độ của Vương gia Dạ Tiêu Thần cũng bắt đầu được cư dân mạng suy đoán, rốt cuộc từ khi nào hắn chú ý đến Vân Thường đến từ tương lai, mà cô gái xinh đẹp tuyệt trần Bạch Hàm được Dạ Tiêu Thần đưa về cũng làm không ít người thích nữ chính phải lo lắng. Chỗ làm cho khán giả hài lòng là bộ phim này không xuất hiện hình ảnh Vân Thường dùng giọng hát gì hấp dẫn Vương gia, Vương gia cũng không vì cô là người hiện đại mà say đắm, đi con đường như chính kịch, mà lại làm người ta vô cùng bất khoái.

Các cư dân mạng mỗi ngày đều đoán nội dung bộ phim, đoán ý nghĩa sâu xa trong mỗi câu nói mỗi động tác, hoàn toàn coi bộ phim như một điều bí ẩn đầy nghi hoặc.

Mà dưới sự yêu thích như vậy, tỉ suất xem <ẩn số="" thiên="" thành=""> càng ngày càng cao, thậm chí còn phá kỉ lục về tỉ suất xem, hơn nữa tỉ suất này còn có xu hướng tiếp tục tăng lên.

Sự vang động của <ẩn số="" thiên="" thành=""> hoàn toàn làm tên tuổi của Nghệ Văn Huyền nổi đình nổi đám, nhất thời phổ lớn ngõ nhỏ, không ai không biết đến cái tên Nghệ Văn Huyền, mà nam diễn viên chính của bộ phim này cũng vì thế mà nổi tiếng, đi đến đỉnh cao sự nghiệp.

Bất kể Nghệ Văn Huyền đi đến đâu cũng có thể thu hút một lượng fan lớn, hiện tại cô thật sự không dám tùy tiện ra khỏi cửa, cũng bởi vậy, Nghệ Văn Huyền không thể không trở về nhà trọ lúc trước mình đã mua.

<ẩn số="" thiên="" thành=""> thành công, hoàn toàn đẩy Nghệ Văn Huyền lên thành một hoa đán, hơn nữa số lượng fan cũng khiến người ta phải kinh ngạc, có thể nói là nhờ vào bộ phim truyền hình này mà thành danh sau một đêm.

Nghệ Văn Huyền nếm trải cảm giác thành danh sau một đêm, nhưng cũng vì vậy mà cuộc sống hoàn toàn bị phá vỡ, trước kia cô phải cải trang một chút để ra cửa, nhưng hiện tại cô trực tiếp không dám ra khỏi nhà, sợ sẽ bị mọi người nhận ra. Mà số người quan tâm blog của cô cũng chợt gia tăng, bản thân cô rất lười, không thích cập nhật blog, liền đăng một vài bức ảnh của mình lên, hơn phân nửa là ảnh trong phim, cho dù là như thế, số lượng bình luận cũng cao đến dọa người, giống như mỗi ngày những fan này chỉ chú ý xem bao giờ cô cập nhật blog và weibo vậy.

Cô ngồi trước máy tính, trên mặt đắp mặt nạ, mà ngón tay cô không ngừng gõ gõ trên bàn phím. Cô thích trả lời về một vài điều trên diễn đàn của mình, để những người yêu mến cô cảm nhận được sự tồn tại của cô, mà cảm giác ấy khiến cô cảm thấy rất thoải mái. Nhưng bởi vì đêm nay là giao thừa nên số người online trên mạng không nhiều lắm, dù sao cũng có rất nhiều tiết mục như vậy hoặc kiểu như vậy. Trên thực tế từ sau ngày cô rời khỏi thì cô cũng không quay về biệt thự đó, tất cả đều là Lương Bích mang đi, thật ra cũng không cần phải mang đi, những thứ cô nhận vào ở đó còn nhiều hơn những thứ cô bỏ ra gấp trăm ngàn lần.

Cô cũng muốn gọi cho Lục Tử Chiếu một cuộc điện thoại mang ý hỏi thăm, nhưng vẫn không dám, hoặc là, cô rời khỏi không bao lâu thì sẽ có người tiến vào, thế giới này thiếu ai cũng sẽ không thay đổi.

Cô lấy di động ra, có phải cô nên nhắn cho anh một tin chúc mừng năm mới gì đó?

Những tin nhắn chúc tết này được sao chép gần như nguyên xi, vốn cô định tìm trong đồng tin nhắn mẫu một tin để gửi cho Lục Tử Chiếu, nhưng thấy cái này với cái kia cũng chẳng khác nhau là bao. Cô nghĩ bản thân mình có phải nên tự viết một tin nhắn cho anh hay không? Mới vừa nhắn xác nhận gửi tin nhắn, điện thoại gọi đến, mà lúc trước cô vẫn nhấn nút xác nhận, cho nên trực tiếp bấm nút nghe.

Cô hơi kinh ngạc, thật sự có chuyện quý dị như vậy.

Cô nhớ trước kia có xem một bộ phim thần tượng, nam chính và nữ chính cùng đi trên đường, hai người gọi cho đối phương cùng một lúc, sau đó đều nhận được tín hiệu máy đang bận, sau đó họ đồng thời dừng cuộc gọi, bỏ lỡ một lần. Trong tình huống không có sự thỏa thuận trước, tỉ lệ mà hai người cùng gọi điện cho đối phương rốt cuộc cao bao nhiêu?

Cô đeo tai nghe lên: “Có việc gì à?”

Đối phương trầm mặc một thời gian, cô chau mày, nhưng vẫn chờ đợi.

“Em xuống lầu đi.”

Cô nâng mày, tuy rằng mặt nạ trên mặt làm cô không thấy được mình có biểu hiện gì, nhưng cô lại vô cùng vui vẻ: “Làm gì?”

“Em xuống lầu, anh ở dưới nhà trọ của em.”

Tâm tình của cô rất tốt: “Hay là anh về đi, bởi vì em vẫn chưa nói cho anh em đã chuyển nhà, cho nên anh đến nhầm chỗ rồi.”

“Nghệ Văn Huyền, anh ở dưới nhà trọ của em, phiền em ít nói lời vô nghĩa thôi.”

Cô nhìn về phía cửa sổ, buông máy xuống, chạy đến ban công. Quả nhiên, phía trước một chiếc xe không nhìn ra được là loại nào đang đỗ ở phía dưới,

một người đàn ông đang dựa vào bên cạnh xe.

Cô có phản ngạc nhiên, sao anh lại tìm được nơi này?

Nhưng có gì là anh không làm được đâu?

Cô bỏ mặt nạ xuống, sau đó nhanh chóng thay quần áo, mang theo một chiếc mũ có thể che khuất mặt, sau đó quần khăn quàng quanh cổ.

Cô kiểm tra một chút, như thế này mà đứng trong bóng tối thì ai có thể nhận ra cô được.

Sau đó cô hoạt bát chạy xuống, mà sau khi Lục Tử Chiêu nhìn thấy cô thì thần nhiên mở miệng: “Nếu em xuất hiện với dáng vẻ như vừa rồi, tỉ suất làm người khác quay đầu lại nhìn tuyệt đối cao hơn 200%.”

Ai sẽ đeo mặt nạ ra ngoài?

Hơn nữa vào thời điểm này, người khác không bị dọa cho chạy mất dép mới là lạ. Vậy nói thế nào thì bộ dạng xấu cũng không sai, ra ngoài dọa người mới là sai.

Cô tự giác tiến vào trong xe anh: “Thật lạnh mà.”

Lúc này anh bật điều hòa trong xe lên, nghe tiếng điều hòa đang hoạt động, cô mới nhớ tới một chuyện, anh không thích bật điều hòa. Khi cô lạnh đến phát run thì vô cùng buồn bực với thói quen đó của anh, mà lí do anh đưa ra là khi điều hòa hoạt động có cảm giác hô hấp không thoải mái.

Cô xoa xoa tay: “Hôm nay không cần ở cùng bố mẹ anh?”

Cô vừa mới phun ra lời này thì liền bĩu môi, nói sai rồi... dường như vài năm gần đây quan hệ giữa anh và bố mẹ rất bế tắc.

Cũng may là anh không so đo: “Không cần.”

“Ồ...” Cô kéo âm cuối ra thật dài.

Đêm giao thừa hàng năm ở Nam Thành có rất nhiều ngọn đèn vô cùng rực rỡ, giống như một bức tranh trong chớp mắt xuất hiện trước mặt mình, mà mấy năm gần đây những ngọn đèn được nhà nước đề tâm tạo ra, người thích cũng ngày càng nhiều. Cho nên, mỗi khi đến ngày này, mọi người đứng ở đây không ít, đương nhiên những ngày này cảnh sát cũng nhiều, bởi vì có một năm từng xảy ra sự kiện giẫm đạp.

Lục Tử Chiêu đỗ xe ở rất xa, cũng khó vì anh đã đoán trước được, bãi đỗ xe gần ngọn đèn đã chật cả rồi.

Tay anh nắm lấy bàn tay cô, rất dùng sức, nhưng không đau.

Người ở phía trước rất nhiều, hai người chằng qua cũng chỉ là một cặp đôi bình thường, chen chúc trong đám người. Trước kia cô rất chán ghét cảm giác như vậy, cho nên dù không ngắm được thì cũng sẽ không chen chúc trong đám người này, nhưng giờ phút này cô lại có thứ cảm giác khó hiểu, tận dụng mọi khả năng có thể, muốn đi đến chỗ đầu tiên.

Xuyên qua một đoàn người đang rộn ràng nhón nháo, hình như cũng là một loại niềm vui.

Rốt cuộc, hai người chui qua được đến góc bên cạnh chỗ đầu tiên, những người ở giữa rất dũng mãnh, người ta sẽ không để bạn đứng yên ỏn.

Mà ở phía trước là một hàng lan can vững chắc, bởi vì trước ngọn đèn là một hồ nhân tạo lớn, sau khi bắt đầu biểu diễn thì cũng có thể thấy được chiếc bóng phản chiếu trên mặt hồ, cảm giác đó có thể dùng từ “rung động” để miêu tả.

Vào lúc 11:30 tối, ngọn đèn bắt đầu sáng, thời gian là một tiếng.

Chủ đề năm nay là “Nhà”, dùng ngọn đèn kể lại quá trình trưởng thành của một cậu bé. Trước đây cậu bé thường được bố cõng trên lưng, dần dần theo quãng thời gian trưởng thành của cậu, lưng bố mẹ càng ngày càng còng. Cậu đi học, dưới sự nuôi dưỡng đầy khó khăn vất vả của bố mẹ rốt cuộc cậu cũng đỗ đại học. Nhưng cậu trai tốt nghiệp xong, chỉ nhớ đến chuyện việc làm, chỉ nhớ đến bạn gái. Cậu chưa từng gửi về cho bố mẹ một đồng nào, nhưng bố mẹ lại sợ cuộc sống của cậu không tốt, nhờ người đưa tiền làm thuê mỗi năm của họ cho con trai. Cậu trai nhìn thấy đôi dép lê tự tay mẹ làm, chuyện cũ hiện ra trước mắt, cuối cùng nước mắt rơi lã chã, sau đó về nhà.

Câu cuối cùng hiện lên trên ngọn đèn là – Năm nay, bạn về nhà chưa?

Không ít người cảm thấy tám biển ám áp trên ngọn đèn năm nay rất hay, xem thì cảm thấy rất xúc động.

Lục Tử Chiêu giữ Nghê Vân Huyền lại, không đi chuyển, mà chờ người khác kéo nhau rời đi.

Tay cô nắm lấy cánh tay anh: “Lúc anh xem thì có suy nghĩ gì?”

“Nhà anh không nghèo như vậy.” Anh còn nghiêm túc nhìn cô: “Không có gì xúc động, hơn nữa, anh ghét lễ mừng năm mới ghét tết ghét đêm giao thừa.”

Cô mân mân môi: “Anh có cái gì là không ghét?”

Anh nắm lấy tay cô: “Đi thôi!”

“Em không thì sao?” Cô dứt lời xong, liền thực sự không đi, kết quả là anh kéo ở phía trước, mà tốc độ di chuyển của cô ở đằng sau không thống nhất, cô đột nhiên ngã xuống đất, vốn anh có thể kéo cô lên, nhưng anh lại buông tay vào lúc này.

“Chỉ bị ngã, mà thôi.” Anh ngồi xổm xuống nhìn cô, một bộ dạng có phần thương xót: “Em đau không, cần anh đỡ?”

Cô bỏ tay anh ra: “Không cần lòng tốt giả dối của anh.” Anh không buông tay cô cũng sẽ không bị ngã, may mắn, mặc nhiều, ngã không đau.

Dọc đường hai người không nói gì, liền một trước một sau đi trên đường, sau đó đến chỗ xe đang đỗ.

Cô nhìn bóng lưng anh, trên mặt từ từ hiện lên ý cười, tay cô muốn nắm lấy tay anh nhưng lại không dám, cứ xoắn xuýt vào nhau, vẫn là không nắm lấy, cuối cùng hai người đều lên xe, cô còn có vẻ rất tiếc nuối.

Bởi vì mang theo chút tiếc nuối như vậy, cho nên cô quên mất, con đường mà anh đang lái xe đi là con đường quay về nhà trọ của cô.

Khi xuống xe cô mới cảm thấy có phần không thích hợp, lại chỉ có thể trở mắt nhìn anh tiến thẳng vào thang máy, người này thật sự cho rằng đây là nhà anh?

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Anh Có Thanh Mai Trúc Mã

Tết âm lịch qua được mấy ngày, Nghệ Vân Huyền lại lần nữa bắt đầu công việc. Kì thật cô là một người tương đối lười, những ngôi sao khác đã sớm làm việc trở lại, nhưng cô luôn cảm thấy con người dù sao vẫn nên kết hợp giữa làm việc với nghỉ ngơi, nếu chỉ sống vì công việc thì thật không có ý nghĩa. Cho nên dưới sự thúc đẩy đi n sự kiện được nhiều tiền đây bắt nger của Lương Bích, cô thà ở nhà ngủ còn hơn.

Nghê Vân Huyền tham gia lễ khai máy , cô và Tôn Diễm đều tham gia, mà giới truyền thông cũng quay xung quanh hai ngôi sao mới nổi này. Nhờ sức nóng của <ẩn số="" thiên="" thành="">, nhân khí của Nghệ Vân Huyền là không thể nghi ngờ, nhưng người mới Tôn Diễm này cũng không kém, có thể nhận được sự khen ngợi của một vài đạo diễn có tên tuổi, đây quả thực không giống với sự đãi ngộ dành cho một người mới.

Cho nên ánh hào quang từ hai diễn viên nữ này nhanh chóng che lấp đi cái tên của nam diễn viên mới đóng vai Mạc Tu Lăng.

Có nhà báo hỏi Tôn Diễm vì sao bằng lòng tiếp nhận vai diễn này, nhìn nhân khí và vị trí hiện tại của cô ta, hoàn toàn không cần nhận một vai phụ. Tôn Diễm trả lời rất khiêm tốn, cô ta chỉ là một người mới, truyền thông đã thổi phồng về cô ta quá rồi, cô ta chỉ muốn diễn cho thật hay, mà vai diễn này rất có tính thách thức, vì thế hấp dẫn cô ta.

Lương Bích ở bên ngoài lắc đầu, tuy rằng cô cảm thấy Tôn Diễm tất không cam lòng khi lúc này phải diễn vai diễn như vậy.

Tôn Diễm vốn lấy sự thanh thuần mà trở nên nổi tiếng trong giới giải trí, bộ phim tiếp theo đã phải vứt bỏ sự thanh thuần sang một bên, đây là con đường các nghệ sĩ không lựa chọn để đi; hướng chỉ vốn tuổi của Tôn Diễm còn nhỏ, tạm thời không phải đối mặt với quá trình chuyển đổi, nhưng diễn xuất của Tôn Diễm cũng nổi bật, cho dù phải đối mặt với quá trình chuyển đổi này thì cũng sẽ có thị trường của riêng mình.

Cũng may hiện tại đánh giá của truyền thông về Nghệ Vân Huyền là “người nổi tiếng nói ít”, cho nên tạm thời cô không lo lắng Nghệ Vân Huyền có gì không ứng phó được, những vấn đề dành cho Nghệ Vân Huyền đều phải được cô thông qua thì mới được phép hỏi, đây là do từ “nổi tiếng” kia quyết định.

chính thức khởi quay, bộ phim này nói về cuộc chiến ngầm ngầm và cũng công khai giữa một đôi chị em cùng cha khác mẹ. Nghệ Vân Huyền diễn vai Giang Nhân Ly dám yêu dám hận, mà Tôn Diễm diễn vai Giang Nhân Đình từ một đoá hoa bách hợp nhỏ dần thay đổi. Đây là câu chuyện xảy ra trong một đại gia đình, Mạc Tu Lăng từ nhỏ đã cùng sống với Giang Nhân Đình trong một tiểu khu, mà Giang Nhân Đình cũng là cô bé duy nhất trong tiểu khu này, bởi vì bậc cha chú hai bên có quan hệ tốt nên Mạc Tu Lăng càng chiều cổ nhiều hơn đến Giang Nhân Đình, coi cô như em gái, cũng có lẽ là khi nhìn thấy Giang Nhân Đình bị Giang Nhân Mạn coi thường thì anh nghĩ tới bản thân mình, anh cũng là một người bị chị mình không đếm xỉa đến. Bất kể là nguyên nhân nào, anh là thật tâm đối tốt với Giang Nhân Đình.

Nhưng năm Mạc Tu Lăng mười bảy tuổi, Giang Nhân Ly dùng cảm giác tồn tại mãnh liệt trở lại nhà họ Giang, từ đó kéo theo một loạt sự kiện về sau. Giang Nhân Ly và Giang Nhân Đình là hai chị em có tính cách hoàn toàn khác nhau, Giang Nhân Ly vĩnh viễn mang theo sự kiêu ngạo, lúc nhìn người khác trong mắt cũng mang theo sự kiêu ngạo và xem thường, cho dù là với Mạc Tu Lăng cũng vậy. Nếu nói Mạc Tu Lăng là một con mura, khi anh tưới nước cho đoá hoa bách hợp Giang Nhân Đình thì cũng đồng thời bị con gió lạ Giang Nhân Ly kia thổi cho lệch khỏi quỹ đạo. Mà, sau khi con mura lệch

khỏi quỹ đạo, anh cảm thấy từng bước so với trước kia tốt hơn nhiều.

Thanh mai trúc mã, từ trước đến nay đều là để hình dung về hai người, nếu là ba người thì nhất định sẽ có một người bị nốc-ao.

Mà hai chị em Giang Nhân Ly và Giang Nhân Đình cũng tìm được phương thức tranh đấu của mình, Giang Nhân Ly dùng ưu thế của mình càng ngày càng nổi bật trước mọi người, mà sau khi Giang Nhân Đình biết mình không thể che được ánh sáng của Giang Nhân Ly thì lựa chọn một con đường khác, cô làm mình được người khác thương tiếc, cố gắng thiện lương, cố gắng nhận được sự yêu thương của mọi người; đây là cách sống tự hai người lựa chọn.

Nhưng bất luận là loại nào, Mạc Tu Lăng cũng chỉ có một.

Sau khi bạn trai rời đi thì Giang Nhân Ly lựa chọn thỏa hiệp với cha mẹ, kết hôn với Mạc Tu Lăng, mà Giang Nhân Đình cũng già chết rồi thay hình đổi dạng, câu chuyện ở chỗ này mới thật sự phát triển.

Nghê Vân Huyền và Tôn Diễm chính thức gia nhập đoàn phim, vốn đạo diễn muốn tìm mấy học sinh trung học diễn cảnh thời niên thiếu của họ, nhưng thấy các diễn viên tuổi cũng không lớn, hóa trang xong thì hẳn là có thể diễn được nên lại thôi.

Nghê Vân Huyền ngồi một bên xem lời thoại, Tôn Diễm cầm kịch bản đi qua: “Bộ phim này dường như nhìn qua chỉ là câu chuyện về hai chị em cùng tranh một người đàn ông mà thôi, không có gì đặc biệt.”

Nghê Vân Huyền nâng mày: “Vậy à? Sao tôi lại cảm thấy rất đặc biệt nhì. Cô ngẫm lại mà xem, một cô gái luôn ra vẻ mình dịu dàng đơn thuần trước mặt mọi người thế mà lại là một người ác độc đầy lòng u ám, diễn tốt như vậy, đương nhiên phải biểu diễn ra cho người khác xem chứ. Để khán giả mô tả mặt mà nhìn xem bên cạnh mình có người nào như vậy hay không, để họ còn biết đường mà nâng cao cảnh giác. Tiểu sư muội, cô cảm thấy thế nào?”

Tôn Diễm thân nhiên cười: “Thì ra cái nhìn của sư tỉ cũng không khác người bình thường là bao, đều cảm thấy Giang Nhân Ly dám yêu dám hận, mà Giang Nhân Đình thì tội ác tày trời. Chỉ ngẫm lại xem, Giang Nhân Đình vốn trong sáng thuần khiết, vốn lương thiện, là bởi vì sự xuất hiện của Giang Nhân Ly đã che lấp mất ánh hào quang của cô ấy. Cho nên cô ấy mới tìm cách thiết kế ra những thứ đó, chẳng qua là đấu tranh cho tình yêu của mình, đấu tranh cho ước nguyện của mình mà thôi. Mà vận khí của Giang Nhân Ly không phải là tương đối tốt hay sao, đúng lúc gặp được Mạc Tu Lăng, nếu không cuối cùng ai thắng ai vẫn chưa kết luận được đâu.”

“Con người sau khi thay đổi trong hoàn cảnh nào đó nhưng không nghĩ lại xem hành vi của mình có gì không ổn hay không mà lại oán trách hoàn cảnh đó quá tồi tệ, cái kiểu suy nghĩ đó chẳng lẽ không phải là nông cạn thiếu hiểu biết hay sao?” Nghê Vân Huyền vẫn ngồi, còn xoay chiếc ghế dựa mềm mại, dường như cực kì thoải mái.

“Thế giới này vốn không có tốt xấu, chẳng qua là do mức độ hảo cảm quyết định mà thôi.” Tôn Diễm nắm chặt tay.

“Cho nên, cái này cũng phải dựa vào vận may, người có được vận may như vậy nhận được mức độ hảo cảm ấy, sau đó sẽ trở thành người chiến thắng cuối cùng.” Nghê Vân Huyền nhìn thẳng vào Tôn Diễm, cô từng tận mắt nhìn thấy Tôn Diễm đi bởi một nhà đầu tư, về mặt cần quyền rũ bao nhiêu thì có quyền rũ bấy nhiêu, cơ thể thì thiếu chút nữa là ngổ lảng vào lòng người ta. Lúc ấy Lương Bích còn chụp trộm vài bức ảnh, nắm được nhược điểm của người khác có lẽ về sau cũng có thể lợi dụng được.

Tôn Diễm lắc đầu: “Kì thật cũng không có người chiến thắng.” Cô ta bỏ kịch bản xuống, tiến đến bên tai Nghê Vân Huyền: “Giang Nhân Ly có được Mạc Tu Lăng, Giang Nhân Đình thua, đó là câu chuyện này. Ở đâu có người chiến thắng? Cô diễn vai Giang Nhân Ly liền trở thành người chiến thắng? Nếu như có thể, tôi rất muốn có một ngày cho cô nhìn xem thế nào mới thật sự là người chiến thắng.”

Nghê Vân Huyền nháy mắt, cô có thể biến Tôn Diễm thành Giang Nhân Đình, bản thân mình diễn vai Giang Nhân Ly, đây là người chiến thắng.

Mức độ được kì vọng của bộ phim này rất cao, bởi vì những diễn viên có nhân khí tương đối cao hiện giờ là Nghê Vân Huyền và Tôn Diễm cùng diễn, cho nên cũng rất được chú ý, mỗi ngày đều có rất nhiều người đến thăm đoàn phim. Cũng có đơn vị truyền thông ở trường quay không chịu đi, nhất định phải nhờ đến bảo vệ mới ngăn lại được, cho nên có thể nói chưa quảng bá đã nổi.

Mà sau nửa tháng kể từ khi bộ phim được khởi quay, Lục Từ Chiếu đến thăm.

Nghê Vân Huyền và Tôn Diễm đều được Lục Từ Chiếu nâng lên, cho nên anh đến thăm đoàn phim dường như cũng không có gì không đúng, đoàn phim cũng khá thức thời, ngày hôm đó cũng ngừng làm việc, mọi người ra ngoài ăn cơm.

Nghê Vân Huyền và Tôn Diễm ngồi hai bên Lục Từ Chiếu, Nghê Vân Huyền nổi tiếng là không thích nói chuyện chốn đông người, mà Tôn Diễm và Lục Từ Chiếu trò chuyện với nhau hết câu này đến câu khác, Tôn Diễm nói chuyện có chừng mực, không làm người khác cảm thấy phiền với những câu hỏi không dễ trả lời của cô ta.

Mà Nghê Vân Huyền thì tự mình ăn cơm, cũng không quan việc người khác thấy thế nào, dù sao cô cũng chẳng quan tâm.

Từ đầu đến cuối Lục Từ Chiếu cũng không nói với Nghê Vân Huyền câu nào.

Mà sau khi bữa tiệc kết thúc, có người đề nghị đi tắm suối nước nóng, Lục Từ Chiếu lấy cớ có việc liền từ chối, nhưng anh kêu gọi mọi người đi, anh có thể “tài trợ”, sự hấp dẫn này làm không ít người quyết tâm phải đi hưởng thụ một phen.

Nghê Vân Huyền quay về lấy áo khoác của mình, bị Lục Từ Chiếu ôm lấy từ phía sau: “Vừa rồi giả bộ như không quen anh vậy.”

“Vừa rồi không phải anh cũng không quen em sao? Chúng ta hòa nhau.”

Lục Tử Chiêu cong khóe miệng, uống một ngụm đồ uống, sau đó đồ đồ uống từ trong miệng mình vào miệng cô.

Cô đẩy anh ra: “Anh thật đáng ghét.”

Anh chỉ cười.

Mà Tôn Diễm đứng bên kia, nhìn thấy cảnh này.

Chung quy thì chỉ là một câu chuyện, không có người chiến thắng, chẳng qua là ai có thể diễn vai Giang Nhân Ly, quả thật cần vận may.

Tay Tôn Diễm nắm lấy cánh cửa, móng tay để lại vài dấu vết.

Nghê Vân Huyền ném áo khoác cho Lục Tử Chiêu: “Quý ông phong độ, cầm đồ đi.”

Lần đầu tiên Lục Tử Chiêu tròn mắt, lại không sao cự tuyệt được.

Đột nhiên, Nghê Vân Huyền nghĩ đến điều gì đó: “Cái đó, anh có thanh mai trúc mã không?”

Đôi mắt Lục Tử Chiêu u ám, anh gật đầu: “Có.”

Thì ra, Mạnh Tư Nghiên không nói dối.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Giới Giải Trí Không Hợp Với Em

Phải chờ đến ngày hôm sau, Nghê Vân Huyền mới phát hiện ra mình đã gặp phải sấm sét giữa trời quang lần đầu tiên kể từ khi bước vào cái vòng lẩn quẩn này, cho dù người ta soi mói diễn xuất của cô thì cũng không làm cô hoảng hốt lo sợ như vậy, trong giới giải trí, cái gọi là tin tức tiêu cực bất luận là thật hay giả, đều sẽ làm con người ta dính vào vũng nước bẩn.

Khi Lương Bích nhận được tin tức, trên mạng đã ồn ào huyền ảo cả rồi.

Một chùm ảnh thực thực hư hư của nữ diễn viên đóng <ẩn số="" thiên="" thành=""> được lan truyền trên mạng, chỉ mấy giờ ngắn ngủi, lượt chuyển phát và bình luận đã tăng lên không ngừng. Mà nhấp vào, là một chùm ảnh có độ phân giải hơi thấp, trên các bức ảnh là hình ảnh một đôi nam nữ hôn nhau đến mức dính chặt như keo sơn. Hơn nữa, từ bức ảnh có thể nhìn ra, hai người “chơi” rất nhập tâm, có lẽ là quá vắng vẻ, ở trên xe đỗ trong bãi đậu xe liên “động xe”, cảnh “động xe” này làm đông đảo cư dân mạng chấn động mãnh liệt.

Từ khi Nghê Vân Huyền ra mắt đến nay, hình tượng của cô luôn tốt đẹp, giờ lại xảy ra chuyện này. Tuy đối phương dùng cụm từ “thực thực hư hư”, nhưng mũi nhọn đều chỉ về phía Nghê Vân Huyền.

Vì thế, trên mạng lại xuất hiện một cuộc chiến, cuộc chiến này được người ta gọi đùa là “cuộc chiến thể kỷ”, bởi vì số lượng cư dân mạng tham gia cuộc chiến cao đến hai mươi vạn, đôi bên chửi nhau điên cuồng. Fan của Nghê Vân Huyền vì bảo vệ thần tượng của mình đã nhấn mạnh rằng chuyện này là do ngôi sao nhỏ nào đó có địa vị và danh tiếng không vượt qua được Nghê Vân Huyền cố ý hãm hại, nghĩ rằng làm như vậy là có thể giảm được lên Nghê Vân Huyền. Mà fan của ngôi sao bị nhắc đến này cảm thấy không thoải, đều ra mặt chiến đấu, nói Nghê Vân Huyền chẳng qua là cái bình hoa vỡ mà thôi, không có quy tắc ngầm cô có thể đi được đến như bây giờ sao? Vì thế tất cả các tác phẩm của Nghê Vân Huyền từ khi ra mắt đến nay đều được lục lại, thậm chí còn có người cắt những cảnh không tốt nhất trong phim của Nghê Vân Huyền ghép lại thành một video và đăng lên để người ta xem và giám định, điều đó khơi dậy sự bất mãn mãnh liệt của fan Nghê Vân Huyền, lại làm cuộc chiến trở nên căng thẳng hơn.

Vì thế, trên các diễn đàn, hễ là chủ đề nhắc tới ba chữ “Nghê Vân Huyền”, lượt xem nhất định sẽ đứng đầu, bên trong nhấn lại về sự đổi mới lượt xem làm người ta ghen hờn nhìn trần trời.

Mà một vài người rảnh rỗi hóng thị phi lúc nào cũng canh giữ trước máy tính để xem những diễn biến mới nhất.

Trên mạng có một phiên bản được truyền ra, một người chuẩn bị lấy xe ở bãi đỗ xe đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng kia, vì thế liền dùng điện thoại của mình chụp lại, cũng vẫn lưu trong di động của mình. Mà khi nhìn thấy bộ phim <ẩn số="" thiên="" thành=""> đang hot nhất trên mạng trong thời gian gần đây, người này mới phát hiện người nữ trong bức ảnh hình như hơi giống nữ diễn viên trong <ẩn số="" thiên="" thành="">, vì thế đăng hình ảnh lên mạng, sau khi người khác phát hiện ra thì nhanh chóng chuyển phát đi, một hòn đá khơi dậy ngàn tầng sóng.

Có cư dân mạng trêu đùa, sớm biết vị huynh đài này gặp được cảnh đó thì đã tặng anh ta một chiếc máy ảnh độ phân giải cao rồi, miễn cho mọi người

thấy hình ảnh mờ mờ kia mà buồn bực.

Lúc Lương Bích được tin thì tin tức đã lan truyền rộng rãi rồi, thậm chí một đơn vị truyền thông còn đi tìm người chụp ảnh, lặp lại câu hỏi về quá trình sự việc, đương nhiên, lượng tiêu thụ tạp chí của đơn vị truyền thông này cũng tăng lên không ít.

Vì tin tức tiêu cực của Nghệ Văn Huyền bay đầy trời nên cô cũng không có tâm tình quay phim, đoàn phim rất thấu tình đạt lý, cho cô nghỉ ngơi hai ngày.

Lương Bích đưa cô rời đi, ở trên xe, Lương Bích thân nhiên mở miệng: “Em thành thật nói cho chị biết, bức ảnh kia có phải thật không?”

Nghệ Văn Huyền cắn chặt răng, có phần khó mà mở miệng, nhưng vẫn gật đầu: “Phải.”

Lương Bích tức đến bật cười: “Lục Tử Chiêu không biết có chừng có mực và tiết chế, chẳng lẽ em cũng không biết? Em ngấm lại xem em có thân phận gì, bị bọn chó săn phát hiện ra một tí teo thì sự tình cũng sẽ bị phóng đại lên không biết bao nhiêu lần. Em xem không lâu trước đây cũng có tin tức kiểu vậy, không phải che miệng ho khan à, đều bị người ta nói ở nơi công cộng mà còn thể được thì cũng chịu rồi. Em còn dám làm chuyện như vậy, em thật sự là không biết trời cao đất dày là gì, em có biết hình tượng xây dựng rất khó nhưng sụp đổ chỉ dễ dàng trong một giây hay không?”

Nghệ Văn Huyền không nói lại nữa, nếu Lương Bích mà biết là Nghệ Văn Huyền chủ động thì có lẽ sẽ tức giận mà nhảy dựng lên mất.

Nghệ Văn Huyền nắm chặt lấy tay Lương Bích: “Hiện tại nên làm gì bây giờ? Truyền thông hỏi em, em nên trả lời thế nào?”

Lương Bích đảo trắng mắt, hiện tại cô cũng rất loạn, tin tức này đến quá mức bất ngờ.

Nghệ Văn Huyền nhìn Lương Bích vài lần: “Em có cần nhận lỗi không? Nhận lỗi với công chúng, hẳn là họ sẽ tha thứ chứ?”

Lương Bích chỉ thiếu mỗi nước cho Nghệ Văn Huyền một bạt tai: “Em muốn tự hủy diệt mình hoàn toàn sao? Cho dù là thật, gặp ai em cũng phải phủ nhận cho chị, phủ nhận đó không phải là em, quả quyết em không làm chuyện như vậy, chuyện đó không liên quan đến em, chỉ cần như vậy, không cần nhiều lời gì hết. Em là thần tượng có nhiều fan, em phải biết rằng, cho dù có người sẽ thất vọng về em, nhưng đó chỉ là một bộ phận thôi. Chỉ cần em không thừa nhận, ắt sẽ có người tin tưởng em, ắt sẽ có người tiếp tục yêu mến em, một khi em nhận lỗi, hình tượng của em trong lòng họ liền sụp đổ, em sẽ không thể trở thành thần tượng trong lòng họ nữa. Biết không? Chỉ cần không trái với lợi ích công cộng hay pháp luật, em có nhìn thấy ngôi sao nào đi nhận lỗi không, đừng ở thời điểm này mà có suy nghĩ ngớ ngẩn đó.”

“Em nên làm gì bây giờ?” Vẫn xuôi chèo mát mái, cũng chưa từng biết, một tin tức tiêu cực sẽ mang đến thương tổn lớn như vậy.

Giới truyền thông theo đuổi vụ này không từ bỏ, thậm chí fan của cô cũng nhảy vào trang web chính thức yêu cầu Nghệ Văn Huyền cho họ một lời giải thích hợp lý để làm sáng tỏ tin tức này.

“Em đừng quá lo lắng, cũng không nghiêm trọng như trong tưởng tượng của em đâu.”

Nghệ Văn Huyền vẫn sợ: “Em sợ, em nhớ mẹ em.”

Đây là chuyện cô đã làm, nhưng mà, ảnh hưởng đến ai? Vì sao cô phải bị người khác phê phán, cô không trộm cắp thứ gì của ai, cũng không bắt nạt người ta, vì sao cô phải giải thích?

Dựa vào cái gì cô phải đưa ra lý do, dựa vào cái gì phải đưa ra lời giải thích với bộ dạng hèn mọn đó?

Lương Bích thấy cô như vậy thì thực sự tức giận: “Đừng nhắc đến mẹ em với chị, cô là người thế nào chị cũng không rõ lắm, nhưng nếu cô thấy em như vậy thì hẳn là sẽ còn tức giận hơn chị nhiều.”

“Không đâu.” Cô thấp giọng phản bác: “Mẹ em không mắng em, càng đừng nói đến chuyện đánh em, tuy rằng sẽ đen mặt với em.”

Lương Bích cầm nín: “Vậy em tiếp tục nhớ mẹ em đi!”

“Nhưng mà, em nên làm gì bây giờ? Em không biết.”

Lương Bích đỡ trán.

“Em làm gì bây giờ?”

“Làm gì?”

Lương Bích trực tiếp không để ý tới một Nghệ Văn Huyền như thế, làm gì bây giờ làm gì bây giờ, không có chuyện như vậy có phải tốt không, còn có người trong giới truyền thông nói Nghệ Văn Huyền là nghệ sĩ ít ỏi nổi tiếng mà không bị bôi đen, lời này của người dẫn chương trình đó nói ra không đến nửa ngày, chuyện “động xe” xuất hiện, người dẫn chương trình kia nên tự tặng cho mình một bạt tai mới phải.

Lương Bích mở mắt: “Người kia là Lục Tử Chiêu hả?”

Nghệ Văn Huyền gật đầu.

Lương Bích thở dài nhẹ nhõm một hơi, như vậy có vẻ tốt hơn rồi, nhưng từ khi nào lá gan của nha đầu này lại lớn như vậy?

Lương Bích bảo Nghê Vân Huyền gọi cho Lục Tử Chiêu một cuộc điện thoại trước, thử xem ý của Lục Tử Chiêu thế nào, nếu Lục Tử Chiêu âm thầm xuất lực, vậy chuyện này dễ xử lý hơn rồi.

Mà Lương Bích cũng tìm được căn nguyên của chuyện này, trước tiên bị một đơn vị truyền thông trong nước đưa tin sau đó mới được lan truyền trên mạng.

Sau khi nghĩ tốt đối sách, Lương Bích kéo Nghê Vân Huyền mở một cuộc họp báo.

Trong buổi họp báo, Lương Bích mạnh mẽ kiên định, đầu tiên là không đồng tình và phê phán đơn vị truyền thông đưa tin về chuyện của Nghê Vân Huyền, sau đó thái độ cương quyết bày tỏ rằng người đó nhất định không phải Nghê Vân Huyền, bởi vì theo như thời gian trong bài báo, cô và Nghê Vân Huyền đang tham sự buổi casting của bộ phim truyền hình nào đó, trọng điểm là Lương Bích còn nói nếu đơn vị truyền thông kia không giải thích rõ ràng thì sẽ kiện họ ra tòa.

Mấu chốt nhất chính là, Lương Bích còn tỏ vẻ nghi ngờ về những bức ảnh đó, bởi vì rõ ràng biển số xe bị mất, giống như có người cố ý làm ra hành vi đó để truyền thông chụp được vậy, sau đó đổ lên đầu Nghê Vân Huyền; giới truyền thông luôn nhạy cảm, đương nhiên sẽ hoài nghi đó là Nghê Vân Huyền.

Lương Bích nói bừa, nếu đơn vị truyền thông kia đưa tin tất cả đều là thật, có bản lĩnh thì công bố biển số xe đó ra, sau đó tìm được chủ nhân chiếc xe đó, mọi người sẽ gặp mặt đối chất.

Lương Bích phát ngôn một phen, làm công chúng cảm thấy hình như Nghê Vân Huyền thật sự bị ai đó hãm hại, còn đoán xem rốt cuộc là ai hãm hại Nghê Vân Huyền. Vì thế, trên mạng một danh sách tên dài được liệt kê ra, đều đoán là những người này muốn hại Nghê Vân Huyền, chung quy thì sự tồn tại của Nghê Vân Huyền làm tổn hại đến họ, mà trong đó, tên của Tôn Diễm đứng đầu tiên.

Nghê Vân Huyền cũng bị những nhà báo này truy hỏi, nhưng cô đều tỏ vẻ giống như lời Lương Bích nói, hiện tại cô mệt muốn chết, không muốn nói gì cả. Buổi họp báo kết thúc, Lương Bích và Nghê Vân Huyền đều thở dài một hơi.

“Thật sự có thể như vậy sao?” Nghê Vân Huyền vẫn còn lo lắng, giờ lại càng thêm lo lắng, nếu công chúng biết được chân tướng, kẻ lừa gạt như cô vĩnh viễn cũng không thể vực dậy được.

“Em quá xem nhẹ năng lực của Lục Tử Chiêu rồi, lúc đưa tin chắc đơn vị truyền thông kia nghĩ là sẽ kiếm được một món ketchup, cũng không để ý xem chiếc xe đó là của ai. Sau những phát ngôn của chị hôm nay, bọn họ nhất định muốn chinh chúng ta, sau đó sẽ càng được chú ý hơn. Nhưng khi họ phát hiện ra chiếc xe đó là của Lục Tử Chiêu, cũng sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ đâu. Đương nhiên, có thể bọn họ sẽ phơi bày mọi chuyện, mà kết quả là họ sẽ chết thật sự thảm. Tin chị đi, tuy rằng lợi ích rất quan trọng, nhưng so với mạng sống của bản thân mình, người bình thường chắc chắn sẽ chọn cái sau.”

Tàng đá trong lòng Nghê Vân Huyền rơi xuống, nhưng cô vẫn lo lắng.

Nỗi lo lắng đó vẫn theo cô đến tận ban đêm khi cô về nhà trọ, không bao lâu, bên cạnh có người nằm xuống. Cô hình như không lo lắng nữa, thậm chí còn rất chờ mong, Lục Tử Chiêu có chìa khóa nơi này của cô, đôi khi sẽ xuất quỷ nhập thần xuất hiện, sau đó lại rời đi.

Cô nghe thấy tiếng hô hấp đều đặn của anh, cảm thấy vững lòng không ít, ít nhất, anh còn chưa vứt bỏ cô.

Cô xoay người ôm lấy anh, giống như nắm lấy một cọng rom cứu mạng.

“Sợ?” Trong bóng đêm anh vuốt vuốt mặt cô.

“Ừ.”

“Em...”

“Sao?”

“Có nghĩ tới không, kì thật cái vòng luẩn quẩn này cũng không hợp với em. Một lần trượt chân, có lẽ vĩnh viễn cũng không đứng dậy được.”

Cô mạnh mẽ ngồi dậy: “Em nhất định phải ở trong cái vòng luẩn quẩn này.”

Ánh mắt anh mở to trong bóng đêm, cuối cùng anh thân nhiên đáp lại: “Vậy em không cần lo lắng nữa, ngày mai đơn vị truyền thông kia sẽ công khai giải thích về em, bày tỏ rằng người trong ảnh không phải là em.”

Cô thở một hơi, lại ôm chặt anh: “Anh thật tốt.”

Anh không dấu vết cười trào phúng, chỉ có lúc này mới tốt nhỉ, một khi mất đi tác dụng như vậy, đối với cô mà nói, anh cũng chẳng là cái gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiêu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Diễn Viên Giỏi Không Nên Bị Hủy Hoại

Nghê Vân Huyền lại trở lại đoàn phim, tâm tình của cô không tồi, một số diễn viên pha trò, còn sợ cô vì chuyện đó mà tâm tình bị ảnh hưởng, xem ra lo lắng của họ đều là thừa. Mà bản thân Nghê Vân Huyền cũng rất hiếu kỳ, từ bao giờ cô nói dối đã không cần đến bản nháp trước rồi: “Căn bản chưa từng làm chuyện như vậy, có gì phải lo lắng?”

Cô nói xong lời này, Tôn Diễm ở một bên liền liếc cô một cái đầy thâm ý.

Cái vòng luẩn quẩn này, vốn không có thật mà cũng chẳng có giả, đều tự dựa vào bản thân mình mà thôi.

Trạng thái của Nghê Vân Huyền không tồi, mấy cảnh đều quay vài lần là xong. Nhưng cảnh ở trong bệnh viện cùng Tôn Diễm lại mất không ít công sức, mà cảnh đó lại không thể thiếu được. Tôn Diễm diễn vai Giang Nhân Đình cố ý tính kế với Giang Nhân Ly, để Giang Nhân Ly tát mình một bạt tai, mà tất cả đều bị Mạc Tu Lăng vừa mới bước vào nhìn thấy.

Bạt tai này, là nhờ vào góc quay, nhưng Nghê Vân Huyền luôn không tìm thấy đúng góc.

Tôn Diễm cũng vô cùng buồn bực, nhỏ giọng mở miệng với cô: “Không phải cô cố ý chứ, muốn đánh thật hả?”

Nghê Vân Huyền liếc cô ta, không nói lời nào, thử vài lần, rốt cuộc quay xong cảnh này.

Khi cô nghỉ ngơi, biên kịch cũng ở bên cạnh, Nghê Vân Huyền liền tò mò mở miệng: “Vì sao Giang Nhân Đình giả chết trở về lại biết được năm thứ tiếng? Cô ta lợi hại như vậy sao?”

Biên kịch vừa nghe xong liền nở nụ cười: “Người bình thường đều không truy cứu những thứ này, chẳng lẽ còn muốn xem Giang Nhân Đình học tập thế nào hay sao?”

“Vì sao người bình thường lại không truy cứu? Chẳng lẽ không ai không đồng ý nói một thứ tiếng đã khó như vậy, huống chi là nhiều thứ tiếng, Giang Nhân Đình là thiên tài chắc?”

“Bởi vì, đây chỉ là phim mà thôi. Nói rằng Giang Nhân Đình biết năm thứ tiếng chẳng qua là cho thấy cô ta nhờ vào sự nỗ lực cố gắng của mình mà đạt được thành quả, chỉ là cho thấy sự ưu tú trong hiện tại của cô ta. Cô ta biết năm thứ tiếng hay mười thứ tiếng cũng giống nhau cả, chẳng qua là thể hiện hai chữ “ưu tú”, tận tâm theo đuổi sao học được không có ý nghĩa. Hơn nữa, lại phải nói, thực sự có người học được như vậy đấy. Nhưng phần lớn mọi người đều vì bản thân mình không làm được liền lập tức cảm thấy người khác cũng không làm được. Tự như hiện tại nhân vật chính phổ biến nhất gì gì đó, ai đó luôn phân bác người ta nhỏ như vậy chắc chắn không thể viết được như vậy, nguyên nhân là anh ta không viết được, vậy người khác nhất định cũng không viết được, điều này không phải là buồn cười sao? Hơn nữa, ai có thể nhớ kỹ toàn bộ tác phẩm của mình được, tôi viết nhiều kịch bản như thế, bây giờ cô bắt tôi nhớ lại thì có khi đến cái tên tôi còn có thể nói sai ý, thậm chí còn không nhớ được một nhân vật như thế đã từng xuất hiện, vậy thì có thể hoài nghi kịch bản đó không phải tôi viết hay sao?”

Nghê Vân Huyền gật gù đầu: “Hiểu rồi. Thật ra, tôi cảm thấy thành tích ngữ văn của ai đó mà không tốt thì cũng là chuyện bình thường thôi, bởi vì dù anh ta có viết văn hay đi chăng nữa thì lúc đi thi cũng có thể không được điểm cao. Khi tôi còn đi học, giáo viên luôn nhấn mạnh phải tích cực, không được tiêu cực, không được nhắc đến chuyện làm trái. Giống như vấn đề yêu hay không yêu, cô nhất định phải viết là yêu, bởi vì nếu cô viết không yêu, cô được 0 điểm. Chúng ta đều phải viết ra đáp án tiêu chuẩn đó.”

Biên kịch nở nụ cười: “Giới truyền thông nói cô ít khi nói chuyện là gạt người hả?”

“Không có, tôi không nói chuyện.” Cô thực sự không nói nữa, sau đó lại đi học lời thoại.

Kì thật, đúng, năm thứ tiếng hay mười thứ tiếng đều là một đạo lý. Cũng giống như một người bị tai nạn giao thông hay rơi từ trên đỉnh núi xuống, hoặc là gặp phải sóng thần và động đất, chẳng qua đều là để phát triển tình tiết bộ phim, để cho thấy nhân vật đó mất trí nhớ hoặc bị thương, thúc đẩy nội dung bộ phim phát triển. Lúc đó, tai nạn giao thông, ngã xuống vách núi hay sóng thần động đất đều giống nhau, đều là một cách thức để nhân vật bị thương, lựa chọn tác dụng giống nhau, dù sao nhân vật nhất định phải xảy ra chuyện.

Cảnh tiếp theo, Nghê Vân Huyền cảm thấy giống như một trò cười, Giang Nhân Đình giả chết, sau đó bà mẹ còn giả dối hơn cô ta ngày nào cũng ở đó khóc sụt sùi. Cô xem họ diễn, cảm thấy thật buồn cười, hẳn là phải tán dương ánh mắt của cha Giang Nhân Ly thật sự là “kì diệu”.

Chỉ là khi cô vừa mới nghĩ vậy, con người bắt đầu trầm trầm.

Ý cười của cô ngay lập tức cũng có vẻ mất đi độ ấm.

Cô lật kịch bản đến phần sau, ở bữa cơm sau cùng, Giang Nhân Ly diễn cao trào của câu chuyện, nói rõ vì sao đàn ông phải ngoại tình, vì sao phải phản bội, nói mẹ của cô không phải thua vì đóa hoa đại bên ngoài, chẳng qua là thua người đàn ông đó, bà yêu ông như thế, nhưng ông không yêu bà đến vậy.

Nghê Vân Huyền nhìn đoạn chữ này, một chỗ nào đó trong lòng cảm thấy xúc động sâu sắc.

Đều nói yêu một người, nhất định phải rất yêu rất yêu cô ấy, kể cả yêu khuyết điểm của cô ấy. Nói vậy cũng thật hơi quá, mọi người đều yêu ưu điểm, vì ưu điểm của một người mà mê muội. Con người không phải thánh, lại bắt một người đàn ông yêu một người phụ nữ còn phải yêu khuyết điểm của cô ấy, đây không phải là khôi hài sao? Nhưng nếu người đàn ông thật lòng yêu người phụ nữ ấy, thì cùng với yêu cô ấy là tiếp nhận khuyết điểm của cô ấy, khoan dung với cô ấy một chút, thậm chí còn giúp cô ấy bỏ khuyết điểm đó đi, đồng thời cũng không để cô ấy muốn làm gì thì làm, bởi vì yêu một người tuyệt đối không phải là chiều hư cô ấy. Nhưng, ít nhất sẽ lựa chọn bao dung, giúp cô ấy trở nên tốt hơn.

Mà phụ nữ cũng có thể lý giải một chút, không ý sủng mà kiêu, quan hệ vợ chồng đạt được sự cân bằng, có lẽ cuộc sống sẽ dễ chịu hơn.

Người tạo thành bi kịch, nhất định không phải chỉ là một người.

Nghê Vân Huyền thở dài. Xem những câu chuyện này quả thực chỉ nên nhìn mặt ngoài, thấy quá sâu đường như liền không biết phải làm sao.

Nhưng vẫn có tin tức tốt truyền đến, đơn vị truyền thông kia đã công khai giải thích về cô, nói chỉ là một tiểu biên tập chưa xác nhận đã viết bài, bày tỏ sự xin lỗi đối với việc tạo ra tin tức tiêu cực ảnh hưởng đến hình tượng của cô.

Sau khi Nghe Vân Huyền cầm tờ báo kia, cũng không cảm thấy quá hưng phấn, tất cả chẳng qua chỉ đơn giản là hai từ, lợi ích và địa vị.

Trong , ở bộ thứ năm, Chân Hoàn nghĩ Huyền Thanh đã chết, muốn trở về bên cạnh hoàng đế để báo thù cho chàng. Mẫu thân của Huyền Thanh có nói một đoạn, nhân sinh của bà sở dĩ như vậy chính là chỉ vì đạt được sự sủng ái của tiên hoàng, cũng chưa từng đi tranh giành thực quyền này, sau khi tiên hoàng qua đời, thực quyền rơi vào tay đương kim thái hậu, mà mẹ con bà cũng trở thành người bị quản chế khắp nơi.

Trong lòng Nghe Vân Huyền cảm thấy có phần lạnh, nếu cô nói xem xong cô thích nhất không phải Chân Hoàn mà là đương kim thái hậu thì người khác sẽ nghĩ cô thế nào nhỉ? Cô nhớ rất rõ, trong một đoạn ngắn có nhắc tới, cho dù sau nhiều năm như vậy, thái hậu vẫn gọi tên người đàn ông đó, dù là ở trong mộng cũng gọi tên người đàn ông đó; nhưng, cũng là bà tự tay giết chết người đàn ông đó, phải nhiều dũng khí đến thế nào mới có thể tự tay giết chết người đàn ông mình yêu; mà người phụ nữ này nhất định không giống người bình thường, nhất định sẽ phi phạm cả đời.

Là tình yêu quan trọng hơn hay lợi ích quan trọng hơn?

Kì thật cũng rất đơn giản.

Hơn phân nửa phụ nữ sẽ lựa chọn cái trước, mà phần lớn đàn ông sẽ lựa chọn cái sau.

Cô cười cười, bản thân mình quả thật quá nhầm lẫn cho nên mới nghĩ đến những thứ không có ích với mình thế này.

“Thoải mái như vậy?” Tôn Diễm cười ngọt ngào, ngồi vào bên cạnh cô.

“Dù sao con người cũng phải thoải mái một chút thì mới vực mình dậy được.” Cô cũng thần nhiên đáp lại.

Tôn Diễm nhìn tờ báo kia, lộ ra nụ cười châm chọc: “Chuyện như vậy cũng có thể dọn dẹp nhanh như thế, thật đúng là làm người ta phải bội phục thủ đoạn của cô.”

“Tôi? Không phải cô nói vận khí của tôi tốt lắm sao?”

“Quả là như vậy.” Tôn Diễm nâng mày nhìn tờ báo kia: “Nhưng chuyện này rốt cuộc có phải là thật hay không, hẳn là cô còn rõ hơn ai hết.”

“Tiểu sư muội, cô thế này là đang nghi ngờ lung tung đấy!” Nghe Vân Huyền rất lãnh đạm.

“Nghê Vân Huyền, không phải cô chính là một nghệ sĩ dựa vào người khác chứ không phải dựa vào diễn xuất của bản thân mình để được như bây giờ sao, so sánh cô với hàng ngàn hàng vạn ngôi sao khác, cô dựa vào cái gì mà đạt được địa vị như hôm nay?”

“Thật ra cô muốn nói, cô chính là một trong số hàng ngàn hàng vạn ngôi sao đó?”

Nghê Vân Huyền đứng lên, sau khi nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ phía bên kia, cô nhẹ nhàng giơ tay, đưa đến trước mặt Tôn Diễm: “Cô thật sự muốn chọc giận tôi, sau đó để tôi tặng cho cô một bạt tai, như vậy thì ngày mai cô có thể rình rang một phen. Nhưng tôi sẽ không đánh cô đâu.” Nghe Vân Huyền thu hồi tay: “Cô thực sự thích hợp với vai diễn Giang Nhân Đình này đấy.”

Tôn Diễm chỉ cười: “Người có kĩ năng diễn xuất có thực lực giống tôi, vai nào cũng có thể đảm nhiệm.”

Chỉ là Nghe Vân Huyền thật không ngờ, lúc trước cánh cô nhẹ nhàng giơ tay vẫn bị lợi dụng, nhà báo đó chụp một bên, vừa đứng nhìn ra là Nghe Vân Huyền đánh Tôn Diễm.

Nhất thời, khi tin tức về Nghe Vân Huyền trên mạng còn chưa đi, tin thứ hai rất nhanh đã tới.

bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, tin tức hai diễn viên nữ bất hòa bay đầy trời, minh họa bởi hình ảnh Nghe Vân Huyền đánh Tôn Diễm. Hai bên fan lại đại chiến trên mạng, đều mắng chửi thần tượng của đối phương.

Bản thân Nghe Vân Huyền cũng rất buồn bực, cô nghĩ đến trong có một tình tiết, Giang Nhân Ly biết Giang Nhân Đình định hãm hại mình nói cô làm cô

ta bị bóng, cho nên cô liền trực tiếp làm Giang Nhân Đình bị bóng, sau đó giải thích; nếu không thì cô không làm nhưng lại bị người khác đổ oan, cô sẽ tức nghẹn mất. Hiện tại Nghê Vân Huyền chính là nghĩ như vậy, sớm biết thì đã tát thật rồi, trong lòng còn thoải mái hơn.

Chuyện này cũng ảnh hưởng không tốt đến Nghê Vân Huyền, tuy rằng đoàn phim nói mọi người ở chung rất tốt, không có những chuyện như trên mạng.

Nhưng fan của Nghê Vân Huyền đều rất ngoan cố, lần nữa bảo vệ thần tượng của mình, thậm chí còn chỉ ra rằng hình ảnh kia là trong lúc quay phim, bởi vì quả thật trong bộ phim này có một cảnh Giang Nhân Ly tát Giang Nhân Đình, không biết là ai ghen tị với Nghê Vân Huyền như vậy, nhất định phải hãm hại cô. Vì thế fan của Nghê Vân Huyền lập một đội phản kích, chuyên đối phó với những người bôi nhọ Nghê Vân Huyền, một khi trên diễn đàn có người như vậy xuất hiện liền lập tức bao vây san bằng bài post.

Nhưng bởi vì những tin tức này, sự chú ý dành cho ngày càng tăng.

Nghê Vân Huyền có vẻ rất bất đắc dĩ, mà đối với việc này Lương Bích không quá để ý, chỉ nói với cô coi như đây là một bài học đi.

Nhưng sau khi quay xong các cảnh phim hôm đó, Lương Bích lấy các bức hình chụp Tôn Diễm lúc trước ra: “Cũng đến lúc chúng ta nên ra tay rồi, nếu những bức hình này được ra ngoài ánh sáng, con đường diễn viên của Tôn Diễm cũng không xa được nữa.”

“Rất nghiêm trọng?” Nghê Vân Huyền nhìn những bức hình này, nhíu mày.

“Con đường của cô ta vốn là thanh thuần, những hành vi trong những bức hình này cũng đủ phán cô ta từ hình rồi. Hơn nữa, tiếp tục như vậy, Tôn Diễm quả thật là sự uy hiếp lớn nhất với em”

Nghê Vân Huyền nhìn những bức hình này, đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, theo góc độ nào đó mà nói, thật ra cô và Tôn Diễm là cùng một loại người.

Hủy hoại Tôn Diễm, đối với cô có chỗ nào tốt, sẽ không xuất hiện Tôn Diễm tiếp theo hay sao?

Nghê Vân Huyền lắc đầu: “Bỏ đi!”

Lương Bích có phần kinh ngạc: “Em xác định? Đây là một cơ hội rất tốt, nếu tung những bức hình này ra, giới truyền thông đưa tin sẽ có khuynh hướng thiên vị em, theo bản năng cảm thấy Tôn Diễm là một người khá có tâm cơ.”

Nghê Vân Huyền lắc đầu: “Chị còn nhớ lời chị nói với em chứ!”

“Nói gì?”

“Chị nói với em, Tôn Diễm trời sinh làm diễn viên. Diễn viên như vậy, không nên bị hủy hoại.”

Lương Bích nhìn cô cầm một chiếc bật lửa, đốt toàn bộ những bức hình này đi.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Diễm Báo Không May

Nghê Vân Huyền có mấy cảnh diễn phải đến vùng nông thôn ở ngoại ô quay, phong cảnh nơi này rất đẹp, cho dù thời tiết còn chưa hoàn toàn ấm trở lại, nhưng nơi này có vẻ vô cùng dễ chịu.

Sau khi kết hôn Giang Nhân Ly và Mạc Tu Lăng đến đây trải qua cái gọi là tuần trăng mật, cho nên cô nán lại chỗ này hai đến ba ngày, tiện thể cũng quay luôn phân cảnh Giang Nhân Ly một mình đến đây ở đoạn sau.

Trong vườn không ít cây cam vàng đã ra quả, thoạt nhìn hết sức mê người.

Nghê Vân Huyền gọi điện cho Lục Tử Chiếu, khen nơi này như thiên đường trên mặt đất, kết quả là đưa Lục Tử Chiếu đến đây, cô có vẻ hối hận.

Lục Tử Chiếu có hải lòng với nơi này hay không thì không rõ lắm, nhưng anh có vẻ vô cùng vừa ý với bầu không khí nơi này.

Nghê Vân Huyền theo Lục Tử Chiếu tiến vào vườn trái cây, dường như anh có vài phần cảm thấy mới lạ: “Mùa này sao còn có nhiều quả như vậy?”

Cô có vẻ có chút kiêu ngạo: “Người như anh đương nhiên là không hiểu rồi, mùa này có hai loại quả là cam máu và cam Valencia (*), kì thật cam máu đã có thể ăn được rồi, nhưng tiếp tục ở trên cây sẽ làm nó tiếp tục đỏ máu, ăn lại càng ngon.”

“Đỏ máu?”

Nghê Vân Huyền thuận tay hái một quả cam máu xuống, sau đó dùng móng tay bóc vỏ ra ngay trước mặt anh. Vỏ cam máu rất mỏng, lại không nổi liền. Cho nên khi cô bóc ra thì nên gọi là rất ghê, xấu cũng không cần nói, máu chót là nhìn rất buồn nôn.

Nhưng bản thân cô thật ra không ghét bỏ, cô chỉ vào thứ nước màu đỏ trong thịt quả: “Chính là thứ này, cam máu chín thì màu đỏ này càng nhiều, liền gọi là đồ máu.”

Cô đưa một nửa cho anh, theo bản năng anh lui về sau hai bước, tựa như thứ trong tay cô là thuốc độc vậy.

Không sao, mình cô ăn, nhưng hơi lạnh, nuốt vào trong cổ họng có chút khó chịu.

Lục Tử Chiêu xem xét cả nửa ngày: “Cam máu này với cam Valencia nhìn không khác nhau lắm, phân biệt thế nào?”

Hiện tại Nghê Vân Huyền đặc biệt có cảm giác đạt được thành tựu, mang điệu bộ của một chuyên gia, nhìn Lục Tử Chiêu còn không phải đang thỉnh giáo cô hay sao: “Anh nhìn đây này.”

Lục Tử Chiêu thật đúng là nhìn vào quả cam cô cầm trên tay, cũng không phát hiện ra có gì đặc biệt.

Cô có loại xúc động ghét bỏ anh ngốc nghếch: “Chính là điểm dưới cùng này, anh nhìn xem, nó hơi lõm xuống dưới. Loại này chính là cam máu.”

Lục Tử Chiêu cẩn thận nhìn, thật sự là như vậy.

Tiếp theo cô phát biểu kết luận sau nhiều năm “nghiên cứu” của mình: “Anh xem, hễ là cam Valencia thì tương đối đồng đều, thoát nhìn khá bình thường. Mà cam máu thì có khuynh hướng tăng về chiều ngang, không tăng về chiều dọc, béo lên không cao lên.”

Cô nói xong lời này, đột nhiên cảm thấy được, mình nói vậy sao thật giống như đang nói hiện tại những người trưởng thành chiều dọc không tăng bề ngang lại phát triển, nhưng quả thật là như vậy.

Lục Tử Chiêu chống một tay vào một thân cây, trên thân cây có chút thứ gì đó màu xanh, anh không dám dựa cả người mình vào: “Em thật đúng là có hiểu biết.”

“Vậy là, rất hâm mộ hả?”

Anh lắc đầu: “Bởi vì người như em quá nhiều, cho nên mới có thể phục vụ những người như anh. Nhanh đi, chọn cho anh quả to nhất, anh muốn ăn quả to nhất.”

Cô giậm chân một cái: “Hái quả to nhất không cần kỹ thuật gì cả, có mắt thì đều có thể nhìn thấy được.”

Anh gật đầu: “Cho nên, ngay cả chút tác dụng đó của em cũng mất rồi.”

Tức chết cô mất.

Có điều, cô vẫn có bản lĩnh khác, cô trèo lên cây, hái quả to nhất ở trên ngọn, mấy quả ở dưới đều có vẻ quá nhỏ, cô khinh thường liếc anh một cái: “Hiện tại có phải cảm thấy vô cùng xấu hổ hay không, bắt một cô gái trèo cây, còn mình thì đứng trơ trơ ở đó.”

“Thật ra, anh vô cùng hưởng thụ.” Anh đứng ở dưới ung dung nhìn cô.

Cô lắc cây thật mạnh, kết quả là quả trên cây còn chưa kịp rơi trúng người anh, bản thân cô đã bị đập trúng.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi dùng một tay bám chắc lấy thân cây, một tay xoa xoa đầu mình, thật đau.

Mà Lục Tử Chiêu thì đứng ở đó nhẹ nhàng phun ra hai chữ “vô dụng”.

“Anh hữu dụng thì anh đi lên đi.”

Cô nhảy từ trên cây xuống, quét mắt liếc anh một cái, xem anh hữu dụng như thế nào.

Lục Tử Chiêu hai bước leo lên, cô mở miệng: “Anh chú ý một chút, tuy rằng thân cây không cùng một giống loài với anh, nhưng nó cũng có sinh mệnh, cũng có hô hấp, cũng có tế bào, cũng có thần kinh, anh giẫm lên nó nó cũng sẽ có cảm giác.”

“Nghê Vân Huyền, cái cây này vừa mới bị em lắc rất mạnh đấy.”

Lục Tử Chiêu hái được một quả coi như khá lớn rồi ném vào trong tay cô, cô phẫn hận liếc anh: “Anh làm cái cây này phải ném trái nổi đau mất người thân rồi.”

Lục Tử Chiêu trượt chân xuống cành cây phía dưới, rất nhanh chóng anh bám vào một cành cây khác: “Nói chuyện với em thật nguy hiểm”

Sau đó, khi Lục Tử Chiêu từ trên cây xuống, Nghê Vân Huyền không ngừng lắc đầu, ánh mắt dán vào quả cam máu thật to trong tay kia: “Một quả cam máu này chính là kiệt tác của người hữu dụng, thật sự là quả tuyệt vời, quả giỏi, em phải học tập anh mới được.”

Lục Tử Chiêu nhanh chóng đen mặt.

Nghê Vân Huyền còn kéo Lục Tử Chiêu đi trải nghiệm thế nào là bắt ốc, kết quả, cô sờ vào dòng nước lạnh thấu xương kia, liền trực tiếp từ bỏ.

“Tác giả tiểu thuyết này chắc chắn là chưa tự mình đi bắt ốc rồi, nhiều nhất là đã từng nhìn thôi, nước lạnh băng như thế, ai sẽ có hứng thú chứ.” Cô tìm một tảng đá sạch sẽ rồi ngồi xuống.

“Em không có hứng thú liền kết luận người khác cũng không có hứng thú?” Anh có phần không thể tưởng tượng được.

Cô cũng không nói, chỉ nhìn trời nhìn đất.

Kì thật cái gọi là con suối nhỏ thật đúng là không phải nhỏ bình thường, phía trên cũng chỉ cần dùng hai tảng đá hơi lớn một chút làm thành đường, nếu tao nhả một chút, có thể gọi là “cây cầu nhỏ”.

Thứ tâm trạng này thay đổi thì cái tên liền có.

“Buổi chiều quay phim, em phải xuống nước.” Cô có vẻ buồn bực.

“Đổi với em rất khó sao?”

“Không khó.”

“VẬY em lo lắng cái gì?”

“Sẽ rất buồn, sẽ cảm thấy rất lạnh.”

“Đứng lâu thì sẽ không cảm thấy vậy nữa.”

“Đừng nói chuyện không mủi lòng à.” Cô bĩu môi: “Anh bận như vậy, sao còn đến đây?”

“Là rất bận, nhưng mà...”, anh nhíu mày, “mấy ngày nữa phải đi công tác.”

“Rất lâu?”

“Ít nhất cũng phải một tháng!”

“Thế hả!” Thật tốt...

“Em rất vui?”

“Sao có thể chứ! Em rất đau lòng đấy.”

“VẬY khóc thử xem nào.”

“Toàn bộ nước mắt của em đều chảy vào trong lòng em rồi.”

Lục Tử Chiêu cũng không ở đây lâu, ngay cả cơm trưa cũng không ăn liền vội vã trở về.

Cô nhìn xe của anh rời đi, mắt đột nhiên nháy nháy, theo bản năng có chút lo lắng cho anh.

Nhưng cô quên mất, mắt nháy, e rằng là điềm báo không may xảy ra với mình.

(*) Cam máu (tiếng Anh: Blood Orange, tiếng Trung: 血橙) là giống cam ngọt phổ biến, thuộc họ Citrus sinensis (đột biến giống), thường được gọi là cam đỏ. Trong cam máu chứa phần thịt quả và nước có màu sắc đỏ sẫm như máu, cam máu nhỏ hơn cam bình thường, vỏ thường có vết lõm nhỏ, nhưng cũng có thể trơn nhẵn. Ba giống cam máu phổ biến nhất là: Tarocco, Sanguinello và Moro. Một số giống cây trồng khác là Maltese, Khanpur, Washington Sanguine, Ruby Blood, Red Valencia, Burris blood, Vaccaro blood orange, Entre Fina blood orange,... cũng được trồng rất nhiều. Cam máu xuất hiện lần đầu tiên vào năm 1850 ở châu Âu, cam tươi có màu đỏ hoặc màu cam, có đường sọc màu đỏ sáng, đồng thời có vị ngọt và nhiều nước, có mùi hương thơm ngát, một số loại có hình bầu dục, phần lớn cam máu đều không có hạt, chủ yếu được gieo trồng ở Tây Ban Nha, Italy và Bắc Mỹ. Cam máu ở Trung Quốc chủ yếu được phân bố ở huyện Tứ Trung (tỉnh Tứ Xuyên) (huyện Tứ Trung tỉnh Tứ Xuyên được xưng là “quê hương của cam máu Tarocco Trung Quốc”), Cẩm Nam (tức phía nam tỉnh Giang Tây), huyện Tân Ninh (tỉnh Hồ Nam), quận Trường Thọ và quận Bắc Bội của thành phố Trùng Khánh cũng trồng cam máu. Cam máu vừa giúp tuần hoàn máu vừa là thực phẩm bổ máu giúp cải thiện tình trạng thiếu máu, ngoài ra còn có thể cải thiện màu da, thúc đẩy quá trình tái tạo tế bào. Màu sắc của cam máu bắt nguồn từ chất anthocyanins làm cho múi quả có màu đỏ. Cam vàng bình thường có chứa sắc tố carotenoid tạo nên sắc cam của chúng, còn ở cam máu, ngoài chất này nó còn được bổ sung thêm chất anthocyanins, chủ yếu là cyanidin-3-glucoside. Hợp chất có màu đỏ tươi này phổ biến trong nhiều loại trái cây như táo, nho, xuân đào và mâm xôi. Các nhà khoa học hiện nay còn nghiên cứu được rằng tất cả các loại cam máu đều có gen cơ bản để sản sinh ra chất anthocyanins, nhưng những gen này chỉ hoạt động trong cam máu.

Cam Valencia (tiếng Anh: Valencia Orange – Summer Orange, tiếng Trung: 夏橙) là một loại cam ngọt có vỏ ngoài mỏng và đẹp, để được lâu; còn bên trong quả cam có tỉ lệ sơ thấp, nhiều nước, ít hạt, mùi thơm ngọt. Hơn nữa cam có khả năng thích nghi rộng, khả năng chịu hạn cao. Ngoài ra, cam Valencia có đặc điểm chín muộn và có thể thu hoạch trong thời gian dài vì cây cho phép lưu giữ trái từ năm này sang năm khác mà cây không bị ảnh hưởng tới sự phát triển bình thường. Cây cam Valencia nguyên thủy được khám phá tại Valencia (Tây Ban Nha). Đó là lý do loại cam này có tên là Valencia. Nó nhập cư vào Mỹ vào thế kỷ 19. Nhiều người tin rằng cam Valencia là hậu duệ của một giống cam ngọt khác có nguồn gốc từ khu vực khí hậu cận nhiệt đới Trung Quốc, đó là lý do cam Valencia có khả năng thích nghi với những vùng khí hậu cận nhiệt đới và cũng có thể thích nghi cả với vùng khí hậu ven biển như vùng California hay vùng khí hậu nhiệt đới như vùng Florida. Hiện nay cam Valencia được trồng phổ biến tại tất cả các khu vực trên thế giới. Có thể kể đến các quốc gia tiêu biểu như Mỹ, Mexico, Cuba, Brazil, Trung Quốc...

(Nguồn: Baidu, Wiki, <http://monaco.vn/baiviet/chitiet.xhtml?id=36> và nhiều nguồn khác)

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Đây Là Diêm Tâm Hàm Sao? Thật Giống Nghê Vân Huyền

Công việc quay dần bước vào những phân đoạn cuối cùng, ở phim trường ngoại trừ đọc đúng lời thoại lúc quay phim thì Nghê Vân Huyền và Tôn Diêm không có trao đổi gì. Mà trong lúc này, Lương Bích vẫn ở cùng Nghê Vân Huyền, xem Tôn Diêm diễn xuất, tiếp tục như vậy, có lẽ nhân khí của Tôn Diêm không cao như Nghê Vân Huyền, nhưng vị trí của Tôn Diêm trong giới diễn xuất nhất định sẽ mạnh hơn Nghê Vân Huyền, Tôn Diêm thật sự là trời sinh làm diễn viên, những phân diễn của cô ta hầu như đều một lần là được, đánh giá của các nghệ sĩ từng hợp tác với cô ta cũng không tồi, biết cách đối nhân xử thế, lại hiểu chuyện, hơn nữa diễn xuất cũng khá, diện mạo cũng được 85 điểm, diễn viên như vậy quả thực có thể xưng là hoàn mỹ rồi.

Lương Bích lắc đầu, Nghê Vân Huyền muốn dùng bộ phim này để làm cho sự thanh thuận của Tôn Diêm mất đi giá trị, nhưng ngược lại có lẽ sẽ giúp Tôn Diêm đạt được thành tựu. Rất rõ ràng, vai diễn Giang Nhân Đình này càng có thể cho thấy được khả năng diễn xuất của diễn viên, nếu diễn không tốt, nhân vật phản diện này sẽ làm người ta ghét, nếu diễn tốt, còn có thể làm một số khán giả có hảo cảm, ví dụ như dần dần sẽ suy nghĩ từ góc độ của Giang Nhân Đình xem tại sao cô ta lại làm vậy, là hoàn cảnh tạo thành cô ta như thế, cô ta cũng từng là một người thiện lương tốt đẹp, nhưng chỗ nào cũng thua kém Giang Nhân Ly, không người bình thường nào dưới tình huống như vậy còn duy trì một phần đơn thuần kia.

Mà Tôn Diêm thật sự làm được rồi, cô ta diễn vai nhân vật phản diện này dường như cũng làm người ta không quá nhẫn tâm trách cứ. Mỗi lần Tôn Diêm diễn vai Giang Nhân Đình dùng ánh mắt thâm tình nhìn Mạc Tu Lăng, dường như cũng có thể đủ để lý giải những chuyện điên cuồng của cô ta, vai diễn tạo nên diễn viên, diễn viên cũng tạo thành vai diễn.

Mà Nghê Vân Huyền thì có vẻ vẫn giậm chân tại chỗ, Lương Bích lắc đầu, có phải nên bảo cô nên tham gia khóa học nào đó không nhỉ, nếu cứ tiếp tục như vậy, địa vị trong giới giải trí cũng sẽ giậm chân tại chỗ.

chính thức đóng máy, đoàn phim cũng đi ăn một bữa, sau đó là đến công tác hậu kì.

Nghê Vân Huyền vẫn mang bộ dạng già yếu đó, mỗi lần quay xong bộ phim nào đó sẽ lựa chọn để bản thân nghỉ ngơi một chút.

Nhưng ngày hôm sau, trên mạng lại xuất hiện vài bức ảnh, lượt chuyển phát của những bức ảnh này cực kì cao.

Lương Bích nhanh chóng gọi điện cho Nghê Vân Huyền, bảo cô xem những bức ảnh đó.

Nội dung những bức ảnh này rất đơn giản, là cảnh Nghê Vân Huyền và Lục Tử Chiếu ở vườn trái cây, có bức ảnh cô ở trên cây còn Lục Tử Chiếu đứng ở dưới cười với cô, có bức ảnh hai người sóng vai bước bên nhau, cũng có bức ảnh hai người cùng nhau ngồi trên tảng đá, tất cả những bức ảnh này đều rất rõ, hơn nữa đều chụp chính diện, làm người trong ảnh không thể phủ nhận được.

Nghê Vân Huyền xem qua những bức ảnh này, tại sao có thể như vậy? Là ai chụp?

Mà Lương Bích lại gọi điện đến mắng cô vài câu, luôn không biết làm việc cẩn thận, lúc nào cũng giống như một đứa trẻ.

Nếu là tin tức giữa Nghê Vân Huyền và người khác thì cũng không có gì, nhưng một khi đối tượng là Lục Tử Chiếu, người bình thường đều sẽ đặt thân phận nhà đầu tư và diễn viên ở cạnh nhau rồi suy nghĩ xa xôi, vậy thì không còn là tin tức nữa, sẽ biến thành scandal.

Ai sẽ thích một ngôi sao nữ dựa vào quy tắc ngầm mà đi lên?

Hiện tại mọi người đều thích xem những câu chuyện “truyền thuyết”, nhất là cái kiểu câu chuyện “truyền thuyết” tự mình cố gắng mà đạt được thành công, như vậy mới mang tính khích lệ, mà những chuyện như thế này của các ngôi sao nữ chỉ có thể tạo nên ảnh hưởng tiêu cực cho xã hội, thậm chí còn bị người khác phản đối.

Nhưng may mắn, những dòng bình luận vẫn chưa phải là mắng chửi như ong vỡ tổ, chỉ là bày tỏ rằng trong những bức ảnh này hai người rất xứng đôi,

nếu nói đến chuyện yêu đương thì có vẻ cũng không tồi.

Nhưng một vài fan của Nghệ Vân Huyền cũng không bình tĩnh được, mỗi ngày ở đó đều đoán xem chân tướng là gì, rốt cuộc Nghệ Vân Huyền và Lục Tử Chiêu là quan hệ gì.

Mấy ngày nay điện thoại của Nghệ Vân Huyền bị gọi đến rất nhiều, đều muốn phỏng vấn cô, cô trực tiếp tắt điện thoại.

Nghệ Vân Huyền nằm trên giường, vì sao cô lại có một loại dự cảm không tốt vậy?

Nỗi bất an mơ hồ tập kích trong đầu cô.

Mà Lương Bích cũng dặn cô không được nói lung tung, tốt nhất đừng gặp giới truyền thông, cũng đừng ra khỏi cửa.

Cô nhốt mình trong phòng, đầu hơi đau. Nghệ Vân Huyền mở ngăn kéo nhỏ trên đầu giường ra, mấy lọ thuốc cảm cô mua được để ở bên trong, nhưng cô không tìm thấy. Cô mở ngăn kéo thứ hai ra, cũng không có, nhưng có một gói băng vệ sinh còn nguyên.

Cô cầm gói băng vệ sinh lên, có chút không thoải mái nhàu mày.

Đây là thứ cô mua từ tháng trước nữa, cô luôn mua số lượng sử dụng cho tháng tiếp theo từ tháng trước, tháng trước cô không mua, mà thứ mua từ tháng trước nữa vẫn còn để ở đây.

Cô sờ sờ bụng mình, không chuẩn như vậy chứ!

Lần cuối cùng của hai người là vào đêm giao thừa khi trở về nhà trọ của cô, sau khi ra ngoài dạo chơi về, làm xong liền ngủ, cũng không nhớ tới chuyện kia. Trước kia ở biệt thự của anh, anh sẽ luôn nhắc nhở cô uống thuốc, cho nên cô cũng không dưỡng thành thói quen. Lần đó ở trên xe của anh cũng không sử dụng biện pháp tránh thai, nhưng cô cũng không có vấn đề gì, cũng liền không chú ý đến.

Cô cầm lấy chiếc di động dùng vào việc riêng của mình, tìm số của Lục Tử Chiêu, nhưng dừng lại ở nút gọi.

Cô nên nói gì với anh, nói “Lục Tử Chiêu, có thể em mang thai rồi, hình như em mang thai rồi”, sau đó thì sao, hy vọng anh cho mình câu trả lời thế nào.

Cô bỏ điện thoại xuống. Cô ngồi vào trước máy tính, mẹ từng nói, làm diễn viên là tốt nhất, diễn lại đều là câu chuyện của người khác, diễn lại là người khác, cho nên bản thân mình sẽ không khổ sở, bản thân mình sẽ không thất vọng, bởi vì rồi rấm hay đau khổ đều là của người khác. Mẹ nói làm diễn viên là tốt nhất.

Diễn lại câu chuyện của người khác, bản thân mình sẽ không khổ sở sao?

Cô không biết.

Cô tiếp tục xem trang mạng này, nhìn thấy một bài đăng trên một diễn đàn nào đó đang đoán xem rốt cuộc cô và Lục Tử Chiêu có phải đang diễn trò hay không. Cô nhấp vào, người này bày tỏ quan điểm của mình, mà chuyện quá khứ của Lục Tử Chiêu cũng bị đào bới ra, chẳng hạn như người vợ kia của Lục Tử Chiêu.

Sau đó một vài người tổng kết rằng hiện tại những đại minh tinh này muốn vào nhà giàu có cũng rất khó khăn, vài người đã sinh vài đứa con lại vẫn không kiếm được cái vé để vào nhà giàu, cho nên, rất nhiều người cũng không xem trọng họ, phụ nữ muốn gả cho Lục Tử Chiêu xếp hàng cũng có thể dài đến Trường Giang. Nghệ Vân Huyền cô dựa vào cái gì mà vào được cửa nhà giàu?

Mà một vài fan của Nghệ Vân Huyền cũng ở đây than thở, hy vọng Nghệ Vân Huyền và Lục Tử Chiêu thật ra không có gì cả, bởi vì kiểu công tử con nhà giàu này không dễ dây vào.

Cô nhìn những dòng chữ rõ ràng không có âm thanh này, lại giống như đang nói chuyện cùng cô, đúng vậy, nước nhà giàu rất sâu.

Cô cười cười.

Cô chuẩn bị nhấp vào dấu X ở góc trên cùng bên phải, lại đưa chuột kéo thanh cuộn xuống phía dưới một chút.

Không biết là ai đăng bức ảnh chụp từ vài năm trước lên, cũng nói rằng đó là bức ảnh chụp Lục Tử Chiêu và vợ là Điền Tâm Hàm.

Sau đó phía dưới bài đăng tất cả mọi người đều cảm thán, đây là Điền Tâm Hàm sao? Thật giống Nghệ Vân Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiêu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Không Có Ai Để Dựa Vào

Mà trên mạng, đợt ảnh thứ ba của Nghệ Vân Huyền lại được công bố.

Lần này là ảnh chụp Nghệ Vân Huyền và Lục Tử Chiêu cùng tiến vào biệt thự, hai người rất thân mật, nhìn vào bức ảnh dường như có thể liên tưởng được họ vào biệt thự để làm gì. Mà người đăng ảnh còn tận tâm viết thời gian ở mỗi bức ảnh, tỏ ý rằng sau khi Nghệ Vân Huyền cùng Lục Tử Chiêu tiến vào biệt thự thì ngày hôm đó sẽ không đi ra, có thể xem như là sống chung rồi.

Những bức ảnh như vậy giống như được đăng nhiều kì, tạo nên sự nhiệt tình của cư dân mạng, đều đoán xem đợt ảnh tiếp theo sẽ xuất hiện vào lúc nào.

Nghệ Vân Huyền nhìn thấy những bức ảnh này, đột nhiên trong lòng có loại cảm giác bị tính kế, những bức ảnh này xuất hiện tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, tựa như đã được người khác tỉ mỉ tính kế vậy.

Lương Bích gọi điện cho cô, hiện tại cô trốn tránh cũng không được, mức độ quan tâm đến việc này của cư dân mạng vô cùng cao, mà fan của cô trên trang web chính thức và các diễn đàn đều gửi tin nhắn muốn Nghệ Vân Huyền cho họ một câu trả lời rõ ràng, cô và Lục Tử Chiêu rốt cuộc là quan hệ gì, nếu là quan hệ yêu đương, họ vẫn sẽ ở bên cô.

Cô ngồi chôn chân trên ghế, lúc này, không thể không gọi cho Lục Tử Chiêu.

Nhưng truyền đến là giọng nói không có độ ấm “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”, cô thử gọi lại vài lần, lại vẫn là âm thanh đó, giống như đang tuần hoàn truyền tin.

Lục Tử Chiêu không ở bên cạnh, dường như mọi thứ của cô thực sự không còn bình thường.

Còn chưa tới mức tồi tệ nhất? Phải không?

Buổi chiều, Lương Bích đưa cô đi tham gia một chương trình, ở đây các fan đều hô to tên cô, mà tất cả máy quay cũng tập trung vào cô. Những nhà báo này tận dụng mọi thời cơ muốn nhận được từ cô chút thông tin gì đó có giá trị.

“Cô Nghệ, xin hỏi đối với những bức ảnh thân mật giữa cô và Lục tổng ở trên mạng cô có ý kiến gì?”

“Cô Nghệ, rốt cuộc cô và Lục tổng có quan hệ gì?”

“Có tin đồn rằng cô và Lục tổng sống chung, chuyện này là thật hay giả?”

“Có cư dân mạng đào ra hồ sơ của cô, tất cả những bộ phim truyền hình hay phim điện ảnh mà cô đóng đều là Lục tổng đầu tư, xin hỏi cô dùng phương pháp gì khiến Lục tổng luôn không quan tâm đến giới giải trí đầu tư vậy?”

...

Cô coi như không nghe thấy những câu hỏi đó: “Xin lỗi, tôi không muốn chia sẻ chuyện riêng tư với người khác.”

Dù cô muốn bỏ qua những vấn đề này, nhưng những nhà báo đó vẫn muốn từ miệng cô nhận được chút gì đó, bất luận cô đi đâu cũng đi theo.

Cô quay chương trình đó trong khoảng ba giờ, lúc đi ra, vậy mà tất cả nhà báo chưa ai rời đi đều chờ cô.

Cô có vẻ có chút tức giận, mà một vài fan của cô thấy cô bị vây giữa những nhà báo này, tất cả đều chạy tới bảo vệ cô rời đi, cũng nói với cô: “Chúng em sẽ không rời bỏ chị.”

Trong lòng cô hơi xúc động, được Lương Bích kéo đi thì vẫn là nhanh rời khỏi đó.

Ngồi trên xe, cô mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Hiện tại em nên làm gì?” Cô cầm lấy tay Lương Bích: “Em không biết nữa.”

“Gọi điện nói cho Lục Tử Chiêu chưa?”

Cô gật đầu: “Anh ấy vẫn tắt máy, em không liên lạc được.”

Đây mới là chỗ khó nhất, không biết thái độ của Lục Tử Chiêu như thế nào.

Những tin tức này về Nghệ Vân Huyền, thật ra cũng không khó, mấu chốt là xem Lục Tử Chiêu nghĩ thế nào, nếu anh bằng lòng, cho dù là mượn đến thanh danh của anh cũng có thể giúp cô vượt qua cửa này, nhưng mà anh không ở đây, thế này làm cô có vẻ vô cùng bị động.

“Vậy cứ gọi điện tiếp, liên lạc được với anh ta thì mới thôi.”

Lương Bích không dám mạo hiểm, trong công ty từng có một nghệ sĩ gặp chuyện giống thế này, lúc đó nghệ sĩ này ý mình trẻ tuổi xinh đẹp trực tiếp nhắn

mạnh trước giới truyền thông mình là bạn gái của người đàn ông kia. Sau đó người đàn ông ấy lại trực tiếp tuyên bố trước mặt mọi người mình không có quan hệ gì với nghệ sĩ đó, sau khi tự tặng cho mình một bạt tai nghệ sĩ đó còn bị người đàn ông kia trực tiếp phong sát, không lên được trong giới giải trí, cuối cùng mai danh ẩn tích.

Một người đàn ông có tiền có thể đều dám làm như vậy, huống chi là Lục Từ Chiêu, nếu anh ta không vui, vậy Nghệ Vân Huyền cũng liền bị hủy hoại.

Hơn nữa, có tin tức là Lục Từ Chiêu đã tiến vào Tinh Nhạc, tin tức này đã được chứng thực rồi, cho nên Lục Từ Chiêu cũng được coi như một nửa ông chủ của Tinh Nhạc.

Nghệ Vân Huyền cầm di động, gọi điện cho Lục Từ Chiêu trước mặt Lương Bích, vẫn tắt máy.

Lương Bích lắc đầu: “Lại chờ vậy, dù sao cũng phải xác định thái độ của Lục Từ Chiêu đã.”

Cô gắt đầu, tay lại nắm chặt di động, đến lúc nào, cô mới có thể thích làm cái gì thì làm cái đó, không cần phải xem người khác tính thế nào, không cần dựa vào Lục Từ Chiêu, không cần mỗi ngày đều nghĩ đến việc gọi điện được cho anh, đến lúc nào mới có thể như vậy?

Lương Bích bảo cô trở về nghỉ ngơi, cũng đừng nghĩ nhiều, có lẽ là bản thân mình nghĩ nhiều rồi.

Thật ra, chuyện thế này cũng không tính là rất khó, chỉ cần xuất hiện chuyện còn lớn hơn đòi đi sự chú ý của công chúng, vậy là xong.

Nhưng, chuyện này dường như vẫn chưa dừng lại.

Ngày hôm sau, trên mạng lại xuất hiện một bức ảnh, lần này chỉ có một bức ảnh, lại vẫn đủ lực sát thương.

Trong bức ảnh là Lục Từ Chiêu và Nghệ Vân Huyền ra khỏi tập đoàn Viễn Xuyên, Lục Từ Chiêu mặc bộ vest màu đen, mà Nghệ Vân Huyền mặc một chiếc áo ngoài màu vàng nhạt, trên cổ quần khăn có hoa văn.

Một bức ảnh vô cùng đơn giản như thế, lại bị cư dân mạng lôi ra so sánh với nhân vật chính trong vụ “động xe” kia, vừa đúng là quần áo giống nhau.

Mà cũng có người thường xuyên đi xe gần tập đoàn Viễn Xuyên xem xét, quả thật là chụp ở đó.

Như vậy tựa hồ có thể đưa ra kết luận, Nghệ Vân Huyền và Lục Từ Chiêu chính là nhân vật chính trong vụ “động xe”. Nhưng lúc trước Nghệ Vân Huyền đã phủ nhận mình không liên quan đến chuyện đó, hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, cô không thể chối cãi được.

Không ít người còn thương cảm cho đơn vị truyền thông kia, vậy mà còn nhận lỗi với Nghệ Vân Huyền, không biết Nghệ Vân Huyền dùng phương pháp gì khiến Lục Từ Chiêu uy hiếp gì đó với đơn vị truyền thông kia, quả nhiên là xã hội mang màu sắc quyền lực, mà Nghệ Vân Huyền cũng là dựa vào Lục Từ Chiêu mà đi lên.

Từ khi Nghệ Vân Huyền ra mắt đến nay, từ đến rồi tới <ẩn số="" thiên="" thành="">, cuối cùng là mới đóng máy không bao lâu, không thể nghi ngờ rằng đó không phải là Lục Từ Chiêu đầu tư, một nhà đầu tư vì một nữ nghệ sĩ mà tiêu phí nhiều tiền như vậy, không cần nghĩ cũng biết là dựa vào cái gì.

Cư dân mạng chế giễu, Nghệ Vân Huyền thật là có bản lĩnh, diễn xuất kém như vậy cũng có thể được nhiều người thích như thế, đây chẳng lẽ không phải là có bản lĩnh?

Mà trên trang web của Nghệ Vân Huyền không ít người sau khi thấy tin tức đó thì không thể tin được thân tượng của mình lại dùng phương thức như thế để ra mắt, cô không dựa vào quy tắc ngầm, Lục Từ Chiêu sẽ đầu tư vào cô như thế sao? Hiện tại những người này cũng không phải là đồ ngốc.

Nhưng cũng có người đau khổ chờ đợi, ở đó đăng bài “Huyền Huyền, chỉ cần bạn đứng ra nói một câu bạn tự dựa vào bản thân mình, chúng tôi sẽ vĩnh viễn ở bên bạn.”

Nghệ Vân Huyền nhìn thấy câu đó, tay không ngừng run, cô dám nói là cô dựa vào bản thân mình sao?

Cô dám sao?

Huyền Huyền? Cái tên này thật thân mật.

Mẹ nói với cô: “Huyền Huyền, con nhất định phải học được cách dựa vào bản thân mình để sống, như vậy thì khi con chỉ có một mình, con mới có thể đối mặt với thế giới này.”

Bố luôn giúp cô, sợ cô mệt, sợ cô đau.

Cô nhìn bố: “Mẹ nói con không được học những thứ này, về sau sẽ không có chỗ dựa.”

“Con có thể dựa vào bố, bố sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh con.”

Nhưng mà, người đàn ông nói với cô “Bố sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh con”, cũng nói với đứa con được người phụ nữ bên ngoài sinh ra: “Bố yêu con nhất”.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Nếu Muốn Đi Thì Đi Đi

Không có ai để dựa vào, ngoại trừ bản thân mình.

Hiện tại là nửa đêm, cô nằm trên giường, mắt mở to, một mảng tăm tối, cô không nhìn rõ mọi thứ cho lắm.

Thế giới này, rốt cuộc cái gì là thật, cái gì là giả?

Cô lại gọi điện cho Lục Tử Chiêu, ần rất nhiều, âm thanh “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau” vẫn quanh quẩn trong phòng, vẫn không ngừng lặp lại, kì thật, cô có cảm giác, cái “sau” kia thật ra là không có kì hạn.

Cô ngồi dậy từ trên giường, bật đèn, căn phòng lập tức trở nên sáng rõ.

Không cần bật máy tính lên, cô cũng biết, thế giới ngoài kia chắc chắn vô cùng náo nhiệt, những người đó lại đang bàn luận rằng cô có vận khí tốt, giữa rất nhiều nghệ sĩ như vậy mà chỉ có cô làm Lục Tử Chiêu vừa ý.

Điều họ nói chính là, Nghệ Văn Huyền có vận khí tốt.

Cô ở bên Lục Tử Chiêu, chính là cô trèo cao, cô dựa vào Lục Tử Chiêu mà đi lên, cô dùng thủ đoạn không vẽ vang trở thành nữ chính trong các bộ phim đó.

Sao không có ai nói Lục Tử Chiêu may mắn khi gặp được Nghệ Văn Huyền cô?

Thì ra, chung quy vẫn là không công bằng.

Cô mặc quần áo xong, đi ra khỏi phòng, sau đó ra cửa. Đã muộn thế này, hẳn là không có phóng viên ở ngoài nhỉ, hơn nữa hôm nay trời còn lạnh như vậy.

Cô quấn một chiếc khăn che đi một nửa khuôn mặt mình, mà cô đội mũ vào cũng che khuất hơn phân nửa. Cô vẫy một chiếc taxi đi đến một hiệu thuốc mở suốt đêm ở rất xa. Cô đứng ở cửa hiệu thuốc, rất lâu rất lâu, cũng không dám đi vào.

Cuối cùng, bản thân cô cũng không biết mình đã đứng đó bao lâu, cô không chùn bước nửa tiến vào, giờ phút này tay cô đã bị gió thổi đến đỏ bừng.

“Cô ơi, xin hỏi cô cần gì?”

Cô nhìn người bán hàng: “Tôi cần...”

“Cái gì vậy?”

“Que thử thai.”

Cô cầm chiếc hộp kia chạy trốn chết, giống như cầm thứ gì đó nóng bỏng tay, tùy tiện gọi một chiếc xe trở về nhà trọ của mình.

Khi vào nhà trọ, cô mới phát hiện, thì ra cô cũng không bật điều hòa, vậy mà cô đã dưỡng thành thói quen của Lục Tử Chiêu.

Cô không ngừng hít thở, sau đó nhìn tờ hướng dẫn sử dụng, hai vạch là mang thai, một vạch là không mang thai, không vạch nào là kiểm tra thất bại.

Cô vừa mới chuẩn bị vào WC để thử, xuất hiện sự khác thường, cô bỏ que thử thai xuống, sau đó vọt vào WC.

Cô nhìn vết máu nhỏ ở đũng quần, phun ra một hơi thật dài, vậy mà lại đến vào lúc này.

Nhưng lần này, hình như có chút khác biệt, cô nhớ rõ cô không bị đau bụng kinh, nhưng lần này lại rất đau, chỉ là không liên tục cho lắm, cô nằm trên giường, cũng không biết mình thiếp đi từ lúc nào.

Cô ngủ rất lâu, quên hết tất cả, giờ phút này cô không có tin tức tiêu cực, mà fan của cô cũng không yêu cầu cô lấy tình cảm của mình ra cho họ một lời giải thích.

Trong giấc mơ của cô, bố mẹ sống hạnh phúc bên nhau.

Mỗi ngày mẹ sẽ nấu thức ăn ngon, mỗi ngày bố làm việc xong thì trở về nhà, họ sẽ không cãi nhau, vì bố sẽ luôn nhường mẹ. Mẹ luôn thu dọn nhà cửa sạch sẽ gọn gàng, mẹ không thích bố hút thuốc, bố luôn giấu mẹ trộm hút, không dám để mẹ phát hiện.

Có một lần, cô phát hiện bố hút thuốc trên ban công, bố bảo cô đừng lên tiếng: “Không được phản bội bố đâu đấy.”

Cô giúp bố giấu mẹ, để bố hút xong điếu thuốc đó.

Một nhà ba người họ luôn thích ngồi chơi trong sân, chỉ có ba người họ, không thể thiếu ai, cũng không thể thêm ai.

Khi tỉnh lại, cô mới phát hiện, trên gò má mình nước mắt đã lăn dài.

Bất kể thế nào, mỗi ngày đều là một ngày mới.

Khi cô vừa mới chuẩn bị mặc quần áo vào, chuông cửa đã kêu không ngừng. Cô nhanh chóng ra mở cửa, Lương Bích há miệng thờ gấp, ném một tờ báo tới đầu cô: “Nghê Vân Huyền, em thực sự không bình thường không chịu được hả.”

Cô cầm lấy tờ báo kia, xem kĩ càng.

Đột nhiên, cảm thấy rất buồn cười.

Báo là của ngày hôm nay, đăng về chuyện đêm hôm qua cô đi ra ngoài, còn tuyên bố là tin tức độc quyền. Lời hay ảnh đẹp thì là có ý rằng Nghê Vân Huyền cô đêm qua ra ngoài như kẻ trộm, hình như còn nhìn trước ngõ sau xem có bọn chó săn không, khi không phát hiện thấy bọn chó săn đi theo thì còn rất thất vọng; phóng viên này bèn đi theo cô, xem rốt cuộc cô muốn làm gì, kết quả là cô ngồi một chiếc taxi đi rất xa, dĩ nhiên là đến một hiệu thuốc, hơn nữa hẳn ta thấy cô đứng do dự ở đó hơn nửa tiếng, cứ như chỉ sợ người ta không biết Nghê Vân Huyền cô đứng ở đó vậy, sau đó mới tiến vào mua gì đó. Phóng viên này đi điều tra, mới biết Nghê Vân Huyền muốn mua que thử thai. Khó trách Nghê Vân Huyền cố tình muốn ra ngoài vào ban đêm, lựa chọn thời điểm rối loạn này, người sáng suốt nhất định biết được cửa nhà mình chắc chắn có bọn chó săn, còn có tâm cơ lựa chọn ra ngoài vào ban đêm; Nghê Vân Huyền là thật sự mang thai hay là muốn mượn cơ hội này tiến vào nhà giàu có, chẳng lẽ muốn học người khác “bác sĩ bảo cưới” hay sao? Phải biết rằng cửa nhà giàu không dễ tiến vào như vậy, ngôi sao nữ có con nhưng không tiến được vào đó không phải ít, lần này Nghê Vân Huyền thật sự có thể dựa vào đứa con mà “lên đời”? Chúng ta cùng dõi mắt chờ mong.

Hình ảnh là trên mặt Nghê Vân Huyền được thêm một dòng chú thích – nghĩ dựa vào tâm cơ để tiến vào cửa nhà giàu vẫn là không đủ!

Nghê Vân Huyền tức đến phát run, sau đó nhìn Lương Bích: “Em không mang thai.”

Phản dưới của trang báo là lời của đơn vị truyền thông vụ “động xe” lần trước, hiện tại nói về chân tướng thực sự của vụ đó, nói rằng đã bị uy hiếp, cho nên mới bắt đầu đi nhận lỗi, hiện tại cuối cùng cũng có thể làm sáng tỏ chân tướng rồi, hi vọng đồng đạo quần chúng đều mở to mắt ra mà nhìn xem Nghê Vân Huyền rốt cuộc là dạng người gì. Trọng điểm của tin tức là hành vi của Nghê Vân Huyền không đứng đắn, dựa vào quy tắc ngầm mà đi lên, diễn xuất thì đờ như khúc gỗ nhưng lại thích nhận được danh tiếng, nửa điểm không nhắc đến Lục Tử Chiêu.

Cô nắm chặt lấy tờ báo trong tay, ngồi một bên trên sofa, rồi buông tay ra, tờ báo rơi xuống sàn nhà.

“Lần này, em thật sự xong rồi?” Cô bi thương nhìn Lương Bích.

Lương Bích thấy cô như vậy thì trong lòng dâng lên niềm chua xót: “Đừng nghĩ quá nhiều, cư dân mạng đều chóng quên, qua một thời gian bị chuyện khác hấp dẫn thì cũng không nhớ đến chuyện này nữa, hiện tại em đang ở đầu sóng ngọn gió, chỉ cần vững vàng trước áp lực này, sẽ tốt thôi.”

“Sẽ có một ngày như vậy sao?”

Lương Bích gật đầu: “Đừng lo lắng, ngôi sao đợi thời trở lại rất nhiều.”

Cô thở dài một hơi, rồi mới hỏi: “sắp chiếu rồi chứ! Khi nào thì ra mắt?”

Lương Bích thở dài, cũng không mở miệng.

Trên thực tế, tất cả khâu tuyên truyền của đều được làm tốt, cũng chủ động gọi Tôn Diễm, đều do Tôn Diễm tham dự các tiết mục tuyên truyền cho bộ phim điện ảnh sắp khởi chiếu này, hơn nữa cái tên của Nghê Vân Huyền quá mức gây tranh cãi, khi tuyên truyền hề là câu hỏi nhắc tới ba chữ Nghê Vân Huyền thì đều tránh không đáp. Nữ diễn viên Nghê Vân Huyền giống như không tồn tại, ngay cả phần giới thiệu văn bản trong phim cũng biến thành một người chị ra đời với hào quang che lấp đi cuộc đời em gái...

Đây là bức tường đảo ngược đẩy người xuống.

Mà từ nét mặt Lương Bích, Nghê Vân Huyền cũng đọc ra thứ gì đó: “Không cần em tham dự, đúng không?”

“Thời gian tới, em không cần ra ngoài nữa.”

Nghê Vân Huyền cười cười: “Không sao, thật sự không sao. Nếu...”

“Cái gì?” Lương Bích ngạc nhiên nhìn cô.

“Nếu chị cũng muốn đi, vậy cứ đi đi, không cần phải đặc biệt nói cho em đâu.” Cô có thể rõ, cũng có thể hiểu.

Thực tế, Lương Bích là thật sự chuẩn bị từ bỏ cô, điều kiện ngoại hình của cô tốt như vậy, lại không biết sử dụng ưu thế của mình như thế nào, nhưng nhìn thấy cô thế này, Lương Bích lại không đành lòng: “Chị sẽ không rời bỏ em, chị là người đại diện của em, thì nhất định sẽ là người đại diện của em.”

“Cảm ơn chị.”

Dẫu rằng, lời hứa hẹn này, căn bản là không được thực hiện, cũng không sao.

Bố từng nói sẽ mãi mãi ở bên cạnh cô, vẫn là thất tín.

Mẹ từng nói sẽ vĩnh viễn đứng sau ủng hộ cô, lại vẫn là bỏ lại cô rồi.

Hứa hẹn, thật đẹp.

Nhưng cố gắng rồi lại cố gắng sẽ làm bản thân quên đi khía cạnh nó làm mình thất vọng kia, không tính toán, vẫn nhớ kỹ sự tốt đẹp đó, chỉ là tốt đẹp, không bao giờ thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Lục Tử Chiếu Và Nghê Vân Huyền Không Có Quan Hệ Gì

Lương Bích ở đây cùng Nghê Vân Huyền, thật ra bản thân cô cũng không quá mức hết hi vọng, vòng luẩn quẩn này tin tức mới thay đổi nhanh như vậy, qua một thời gian chờ mọi người quên hết rồi tìm lúc thích hợp xuất hiện trở lại trước mặt công chúng với hình ảnh thoải mái thì chắc chắn sẽ thu được sức tác động đáng kể. Hơn nữa, từ chuyện này xem ra, nếu Lục Tử Chiếu đồng ý nói giúp Nghê Vân Huyền một hai câu, chỉ cần đồng ý thừa nhận rằng hiện tại hai người đang qua lại, vậy hình tượng của Nghê Vân Huyền cũng có thể giữ vững được, cho nên vẫn là phải xem Lục Tử Chiếu làm như thế nào.

Đương nhiên, không ai sẽ vờ ngờ ngẩn tin tưởng Lục Tử Chiếu thực sự sẽ làm gì đó vì Nghê Vân Huyền, con người phải thực tế một chút, mới không quá thất vọng.

Nhưng điều làm Lương Bích cảm thấy kinh ngạc là tin tức tiêu cực ừ ừ kéo đến, dường như không đẩy Nghê Vân Huyền ngã xuống tận đáy vực thì sẽ không dừng lại, giống như có ai đó dồn hết tâm trí vào chuyện này vậy.

Nghê Vân Huyền vẫn dựa vào ghế sofa, tay cô che bụng, hiện tại nơi đó đau đớn không thôi. Có lẽ là tâm tình không tốt, lần này cái đó của cô hình như cũng không bình thường.

“Bên ngoài hẳn là có rất nhiều phóng viên nhỉ?” Cô thân nhiên mở miệng.

Lương Bích gật gật đầu: “Em muốn mua gì à?”

“Mua hộ em một gói băng vệ sinh.”

Lương Bích nhú mày, ngay lập tức cũng biết được suy nghĩ của Nghê Vân Huyền. Hiện tại Lương Bích đi ra ngoài, chắc chắn sẽ bị đám phóng viên kia nhìn chòng chọc, sau đó những phóng viên ấy thấy Lương Bích mua thứ đó sẽ biết là mua cho cô, từ đó đưa ra kết luận, hiện tại căn bản Nghê Vân Huyền không mang thai.

Hiện tại hình như đã hình thành sự hóng chuyện mang tính toàn dân rồi, những người đó lại thích xem chuyện của người khác như niềm vui trong cuộc sống của mình. Không ít tờ báo đều bàn luận về đề tài Nghê Vân Huyền mang thai có thể tiến vào nhà giàu có được không, họ đều đưa ra quan điểm của bản thân mình.

Hiện tại không thể so với trước kia, chỉ cần anh có tiền có thế, phụ nữ nguyện ý sinh con cho anh rất nhiều, làm gì anh phải chôn vùi bản thân mình bên một người phụ nữ có tâm cơ.

Mà cô cũng không muốn nhận tội danh như thế.

Lương Bích còn mua về rất nhiều đồ ăn, cô ở lại đây lâu cũng không thể làm gì được, cho nên tạm thời để Nghê Vân Huyền ở đây, cô về nhà xem xét, tiện thể nghĩ biện pháp luôn.

Mà ngày hôm sau khi tin tức ra, Nghê Vân Huyền càng dờ khóc dờ cười.

Giới truyền thông thăm dò để biết về tất cả những thứ mà Lương Bích đã mua, sau đó quá mức cảm thán, suy đoán của bọn họ quả thực không sai,

Nghê Văn Huyền thực sự là một cô gái có tâm cơ, cố ý làm người ta nghĩ rằng cô mang thai, muốn mượn cơ hội này bay lên ngọn cây làm chim phượng hoàng. Hiện tại bọn họ vạch trần lời nói dối của cô, làm cô biết rằng công chúng không dễ lừa như vậy.

Nghê Văn Huyền nở nụ cười nhìn tờ báo được đưa đến cửa, thật ra cũng không quá tệ, dù sao cũng để truyền đạt tin tức cô chưa mang thai, chẳng qua là bắt bát nước bẩn vào bản thân mình mà thôi.

Cô không dám bật máy tính lên xem bom đạn đầy trời, giống như cô đã phạm tội tày trời gì đó vậy.

Cô lại gọi điện cho Lục Tử Chiêu, lần này gọi được, thần kinh của cô bị vấy trong sự căng thẳng cao độ, nhưng lần nữa lại không có ai nghe.

Cô lại tiếp tục gọi lần nữa, vẫn không có ai nghe.

Cô buồn đi động xuống. Khi một người không nghe điện thoại, nếu anh ta quan tâm, khi anh ta nhìn thấy nhật kí cuộc gọi, anh ta sẽ gọi lại.

Đêm này, cô mơ mơ màng màng ngủ, giống như vẫn một mực chờ một cuộc điện thoại, nhưng không có, vẫn không có, thậm chí cô còn hi vọng rằng mình ngủ quên nên bỏ lỡ cuộc gọi kia. Con người, ở một thời điểm nào đó, lựa chọn tự mình lừa gạt bản thân mình.

Hôm sau khi cô tỉnh lại, người vẫn quay cuồng, đầu rất nặng, như thể không chống đỡ nổi đầu mình.

Cô đứng lên mặc quần áo, có gì cô nhất định phải dựa vào người khác, sao cô không thể dựa vào bản thân mình?

Cô giả vờ như chưa xảy ra chuyện gì cả, chưa từng xuất hiện chuyện gì cả, cô vẫn là Nghê Văn Huyền vô lo vô nghĩ. Cô bỏ đồ ăn Lương Bích mua ra, tự mình rửa, tự mình nấu, khi chỉ có một mình mình, phải nghĩ xem đối tốt với bản thân mình như thế nào, mà không phải là cam chịu, mạng của cô còn chưa rẻ mặt đến vậy.

Thế giới bên ngoài có long trời lở đất thì cũng không liên quan đến cô, cô không rõ, cô đã làm chuyện tổn hại đến ích lợi của người khác sao, dựa vào cái gì cô phải ra ngoài cho người ta một lời giải thích.

Cô ăn cơm tự mình nấu, hương vị có ngon hay không cũng không cảm thấy nữa, chỉ biết phải cố gắng nhét đầy vào chiếc bụng trống rỗng.

Một chiếc bàn, chỉ một người ngồi, đây không phải là sự cô đơn trong truyền thuyết hay sao.

Đã bao lâu không thế này rồi?

Cô tự mình thu dọn bát đĩa, tiến vào phòng bếp, tự mình chậm rãi rửa.

Hiện tại cô nên trông cậy vào ai?

Lục Tử Chiêu trở về thì tin tức tiêu cực của cô sẽ không biến mất hay sao?

Lục Tử Chiêu có thể thay đổi gì được?

Kì thật không thể thay đổi được gì.

Cô cắt bát đĩa xong, sau đó lau khô tay rồi đi ra phòng khách.

Cô bật tivi lên, ngồi trên ghế sofa. Lần này cái đó tới có vẻ rất không bình thường, một thời gian không có, nhưng qua một hai ngày lại đột nhiên tới, nhưng lại đến cùng đau đớn, cô há miệng thở, tay ôm chặt bụng.

Một chương trình giải trí lâu năm thu hút nhiều khán giả dựa vào sức ảnh hưởng của thương hiệu mình và nhân duyên tốt trong giới đã nhận được một cơ hội phỏng vấn độc quyền Lục Tử Chiêu qua điện thoại. Cuộc gọi được nối máy, nhưng người nghe không phải Lục Tử Chiêu mà là trợ lý của Lục Tử Chiêu.

Người dẫn chương trình mở miệng liền hỏi: “Gần đây sự kiện ồn ào huyền ảo của Nghê Văn Huyền ở trên mạng đã hấp dẫn hàng nghìn hàng vạn cư dân mạng, đối với chuyện này Lục tổng có suy nghĩ gì?”

“Tôi thay mặt cho Lục tổng nhận cuộc phỏng vấn này, chỉ là muốn làm sáng tỏ một chuyện, đó chính là Lục tổng và cô Nghê không có quan hệ gì.”

“Nhưng trên mạng xuất hiện rất nhiều bức ảnh chụp Lục tổng cùng cô Nghê, về mấy thứ đó, nói như vậy có vẻ không khớp với sự thực lắm.”

“Vậy xin mời đi phỏng vấn người đã chụp những bức ảnh đó, tôi ở đây chắc chắn không có câu trả lời được.”

“Vậy về chuyện mỗi bộ phim của cô Nghê đều là Lục tổng đầu tư, điểm này thì là thật chứ?”

“Đối với một nhà đầu tư mà nói, chỉ hi vọng phim mình đầu tư có thể kiếm ra tiền, mà Lục tổng làm được, chỉ đơn giản là như vậy. Mà cái khác, người muốn suy đoán có thể tiếp tục suy đoán.”

“Mấy ngày hôm trước giới truyền thông đưa tin về chuyện cô Nghê giả mang thai, đối với chuyện này có thể nói một chút Lục tổng có suy nghĩ gì

không?”

“Giới truyền thông đều đã nói đó là giả, tôi nghĩ tôi cũng không cần phải thay mặt Lục tổng nói gì cả. Mặt khác, tôi thay mặt Lục tổng kêu gọi các phương tiện truyền thông đừng lan truyền mấy tin đồn nhảm nữa, cũng đừng nói những lời không hay về Lục tổng, bởi vì vị hôn thê của Lục tổng không lâu nữa sẽ về nước, cho nên mong giới truyền thông đừng tùy tiện tung tin đồn về Lục tổng, nếu như cần thiết, chúng tôi sẽ nhờ đến sự can thiệp của pháp luật.”

Mà Nghê Vân Huyền ngồi ở đó, chỉ chú ý tới câu “Lục tổng và cô Nghê không có quan hệ gì”.

Điều khiển trong tay cô từ từ trượt xuống.

Hai người không có quan hệ gì, không có quan hệ gì, không có quan hệ gì.

Cô dựa vào ghế sofa, đích thực không có quan hệ gì.

Anh là tổng giám đốc tập đoàn Viễn Xuyên.

Mà cô là Nghê Vân Huyền, cô là Nghê Vân Huyền, họ Nghê tên Vân Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Từ Trước Tới Nay Tình Yêu Đầu Là Trò Gạt Người

Khi Nghê Vân Huyền tỉnh lại, bản thân cô cũng hiểu kì không biết rốt cuộc mình đã ngủ bao lâu, cô cảm động hồ báo thức lên xem, vậy mà đã ngủ hai mươi mấy giờ rồi, ngay cả bản thân cô cũng bội phục chính mình. Sau đó cô đứng lên từ trên giường, đúng lúc Lương Bích gọi điện tới: “Mau thu dọn đồ đạc thừa dịp rồi đi lúc này.”

Cô có chút khó hiểu: “Lúc này?”

“Em nhanh một chút là được, phóng viên ở quanh chỗ em chắc chắn là đi cả rồi.”

“Vì sao?”

Lương Bích thở dài: “Hôm nay Lục tổng trở về, bọn họ chắc chắn sẽ canh giữ ở sân bay.”

“Em hiểu rồi.” Cô buông điện thoại.

Lúc này, cô chạy nhanh ra, bật tivi ở phòng khách lên, tất cả các kênh đều không phát chương trình giải trí. Cô lập tức đi bật máy tính, ở rất nhiều trang trên baidu, rốt cuộc tìm được hình ảnh một cư dân mạng chụp bằng di động, Lục Từ Chiếu từ lúc ra khỏi sân bay liền thấy rất nhiều phóng viên, liên tục hỏi anh nhiều câu hỏi. Lục Từ Chiếu đeo một chiếc kính đen, không trả lời bất cứ câu hỏi nào, chỉ bày tỏ sẽ tổ chức một buổi họp báo sau hai giờ nữa, hi vọng đến lúc đó tất cả các phóng viên này có thể đến.

Cô nhìn hình ảnh không rõ ràng kia, người bên trong đó vẫn quen thuộc như vậy, quen thuộc đến mức không cần xác định xem rốt cuộc có phải là người đó hay không.

Sau đó cô mới đi thu dọn đồ đạc của mình, cũng không được tính là thu dọn, chẳng qua chỉ là tùy tiện lấy vài bộ quần áo mà thôi.

Lúc đi ra, cô mới phát hiện, kì thật bản thân mình cũng luyến tiếc.

Cuối cùng, cô vào toilet, lại phát hiện thế mà lại xuất huyết.

Cô tự xử lý xong mới đi từ toilet ra, trong lòng lại nổi lên nỗi bất an sâu sắc.

Đi xuống tầng, những phóng viên đó quả thật đã đi rồi, cô đi đến bên kia, gọi taxi trực tiếp tới bệnh viện.

Cô đứng trước một bệnh viện tư nhân, rồi chậm rãi đi vào.

Người tới nơi này hình như rất nhiều, cô xếp hàng chờ đợi theo những người đó, đầu tiên là đăng kí, sau đó là đến phụ khoa.

Người chờ đợi rất nhiều, mà cuối cùng đến lượt cô, bác sĩ đó tùy ý xem tình trạng của cô, sau đó hỏi: “Cô có triệu chứng gì?”

“Gần đây bị xuất huyết, hơn nữa bụng luôn hơi đau.”

Bác sĩ nhủ mày: “Ở đây tôi không kiểm tra ra cái gì, trước tiên cô đi đến khoa phụ sản xem, tôi nghi là cô mang thai ngoài tử cung.”

“Cái gì?”

“Trước tiên cô đừng quá kinh ngạc, tôi chỉ nghi là vậy thôi, cho nên cô đến khoa phụ sản bên kia làm siêu âm B trước thì mới có thể xác nhận được.”

Nghê Vân Huyền nhìn bác sĩ đó, không nói được câu nào, cũng nghe không lọt câu nào, cô mang thai? Còn là mang thai ngoài tử cung?

Cô đi từng bước một ra ngoài, chuẩn bị tiến vào một đám đông, cô chỉ thấy người nhìn đối phương, hồi lâu mới phản ứng trở lại.

Tay cô nắm chặt, sau đó sờ bụng mình, nơi đó có một sinh mệnh nhỏ bé tồn tại sao?

Cô từng bước một đi đến khoa phụ sản ở bên kia, trong đầu đủ loại ý niệm không ngừng xẹt qua.

Năm đó, mai vàng ngoài cửa sổ nở rộ đẹp vô cùng, những đóa hoa vàng nhạt làm vườn trường như được vụn vào một bộ quần áo mới, cô ngửi mùi hương trong lành thoang thoảng đó, những ý niệm trong đầu cũng đều là thuần túy. Trong lớp có một nam sinh vì bố mẹ ly hôn mà trốn học rồi đánh nhau ẩu đả, còn cùng một vài thiếu niên xấu dọa dẫm mấy học sinh lớp dưới để trấn tiền. Trường học thông báo, cũng để học sinh phải biết đường chú ý khi tan học.

Sau đó nam sinh kia bị bắt, bị đưa đến đồn cảnh sát. Cô thay mặt các bạn trong lớp đi vào đó hỏi thăm nam sinh kia, nghe được nam sinh đó nói còn sống cũng không có hứng thú gì, dù sao bố mẹ cũng đã ly hôn, thế giới này cũng chỉ còn lại một mình cậu ta.

Ngày đó, cô nhìn bóng lưng cậu ta, nghĩ tới bố mẹ mình, sau đó cảm thấy bản thân mình vô cùng may mắn; cho nên, cô tự nói với mình, về sau nếu cô có con, cô nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt, nhất định sẽ cho nó một gia đình đầy đủ, khi con không đồng ý để mình ly hôn thì cô nhất định sẽ không lựa chọn con đường đó.

Điều cô muốn chính là giống như mẹ, tìm được một người đàn ông tốt để cùng chung sống.

Chỉ là, truyện cổ tích chung quy vẫn tan vỡ.

Có lần cô cùng bạn học ra ngoài dạo phố, trong lúc vô ý nhìn thấy chiếc xe đó, đó là xe của bố cô. Cô nhìn không được đi theo, cô nhạy cảm thấy có gì đó không đúng, cô ngồi trên taxi căng thẳng không ngừng xoa tay.

Rốt cuộc, cô thấy chiếc xe đang trước dừng lại.

Cô xuống xe, đi qua, trốn ở sau một thân cây.

Đi ra khỏi chiếc xe kia chính là bố cô, còn có một cô gái cũng tầm tuổi như cô.

Cô nhìn bố mình xoa đầu cô gái đó, cô gái đó thân thiết gọi: “Bố, mẹ đang ở trên chờ bố, bố đi lên xem mẹ đi!”

“Bố” – cách xưng hô độc nhất vô nhị chỉ nên thuộc về cô, lại bị một người khác gọi.

Thứ gì đó trong lòng cứ như vậy bị đập nát, rốt cuộc không thể phục hồi lại được như cũ.

Cô không biết mình rời đi như thế nào, chỉ nghĩ, mình nên làm thế nào bây giờ, mẹ nên làm thế nào bây giờ?

Rốt cuộc cô cũng hiểu được suy nghĩ của nam sinh kia, cô cũng không muốn thấy gia đình mình không viên mãn, cho dù chỉ một chút xiu cũng không muốn, mà hiện tại, gia đình cô không bao giờ viên mãn được nữa.

Đàn ông chính là một ngọn đèn, một ngọn đèn sao có thể rọi sáng hai gia đình?

Mà câu chuyện cổ tích trong lòng cô, tại thời điểm đó, cuối cùng cũng tan vỡ trước mắt cô.

Hồi ức về tới hiện tại, cô đứng ở hành lang bệnh viện, chậm rãi đi, lướt qua những người vội vã đi sát bên mình.

Cô vào trong phòng, sau khi bác sĩ nghe xong những triệu chứng của cô, sắc mặt lập tức thay đổi, sau đó làm kiểm tra kỹ càng.

“Cô đi một mình?” Bác sĩ đó cau mày.

Cô gật đầu: “Rất nghiêm trọng?”

“May là cô đến bệnh viện kịp thời, hiện tại xuất huyết vẫn chưa được tính là nghiêm trọng, nếu không thì rất nguy hiểm. Quả thật là mang thai ngoài tử cung, tình huống này còn nghiêm trọng hơn phá thai, phải lập tức sắp xếp để phẫu thuật.”

“Phẫu thuật?” Cô ôm bụng mình lắc đầu, cô còn chưa kịp cảm nhận được đứa bé ở trong cơ thể mình, như thế nào có thể để nó rời đi?

Bác sĩ cũng đã nhìn thấy không ít tình huống thế này: “Mang thai ngoài tử cung là hiện tượng phôi thai sau khi được thụ thai vì nguyên nhân không rõ mà không đi vào tử cung, phát triển ở ngoài tử cung, tiếp tục như vậy chắc chắn phôi thai không thể lớn lên, mà cơ thể mẹ cũng vì vỡ ống dẫn trứng mà xuất huyết nhiều, đến lúc đó có thể nguy hiểm đến tính mạng của mẹ. Cho nên, phải nhanh chóng sắp xếp để phẫu thuật.”

Cô lắc đầu, sắc mặt trắng bệch: “Tôi không muốn, không muốn.” Cô lập tức chạy ra ngoài, cô không muốn, không muốn như vậy, đó là một sinh mệnh, một sinh mệnh thuộc về cô.

Cô vuốt bụng mình, đó là con của cô.

Thời niên thiếu, cô cũng đã từng nghĩ, nếu có một ngày, cô mang thai đứa con của người mà cô thích, cô nhất định sẽ sinh nó ra, cho dù chỉ một mình cô nuôi nấng, cô cũng phải sinh nó ra, không vì người khác, chỉ vì bản thân mình.

Cô không thể để con của mình trong nháy mắt liền biến thành một vũng máu.

Nhưng cô lại nên làm thế nào bây giờ?

Nó sẽ chết, từ từ chết ở trong bụng cô...

Kì thật, cứ như vậy, có phải cũng không tồi hay không.

Đứa bé sẽ chết, cô cũng sẽ chết.

Trước kia từ rất sớm cô đã không còn muốn sống rồi, trên thế giới này có cái gì là thật sự?

Tình yêu?

Từ trước tới nay nó đều là trò gạt người, mẹ bị lừa gạt còn chưa đủ thảm hay sao?

Cô còn muốn hi vọng xa vời cái gì nữa?

Mẹ nói, làm diễn viên là tốt nhất, diễn lại đều là câu chuyện của người khác, mà bản thân mình vĩnh viễn cũng không cần đau lòng.

Nhưng mẹ lại chưa hề nói, khi mẹ nhìn thấy chồng mình trở thành người đàn ông của một người phụ nữ khác, là dạng tâm tình gì.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Mẹ, Huyền Huyền Không Đau

Nghê Vân Huyền đi từ tầng năm xuống, giờ này trong đại sảnh vẫn còn không ít người, có người đang xếp hàng đăng kí, có người đang cầm đơn đi lấy thuốc, có người ngồi trên ghế xem tivi màn hình lớn chiếu phim truyền hình hoặc chương trình gì đó.

Ánh mắt của cô bị đám người trên màn hình hấp dẫn, nơi đó ống kính máy ảnh rất nhiều, đèn flash máy ảnh nhấp nháy không ngừng, tất cả đều đối với một người.

Thật sự là sự kiện rầm rộ khó gặp một lần.

Người dẫn chương trình mang theo vẻ mặt trang nghiêm giới thiệu, lần này tin tức mà Lục Từ Chiếu công bố có ý nghĩa vô cùng, bởi vì vào lúc này Lục Từ Chiếu thực sự có thể đưa ra câu trả lời cho những nghi vấn trên mạng, sự phỏng đoán kéo dài hơn nửa tháng nay cuối cùng cũng có thể được đặt một dấu chấm tròn viên mãn.

Bởi vì thân phận của Lục Từ Chiếu, việc làm này của anh kéo theo ánh mắt của mọi người trong giới giải trí, đồng thời cũng hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều thương nhân trên thương trường.

Cho nên, những phóng viên này đã đến hội trường chờ từ sớm, hi vọng có thể lấy được tin tức mới nhất.

Mà Lục Từ Chiếu vừa mới xuất hiện, những phóng viên này liền lập tức muốn đặt câu hỏi, hội trường trở nên vô cùng náo nhiệt, dường như các phóng viên đều trở thành người hâm mộ điên cuồng, một lòng muốn Lục Từ Chiếu chú ý đến mình.

Lục Từ Chiếu được trợ lý đưa vào chỗ ngồi ở vị trí chính giữa nhất.

Ánh mắt anh đảo qua mọi người, trong đó nhiều thêm một lớp mờ đặc, rất tự nhiên âm thanh ở phía dưới lại chậm rãi nhỏ xuống.

Về mặt anh lạnh nhạt, tựa như không vội vàng muốn làm gì cả, anh tao nhã bề cỡ cả phê mới được mang lên, nhẹ nhàng nhấp một chút, sau đó ánh mắt lại lướt qua mọi người, cảm giác đó giống như chính là: mọi người cứ tùy ý nói chuyện phiếm, mà tôi cũng tùy ý uống cà phê, không ảnh hưởng đến nhau.

Rất nhanh, hội trường yên tĩnh trở lại, nghe không được nửa phần âm thanh, cho dù là thì thầm khe khẽ cũng lập tức dừng lại.

Lúc này, rốt cuộc Lục Tử Chiêu buông cốc cà phê xuống, anh cười cười với mọi người: “Thật ngại quá, hôm nay gọi mọi người đến đây, cũng rất cảm ơn mọi người đã không ngại cực khổ đến buổi họp báo của tôi, cho nên tôi cảm ơn mọi người ở đây, vẫn còn cho tôi chút mặt mũi.”

Mọi người vẫn không có phản ứng gì, chờ đến thời gian đặt câu hỏi.

“Hôm nay mọi người ở đây chắc hẳn đều đã biết tin tức phát sinh trong khoảng thời gian này, mà tôi thì trước khi lên máy bay mới biết đến sự việc. Tôi không quản người khác suy nghĩ và phỏng đoán thế nào về chuyện đó, hôm nay tôi ở đây là để làm sáng tỏ, hơn nữa tôi cũng chỉ nói vào lúc này, Lục Tử Chiêu tôi và cô Nghệ Vân Huyền nghệ sĩ công ty Tinh Nhạc ngoại trừ hợp tác trong công việc thì không có quan hệ gì nữa.” Miệng anh hơi nhếch lên, không để ý tới sự hoài nghi và khó hiểu trong mắt người khác.

Lúc này, có phóng viên đứng cảm đứng lên: “Lời phát ngôn này của Lục tổng và những bức ảnh xuất hiện trên mạng có vẻ không phù hợp cho lắm, xin hỏi Lục tổng rốt cuộc chúng tôi nên tin tưởng ai?”

Lục Tử Chiêu vẫn không có biểu hiện gì: “Mọi người ai còn có thắc mắc thì có thể cùng nhau hỏi, đợi lát nữa tôi sẽ giải đáp hết.”

Vì thế, không ít phóng viên đều đưa ra nghi vấn của mình.

“Nếu như thật sự giống như lời Lục tổng anh và cô Nghệ không có quan hệ gì, tôi nghĩ phần lớn mọi người đều sẽ có thắc mắc, vì sao Lục tổng lại đầu tư vào các bộ phim của cô Nghệ nhiều lần như thế, chẳng lẽ điều này chỉ là trùng hợp?”

“Trên mạng truyền ra bức ảnh cho thấy Lục tổng và cô Nghệ là người ở trong xe, hơn nữa độ giống nhau rất cao, đối với chuyện này Lục tổng có ý kiến gì không?”

“Đơn vị truyền thông XXX nói rằng từng bị Lục tổng uy hiếp riêng bắt nhận lỗi với cô Nghệ, nếu không sẽ phải đóng cửa, xin hỏi về chuyện này Lục tổng thấy thế nào?”

“Cô Nghệ Vân Huyền từng ra khỏi nhà mua que thử thai, giống như đã mang thai, nhưng sau đó lại vỡ lẽ ra là giả mang thai, Lục tổng cảm thấy thế nào về chuyện đó?”

...

Lục Tử Chiêu mỉm cười: “Đối với những câu hỏi này, tôi nghĩ tôi không cần giải thích quá nhiều; tôi và cô Nghệ ngoại trừ trong công việc thì bên ngoài không có quan hệ gì, sự thật chính là như vậy, nếu giới truyền thông cứ nhất định phải gán tôi và cô Nghệ lại với nhau, đó là chuyện của mọi người. Tương tự, đối với những bức ảnh tôi thật không hiểu, hiện tại công nghệ mạng phát triển như vậy, chỉ bằng vài tấm ảnh đã có thể nhận định tất cả, tôi nghĩ đó là sự không công bằng với chúng tôi. Cuối cùng, về chuyện vì sao tôi hợp tác với cô Nghệ ba lần bốn lượt, trong đó thật sự là có ẩn tình mà mọi người không biết.”

Những phóng viên này lập tức sột soạt ghi chép vào sổ, sau đó đều vô cùng tò mò về cái “ẩn tình” trong miệng Lục Tử Chiêu.

Lục Tử Chiêu thành công hấp dẫn sự chú ý của họ: “Trước khi nói đến ẩn tình này, trước tiên tôi phải nói về mục đích tôi mở buổi họp báo này đã.” Anh búng ngón tay: “Rất đơn giản, bạn gái tôi từ nước ngoài đã trở về, hôm nay cũng chính là ngày đính hôn của chúng tôi.”

Cùng lúc đó, một cô gái thanh cao nhàn nhã bước đến bên Lục Tử Chiêu, cô cúi nhẹ với các phóng viên, sau đó ngọt ngào cười: “Cảm ơn các vị hôm nay đã cho vị hôn thê của tôi chút mặt mũi mà đến đây, tôi rất cảm ơn. Ngoài ra, tôi cũng muốn giải thích cái ‘ẩn tình’ mà Tử Chiêu nói. Bởi vì tôi vô cùng thích diện mạo của cô Nghệ, trẻ trung lại xinh đẹp, giống như thấy được tôi của năm ấy, cho nên tôi rất thích cô Nghệ. Bởi vì sự yêu thích của mình, cho nên tôi liền bảo Tử Chiêu quan tâm và hợp tác nhiều hơn với cô Nghệ, do đó mới truyền ra những tin đồn đó. Đây là lỗi của tôi.”

Mọi người ồ lên.

Mà những phóng viên này đương nhiên nhận ra vị này là diễn viên trẻ Bách Lam nổi tiếng khắp trong ngoài nước, vì thế đèn flash trong tay lại nháy không ngừng.

Bách Lam tới gần Lục Tử Chiêu, nhẹ nhàng mở miệng: “Tử Chiêu, lần này liên lụy anh rồi, thật ngại quá.”

Lục Tử Chiêu kéo tay Bách Lam: “Em nói xem, anh sẽ nổi giận với em sao?”

“Anh không nổi à?”

“Đương nhiên là không nổi.”

Vì thế một cuộc họp báo lại biến thành một chương trình yêu đương, những phóng viên này cũng hiếm khi được tiếp xúc với nghệ sĩ nổi tiếng này, vì thế đều hỏi dự định trong công việc tiếp theo của Bách Lam, có thể đặt trọng tâm công việc vào hoạt động trong nước hay không.

Đương nhiên, những phóng viên này cũng không dễ lừa như vậy, vì thế một phóng viên lớn mặt hỏi: “Tuy rằng nói Lục tổng và cô Nghê hợp tác với nhau là vì cô Bách Lam, nhưng cô nam quả nữ, hơn nữa cô gái kia còn có nhan sắc khuynh thành, cô Bách liên thật sự không chút hoài nghi không chút lo lắng hay sao?”

Bách Lam liếc nhìn Lục Từ Chiêu: “Đối với loài động vật đàn ông này, tôi thi hành chính sách quản nghiêm không bằng để anh ấy học được thế nào là tự giác. Hơn nữa, tôi tin rằng tình cảm hơn hai mươi năm của chúng tôi chắc chắn không chỉ một hai năm là có thể so sánh được.”

“Cô Bách thế này là ám chỉ chút ân tình trong đó?”

“Anh suy nghĩ nhiều rồi, tôi chưa ám chỉ gì cả. Hơn nữa, tôi là người tương đối nghe theo câu: của mình thì là của mình, không phải của mình thì người khác không cần đoạt cũng không phải của mình.”

“Lời này của cô Bách là muốn nói với ai? Là cô Nghê sao? Xin hỏi, có phải thật sự là Lục tổng không có ý gì với cô Nghê nhưng lại bị lợi dụng hay không?”

Bách Lam nhìn Lục Từ Chiêu, Lục Từ Chiêu cười cười với cô, sau đó kéo tay Bách Lam: “Tiểu Lam mệt rồi, không tiếp nhận phỏng vấn nữa.”

Bách Lam nhếch miệng, đi cùng Lục Từ Chiêu được vài bước, sau đó quay người lại mở miệng với phóng viên vừa đặt câu hỏi kia: “Năng lực liên tưởng của anh không tồi.”

Cô nói là năng lực liên tưởng, không phải là sức tưởng tượng.

Nghê Vân Huyền đứng ở đó, nhìn màn hình trở lại hình ảnh người dẫn chương trình.

Cơ thể cô càng trở nên run rẩy, chỉ có thể dựa vào chiếc cột lớn ở giữa.

Bách Lam, diễn viên thành công nhất, nghệ sĩ duy nhất có kỹ năng diễn xuất trong lòng Lục Từ Chiêu, cô ấy là vị hôn thê của Lục Từ Chiêu.

Mạnh Tư Nghiên nói với cô, e rằng có một việc cô không rõ ràng lắm, Lục Từ Chiêu có một thanh mai trúc mã.

Họ đều biết sự thật này, chỉ có cô chẳng biết gì hết.

Cô ôm chặt bụng mình, sau đó từng bước một đi đến bên kia, cô đi vô cùng khó khăn, sắc mặt trắng bệch.

Rốt cuộc có ý tá phát hiện ra cô không ổn lắm, lại đây giúp đỡ cô: “Cô gì ơi, cô làm sao vậy?”

Cô nắm chặt lấy quần áo của đối phương: “Xin hãy nhanh đi mời bác sĩ đến sắp xếp phẫu thuật cho tôi...”

Cô có thể cảm nhận được, máu của mình không ngừng chảy ra, từ trong cơ thể chảy ra, mang theo mùi vị mất mát, tay cô ôm chặt lấy bụng mình, trên trán tất cả đều là mồ hôi.

Rất nhanh chóng, cô được khiêng lên cáng, nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu.

Mà từ đầu tới cuối, cô đều mở to mắt.

Khi cô được đưa vào phòng phẫu thuật, cô vẫn mở to mắt, cô hỏi mẹ, lúc trước, mẹ cũng có cảm giác như vậy sao?

Cô nhìn bác sĩ: “Không cần tiêm.”

“Không cần tiêm thuốc gây mê, cứ như vậy đi.”

Bác sĩ đó bị lời nói của cô làm cho kinh sợ.

Cô cười yếu ớt: “Tôi muốn cảm nhận một chút xem con tôi rồi đi như thế nào.”

Cho dù cô không cảm nhận được nó tiến vào cơ thể mình như thế nào, lấy phương thức sai lầm đó tiến vào cơ thể cô, nhưng hãy để cô cảm nhận một chút nó đã từng tồn tại, từng xuất hiện rõ ràng trong cơ thể cô.

Cảm giác đau đớn lan ra toàn bộ cơ thể cô, cô nắm chặt lấy thành giường, thì ra đau đớn vì cơ thể bị xé toạc ra chính là thế này.

Cô cắn chặt răng, nước mắt không tự giác chảy xuống mặt, hòa vào cùng với mồ hôi lạnh.

Cô cố gắng không chế để bản thân mình không phát run, cố gắng không phát run.

Cô tự hỏi mình, lúc ấy mẹ cũng đau như vậy phải không?

Cô tựa như đã trở về thời thơ ấu.

Cô chơi đùa ở trong sân, không cẩn thận bị trẹo chân, mẹ chạy tới, ôm lấy cô: “Huyền Huyền bị trẹo chân à, có đau không, đau thì nói với mẹ.”

Lúc ấy rất đau, cô ôm lấy mẹ.

Hiện tại, mẹ cũng tới hỏi cô, hỏi cô: “Huyền Huyền, con có đau không, đau thì nói với mẹ.”

Cô muốn nắm chặt tay mẹ: “Mẹ, Huyền Huyền không đau, thật sự không đau.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Truyện Cổ Tích Đều Là Giả

Nghê Vân Huyền ngất đi vì đau đớn, khi cô tỉnh lại thì đã được đưa vào phòng VIP rồi, giống như một căn phòng năm sao. Cô giật giật, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Cô không dám tùy tiện động đây, chỉ một động tác rất nhỏ thôi cũng sẽ làm miệng vết thương có vẻ vô cùng đau đớn.

Khi có thể nói “Tôi rất đau” “Hiện tại tôi không thoải mái” “Tôi rất khổ sở”, là khi có người có thể đau lòng cho mình, khi không có ai có thể đau lòng cho mình, những lời này nói lại cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lúc này, cửa bị đẩy ra.

Viện trưởng Ngô đi đến, bụng một ít thức ăn, nhìn thấy cô đã tỉnh lại thì thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Tiểu thư, cuối cùng cô cũng tỉnh rồi.”

Cô cười yếu ớt, rất muốn biết mình đã ngủ bao lâu, cũng tốt, ngủ rồi thì sẽ không biết gì hết.

Trước kia có một lần, cô nghe nói có vài người chết trong lúc ngủ, bản thân không có ý thức gì, cũng sẽ không đau khổ; cô còn thực sự lo lắng cho mình, một ngày nào đó mình có như vậy hay không, ngủ và không tỉnh lại nữa.

“Đừng gọi cháu như vậy.” Cô nhẹ nhàng phun ra một câu: “Hiện tại cháu là Nghê Vân Huyền.”

Viện trưởng Ngô ngậm miệng, từ ngày hôm qua lúc y tá cầm đồ của cô để lập tức sắp xếp phẫu thuật cho cô, ông được báo tin thì ngay lập tức quay về, chỉ là cô vẫn ngủ say, không ít bác sĩ được mời đến đều nói phẫu thuật rất thành công, hơn nữa sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống về sau của cô, nhưng đồng thời cũng bày tỏ rằng ý thức sinh tồn của cô rất thấp.

Ông thở dài: “Tiểu thư, cô như thế này, lão gia phu nhân mà thấy thì sẽ rất đau lòng. Cho dù vì họ, cô cũng phải tự chăm sóc bản thân cho tốt.”

“Họ?” Nước mắt ở khóe mắt cô tràn ra, nhưng cô ngửa đầu lên, để nước mắt chảy ngược lại vào sâu trong hốc mắt: “Nếu thực sự yêu cháu như vậy, còn lựa chọn bỏ lại cháu hay sao?”

“Tiểu thư, bất luận đã xảy ra chuyện gì, xin cô nhất định phải tin tưởng tình yêu của lão gia và phu nhân dành cho cô, đó là thứ vĩnh viễn cũng không thay đổi.”

“Chú Ngô, vậy chú nói xem, bố cháu có phải một người chồng một người bố tốt không?”

“Tiểu thư, cô không thể bởi vì lão gia đã làm những chuyện đó mà hoàn toàn phủ nhận việc ông ấy thật sự đối tốt với cô và phu nhân, cô thử hỏi tương một chút xem, quả thực lão gia đã hao tâm tổn lực trên hai người rất nhiều.”

Cô nhắm mắt, không muốn nghe những chuyện này: “Chú Ngô, cháu biết chú và bố cháu là bạn học, cũng biết chú vẫn luôn kính trọng ông ấy, càng thêm rõ ràng là chuyện mà bố làm, đối với đàn ông là rất bình thường, có thể hiểu được. Nhưng ông ấy là bố cháu, là người bố đối tốt với cháu nhất, cháu có thể chấp nhận bị người xa lạ phản bội, bởi vì cháu không quan tâm, nhưng ông ấy là người bố mà cháu yêu, sao cháu có thể không bận lòng?”

Viện trưởng Ngô thở dài: “Tiểu thư, đừng nghĩ quá nhiều.”

Cô gật gật đầu, không muốn nói nữa.

Đúng vậy, con người luôn kì quái như vậy, khi một người xa lạ không đối tốt với bạn thì bạn cũng sẽ không cảm thấy có gì khó hiểu, thậm chí chỉ cần người xa lạ đó giúp đỡ bạn một chút bạn liền thấy cảm động; nhưng một người đối với bạn rất tốt rất rất tốt, bạn lại không thể chấp nhận người đó đối với bạn một chút xíu không tốt, chúng ta luôn hà khắc với người đối tốt với mình, nhưng là bởi vì biết mình có quyền lợi đó, cho nên muốn lại càng nhiều.

“Hiện tại bên ngoài thế nào rồi ạ?”

Viện trưởng Ngô nhìn cô một cái, chỉ nhú mày.

“Không sao, cháu còn cái gì không thể biết nữa đâu?” Cô vuốt bụng mình, ngay cả đứa con của cô cũng mất rồi.

“Giói truyền thông dường như vẫn còn bám chặt không buông, tiểu thư có muốn điều tra xem ai đứng phía sau động tay không?”

Cô lắc đầu: “Không cần, chú ra ngoài trước đi!”

Cô vẫn vuốt bụng mình, đứa bé, thật sự ngay tại một ý niệm của cô đã không còn rồi.

Cũng tốt, đúng không?

Cho dù nó khỏe mạnh, cô lại nên đối với nó như thế nào?

Từ từ nuôi dưỡng nó, để nó mãi mãi ở trong một gia đình đơn thân không có bố?

Cô không muốn, không cho được một gia đình đầy đủ, không cho được hiện thực ấm áp nhất, không muốn phó thác cho số mệnh; nhưng cô vẫn luyến tiếc như thế, vẫn mong ngóng sinh mệnh còn chưa kịp yêu thương này.

Mẹ nói: “Khi mẹ mang thai con, liền cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới, có một sinh mệnh có thể thừa hưởng dòng máu của mẹ, thừa hưởng tình yêu của mẹ và bố con.”

Mẹ nói: “Sinh mệnh là thứ cao quý, không ai có thể đoạt đi được. Sau này Huyền Huyền cũng phải nhớ kỹ, tìm một người đàn ông tốt, sau đó sinh ra một cục cưng ngoan ngoãn đáng yêu nghe không?”

Mẹ nói: “Huyền Huyền nhất định phải tìm một người đàn ông thật lòng yêu con, thay bố mẹ yêu thương con.”

Cô nhắm mắt, cô phụ mẹ rồi.

Trương Bá Chi nói: tôi sẽ không oán hận giới giải trí, bởi vì nó cho tôi rất nhiều tiền, giúp tôi chăm lo được cho người nhà tôi. Nhưng đến khi 30 tuổi, tôi nhất định sẽ rời khỏi nó. Khi tôi tìm được một người đàn ông đúng với mình, tôi sẽ ra đi.

Chỉ là, đi đâu để tìm được người đúng với mình?

Cô cũng từng ôm ấp một giấc mộng, gặp được người đúng với mình, không cần nói gì, cũng chẳng cần làm gì, chỉ bằng một ánh mắt, cô liền biết đó là người cô muốn tìm.

Sau đó trong khung cảnh tươi đẹp dưới ánh nắng rực rỡ mang theo cô rời đi, cô cùng người đúng với mình ở bên nhau.

Nhưng mà, mẹ cũng cho rằng bố là người đúng với mình.

Họ chung sống cùng nhau hơn hai mươi năm, yêu nhau hiểu nhau đến thuần theo nhau, trong lòng mẹ chỉ có bố, trong lòng bố hẳn là nên chỉ có mẹ, những thứ đó đều là bề ngoài, những thứ đó đều trở thành “hi vọng”.

Chỉ là, nhiều năm như vậy, sao vẫn tồn tại sự phản bội?

Cô gái kia cũng lớn ngang tầm cô, chứng minh sự phản bội ấy vẫn luôn tồn tại, thời thời khắc khắc đều tồn tại, từ lúc cô sinh ra liền tồn tại, như cuộc sống của cô vẫn luôn đi cùng với một lời nói dối, mà cô vẫn sống trong thế giới bình yên ở mặt ngoài đó, nghĩ rằng mình đang sống trong thế giới hoàn mỹ nhất.

Mà truyện cổ tích hoàn mỹ nhất trong lòng cô, chẳng qua chỉ là một giấc mộng đẹp.

Tình yêu, thật ra chẳng qua cũng chỉ là giấc mộng đẹp của một cô gái, biết rõ không có, lại vẫn muốn theo đuổi; sau đó mình đầy thương tích thì tự nói với mình, tình yêu đều là giả.

Đẹp, chẳng qua đều là bề ngoài giả dối.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Đây Là Sự Lựa Chọn Của Cô

Năm nhất đại học, cô cùng bạn học đi nghe buổi tọa đàm của một giảng viên nào đó.

Giảng viên kia hỏi những người có mặt ở đó: “Nếu một người tìm bạn vay tiền, lần đầu tiên, anh ta không trả bạn; lần thứ hai lại tìm bạn vay, bạn cho anh ta vay, nhưng anh ta lại không trả; lần thứ ba, bạn còn cho người đó vay tiền nữa không?”

Những người ở đó theo bản năng liền lắc đầu: “Sẽ không cho vay nữa.”

Giảng viên hỏi: “Vậy rốt cuộc đó là vấn đề của ai?”

Nghê Vân Huyền nghĩ, một người không có uy tín, đương nhiên là sẽ không cho anh ta vay nữa, đây không phải là chuyện hiển nhiên hay sao?

Giảng viên tiếp tục nói: “Nhớ kĩ đây là vấn đề của bản thân bạn. Bạn nhắm lại xem, anh ta vay tiền bạn nhưng có thể không trả, đó là vì sao. Nếu là thị trưởng Nam Thành cho anh ta vay tiền, anh ta dám không trả sao? Anh ta nhất định sẽ trả. Cho nên, đây chính là vấn đề của các bạn, là bản thân mình còn chưa đủ mạnh, còn chưa có đủ năng lực, cho nên người khác mới dám đối xử với mình như vậy.”

Nghê Vân Huyền nghĩ nghĩ, hình như quan điểm đó rất đúng.

Rõ ràng là giảng viên đó trộm đổi quan điểm, lại vẫn không nghĩ ra có chỗ nào không thích hợp.

Nhưng mà, vào giờ phút này, cô lại cảm thấy vô cùng có đạo lý; bởi vì bản thân mình quá yếu đuối, cho nên mới chịu thương tổn, nếu bản thân mình không như vậy, ai dám một hai ba lần bắt tên trộm sau lưng dồn mình vào chỗ chết, nhất định không có ai dám làm gì Lục Tử Chiêu, bởi vì anh là kẻ mạnh.

Kẻ mạnh dường như có thể đương nhiên nhìn xuống mọi người, mà kẻ yếu thì đương nhiên phải ngửa đầu lên nhìn người khác.

Cô nằm trên giường, mấy ngày nay, sức khỏe đã tốt hơn rồi, ít nhất không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Hình như thời tiết cũng càng ngày càng tốt, ánh mặt trời từ song cửa tiến vào, tạo thành nhiều khe sáng trước giường.

Tay cô nắm chặt: “Nghê Vân Huyền, hoặc là mày bước tiếp, hoặc là mày rời đi.”

Lựa chọn cái nào?

Vĩnh viễn trốn trong mai rùa? Vĩnh viễn tự coi mình là đại tiểu thư, có bố mẹ che chở, có người yêu bảo vệ; kỳ thật, thời gian không trở lại được, mà bản thân mình cũng không còn như trước; đó đều là quá khứ, mà hiện tại, cô chỉ còn bản thân mình mà thôi.

Kì thật, biết, tựa như, đau, chỉ bản thân biết.

Cô lấy bấm móng tay ra, chậm rãi cắt móng tay mình.

Từng có một người cười bảo cô: “Nuôi móng tay dài như vậy, nhìn rất dọa người đấy!”

“Nhưng mà, như thế không phải là rất đẹp hay sao? Anh xem anh xem đi.”

“Nhưng mà em gái cho anh rõ đau ý.”

“Đáng đời anh, ai bảo anh ngứa da.”

“Thật không phải là đứa trẻ lương thiện mà. Mấy cái móng tay này quan trọng như vậy sao? Còn vì thế mà đối nghịch với anh, ày, anh thật đáng thương.”

“Đương nhiên quan trọng rồi, là móng tay em nuôi từ nhỏ đấy! Sau mỗi một khoảng thời gian em sẽ sửa lại, để hình dạng của nó mãi mãi đẹp như vậy.”

“Chờ một hôm nào đó lúc em đang ngủ, anh nhất định sẽ lặng lẽ cắt cho em.”

“Anh dám. Nếu như vậy, em sẽ vĩnh viễn không để ý đến anh nữa.”

“Nghiêm trọng như thế?”

“Anh không cảm thấy móng tay cũng giống như tình yêu hay sao? Từ từ dài ra, cần cắt sửa không ngừng, nếu móng tay quá dài thì khi bị gấp vào trong cũng sẽ bỗng nhiên gãy, nếu quá ngắn, nhìn sẽ mất đi mỹ cảm. Cho nên móng tay cần được chăm sóc, cũng giống như chăm sóc tình yêu của mình, sao em có thể cắt đứt tình yêu của mình được?”

Sao có thể cắt đứt tình yêu của mình được?

Sao có thể được?

Nhưng cô vẫn cắt đứt từng chút từng chút một, từ ngón cái đến ngón út, chậm rãi cắt.

Trên thế giới này, có gì là không thể cắt đứt được?

Cô nhìn vụn móng tay vương trên chân, sờ thật cứng; cô luôn tự hào vì móng tay mình là loại sờ vào cảm thấy cứng, bởi vì kiểu móng tay đó mới có thể nuôi thật dài được; một khi móng tay sờ vào cảm thấy mềm, thì không thể nuôi thật dài.

Mà hiện tại, cô tự tay cắt đứt móng tay mà cô yêu tha thiết, móng tay mà cô vẫn cẩn thận chăm sóc, tự tay cô cắt đứt hết.

Cô nhắm mắt, còn không nổi, nhưng có vài thứ vẫn là không giữ lại được.

Tình thân và tình yêu, cô giữ lại được gì?

Cuối cùng, cô chỉ còn lại bản thân mình.

Cô xuống giường, đi đến ban công, bên ngoài là vườn hoa mới rất lớn, trong đó là đủ loại người mặc quần áo bệnh nhân, có bố mẹ cùng với con mình, có người chồng cùng với người vợ của mình, có người vợ cùng với người chồng của mình, có y tá giúp đỡ cụ già ngồi trên xe lăn, họ đều ở trong vườn hoa trò chuyện cười đùa. Họ đều có câu chuyện của riêng mình, cho dù ngã bệnh, cho dù gặp phải khó khăn và mắc những căn bệnh khác nhau.

Thình thoảng, cô cũng sẽ ra ngoài một lát, mỗi lần nhìn thấy ai đó phẫu thuật thất bại hoặc vì bệnh mà mất, bố mẹ hoặc con cái của người mất gào khóc ở đó, âm thanh chân thật ấy xuyên thấu vào trong lòng cô.

Cô vuốt bụng mình, cô cũng có thể khóc, khóc cho đứa con của mình, khóc chính mình.

Nhưng mà, nước mắt rơi xuống, ngoại trừ trút hết ra, còn có thể mang đến cái gì?

Lệ rơi rồi, lệ khô rồi, lần nữa cần bản thân mình đối mặt với cuộc sống.

Ai cũng như vậy, không ai đặc biệt cả, ngoại trừ bản thân mình, đừng nghĩ rằng có ai đó sẽ xem mình thành người đặc biệt nhất thế giới.

Cô nhìn những người đó, ai cũng có một cuộc đời không giống người khác, có thể lựa chọn chẳng qua cũng chỉ là duy trì cuộc sống, ai có thể vô duyên vô cớ mà thành công?

Cô trở về căn phòng VIP của mình, sau đó liên lạc với nhà tạo mẫu tóc, hôm nay, cô sẽ thay đổi mái tóc này.

Cô ở trong phòng, để nhà tạo mẫu tóc nổi tiếng đó nhuộm tóc cô thành màu tím, dưới ánh mặt trời có thể nhìn ra màu tím thanh nhã, nhưng ở trong phòng thì lại không rõ ràng như vậy. Phần tóc từ cổ trở xuống được uốn nhẹ, mái tóc dài làm cô nhìn có vẻ trưởng thành hơn không ít.

Cô thích kiểu tóc mới của mình.

Mà cuộc đời cô cũng bước lên một bậc thang mới, bởi vì đây là lựa chọn của cô, lúc này đây, cô không trốn tránh nữa

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Là Cô Tự Làm Tự Chịu

Từ sau khi Lục Tử Chiếu công khai bày tỏ rằng anh và Nghê Vân Huyền không có quan hệ gì, đối với những lời đó thì bên ngoài dường như hoài nghi rồi lại có vẻ có thể chấp nhận được, cho dù Lục Tử Chiếu và Nghê Vân Huyền có quan hệ mà mọi người không biết, anh cũng tuyệt đối không hắt hủi nước bẩn lên người mình, huống chi Lục Tử Chiếu đã công khai vị hôn thê của mình là ngôi sao quốc tế Bách Lam, có ai ngờ mà bỏ một cô gái có khí chất, có sự độc đáo của riêng mình như Bách Lam chứ, hơn nữa địa vị trong giới của Bách Lam không cần nghĩ cũng biết, cô đã duy trì được vị trí cao nhất nhiều năm, Lục Tử Chiếu tuyệt đối sẽ không bỏ Bách Lam, hơn nữa hình tượng bên ngoài của Bách Lam cũng rất tốt, là ngôi sao thật sự dựa vào sức mình mà đi lên.

Một chương trình nổi tiếng trong nước mời Bách Lam đến làm khách mời, ở đó Bách Lam kể lại câu chuyện không ai biết giữa mình và Lục Tử Chiếu.

Bách Lam và Lục Tử Chiếu thật sự có thể được gọi là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã sống cùng nhau trong một khu, sau khi hai người lớn lên, đều tự dốc sức vì sự nghiệp của mình, đều tự phát triển, nhưng thật ra vẫn luôn có liên hệ. Bách Lam bày tỏ, Lục Tử Chiếu là một người thật sự ưu tú, cho nên cô muốn dốc sức vào sự nghiệp để một ngày nào đó có thể sống vai cùng anh, mà không phải là trở thành một nàng “công chúa” được đàn ông che chở, cô muốn chính là sự bình đẳng, cuộc sống bình đẳng, tình yêu bình đẳng, dựa vào bản thân mình tạo ra một thế giới riêng.

Ngoài ra, Bách Lam cũng đề cập đến một vài chuyện thú vị trước đây của Lục Tử Chiếu, câu chuyện tình yêu của họ dường như đã đi qua được hai mươi mấy năm rồi, những năm tháng đó giống như dấu chân để lại, mà cô cũng có thể nhớ kỹ những dấu chân đó, cho nên cô trở về, muốn trở về bên cạnh người đàn ông mà mình nhận định.

Những lời này của Bách Lam làm không ít người đều cảm động, tình cảm nhiều năm như vậy cho dù là với người bình thường cũng có vẻ nặng nề, mà hai

người họ một người là nhân vật của công chúng, một người là thương nhân, vậy mà vẫn có thể giữ được một phần tình cảm đó, làm người ta không chúc phúc cũng không được.

Mà hình tượng của Lục Từ Chiếu cũng bởi vậy mà thoát khỏi tin tức tiêu cực lúc trước, ngược lại biến thành một người si tình.

Rất nhiều fan của Bách Lam đều cảm thán về đoạn tình cảm đó, hơn nữa ở trên mạng cũng bày tỏ sự chúc phúc của họ, cũng hi vọng Lục Từ Chiếu có thể đối xử thật tốt với Bách Lam.

Mà diễn đàn của Nghệ Văn Huyền thì nhiều lần bị fan ở khắp nơi tới khủng bố, tất cả tin tức về Nghệ Văn Huyền đều mang theo sự chỉ trích.

Fan của Bách Lam đến trang chủ của Nghệ Văn Huyền mắng cô cố ý câu dẫn Lục Từ Chiếu, hơn nữa còn nghi ngờ rằng những bức ảnh đó là tự Nghệ Văn Huyền tung ra, mục đích chính là vì biết trong lòng Lục Từ Chiếu chỉ có Bách Lam nên muốn tạo ra khoảng cách giữa hai người, tiếc là âm mưu của Nghệ Văn Huyền không thực hiện được, còn có vụ mang thai hồ đồ đó, càng muốn cười đến rụng răng mà, Lục Từ Chiếu sẽ không coi trọng loại phụ nữ có tâm cơ như Nghệ Văn Huyền.

Mà mấy “nhà phân tích” cũng đưa ra được kết luận của riêng mình.

Phiên bản một. Lúc trước Lục Từ Chiếu không thể chịu được cảnh cùng Bách Lam yêu xa, cho nên khi gặp Nghệ Văn Huyền trẻ trung xinh đẹp thì cũng có ý, một người có tiền xuất vốn, một người còn xuân sắc, vì thế tiến đến với nhau, như vậy cũng phù hợp với những bức ảnh trên mạng, chứng minh rằng hai người là thật sự ở bên nhau. Mà khi hai người ở bên nhau, Nghệ Văn Huyền đương nhiên không cam lòng cứ tiếp tục như vậy, tuy rằng Lục Từ Chiếu chỉ ôm tâm trạng vui đùa thôi. Mà Bách Lam ở nước ngoài xa xôi nghe được tin tức xong thì tất nhiên không thể chịu được, liền phải trở về nước. Trong lòng Lục Từ Chiếu vốn có Bách Lam, đương nhiên là lúc này sẽ vứt bỏ Nghệ Văn Huyền, tiếc là Nghệ Văn Huyền không nhìn thấy rõ thân phận của mình, tính kế tạo ra mấy bức ảnh và vụ mang thai, kết quả là lấy tảng đá tự đập vào chân mình, tự phá hủy thanh danh của mình. Mà sau lần này Lục Từ Chiếu tất nhiên ngoan ngoãn trở về bên Bách Lam.

Phiên bản hai. Mấy năm nay Lục Từ Chiếu có Bách Lam thì liền không nhìn thấy những người phụ nữ khác, chuyện này có thể tham khảo từ thanh danh của Lục Từ Chiếu ở trong giới, anh vĩnh viễn vẫn giữ khoảng cách với người khác phái, cho nên Nghệ Văn Huyền dựa vào đầu thu hút được một người đàn ông luôn một lòng như vậy? Lục Từ Chiếu không thích Nghệ Văn Huyền, nhưng Nghệ Văn Huyền lại rất muốn dựa vào gốc cây đại thụ Lục Từ Chiếu, vì thế liền câu dẫn Lục Từ Chiếu. Người đàn ông cự tuyệt người phụ nữ, nhưng có lần không giữ nổi mình uống say nên bị người phụ nữ có tâm cơ lợi dụng, mà Nghệ Văn Huyền cũng sử dụng tâm cơ đó vô cùng nhuần nhuyễn. Nghệ Văn Huyền lấy quan hệ xảy ra giữa hai người uy hiếp bắt Lục Từ Chiếu đầu tư và dọn dẹp tin tức tiêu cực đầu tiên, cho nên mới có chuyện Lục Từ Chiếu uy hiếp đơn vị truyền thông kia.

Phiên bản ba. Nghệ Văn Huyền là được Lục Từ Chiếu bao dưỡng, bởi vì đắc tội với người trong giới nên bị người ta bôi nhọ. Mọi người đều biết, trong các chương trình Nghệ Văn Huyền nói nhiều lắm, bởi vậy có thể thấy cô không phải người quá khôn khéo, sự nổi lên của cô quả thật làm rất nhiều người ghen ghét, vì thế vô tình không biết mà làm mất lòng người trong nghề, bị người ta liên hợp lại chèn ép.

Mà không ít fan của Nghệ Văn Huyền từ sau khi thân tượng nổ ra vụ scandal thì bị phần ròi đi, hơn nữa còn bày tỏ rằng mình sẽ không trở thành fan của một người phụ nữ như thế nữa.

Còn một số rất ít fan của Nghệ Văn Huyền nói giúp cô thì đều bị fan của các ngôi sao khác dán lên nhãn thù quân (*), lại không dám nói giúp cô nữa.

(*) Nguyên văn là 贴上水军的标签, cũng không biết nên dịch thế nào nên để vậy.

Mà báo chí truyền thông đều trở thành nơi giải thích về con đường thành danh của Nghệ Văn Huyền, nguyên nhân trong đó rất khó nghe, tất cả đều là mấy lời như “bao dưỡng”, “quy tắc ngầm”, “dựa vào kẻ có tiền”, mà quả thật Nghệ Văn Huyền diễn xuất không được, bởi vậy kiểu may mắn mà nổi tiếng càng làm nhiều người tức giận, càng nhiều người tham gia vào hội antifan của Nghệ Văn Huyền.

Hình tượng đơn thuần tràn ngập hơi thở thanh xuân của Nghệ Văn Huyền cũng sụp đổ sau một đêm, cô trở thành ngôi sao thành danh sau một đêm rồi cũng sụp đổ sau một đêm.

Nghệ Văn Huyền nhìn những bình luận trên mạng, vậy mà tâm tình cũng không quá thay đổi.

Thật khó có được.

Mà trên weibo của cô, giữa rất nhiều lời mắng chửi vẫn ẩn náu vài lời cổ vũ mong cô đợi thời trở lại và lợi hại hơn xưa, cô nhìn vài lời đó, kim lòng không được nở nụ cười.

Trước kia, nhìn thấy rất nhiều lời khích lệ cũng chẳng thấy sao cả, dù sao sẽ theo bản năng mà chú ý tới mấy lời tỏ ý ghét cô, nhưng hiện tại, cô lại chú ý tới mấy lời cổ vũ trong hàng đồng những lời mắng chửi, con người phải đến lúc này, mới chính thức hiểu được, cái nào nên xem nhẹ, mà cái nào thì nên coi trọng.

Mấu chốt nhất chính là, hiện tại không ít thương hiệu quảng cáo lúc trước mời Nghệ Văn Huyền làm người mẫu đại diện đều chỉ trích tin tức tiêu cực của Nghệ Văn Huyền làm ảnh hưởng đến lượng sản phẩm bán ra của họ, mà không ít người cũng tỏ ý rằng sẽ tẩy chay các thương hiệu mà Nghệ Văn Huyền làm đại diện, các thương hiệu tỏ ý rằng đây là sự tổn thất khổng lồ, hẳn là Nghệ Văn Huyền phải đến chịu trách nhiệm.

Giấu đồ bìm leo, chính là thế này.

Những người này đều tới tập mắng chửi cô, cô đã làm gì họ?

Bởi vì cô nổi tiếng sau một đêm làm người khác bất bình, bởi vì cô dựa vào quy tắc ngầm mà đi lên làm lệch lạc lối sống trong xã hội, bởi vì cô là một người phụ nữ rất có tâm cơ, bởi vì cô phá hoại tình cảm hai mươi mấy năm của người khác, bởi vì cô là “kẻ thứ ba” trong miệng mọi người.

Nhưng vì sao, những người mắng chửi cô đều là những người không hề có quan hệ gì với cô, cô không ảnh hưởng gì đến lợi ích của họ, nhưng vẫn phải chịu những lời mắng chửi của họ.

Bởi vì họ không ưa cô, cho nên cô nên bị mắng chửi, tất cả đều là cô tự làm tự chịu.

Mà ba chữ “Nghê Vân Huyền”, bây giờ hoàn toàn là tấm gương xú uế có tiếng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thật Ra Em Rất Có Tiền

Sau khi Nghê Vân Huyền xác định rằng sức khỏe của mình đã phục hồi gần như cũ rồi thì liền không để ý tới sự ngăn cản của viện trưởng Ngô khăng khăng đòi xuất viện, dưới sự trợ giúp của viện trưởng Ngô cô mua một nhà trọ khác, rồi ở lại đó. Cũng là vào lúc này, cô mới liên lạc với Lương Bích.

Mà điều làm cô cảm thấy ngoài ý muốn chính là, đối với sự mất tích mấy ngày nay của cô Lương Bích cũng không tỏ ra khó chịu gì, cũng không giống như trước mắng cô, chỉ nói gấp mặt rồi nói chuyện.

Cô nói địa chỉ cho Lương Bích, để Lương Bích tới tìm cô.

Lương Bích nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Nghê Vân Huyền, không nỡ lòng nói với cô, hiện tại công ty đã có ý định đóng băng cô. Bởi vì bên trên vẫn chưa có lệnh, nhưng xem quan hệ hiện tại giữa Lục Tử Chiêu và Nghê Vân Huyền, người bình thường đều sẽ nghĩ đến chuyện chèn ép Nghê Vân Huyền để làm Lục Tử Chiêu vui lòng, dù sao Lục Tử Chiêu cũng mới tuyên bố đính hôn, chắc chắn sẽ không hy vọng lại xuất hiện tin tức xấu gì liên quan đến Nghê Vân Huyền nữa.

Nghê Vân Huyền tắt tivi, nhìn Lương Bích đi về phía mình, cô cười cười: “Có gì thì chị cứ nói thẳng đi!”

Nghê Vân Huyền vẫn cười, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì, chưa từng xuất hiện những lời gièm pha kia, mà cô vẫn là nghệ sĩ một lần là nổi tiếng đó. Nhưng dường như lại không giống, nụ cười đó mang theo chút thần nhiên, không mang tới tương lai.

Thời điểm khó khăn nhất đều đã trải qua rồi, cô còn có thể sợ hãi gì nữa?

Dù sao cũng không thể tệ hơn rồi?

Lương Bích thờ dãi, đưa một vài giấy tờ từ tòa án gửi cho cô, thì ra là có nhiều thương nhân chuẩn bị kiện cô như vậy, là thật sự muốn cô thân bại danh liệt đây! Mà phần lớn công ty đều có quan hệ hợp tác với Lục Tử Chiêu, những người này cũng muốn thông qua phương thức như thế làm Lục Tử Chiêu vui vẻ một chút?

Nghê Vân Huyền thần nhiên nhìn qua những giấy tờ này, tựa hồ cũng không để tâm, cô chỉ nhìn Lương Bích: “Không phải chị còn có điều muốn nói à?”

Lương Bích cả kinh, vậy mà cảm thấy được trong mắt Nghê Vân Huyền có thứ gì đó giống như có thể nhìn thấy những thứ không rõ.

Công ty đã từ bỏ Nghê Vân Huyền, sắp xếp cho Lương Bích dẫn dắt người mới, bản thân chị hiểu rằng tuy mình cũng có tình cảm với Nghê Vân Huyền, nhưng đây là công việc của chị, chị hẳn là nên nghe theo sự sắp xếp của công ty. Nhưng nhìn thấy ánh mắt hiện giờ của Nghê Vân Huyền, chị nói không nên lời, nói không được ngay cả chị cũng từ bỏ cô.

Nghê Vân Huyền vẫn chưa tạo áp lực cho Lương Bích, càng không có tình gây sự.

“Vân Huyền, em đã từng nghĩ tới chưa, thật ra cái vòng luẩn quẩn này cũng không hợp với em?” Vấn đề này Lương Bích cũng đã từng nghĩ tới rồi, nhưng vào lúc này, chị muốn để Nghê Vân Huyền tự mình suy nghĩ.

Nhưng Nghê Vân Huyền thì lại ngay cả tự hỏi cũng không có: “Trước kia có lẽ vậy, nhưng hiện tại, em chính là vì cái vòng này mà sinh tồn, cho nên em tuyệt đối không rời đi.”

Lương Bích bị sự kiên định trong mắt cô thu hút, nửa ngày đều thất thần.

Rõ ràng ngữ khí của Nghê Vân Huyền rất nhạt, cũng không phải mãnh liệt mở miệng, giống như một màn đối thoại bình thường, nhưng vậy mà lại có thể

đủ để người ta tin vào tính chân thật trong đó, không chút hoài nghi.

Vì giới giải trí mà sinh tồn, ngữ khí kiên định, trái tim kiên định.

Nhận thấy Lương Bích không đúng lắm, cô ngừng đầu: “Chỉ làm sao vậy? Cảm thấy em không biết tự lượng sức?”

Lương Bích lắc đầu: “Em thật sự quyết định cắn răng trong cái vòng luẩn quẩn này?”

Nghê Vân Huyền gật đầu, khóe miệng mang theo tia cười như có như không.

“Chỉ tôn trọng sự lựa chọn của em, chị rất vui vì hiện tại em có thể có tâm trạng như vậy.” Mà không phải lúc xảy ra chuyện chị biết căng thẳng bất an hỏi “Em nên làm gì bây giờ”.

“Con người chung quy vẫn phải trải qua nhiều chuyện mới học được phải đối mặt, ai có thể vĩnh viễn đứng nguyên một chỗ chứ!” Cô lo lắng, sau đó nhìn những giấy tờ này: “Nếu kiện ra tòa, em sẽ thua rất thảm sao?”

Lương Bích cũng không xác định được, nhưng ít ra đã từng xem qua vụ kiện như vậy rồi: “Thật ra chuyện thế này toàn bộ đều trách tội lên người ngôi sao thì cũng không thích đáng, sở dĩ nó cũng không thật sự nghiêm trọng như vậy, chẳng qua là sẽ tạo ra ảnh hưởng tiêu cực cho hình tượng của nghệ sĩ thôi. Nhưng nghe nói mấy thương hiệu đó đều tìm những luật sư hàng đầu, dường như là hạ quyết tâm phải lấy được ít tiền bù lại tổn thất từ em.”

Nghê Vân Huyền nghĩ nghĩ: “Có thể giải hòa không? Ra tòa rất phiền toái.”

Lương Bích không tán thành: “Giải hòa thì sẽ chỉ cổ vũ cho đáng về khiếu nại của họ thôi, sẽ càng chèn ép thêm, hơn nữa số lượng quá thật cũng kinh người.”

Nghê Vân Huyền gật gù: “Dù sao em cũng không để ý đến hình tượng gì đó, nhiều thêm hay ít đi cũng giống nhau cả.”

Lương Bích và Nghê Vân Huyền bàn bạc xong, đều quyết định để luật sư Triệu toàn quyền xử lý vụ kiện này, bất kể thắng hay thua cũng không sao hết. Nhưng luật sư Triệu phân tích, đối phương đã đưa ra nhiều bằng chứng chứng minh sau khi tin tức tiêu cực về Nghê Vân Huyền được tung ra thì xuất hiện tình trạng hàng ế nghiêm trọng, cho nên về việc này, Nghê Vân Huyền hẳn là sẽ bị coi như đầu sỏ gây nên vụ hàng ế.

Lần đầu tiên Lương Bích nhìn thấy Nghê Vân Huyền nghiêm túc như vậy, cũng cảm thấy ấm lòng.

Cuối cùng, bản thân Nghê Vân Huyền cũng không lo lắng đến chuyện thắng thua, chỉ cần luật sư Triệu hết sức ứng phó là được.

Xem nhiều sự phân tích như vậy, bản thân Nghê Vân Huyền cũng thấy phiền toái, tiễn luật sư Triệu xong cô liền cùng Lương Bích nằm song song trên ghế sofa.

Lương Bích đưa sổ tiết kiệm cho Nghê Vân Huyền: “Đây là tiền tiết kiệm nhiều năm của chị, hi vọng có thể giúp em được đôi chút.”

Nghê Vân Huyền không nhận: “Chị không sợ đưa cho em xong bị đám thương nhân ấy lấy đi, cuối cùng mất hết à?”

“Coi như em là một loại cổ phiếu mà chị đầu tư đi, hiện tại chị đang chuẩn bị đầu tư, muốn nhìn thấy lợi ích lâu dài, cho nên còn phải mời loại cổ phiếu là em đừng làm chị thất vọng nữa.”

“Không cần đâu. Em có tiền.” Cô cười rất nhạt, lại cảm thấy rất ấm áp.

Người đi cùng bạn vào thời điểm bạn khó khăn nhất, bất kể là lúc nào, đều phải nhớ rõ lòng biết ơn.

Lương Bích có vẻ không tin.

Nghê Vân Huyền tùy ý lấy ra một vài giấy tờ cho Lương Bích xem: “Chị nói xem, những thứ này không phải là tiền sao?”

Lương Bích trở mặt nhìn: “Em...”

“Những thứ này là mẹ em để lại cho em.”

Lương Bích không hỏi nhiều nữa, cất sổ tiết kiệm của mình đi.

Lúc này, dường như Lương Bích có phần hiểu được tính tình của Nghê Vân Huyền có được từ đâu, xuất thân của cô rất tốt, không chịu được sự thiếu thốn thiện của người khác, hi vọng toàn bộ thế giới đều chiều theo cô. Mà nhiều năm của cô cũng trôi qua như vậy, cho nên mới cần chút năng lực, nhưng lại vì nguyên nhân nào đó mà tiến vào giới giải trí, nỗ lực để bản thân mình học được phải trưởng thành.

Cho nên, Nghê Vân Huyền không sợ thất bại, cô biết mình luôn có hậu thuẫn, nhưng sự kiện lần này có vẻ đã thực sự dạy cho cô một bài học.

Lương Bích thở dài, hi vọng cổ phiếu Nghê Vân Huyền này thật sự có thể trở thành vật báu.

Mà Nghê Vân Huyền tựa hồ rất vui vẻ: “Cảm ơn chị.”

“Không cần.” Lương Bích chân thành nhìn cô: “Em phải biết rằng, trước kia chị cũng không xem trọng em, cho nên, em phải dùng hành động của em làm chị thay đổi cái nhìn về em.”

“Em sẽ.”

Nhất định sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Anh Yêu Em Nhất Sao

Mạnh Tư Nghiên nằm trên giường bệnh, sắc mặt cô trắng bệch, hôm nay lại phải đi làm xét nghiệm gì đó, ngày nào cũng vậy, bản thân cô cũng không biết thời điểm nào mới là hồi kết thúc.

Sau khi làm xong tất cả, cô ngơ ngác nhìn trần nhà.

Lúc này, Kỷ Thiệu Quân bung loại cháo mà cô thích đến, đáng tiếc, hiện tại cô chẳng có chút thèm ăn nào.

Cô nắm lấy chăn, ánh mắt ung dung nhìn Kỷ Thiệu Quân: “Không thể tưởng tượng được Lục Tử Chiếu thật sự đối xử với cô ấy như vậy.”

Kỷ Thiệu Quân thấy chuyện không liên quan đến mình nên cũng chẳng có cảm giác gì: “Em cho là toàn bộ đàn ông trên thế giới đều giống anh đối với em chắc? Cho nên, đi hỏi trời xanh xem tại sao mình lại may mắn như vậy đi!”

“Chính xác. Toàn bộ đàn ông trên thế giới thật đúng là chẳng có mấy ai đánh phụ nữ giống anh.” Mạnh Tư Nghiên trừng mắt liếc anh ta, trong ánh mắt mang theo chút khinh thường.

Kỷ Thiệu Quân không có nửa điểm xấu hổ, ghéech mắt: “Là ai mỗi ngày đều ở đó mà kêu nam nữ bình đẳng hả? Chỉ cho phụ nữ đánh chửi đàn ông còn không được phản kháng? Phụ nữ chính là có cái kiểu vừa kêu phải bình đẳng lại vừa tuyên bố mình là kẻ yếu cần được bảo vệ, bản thân mình trước sau mâu thuẫn như vậy, lại còn muốn đàn ông mỗi thời mỗi khắc đều phải cung chiều mình, đó không phải là ngớ ngẩn sao? Đồ ngu mới có thể vẫn cung chiều người phụ nữ như thế.”

“Đúng vậy, Kỷ Thiệu Quân anh vĩnh viễn là người thông minh nhất.” Mạnh Tư Nghiên không muốn để ý đến anh ta nữa, nằm xuống chầm chần đến tận đầu.

Kỷ Thiệu Quân đi lên phía trước kéo chăn của cô ra: “Lại tức giận?”

“Không.”

Kỷ Thiệu Quân cười cười, rõ ràng là không tin: “Anh cũng vẫn không hiểu, chuyện người khác em quan tâm như vậy làm gì. Cũng không phải em không biết tình cảm bao nhiêu năm nay giữa Lục Tử Chiếu và Bách Lam, chẳng lẽ còn thực sự nghĩ rằng Lục Tử Chiếu sẽ vì Nghê Vân Huyền mà làm rất nhiều chuyện?”

Mạnh Tư Nghiên lắc đầu: “Đừng đùa nữa, Lục Tử Chiếu muốn làm gì không phải anh đoán được rồi sao? Vờ vờ vịt vịt nói ra mấy lời này, nghĩ rằng có thể làm bản thân mình trở nên tốt hơn?”

Kỷ Thiệu Quân sừng sốt: “Em nghe lén bọn anh nói chuyện?”

Mạnh Tư Nghiên không mở miệng nữa.

Trên thực tế, Kỷ Thiệu Quân vẫn chưa nói nhiều với Lục Tử Chiếu, chỉ là lấy tâm trạng phấn khởi gọi điện cho Lục Tử Chiếu: “Anh rất vinh hạnh, hôm nay nhận được lời khen ngợi từ một người nào đó, hơn nữa người ta còn hạ thấp cậu nâng anh lên để khen ngợi nữa.”

“Kỷ Thiệu Quân, anh chỉ có chút tiền đồ đấy thôi.” Lục Tử Chiếu không để tâm.

“Mẹ cậu tìm anh.”

“Ừm.”

“Cậu không muốn biết dì nói gì với anh?”

“Không muốn.”

“Cái đồ nhà cậu thật là chán chết. Mẹ cậu nói với anh ‘Trước kia đi vắng nghĩ anh mới là người ngu xuẩn nhất, hiện tại mới biết được, con đi còn ngu xuẩn hơn anh’.” Kỳ Thiệu Quân tự nói rồi không nhìn được nở nụ cười.

Ừ, so về độ ngu xuẩn Kỳ Thiệu Quân thắng, cho nên rất thoải mái.

Lục Tử Chiêu căn bản không để ý tới anh ta, trực tiếp ngắt điện thoại.

Lúc này Kỳ Thiệu Quân nhìn Mạnh Tư Nghiên, thật là một người phụ nữ thông minh, chỉ bằng một câu của Cát Tư Dao, có thể đủ để đoán ra tất cả.

Anh sờ lên mặt Mạnh Tư Nghiên, nhẹ nhàng vuốt ve, giống như vuốt thứ mình yêu thích nhất: “Tư Nghiên, bỏ đứa bé đi!”

Ánh mắt Mạnh Tư Nghiên không có gợn sóng gì, chỉ là bình tĩnh nhìn anh: “Lúc trước anh cũng dùng tâm tình như vậy nhìn người phụ nữ anh yêu xóa sạch con anh?”

Miệng anh hơi run lên, chuyện cũ tái hiện lại trong đầu, ánh mắt anh phức tạp nhìn cô: “Đó là ngoài ý muốn.”

Cô cười châm chọc: “Anh cũng biết, không phải ngoài ý muốn.”

“Anh nói là ngoài ý muốn.” Anh nóng nảy, hất tất cả chén cốc bình trà trên bàn xuống.

Cô rất ít khi khóc, rất ít rất ít khi, nhưng nhìn thấy bộ dạng của anh thì thật sự không đành lòng: “Nếu đứa bé này không còn, em đây cũng không thể lại có con nữa, đúng không?”

“Em cũng không nên giấu anh giữ lại nó.”

“Nhưng em phải sinh nó ra, nhất định phải sinh nó ra.”

“Tư Nghiên, chúng ta có thể không cần đứa bé, không cần con, hai người chúng ta cả đời sống bên nhau. Em muốn gì anh đều cho em, nhưng chính là không cần đứa bé này.”

“Coi như em nợ anh.” Cô lau nước mắt: “Nếu không phải vì em, có lẽ, anh sẽ cùng người anh yêu sống đến già, con của anh cũng sẽ được sinh ra, sau đó bọn anh một nhà ba người sống hạnh phúc bên nhau, là em hủy hoại cuộc đời anh.”

Kỳ Thiệu Quân lắc đầu: “Em cũng biết, anh chưa bao giờ oán hận em.”

“Để em sinh đứa bé này ra đi, anh cũng biết đấy, chuyện gì em cũng có thể làm được.”

Kỳ Thiệu Quân không còn cách nào nhìn cô, đúng vậy, cô rất thông minh, biết anh vĩnh viễn không thể cự tuyệt cô.

Đều nói hồng nhan bạc mệnh, mà cô thì chiếm hết.

Kỳ Thiệu Quân ra khỏi phòng bệnh, đứng sang một bên, nói chuyện với người phụ trách bệnh tình của Mạnh Tư Nghiên là Quý Bách Hiên: “Cô ấy sinh đứa bé này ra, nguy hiểm bao nhiêu?”

“Anh cũng biết đấy, cũng không phải là nguy hiểm, mà là mổ thì phá hủy cấu trúc cơ thể, rất khó tưởng tượng được tế bào cơ thể của cô ấy sẽ sinh trưởng như thế nào. Có thể là nhanh hơn, có thể là chậm hơn, chuyện này thì không ai biết được cả, thứ đáng sợ chính là không biết.”

Kỳ Thiệu Quân gật gật đầu: “Tôi hiểu rồi, thật làm phiền anh, gọi anh từ thành phố Nhân Hạ tới đây.”

“Không sao, đây cũng coi như công việc của tôi.”

Kỳ Thiệu Quân đứng một lát, rồi lại đi vào phòng bệnh.

Mạnh Tư Nghiên còn chưa ngủ, dường như đang đợi anh: “Kỳ Thiệu Quân, đột nhiên em rất muốn biết, anh yêu em nhất sao?”

Anh đảo mắt: “Vấn đề này, chờ giây phút trước khi anh chết em hỏi lại, anh nhất định sẽ thành thật nói cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 56

Mấy ngày tiếp theo, mặc thế giới bên ngoài xoay chuyển như thế nào, Nghê Vân Huyền vẫn ở trong nhà trọ, không ra khỏi nhà, không lên mạng, không xem tin tức giải trí. Thậm chí trong lòng cô còn có chút tâm lý trả thù, bắt kẻ trên mạng những người đó nghĩ hết cách dùng từ ngữ thế nào mắng chửi cô, cô vẫn sống rất tốt, thậm chí còn ăn ngon ngủ kỹ, so sánh với nhau, thật ra cô cũng không đến nỗi nào.

Mà Lương Bích cũng vẫn chưa nói cho cô, bản thân chị dùng cách uy hiếp sẽ từ chức để tiếp tục làm việc với cô.

Không chú ý tới những chuyện đó, tất cả dường như đều trở nên tốt đẹp.

Nhưng hôm nay, Lương Bích lại mang đến cho cô một tấm thiệp mời.

Nghê Vân Huyền cầm tấm thiệp, nhìn không ra có chỗ nào không đúng: “Tả Bình Lăng này là người nào vậy, tự nhiên vào lúc này gửi thiệp mời em đến tham dự bữa tiệc anh ta đứng ra tổ chức, điều này có vẻ không hợp với lẽ thường.”

“Tả Bình Lăng là người nổi nghiệp của Trang Vinh, được dạy dỗ rất tốt, mới về nước mấy năm nay, chuyện công ty xử lý cũng không tồi. Có điều, hẳn là không phải anh ta muốn mời em đến.”

Nghê Vân Huyền nâng mày, vào lúc này người muốn mời cô đến, hơn phân nửa đều là muốn cười nhạo nh!

“Tả Bình Lăng có vẻ thân thiết với Tôn Diễm, quan hệ giữa hai người có chút mập mờ, hơn nữa dường như Tả Bình Lăng là thật sự động lòng với Tôn Diễm.”

Nghê Vân Huyền gật gật đầu, doanh thu phòng vé của cũng bình thường, không tốt lắm, nhưng cũng không được tính là tệ, vì thế, cả đoàn phim đều cho là vấn đề từ Nghê Vân Huyền, nói cô làm doanh thu giảm xuống; mà dàn diễn viên của bộ phim này có Tôn Diễm diễn vai Giang Nhân Đình nhận được càng nhiều lời khen ngợi, không ít đạo diễn đều bày tỏ rằng bộ phim tiếp theo đã nghĩ đến việc mời cô ta. Mà tên của Tôn Diễm cũng dần sánh kịp với hai chữ “thực lực”, trong làn gió thần tượng đi đóng phim, Tôn Diễm dựa vào diễn xuất của mình nhận được không ít sự công nhận.

“Cho nên, hẳn là Tôn Diễm muốn mời em đến?” Cô cười cười: “Thật đúng là nhớ thương em mà.”

“Em đã từng nghĩ tới chưa, có lẽ, một loạt tin tức tiêu cực của em xuất hiện đều là bị cô ta tính kế?”

Nghê Vân Huyền nhìn chằm chằm vào Lương Bích: “Mẹ em từng nói với em, đánh bại chính là đánh bại, bất kể người khác dùng phương pháp gì, nếu không muốn thất bại, vậy hãy làm cho mình có khả năng bất bại, cho nên, ai hại em cũng không quan trọng.”

Lương Bích gật đầu: “Vậy em thấy thế nào?”

“Nếu em không đi, thế không phải là làm người muốn xem trò hay thất vọng rồi sao?”

Lương Bích cũng không biết là đúng hay không đúng, “Hôm đó, Lục Từ Chiêu và Bách Lam cũng sẽ tham dự.”

Cơ thể cô cứng đờ, con ngươi nhanh chóng chuyển động: “Vậy không phải là tốt lắm hay sao, mọi người đến đông đủ.”

Mà đã thực sự quyết định muốn đi rồi, cô cũng tốn không ít công sức, Lương Bích cũng dùng đến toàn bộ người trong đội của mình, đưa Nghê Vân Huyền đi làm tóc, sau đó mua trang phục, mua giày, toàn thân đều kết hợp hoàn hảo. Bởi vì, họ đều biết, bất luận Nghê Vân Huyền mặc thành bộ dạng gì, đêm nay cô đứng ở đó nhất định sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, nếu đã như vậy, chi bằng làm cho bản thân mình càng thêm mỹ lệ, càng thêm mê hoặc lòng người, đây cũng là lần đầu tiên Nghê Vân Huyền thử trang điểm như vậy, vô cùng xinh đẹp, khí chất động lòng người.

Muốn cho những người chê bai cô nhìn xem, khi họ chế nhạo và chê bai cô, cô không đau lòng đến mất ăn mất ngủ, cũng không khổ sở rơi nước mắt, cô còn sống, dùng cách thức xán lạn còn sống.

Lương Bích bảo vệ cho Nghê Vân Huyền từ lúc xuống xe, giống như cô vẫn là tia chớp chói mắt Nghê Vân Huyền như cũ, trên môi cô mang theo ý cười nhàn nhạt.

Đã có không ít phóng viên chờ ở đây, tất cả cô đều không nhận phỏng vấn, tùy ý người khác chụp ảnh thế nào thì chụp.

Mà đi vào hội trường, dường như cô cũng trở thành tiêu điểm.

Lúc này rất nhiều người lại ngàng hiểu ý nhìn về phía bên kia, Lục Từ Chiêu và Bách Lam đang nói chuyện với nhau, thân mật lại ái muội.

Nghê Vân Huyền quét mắt qua mọi người một lần, chưa dừng lại ở đâu cả.

Trong tầm mắt, đàn ông tây trang giày da, phụ nữ mặc lễ phục dạ hội xinh đẹp, rất nhiều người mang theo ánh mắt kinh ngạc, mà tất cả cô đều lướt qua, tất cả cô đều không để ý đến.

Đối với việc cô xuất hiện, không ít người đều cảm thấy kì quái, nhưng cũng không nghĩ tới chuyện đến gần hỏi cô.

Mà Bách Lam ở bên cạnh Lục Tử Chiêu lại chậm chậm đi về phía cô, Lương Bích kéo cô: “Em có thể không?”

Cô gật đầu: “Không sao, chị có thể đi nghỉ ngơi rồi, em không có gì không thể cả.”

Lương Bích lại nhìn cô một cái: “Vậy tự em phải chú ý đấy.”

Trên mặt Nghê Vân Huyền vẫn mang theo ý cười, nhìn Bách Lam đi tới.

“Sớm nghe đến đại danh của cô Nghê, hôm nay mới có thể gặp mặt, cô Nghê tuyệt sắc phong hoa thật không phải là tin đồn vô căn cứ.” Bách Lam cũng mang theo ý cười.

“So với cô Bách, tôi cũng chỉ là lừa đời lấy tiếng mà thôi, có thể gặp được cô Bách mới là vinh hạnh của tôi.” Cô bung một ly rượu lên: “Tôi kính một ly trước.”

Bách Lam đánh giá cô từ đầu đến chân một lần: “Cô Nghê nhìn hòa nhã thế, thì ra cũng phóng khoáng như vậy.”, rồi cũng uống ly rượu trong tay mình.

“Thật ra tửu lượng của tôi cũng không được tốt lắm, nhưng mà có thể gặp được cô Bách, nhất thời hứng khởi liền uống cạn.”

Ánh mắt Nghê Vân Huyền lãnh đạm, ngay cả đánh giá cũng không, điều này làm Bách Lam không khỏi có chút tò mò.

Mà lúc này, Lục Tử Chiêu cũng đi về phía hai người.

Trước khi Lục Tử Chiêu mở miệng thì Nghê Vân Huyền đã cười nói trước: “Lục tổng, đã lâu không gặp.”

Cô nhìn anh, ánh mắt thân nhiên.

Chuyện cũ đã qua, đều hóa thành làn khói từ từ bay đi, giờ phút này, đứng ở đây chính là Lục Tử Chiêu của Viễn Xuyên và diễn viên Nghê Vân Huyền.

Tựa như lần đầu tiên ở tiệc rượu cô nhìn thấy anh, trong lòng sợ hãi, lại vẫn tới gần anh, cho dù tay còn đang phát run; địa điểm không giống, tình cảnh giống, người cũng giống, lời cũng giống, nhưng cô không giống, cô không căng thẳng nữa, liền giống như thật sự không quen biết anh, mang theo sự thân nhiên, mang theo vẻ lạnh nhạt.

“Nghê tiểu thư cũng đã lâu không gặp.”

Bách Lam đưa tay khoác vào tay Lục Tử Chiêu, trên mặt nở ra nụ cười hoàn mỹ: “Cô Nghê và Tử Chiêu đã hợp tác qua vài bộ phim, hẳn là cũng thân thuộc nhỉ!”

Nghê Vân Huyền cũng lộ ra ý cười nhân hậu: “Thật ra nhà đầu tư và diễn viên rất khó có thể gặp nhau được một lần, số lần tôi nhìn thấy Lục tổng trên tivi lại tương đối nhiều, có điều Lục tổng ở ngoài đời và Lục tổng trên tivi đều ăn ảnh giống nhau.”

“Nghê tiểu thư nói đùa rồi.” Lục Tử Chiêu nhân hậu phun ra một câu.

Mà Bách Lam cũng cười: “Cô Nghê khen anh ấy như vậy, trở về anh ấy lại tự cao tự đại cho mà xem. Nhưng mà, nếu đều là người quen, lúc tôi và Tử Chiêu kết hôn, cô Nghê nhất định phải tham dự đấy.”

“Đương nhiên rồi.” Nghê Vân Huyền nhìn thoáng qua cánh tay đang khoác của hai người họ: “Hơn nữa, Lục tổng và cô Bách thật sự rất xứng đôi.”

Bách Lam chỉ cười nhạt, lại vào lúc này gặp được người quen, sau đó cáo từ Nghê Vân Huyền.

Nghê Vân Huyền đứng tại chỗ, yên tĩnh.

Không biết từ khi nào, Tôn Diễm đã đứng sau lưng cô: “Nếu trên màn ảnh cô có thể diễn xuất tốt như vừa rồi thì cũng sẽ không bị người ta chỉ trích.”

“Tôi tư chất tự nhiên ngu dốt, đương nhiên không thể lĩnh hội nhanh như cô Tôn rồi, dù sao cũng phải chịu chút gian khổ mới biết phải diễn như thế nào.”

“Cô thay đổi rồi.” Tôn Diễm nhìn cô: “Thật sự thay đổi.”

“Có lẽ vậy.” Cô cũng không quan tâm.

Nhưng lúc này Tôn Diễm vẫn chưa buông tha cô: “Nếu cô Nghê đã đến đây, chi bằng biểu diễn một tiết mục để mọi người vui vẻ đi! Nếu không, không phải như chưa tới hay sao?”

Tôn Diễm giữ chặt lấy tay cô, không cho cô rời đi.

Mà cùng lúc đó, cũng có vài người làm bộ như vô tình đứng sau Tôn Diễm, bọn họ đều chờ lệnh của Tôn Diễm bất cứ lúc nào.

Nghê Vân Huyền nhìn chăm chăm Tôn Diễm, rất lâu, mới cười cười: “Chuyện này rất đơn giản, lấy tình cảm giữa chúng ta, biểu diễn một tiết mục cũng không có vấn đề gì.”

Lúc này Tôn Điền mới buông cô ra: “Rất tốt.”

Mà Nghê Vân Huyền đi giày cao gót, đứng ở trong đám đông, đối mặt với rất nhiều ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của người khác, biểu diễn một điệu múa.

Bóng dáng đồ rực của cô giống như một dải lụa, ở giữa đám đông nhẹ nhàng tung bay, ngón tay căng chùng vừa phải, đôi chân thon dài duỗi ra lại thu về, giống như một con chim công kiêu ngạo, chạm vào trái tim, vốn là một điệu múa bình thường, bộ dạng thướt tha của cô lại hiện ra giữa mỗi cử chỉ; bóng dáng cô nhảy lên, tựa như ngọn lửa bùng cháy, khi thì linh động, khi thì chênh chếch, khi lại trắng lẹ rực rỡ.

Bóng dáng cô như ngọn đuốc, hấp dẫn ánh mắt của mọi người ở đây.

Cô múa xong điệu này, trong đám người tự nhiên vang lên tiếng vỗ tay, cô không nhìn bất luận một người nào.

Đây là vốn liếng mà mẹ nói nhĩ, khi cô có kĩ năng vững vàng để nhảy múa, người khác nhìn thấy chỉ là điệu múa của cô, chỉ là vẻ đẹp ấy, quên đi những lời gièm pha về cô, quên đi khoảnh khắc trước đó cô còn là nghệ sĩ trở thành tấm gương xú uế có tiếng trong lòng họ.

Cô rời khỏi đám người, đi về phía cửa, Lương Bích đang ở đó chờ cô.

Mà những người này nhìn bóng dáng cô rời đi, vậy mà cũng chỉ là ngơ ngác nhìn, nhìn cô rời đi.

Tay của Bách Lam từ trên cánh tay của Lục Từ Chiếu buông xuống, cô không có độ ấm mở miệng: “Chân cô ấy bị thương rồi.”

“Anh biết.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Vai Phụ

Nghê Vân Huyền rời khỏi bữa tiệc, Lương Bích liền đỡ cô: “Em vẫn ổn chứ!”

Cô cười gật đầu: “Không sao, đừng lo lắng.”

Trở lại nhà trọ, chân cô hơi sưng lên, cũng may, không quá nghiêm trọng, nghỉ ngơi một hai ngày thì không có gì đáng ngại nữa.

Mà Nghê Vân Huyền và Lương Bích đều ăn ý không xem giới truyền thông lại đưa ra tin tức thế nào, mấy thứ đó đều không liên quan đến hai người.

Nhưng mà, khi chân Nghê Vân Huyền vừa khỏi, Lương Bích liền có chút rối rắm nói với cô: “Bách Lam nhờ người đưa một kịch bản đến, cô ấy muốn diễn cùng em trong bộ phim mới của cô ấy.”

Nghê Vân Huyền cảm thấy kinh ngạc: “Chuyện này không phải rất tốt sao? Đây vẫn là kịch bản đầu tiên đưa đến chỗ em sau khoảng thời gian lâu như vậy.”

Lương Bích lắc đầu: “Em xem kịch bản này trước rồi hãy phát biểu quan điểm.”

kể lại câu chuyện giữa ba người, tình tiết cực kì đơn giản, chỉ là bên trong có cuộc tranh đấu giữa hai cô gái, giống như một tiết mục tranh giành tình yêu. Thâm Liên và Bích Hàm là hai nữ sinh không giấu giếm nhau chuyện gì, ở cùng trong một khu, hai cô giao hẹn sẽ trở thành bạn tốt nhất cả đời của nhau, hai người sẽ kể nhau nghe nỗi lòng của mình, muốn trở thành người thân thiết nhất của đối phương. Nhưng khi lên đại học, hai người đồng thời gặp được Lạc Biên thành tích xuất sắc diện mạo anh tuấn, nhưng Lạc Biên lại bị bầu không khí trong lành Bích Hàm hấp dẫn, vì thế tiến gần đến Bích Hàm. Mà Thâm Liên thì yêu Lạc Biên đến tận xương tủy, cho nên càng ngày càng ghen tị với Bích Hàm, tìm cách làm hỏng chuyện tình cảm giữa Bích Hàm và Lạc Biên, một lòng muốn tiến vào tòa thành trong trái tim Lạc Biên, nhưng lần nào thất bại lần nấy. Cuối cùng Lạc Biên biết bộ mặt thật của Thâm Liên, mang theo Bích Hàm rời đi, còn Thâm Liên thì cả tình bạn và tình yêu đều chẳng có được gì.

Mà kịch bản cho Nghê Vân Huyền chính là vai Thâm Liên.

Tin về Nghê Vân Huyền và Lục Từ Chiếu còn chưa qua, Bách Lam liền đưa kịch bản này tới, rất khó để người ta không nghĩ rằng liệu có phải nó đang nói bóng nói gió câu chuyện trong hiện thực hay không.

Nếu Nghê Vân Huyền không nhận bộ này, cũng không sao; nhưng một khi nhận, thì sẽ lại đẩy mình lên nơi đầu sóng ngọn gió của dư luận.

Nghê Vân Huyền thờ dài: “Em nhận vai diễn này.”

“Nhưng mà...”

“Em không muốn bỏ qua một cơ hội nào, đối với em, đây chỉ là một kịch bản, chỉ là một câu chuyện mà thôi.”

“Được, chị giúp em trả lời Bách Lam.”

Nghê Vân Huyền nhắm mắt, đó chẳng qua chỉ là một câu chuyện, mà cô là diễn viên, chính là diễn lại câu chuyện đó.

Mà lễ khai máy rất nhanh chóng được sắp xếp xong. Nghê Vân Huyền và Bách Lam xuất hiện ở hiện trường, điều này làm cánh nhà báo đều trở nên sôi nổi.

Nhà báo mở miệng hỏi Bách Lam: “Nghe nói cô Nghê là do cô đề cử làm nữ phụ bộ phim này, có chuyện này không vậy?”

“Nghe nói bộ phim điện ảnh này kể về câu chuyện hai cô gái cùng tranh giành một chàng trai, không biết câu chuyện này có phải đang phản ánh một chút về câu chuyện trong hiện thực.”

“Xin hỏi cô Bách, không ít đạo diễn đều bày tỏ rằng diễn xuất của cô Nghê không vượt qua cửa, vì sao cô còn đề cử cô Nghê đến diễn bộ phim này?”

...

Đạo diễn thấy những người này căn bản không hỏi đến chuyện của mình, có chút mất hứng: “Xin mọi người hỏi những vấn đề liên quan đến bộ phim, chuyện không liên quan thì chúng tôi đều sẽ không trả lời.”

Mà Bách Lam cũng chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Các câu chuyện đều xuất phát từ cuộc sống nhưng không chỉ là từ cuộc sống, cho nên, xin mọi người đừng tùy tiện chỉ trích ai, đó là sự không tôn trọng đối với diễn viên.”

Mà Nghê Vân Huyền cũng bày tỏ rằng, bản thân mình rất vinh hạnh có thể hợp tác với Ảnh hậu.

Buổi lễ ra mắt lần này bị những nhà báo đó quán đến tận khuya, bởi vì tất cả mọi người đều tò mò, vì sao Bách Lam lại đề cử Nghê Vân Huyền đóng bộ phim này, trong thời gian này không ai dám mời Nghê Vân Huyền, một là tin tức tiêu cực về Nghê Vân Huyền bay đầy trời, hơn nữa diễn xuất cũng không tốt, hai là sợ hãi sẽ đắc tội Lục Tử Chiêu, căn cứ vào hai điểm trên, trong khoảng thời gian ngắn Nghê Vân Huyền không thể nhận được lời mời đóng phim, nhưng Bách Lam lại giúp Nghê Vân Huyền từng bước đi ra khỏi sự khó xử, điều này làm người ta cảm thấy rất khó hiểu.

Mà khi buổi lễ ra mắt kết thúc, đứng ở hậu trường, Bách Lam nhìn Nghê Vân Huyền: “Nhất định là cô chưa xem kĩ kịch bản này, nếu không sao còn dám nhận.”

“Tôi xem mười lần, xem rất chăm chú.” Ngữ khí của Nghê Vân Huyền bình ổn như cũ.

Bách Lam buồn bực “hừ” một tiếng, lật kịch bản đến trang nào đó: “Cái này cũng xem mười lần?”

Cảnh đó là khi Bích Hàm và Lạc Biên đã xác lập quan hệ yêu đương, nhưng Thâm Liên vẫn chưa chịu buông bỏ, sau lưng vẫn tính kế hai người, làm Lạc Biên và Bích Hàm hiểu lầm nhau, thiếu chút nữa thì chia tay. Rốt cuộc Bích Hàm biết được thì ra là Thâm Liên đang giở trò, hơn nữa Thâm Liên còn làm rất nhiều chuyện hại cô, Bích Hàm nhất thời nổi giận liền cho Thâm Liên một bạt tai, nhưng Thâm Liên cũng không cho là mình sai, còn tỏ vẻ rằng mình nhất định sẽ có được Lạc Biên; Bích Hàm càng phẫn nộ, đẩy Thâm Liên ngã xuống đất, giẫm một cước lên.

Nghê Vân Huyền nhìn thoáng qua: “Đúng vậy, cái đó cũng xem mười lần.”

“Thật ra kịch bản ban đầu không phải thế, biên kịch cảm thấy cách giải quyết như vậy quá mạnh rồi, dễ dàng làm khán giả phản cảm. Nhưng tôi khẳng định giữ như vậy, bởi vì tôi cảm thấy, đối với tình yêu của mình nữ sinh nên toàn lực tranh đoạt, đối với kẻ phá hoại thì không nên thủ hạ lưu tình.”

Nghê Vân Huyền chỉ thân nhiên cười: “Cô Bách cũng nên đi làm biên kịch đi.”

“Chẳng lẽ cô Nghê không biết là con người nên ích kỉ một chút hay sao, đối với những thứ của mình thì phải nắm chặt trong tay.”

“Tôi nhớ rõ cô Bách từng nói, là của mình thì dù thế nào vẫn là của mình, nắm quá chặt không sợ ngược lại sẽ giống như hạt cát chảy xuống giữa các kẽ tay à?”

Nghê Vân Huyền không để ý tới Bách Lam, tự mình thong dong đi tìm đồ rồi đi.

Bách Lam nhìn bóng lưng cô: “Xem ra lần này, tôi trở về là đúng rồi, tôi thật sự rất muốn biết rốt cuộc cô có thể đi bao xa.”

Nghê Vân Huyền trở lại nhà trọ thì nghiên cứu kịch bản suốt, nghiên cứu về nhân vật Thâm Liên này.

Bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Biên, tòa thành trong trái tim cô liền cất chứa hình bóng Lạc Biên. Rõ ràng là cô và Bích Hàm cùng quen Lạc Biên, nhưng Lạc Biên lại chỉ nhớ Bích Hàm, không để Thâm Liên vào mắt. Lạc Biên mời Bích Hàm đi ăn cơm đều gọi Thâm Liên theo cùng. Mỗi lần Thâm Liên đều phải cố gắng kìm nén chính mình, cô nhìn họ thân thiết trước mặt mình, nhìn họ càng ngày càng xích lại gần nhau, rốt cuộc tâm tư của Thâm Liên xảy ra sự biến hóa. Dựa vào cái gì Bích Hàm có thể có được Lạc Biên, mà cô lại không được?

Thâm Liên cố tình nhắc đến đủ loại hành vi kì lạ của Bích Hàm trước mặt Lạc Biên, làm Lạc Biên nghĩ rằng Bích Hàm qua lại với nam sinh khác, làm Lạc Biên hiểu lầm, cãi vã với Bích Hàm.

Lạc Biên và Bích Hàm cùng mua hai chú cá vàng xinh đẹp, Bích Hàm được giao trọng trách nuôi dưỡng chúng, bởi vì Lạc Biên vô cùng thích cá vàng, quả thực tới tình trạng si mê.

Lạc Biên ngăn chặn vạ độ Bích Hàm chăm sóc tốt cho cá vàng nhỏ, nhất định không được cho ăn quá nhiều. Nhưng Thâm Liên thừa dịp Bích Hàm không có ở đó, cố ý đổ rất nhiều thức ăn vào bể cá, cá bị trướng mà chết. Cùng lúc đó, Thâm Liên giả bộ như vô tình nói với Lạc Biên, Bích Hàm không cẩn thận, bởi vì hôm đó Bích Hàm có hẹn với một học trưởng khóa trên, điều này làm Lạc Biên nảy sinh sự bất mãn mãnh liệt với Bích Hàm.

Nghê Vân Huyền cố gắng nghiền ngẫm tâm sự của Thâm Liên, từng bước một của quá trình biến hóa trong lòng cô ấy, cô ấy là chậm rãi biến thành như thế, cô ấy cũng không muốn, nhưng cô ấy quá yêu Lạc Biên.

Cuối cùng, tất cả những chuyện Thâm Liên làm bị Bích Hàm và Lạc Biên biết được, cô ấy mất tất cả.

Còn hơn Bích Hàm may mắn, quả thực Nghê Vân Huyền càng thích Thâm Liên hơn, cho dù cô ấy là nữ phụ trong lòng người khác, cho dù phần diễn của cô ấy đều là cảnh phá hoại người khác, cho dù trong cuộc chiến tình cảm này, Thâm Liên thua thê thảm.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tình Yêu Của Phụ Nữ

Đạo diễn của là Tạ Gia Niệm - đạo diễn của rất nhiều bộ phim chính kịch, đồng thời cũng đưa tên tuổi của nhiều diễn viên đi lên, người này rất nghiêm khắc, cho dù chỉ có một chút không hài lòng cũng sẽ bắt diễn viên quay lại, thậm chí chỉ một cảnh cũng quay liên tiếp n lần. Mà Bách Lam đạt được danh hiệu Ảnh hậu là khi cùng hợp tác với Tạ Gia Niệm trong , hiện tại là bộ phim đánh dấu bước chuyển mình trong các tác phẩm của Tạ Gia Niệm từ màn ảnh rộng sang màn ảnh nhỏ, anh ta muốn quay một bộ phim có chút yếu tố tình yêu thuần khiết đồng thời cũng thể hiện được quan điểm mỗi người khi gặp được tình yêu đời mình sẽ làm ra những sự lựa chọn không giống nhau, bộ phim này cũng được xem như là một bộ phim chi phí thấp. Mà Tạ Gia Niệm cũng đang lựa chọn diễn viên, đúng lúc Bách Lam về nước, Tạ Gia Niệm liền thử gọi điện, hi vọng Bách Lam có thể đồng ý đóng vai khách mời, nhưng sau khi xem kịch bản Bách Lam lại tỏ ý rằng mình nhận vai chính, như thế cũng có thể đền đáp ân huệ năm đó Tạ Gia Niệm đã cất nhắc cô.

Có điều đối với người mà Bách Lam hết sức đề cử là Nghê Vân Huyền thì Tạ Gia Niệm lại không quá vừa lòng, dạo gần đây anh ta đã mắng Nghê Vân Huyền không biết bao nhiêu lần rồi.

Tạ Gia Niệm đi đến bên cạnh Bách Lam đang nghỉ ngơi, vẻ mặt không hài lòng: “Nếu không phải em hết sức đề cử cô ta, anh nhất định sẽ không cần diễn viên như thế.”

Bách Lam uống một ngụm nước: “Được rồi, nể mặt em mà bớt mắng vài câu đi, nếu không người ta còn tưởng em cố ý bắt nạt anh đấy!”

“Anh đã rất khách khí rồi.” Tạ Gia Niệm không biết bản thân mình có gì không đúng: “Một diễn viên, diễn không tốt thì nên bị mắng, chẳng lẽ để một mình cô ta kéo dài tiến độ của đoàn phim hay sao?”

Bách Lam nhìn về phía Nghê Vân Huyền ở phía xa: “Cô ấy sẽ diễn, anh phải tin tưởng ánh mắt của em.”

Mà Nghê Vân Huyền ngồi ở bên kia cũng rất cố gắng xem kịch bản, học thuộc lời thoại của mình; cảnh kế tiếp, Thâm Liên và Bích Hàm cùng lúc gặp được Lạc Biên tài hoa hơn người. Lạc Biên và bạn học đuổi nhau, không chú ý tới đường đi, lập tức va vào hai người, mà vào lúc đó Bích Hàm đang cầm một que kem trong tay. Lạc Biên nhìn hai người, liền tỏ ý không vui, nhất định phải bắt hai người giặt sạch quần áo cho mình. Vì thế, Bích Hàm phải nói số phòng của mình ra, sau đó để Lạc Biên đợi một lát nữa cầm quần áo đã cời ra đưa cho cô giặt. Câu chuyện bắt đầu như vậy, một cuộc gặp gỡ không dễ dàng, kể lại một câu chuyện khác thường.

Nhưng lúc thật sự quay, lại là một tình cảnh khác.

Nghê Vân Huyền và Bách Lam đi trong vườn trường, thoạt nhìn thì vừa nói vừa cười, chờ đợi một cuộc gặp gỡ.

Tình tế nhất là khi Lạc Biên đụng vào hai người, Lạc Biên ngẩng đầu nhìn Bích Hàm, mà Bích Hàm thì không biết làm sao, Thâm Liên lại mang theo vẻ e thẹn nhìn Lạc Biên, ba người, cùng thời gian, mang theo nét mặt và ánh mắt khác nhau.

Cảnh này, quay vài lần mới xong, Tạ Gia Niệm trừng mắt nhìn Nghê Vân Huyền không nói câu gì.

Nghê Vân Huyền có chút lúng túng cầm kịch bản, thì ra quay phim cũng không dễ như trong tưởng tượng của mình, mỗi một ánh mắt, mỗi một động tác

đều phải nhập tâm

Lương Bích đi đến bên cạnh cô: “Đừng nản chí, đạo diễn Tạ nổi tiếng là nghiêm khắc, đối với ai anh ta cũng vậy.”

“Em biết, là bản thân em không thể hiện tốt.”

Cô có thể nghĩ như vậy, làm Lương Bích thực sự cảm thấy rất vui: “Diễn xuất là thứ cũng cần phải tôi luyện.”

“Em hiểu.”

Lương Bích có việc phải quay về công ty, cô ngồi một mình trên ghế học lời thoại.

Giờ phút này ánh mặt trời đỏ xuống, cô cũng cảm thấy ấm áp hơn.

Mà bên kia, một chiếc bóng rơi vào kịch bản cô cầm trên tay.

Cơ thể cô cứng đờ, nhưng cô không cử động, càng không quay đầu lại.

Rất nhiều thời điểm, sẽ có một loại cảm giác như vậy, giữa con người với con người tồn tại thứ từ tính nào đó, chẳng hạn như khi có một người đứng cách bạn không xa nhìn bạn, hoặc là chỉ cần người này xuất hiện trong phạm vi nào đó của bạn, bạn đều có thể cảm nhận được sự tồn tại của anh ấy, rất giống như bạn đã rất quen thuộc rất rất quen thuộc với anh ấy rồi, cho dù bản thân lại không muốn thừa nhận.

Cô vẫn nhìn chiếc bóng kia, cho đến khi nó rời đi.

Ngay sau đó là một cảnh khác, cô có chút không tập trung, lại bị Tạ Gia Niệm mắng, thậm chí Tạ Gia Niệm còn nổi giận, hôm nay không cần quay nữa, để cô trở về tự suy nghĩ xem nên diễn cảnh này như thế nào cho tốt.

Nam diễn viên chính bộ phim này có lẽ cũng nghe qua tin tức về Nghệ Vân Huyền, do đó cũng không gần gũi với cô.

Cô đứng ở đó không động đậy, mà Bách Lam ở bên kia nhìn cô một cái rồi kéo Lục Tử Chiêu rời đi.

Cô giương mắt, quả thực là anh đến thăm.

Tay cô nắm chặt kịch bản, đầu ngón tay ửng đỏ, cho đến khi nhìn thấy xe anh tăng tốc rời đi.

Mà khi quay về nhà trọ, cô tùy tiện ăn vài thứ, rồi liền mở bộ phim điện ảnh gây náo động nhất thị trường quốc nội ra xem, bộ phim này đại diện cho tiêu chuẩn cao nhất của phim điện ảnh trong nước, nữ diễn viên chính đang quang ngôi vị Ảnh hậu trong các lễ trao giải lớn, ngoại trừ bởi vì lịch trình mà không được danh hiệu Ảnh hậu của giải thưởng Cách Nhạc, tất cả các giải thưởng lớn khác đều thu vào trong túi, Bộ phim điện ảnh xuất sắc nhất, Đạo diễn xuất sắc nhất, Nam nữ diễn viên chính xuất sắc nhất - tất cả các giải thưởng bộ phim này đều đạt được, trong nước chưa từng có bộ phim nào đạt được thành tích huy hoàng như thế.

Tiết tấu bộ phim thật ra rất chậm, giống như đã vượt qua mấy thời đại.

Hơn nữa, bộ phim này được gọi là bộ phim của hai người nhưng diễn lại vui buồn của cả nhân gian.

Từ đầu tới cuối, giống như chỉ có nam chính Ngân Sinh và nữ chính Ảnh Nguyệt, không có người ngoài, lại có thể thông qua sự đơn giản nhất thể hiện một câu chuyện phức tạp.

Ngân Sinh và Ảnh Nguyệt từ nhỏ đã sống cùng một chỗ, hai người là thanh mai trúc mã, hai người tình chàng ý thiếp, hai người hiểu nhau gần nhau, tình yêu thêu ban đầu luôn luôn tốt đẹp. Ngân Sinh và Ảnh Nguyệt sinh hoạt tại một trấn nhỏ vô lo vô nghĩ, hai người đơn thuần mà tốt đẹp, mong được đến chốn đô thị để mở mang, muốn ngắm nhìn thế giới bên ngoài, hơn nữa còn có chấp nhận định rằng thế giới bên ngoài nhất định còn đặc sắc hơn nơi mà họ sinh sống, họ say đắm không thôi thế giới mà mình chưa biết đến.

Không bao lâu, Ngân Sinh và Ảnh Nguyệt rời khỏi trấn nhỏ, đi đến một đô thị lớn, sự phồn hoa của nơi đây nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt họ, hai người hẹn ước với nhau, nhất định phải cầm rổ ở thành phố này.

Năm thứ hai, thành phố họ đang ở vì chiến tranh mà bị chiếm đóng, hai người còn thiếu niên và không có nơi ở cố định, nhận thức được sự tàn khốc của chiến tranh, họ chia lìa.

Ba năm sau, thành phố này cuối cùng cũng thoát khỏi tay giặc, nhưng Ảnh Nguyệt vì sinh tồn mà trở thành vũ nữ ở vũ trường lớn nhất thành phố, cô muốn sống, sống để chờ Ngân Sinh trở về. Ngân Sinh trở về, mặc quân trang, trở thành vị hôn phu của cô gái khác. Hai người gặp lại nhau, tình cảm mãnh liệt thiếu đốt thanh xuân của họ, họ mới hiểu được tình yêu dành cho đối phương vẫn khắc sâu tận trong xương tủy, anh yêu cô, mà cô cũng yêu anh.

Nhưng vị hôn thê của Ngân Sinh là con gái của nhà có quyền có thế, Ngân Sinh không thể cự tuyệt cuộc hôn nhân chính trị kia, vì thế anh nói với cô: “Cho dù anh cưới người khác, nhưng em phải biết rằng, anh yêu em, yêu em nhất, em nhất định phải nhớ kỹ.”

Ngân Sinh kết hôn với người khác, nhưng trong đêm tân hôn, Ngân Sinh đến chỗ của Ảnh Nguyệt, anh nói với cô, người trong lòng anh từ trước tới nay

chỉ có cô.

Vì thế, cuộc sống tiếp theo, qua vài ngày Ngân Sinh lại nán lại nơi ở của Ảnh Nguyệt, hai người cùng nhau nói chuyện phiếm, cùng nhau nói về những chuyện khi còn nhỏ.

Cô muốn, hi vọng có một ngày, có thể cùng anh trở lại trấn nhỏ thuở ban đầu, cô cũng sẽ không bao giờ thích thể giới đặc sắc bên ngoài nữa; thế giới này, chỉ cần có anh, đâu đâu cũng đặc sắc.

Nhưng Ngân Sinh không thể vẫn ở bên Ảnh Nguyệt, anh có gia đình, anh có vợ.

Mỗi lần Ngân Sinh rời đi, Ảnh Nguyệt đều nhìn bóng lưng Ngân Sinh, cô tự hỏi mình, khi nào mới có thể không nhìn thấy bóng lưng anh nữa?

Ngân Sinh vẫn thường xuyên ở bên Ảnh Nguyệt, nhưng số lần lại càng ngày càng ít, rốt cuộc cô biết được, thì ra vợ anh mang thai, anh phải về nhà chăm sóc vợ.

Một ngày, Ảnh Nguyệt đứng ở ban công, cô nhìn người đi lại bên ngoài, cô thực sự hoài niệm quãng thời gian hai người còn sinh sống ở trấn nhỏ, anh chỉ có cô, mà cô cũng chỉ có anh.

Ngân Sinh lại đi vào nơi cô ở, lúc này đây, cô không giống bình thường cùng anh uống mấy ngụm rượu.

Thật ra, Ngân Sinh muốn đến nói với Ảnh Nguyệt, hôm nay vợ anh sinh, anh muốn nói với cô, thời gian tới anh không thể thường xuyên tới nơi này, một lát nữa anh còn phải quay về bệnh viện.

Ảnh Nguyệt bảo Ngân Sinh uống một chút, Ngân Sinh cảm thấy cô kì lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Ngân Sinh phải rời đi, Ảnh Nguyệt không cho, cô nói: “Anh đợi một lát nữa hãy đi, em sẽ múa cho anh xem một điệu, múa điệu này xong, anh lại đi.”

Anh đồng ý.

Ảnh Nguyệt vì anh múa điệu, giống như phượng hoàng tuyệt sắc mà thê lương, kinh thiên động địa, rung động lòng người.

Ngân Sinh bị điệu múa đó làm cho rung động, mà Ảnh Nguyệt dừng lại, cô cười nhìn anh, miệng phun ra một ngụm máu.

Thì ra, cô sớm đã uống thuốc độc.

Ngân Sinh chạy tới ôm lấy cô, gào thét với trời, anh hỏi cô vì sao, anh yêu cô như vậy, yêu cô đến thế, anh yêu cô nhất.

Nhưng lại không phải, anh chỉ yêu cô.

Tay cô chạm lên mặt Ngân Sinh: “Rốt cuộc em không cần phải nhìn bóng lưng anh nữa rồi.”

Tay cô chậm rãi buông xuống, rất nhiều thời điểm phụ nữ đều không biết, tình yêu hoàn mỹ chẳng qua cũng chỉ là ảo tưởng.

Ảnh mắt cô thê lương mà cô đơn, cùng với dấu vết của sự tuyệt vọng; lại không phải đối với tình yêu, không phải đối với anh, mà đối với bản thân cô, đối với tình yêu của chính mình.

Ảnh mắt cuối cùng của Ảnh Nguyệt nhìn Ngân Sinh, làm người ta không đành lòng xem thêm, đây là một người phụ nữ tuyệt vọng với tình yêu của bản thân mình.

Câu chuyện kết thúc.

Trương Thư Anh đóng vai Ảnh Nguyệt dựa vào vai diễn này trở thành diễn viên không thể so sánh được trong thị trường quốc nội, trở thành đối tượng để các thế hệ sau nghiên cứu học hỏi. Vai diễn Ảnh Nguyệt này được Trương Thư Anh diễn sống động như thật, Ảnh Nguyệt trở thành Trương Thư Anh, mà Trương Thư Anh cũng trở thành Ảnh Nguyệt, bộ phim điện ảnh này trở thành tác phẩm kinh điển trong nước, cho dù sau này có người làm lại thì cũng không thành công, bởi vì quá mức kinh điển nên không ai có thể diễn ra được cảm giác đó, diễn ra sự tuyệt vọng thuộc về Ảnh Nguyệt, hơn nữa cô chỉ tuyệt vọng với bản thân mình, mà không phải là đối với cuộc sống hay đối với người khác, điểm này là quan trọng nhất.

Nghe Vân Huyền nhìn cảnh tượng cuối cùng trên màn hình, biểu cảm của Ảnh Nguyệt chấn động lòng người, rung hồn đoạt phách.

Sự tuyệt vọng của Ảnh Nguyệt bắt nguồn từ tình yêu của bản thân mình, bắt nguồn từ khi cô biết cô không bao giờ có thể trở về trấn nhỏ trong lòng cô nữa.

Mà Thâm Liên thì sao, cô ấy luôn yêu Lạc Biên, luôn yêu, ở đó cô ấy hủy diệt sự đơn thuần tốt đẹp của mình, cho dù cô ấy hủy diệt tình bạn của mình, cô ấy cũng muốn nhận được tình yêu của Lạc Biên, dù rằng đến cuối cùng cô ấy vẫn hai bàn tay trắng, đó là Thâm Liên, một cô gái đã rơi vào sâu trong vòng xoáy ái tình.

Nghe Vân Huyền tắt màn hình, ngồi trên sofa, nếu cô là Thâm Liên, tình yêu với Lạc Biên đã đến cực hạn, mặc dù cô sẽ không làm như vậy, nhưng dù thế nào thì lấy tâm lý đó mà suy nghĩ, đối với người mình yêu thì sao có thể vĩ đại chúc phúc anh ấy và bạn tốt nhất của mình ở bên nhau?

Cho nên tất cả những gì Thâm Liên làm cũng có thể lý giải được.

Cô xem nội dung phim và lời thoại ngày mai một lần, sau đó mới đi nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Tôi Bất Cứ Lúc Nào Cũng Có Thể

Từ sau hôm đó, Nghệ Vân Huyền tự mình tiến vào nhân vật Thâm Liên này, thể hội từng chút từng chút của cô ấy, đến nay, cô diễn Thâm Liên càng ngày càng có cảm giác, mà tiến độ của kịch tổ rõ ràng cũng có năng suất hơn. Tạ Gia Niệm xem biểu hiện hiện tại của Nghệ Vân Huyền, lúc này mới cảm thấy có chút vừa lòng, may mắn, còn có thể gọt giũa được.

Nhưng cho dù biểu hiện của Nghệ Vân Huyền rõ ràng đã tốt hơn, trong cảnh này cũng liên tục NG.

Cảnh quay này vô cùng quan trọng, coi như là xử lý cả bộ phim, sau khi Bích Hàm biết Thâm Liên làm chuyện này chuyện nọ sau lưng mình, ba mặt một lời với Thâm Liên, hai người ở trong mưa trình diễn một trận đại chiến. Bích Hàm cho Thâm Liên một bạt tai, cũng đẩy Thâm Liên xuống đất. Thâm Liên từ mặt đất đứng lên thì lao vào xâu xé nhau với Bích Hàm.

Nghệ Vân Huyền và Bách Lam cùng đứng dưới cơn mưa nhân tạo, Bách Lam nhìn Nghệ Vân Huyền: “Tất cả chuyện này thật sự đều là cậu làm sao? Là bạn bè tốt nhất, sao cậu lại có thể đối xử với tôi như vậy?”

“Là tôi làm thì sao? Cậu nên biết rằng, bắt đầu từ khoảnh khắc chúng ta gặp được Lạc Biên, chúng ta không thể trở thành bạn bè được nữa. Nếu cậu là bạn của tôi, vậy cậu tặng Lạc Biên cho tôi đi, cậu bằng lòng sao? Bích Hàm, nói đến cùng thì chẳng qua cậu cũng là một người dối trá.”

Nghệ Vân Huyền nói lời này xong, được đáp lại là một cái bạt tai từ Bách Lam, nhưng cô nhìn bộ dạng của Bách Lam thì theo bản năng hơi né tránh.

Tạ Gia Niệm lắc đầu: “Nghỉ ngơi một chút, lát nữa tiếp tục.”

Bách Lam được trợ lý kéo đi nghỉ ngơi, hơn nữa còn nhanh chóng được khoác thêm quần áo cho.

Tạ Gia Niệm đi đến bên cạnh Nghệ Vân Huyền: “Cô tránh cái gì mà tránh? Cô còn tránh thì sẽ tự hại mình và Bách Lam phải tiếp tục dầm trong mưa. Cô nghĩ xem, cô muốn có thể không thua kém ai, bản thân mình cũng có thể phải chịu tội một chút, có sao không làm?”

Tạ Gia Niệm nói xong lại đi tìm Bách Lam: “Cảm xúc của em vừa rồi dường như cũng không thích hợp, tâm tư đi nói chuyện yêu đương còn chưa trở về?”

“Có ai chăm chọc người ta như anh không?”

“Anh mặc kệ, tí nữa tập trung một chút vào cho anh.”

“Biểu hiện của Nghệ Vân Huyền có vẻ cũng không ra sao.”

“Đó là diễn viên em mang đến, tự em đi mà chịu trách nhiệm.”

Bách Lam nhẹ nhàng cười: “Yên tâm đi, em sẽ ngay lập tức làm cô ấy diễn.”

Một lát sau, lại tiếp tục cảnh này.

Bách Lam nói xong lời thoại, Nghệ Vân Huyền liền tiếp lời.

Nhưng chữ cuối cùng trong lời thoại của Nghệ Vân Huyền vừa mới được nói ra, Bách Lam liền thuận tay tặng cho cô một bạt tai, Nghệ Vân Huyền còn chưa phản ứng lại thì đã bị Bách Lam đẩy xuống mặt đất: “Trên thế giới này cái gì tôi cũng có thể cho cậu, nhưng tình yêu thì không thể, Lạc Biên thì không thể.”

Nghệ Vân Huyền ngồi dưới đất, cô một tay ôm mặt mình, ánh mắt mang theo vẻ thù hận đậm đặc hơn. Cô chậm rãi đứng lên: “Bích Hàm, chẳng qua là cậu may mắn hơn tôi một chút không phải sao? Dựa vào cái gì mà cậu chỉ trích tôi? Tôi chính là muốn phá hoại chuyện giữa cậu và Lạc Biên đấy, tôi chính là muốn hai người chia tay đấy, tôi hi vọng hai người gặp nhau thì như thấy kẻ thù đấy.”

“Thâm Liên, vậy mà cậu lại biến thành cái dạng này.”

Lúc này, rốt cuộc cảnh này cũng quay xong.

Tạ Gia Niệm nhìn Nghê Vân Huyền một cái, cảnh này trong kịch bản hẳn là Thâm Liên từ mặt đất đứng lên thì đánh nhau với Bích Hàm, nhưng vừa rồi Nghê Vân Huyền xử lý như vậy cũng rất tốt, ánh mắt rất đúng chỗ.

Nhân viên cầm ống nước lập tức ngừng làm việc, mà Bách Lam cũng được trợ lý kéo nhanh đi thay quần áo.

Nghê Vân Huyền đi vài bước, lại trượt chân ngã xuống đất.

Trên mặt còn nóng rất, tay cô sờ khoe miệng mình, có một chút máu, thật đúng là dùng sức mà.

Lương Bích chạy tới, vươn tay muốn đỡ cô dậy: “Không sao chứ?”

Nghê Vân Huyền lắc đầu, đẩy Lương Bích ra.

Tự cô chống dậy từ mặt đất: “Không cần đỡ em, em tự ngã xuống, em có thể tự mình đứng lên.”

Lương Bích nhìn cô, nhanh kéo cô đi thay quần áo, sức khỏe cô vốn không tốt lắm, lại dầm mình trong nước lâu như vậy.

Cô thay một bộ quần áo sạch sẽ, Lương Bích sấy tóc cho cô.

Cửa phòng này cũng không đóng, bên cạnh chính là phòng nghỉ của Bách Lam, mà Lục Tử Chiêu khi ở cửa thì dừng lại một chút.

Nghê Vân Huyền nhìn lại về phía cửa, mà Lục Tử Chiêu cũng đang nhìn về đây, sau đó Lục Tử Chiêu mặt không chút thay đổi đi đến căn phòng bên cạnh.

Cô chớp mắt, sau đó lấy máy sấy trong tay Lương Bích: “Em tự làm được!”

Lương Bích cảm thấy cô có chút kì lạ, rồi lại không thể nói được gì.

“Chị Lương, hôm nay chị cứ đi trước đi, đợi lát nữa em phải đi gặp một người bạn cũ.”

Không thể nói Lương Bích không ngạc nhiên, chị quen biết Nghê Vân Huyền lâu như vậy, cho tới bây giờ cũng không biết là cô còn có bạn bè, nhưng nhìn bộ dạng của cô thì cũng không có vẻ giống như đang nói dối.

“Vậy được rồi!”

Nghê Vân Huyền chờ Lương Bích rời đi, nhìn khuôn mặt mình còn đỏ lên trong gương, cô nhẹ nhàng sờ vào.

Mà từ trong gương, cô nhìn thấy Bách Lam đi về phía mình.

“Còn đau?” Trong giọng nói của Bách Lam không có nửa điểm áy náy.

“Cô sẽ quan tâm?” Nghê Vân Huyền cười châm chọc, quay qua nhìn cô ấy: “Cô cố ý đánh tôi, đúng không?”

Bách Lam cười đến xán lạn: “Tôi đã nhắc nhở cô trong kịch bản có tình tiết này rồi, là tự cô nói mình đã xem mười lần, tôi cũng đâu nói dối?”

Nghê Vân Huyền đứng lên, đi đến bên cạnh Bách Lam: “Tôi xem tình tiết bộ phim mười lần, chẳng lẽ cô cũng đánh tôi mười lần?”

“Cô nghĩ rằng tôi không dám sao?” Bách Lam cười trào phúng, giơ tay ra giữa không trung, lại vẫn không đánh xuống, chỉ là đưa tay đến sát mặt cô: “Khuôn mặt này mà làm hồng thì rất đáng tiếc.”

Nghê Vân Huyền chỉ cười khinh miệt.

Khoe miệng Bách Lam giật giật, sau đó một tay đẩy Nghê Vân Huyền xuống đất, ngồi xổm nhìn cô từ trên cao xuống: “Chùng nào thì cô cũng bắt đầu chơi trò mưu kế rồi? Muốn học theo tiết mục giả bộ đáng thương? Muốn cho Lục Tử Chiêu thấy rõ bộ mặt thật của tôi, tôi chính là người có tâm địa rắn độc như vậy?”

Bách Lam đứng lên cười với Lục Tử Chiêu đứng ở cửa.

Rốt cuộc Lục Tử Chiêu thu về mặt xem trò lại, anh đi đến bên cạnh Bách Lam, kéo tay cô: “Đẩy không đau chứ?”

Bách Lam chỉ mang theo ý cười nhìn Nghê Vân Huyền: “Nhớ kĩ là không phải tất cả đàn ông đều thích phụ nữ yếu đuối, có vài người đàn ông thích kiểu mạnh mẽ cơ.”

Dường như Bách Lam cảm thấy bản thân mình gặp chuyện gì đó buồn cười, tự mình xoay người đi ra ngoài.

“Đóng cửa lại.” Lục Từ Chiêu thân nhiên mở miệng.

Bách Lam có vẻ cảm thấy có chút kinh ngạc.

“Anh muốn nói chuyện với cô ấy.”

Lúc này Bách Lam mới gật gật đầu, sau đó đóng cửa.

Lục Từ Chiêu từng bước một đi về phía cô, sau đó ngồi xổm xuống cạnh Nghê Vân Huyền, nhìn khuôn mặt còn sưng đỏ của cô, anh cười nhạt: “Làm sao bây giờ, chiều này của em không có tác dụng rồi!”

Nghê Vân Huyền ngằm nắm tay mình thật chặt, cô cúi đầu không nói lời nào.

Lục Từ Chiêu lấy tay nắm lấy cằm cô, để cô nhìn mình: “Tôi thích kiểu mạnh mẽ, thích người có thể cùng tôi kẻ vai chiến đấu, chứ không phải là kiểu yếu đuối.”

Cuối cùng anh liếc nhìn cô một cái, chuẩn bị đứng dậy không để ý đến cô nữa.

Mà lúc này tay cô nắm lấy tay anh, không cho anh rời đi, mà ánh mắt anh dừng lại ở móng tay đã bị cắt đi của cô, tựa hồ bị hấp dẫn.

Hai tay cô ôm lấy cổ anh: “Anh không thích tôi giả vờ yếu đuối, vậy hẳn là anh thích tôi thế này chứ?”

Cô hôn lên môi anh, đầu lưỡi luồn vào trong miệng anh.

Dường như anh thật không ngờ cô sẽ làm thế, rõ ràng mang theo sự kinh ngạc, lại dưới những động tác càng nhiệt tình của cô thì liền chuyển từ bị động sang chủ động.

Anh hôn lại cô, hai tay ôm lấy eo cô. Giờ phút này anh đang ngồi xổm, mà cô đang quỳ trên đùi anh. Tay anh xé rách quần áo của cô, nắm lấy nơi tròn trịa kia, xoa nắn, đè ép.

[...]

Ánh mắt cô trấn định, tinh táo nhìn anh rong ruổi trên cơ thể mình, phóng túng, sau đó khôi phục lại sự bình tĩnh.

Giống như hiện tại, cô bình tĩnh nhìn anh chinh lý lại mình, mặc quần áo vào, đeo cà-vạt xong.

Lục Từ Chiêu nhìn cô một cái không nói gì.

Cô lại mở miệng với bóng dáng phải rời đi của anh: “Không phải anh từng nói với tôi sao, mỗi lần tôi chủ động nhất định có việc muốn nhờ, chẳng lẽ anh trí nhớ kém nên quên rồi?”

Lục Từ Chiêu xoay người nhìn cô, dường như cũng không bắt ngờ: “Em muốn gì?”

“.”

“Nghê Vân Huyền, em cảm thấy hiện tại giá trị một lần của em tới đó sao?”

“Vậy Lục tổng thân mến, anh cảm thấy mấy lần mới được, tôi bất cứ lúc nào đều có thể.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Mỗi Người Đều Có Cuộc Sống Của Riêng Mình

Lộ Tiết Thần chờ ở phòng tiếp khách trên tầng cao nhất của tập đoàn Viễn Xuyên, đương nhiên, cô là khách, mà cái người được gọi là “ông chủ” không bao lâu nữa sẽ đến gặp cô thì chả thấy bóng dáng đâu.

Cô dần lòng chờ, mà thư kí cũng xấu hổ tiến vào thay cà phê đã nguội ba lần rồi, sau đó nói với cô, một lát nữa Lục tổng sẽ đến.

Lộ Tiết Thần cười khẽ, lại cũng không để tâm lắm, giống như rất nhàn nhã.

Cho nên, khi Lục Tử Chiêu đi vào, cô cũng không cảm thấy vinh hạnh hay thất vọng, cô chỉ mang theo ý cười đứng lên.

“Công việc của Lục tổng luôn nhiều như vậy, tôi còn đến quấy rầy, thật sự là không phải.” Lộ Tiết Thần mở miệng, không có chút đáng về tức giận nào.

Lục Tử Chiêu thấy cô như vậy thì từ chối cho ý kiến: “Không biết Lộ tiểu thư đến tìm tại hạ là có chuyện gì?”

Lộ Tiết Thần, con gái út của thương nhân có tiếng trên thương trường năm đó Lộ Chính Hoán, trên còn có hai anh trai, hiện tại tập đoàn Hoàn Quang là do nhị công tử Lộ Ôn Diên làm chủ, có điều ba anh em nhà này thật ra đều có điểm giống nhau; anh cả thì vì chuyện tình cảm mà bị vợ chồng Lộ Chính Hoán đóng băng, đổi vị trí cho nhị công tử Lộ Ôn Diên, mà con gái út thì lại từ quan hệ với cha mẹ để gả cho một người đàn ông bình thường, mà hiện tại nhị công tử dường như cũng không quá nghe lời, thực sự đối nghịch với bố mẹ.

Cùng lúc Lục Tử Chiêu ngồi xuống, Lộ Tiết Thần cũng ngồi xuống, sau đó cô đưa một kịch bản ra cho Lục Tử Chiêu: “Lục tổng, nói vậy là anh cũng nghe nói đến truyện ngắn khá nổi trên mạng này rồi, truyện ngắn này là tôi viết về một câu chuyện có thật, cũng là câu chuyện mà tôi đã từng trải qua, cho nên tôi muốn nó được chuyển thể thành phim, hi vọng Lục tổng có thể hỗ trợ.”

Lục Tử Chiêu hí mắt: “Bản thân tôi cũng không lên mạng xem mấy thứ này, cho nên thật sự là chưa từng nghe qua.”

Lộ Tiết Thần cau mày, cả kinh, cô đã từng thấy anh trai mình bàn chuyện với người khác như thế nào, mỗi lần đều lo lắng khách của anh trai sẽ bị anh ấy xử từ rất thâm, mà hiện tại, cô giống như thấy chính mình là người ngồi đối diện anh trai lúc ấy, vô lực giống nhau.

“Lục tổng bạn như thế, chưa từng xem cũng là chuyện bình thường.” Lộ Tiết Thần vẫn mang theo ý cười.

Lục Tử Chiêu tự mình châm một điếu thuốc, rất nhàn nhã: “Lộ tiểu thư, xin hãy cho tôi một lý do thuyết phục để tôi cảm thấy bộ phim này của cô có giá trị đầu tư.”

Dưới đáy lòng Lộ Tiết Thần thở dài: “Với những gia đình như chúng ta, Lục tổng cũng rõ ràng rồi, rất nhiều chuyện không thể do bản thân mình tự làm chủ, nhất là chuyện đại sự của mình. Mà tôi muốn quay bộ phim này, chính là muốn khơi lên một chủ đề, khi cha mẹ yêu cầu chúng ta tìm một người môn đăng hộ đối thì cũng hẳn là nên cân nhắc đến hạnh phúc thật sự của chúng ta, mà không phải chỉ là bởi vì lợi ích trên thương trường. Cho nên, tôi muốn mượn câu chuyện chân thật để nói với các bậc cha mẹ, hạnh phúc của con cái hẳn là nên để họ tự nắm chặt, bản thân họ cũng có thể tự tìm được hạnh phúc. Mà cha mẹ cũng không nên bắt buộc phải can thiệp vào, tìm được đúng người là được rồi.”

Lục Tử Chiêu gật gù đầu, thậm chí còn vỗ tay: “Nói không sai, nhưng Lộ tiểu thư, cô đã đạt được hạnh phúc, cũng tìm được đúng người, cho nên cũng không cần gây sức ép làm gì. Mặt khác, hôn nhân của tôi từ trước tới nay đều là tự tôi làm chủ, cho nên lời cô nói đối với tôi chẳng có nửa phần hấp dẫn nào.”

Lúc này Lộ Tiết Thần mới phản ứng lại, từ lúc Lục Tử Chiêu tiến vào, đôi mắt đều mang theo vẻ lạnh nhạt, có lẽ anh ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện hợp tác với mình, vậy mà mình còn ngây ngốc chờ ở đây.

Cô nuốt nước miếng: “Lục tổng nói đúng, câu chuyện này quả thực không có nửa phần hấp dẫn với anh, nhưng tôi nghĩ dù sao thì nó cũng sẽ có lực hấp dẫn với người khác! Hơn nữa, nếu thật sự không được thì tôi còn có thể tới tìm anh trai tôi, Lục tổng, quấy rầy rồi.”

Cô có vẻ muốn đi, Lục Tử Chiêu lại chỉ lạnh lùng liếc cô một cái: “Nếu cô cảm thấy anh trai cô trong lúc đang đại chiến với bố mẹ vì chị dâu tương lai của cô còn có thể bận tâm tới cô, vậy cô cứ đi. Nhưng tôi có thể cam đoan, cô bước ra khỏi cửa, bộ tiểu thuyết này của cô cứ tiếp tục ở trên mạng mà khá nổi đi!”

Nhân duyên trên thương trường của Lộ Chính Hoán không tồi, cho dù hiện tại đã lui về ở ẩn nhưng rất nhiều người vẫn nể mặt ông như cũ, cho nên họ tuyệt đối sẽ không vì một bộ phim nhỏ mà đắc tội với Lộ Chính Hoán, trước đó Lộ Tiết Thần đã từ quan hệ với nhà họ Lộ, Lộ Chính Hoán cũng đã nói ông không có đứa con gái này, hiện tại Lộ Tiết Thần không thể dựa vào bố mẹ cũng không thể dựa vào Lộ Ôn Diên đã có quyền thực sự, cho nên hiện tại căn bản cô không có cách nào ngoài tự dựa vào bản thân mình.

Tìm Lộ Tiết Thần đập chệch nửa nhịp, Lục Tử Chiêu là đoán chắc rằng cô không có đường lui nên mới nói vậy với cô, cơ thể vốn đang đứng của cô lại ngồi xuống.

Giờ phút này cô có ngốc nữa thì cũng rõ ràng, nếu Lục Tử Chiêu giữ mình lại thì nhất định là có chuyện muốn nói, thực tế cũng không bi quan như cô nghĩ.

Ngón tay của Lục Tử Chiêu nhẹ nhàng gõ gõ trên bàn trà, đột nhiên, anh ngừng đầu nhìn cô: “Cô và Nghê Văn Huyền có quan hệ gì? Lúc trước cô đi tìm cô ấy?”

Tuy rằng mang theo ý hỏi, nhưng là ngữ khí chắc chắn.

“Không quan hệ gì.” Lộ Tiết Thần bình tĩnh trả lời, giờ phút này cô nghĩ cô đã biết lý do tại sao anh ta lại có thái độ như vậy, anh ta không thích mình đi tìm Nghê Văn Huyền, hoặc là giữa Nghê Văn Huyền và anh ta có cái gì đó làm anh ta không vui.

Lục Tử Chiêu từ chối cho ý kiến, vốn là không nghĩ phải tin tưởng.

“Cô không sợ bộ phim của cô bị những lời gièm pha về cô ấy ảnh hưởng?” Anh thản nhiên phun ra một câu.

“Lục tổng nói như vậy, tôi có thể cho rằng anh đang định đầu tư hay không?”

Lục Tử Chiêu hé miệng không nói.

Lộ Tiết Thần lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó bản thân mình cũng rất buồn bực: “Những lời gièm pha về cô ấy không phải vì anh mà nổi lên hay sao? Kì thật tôi còn tò mò hơn, anh muốn giảm một cước lên cô ấy, lại vì sao mà giúp cô ấy.”

Lục Tử Chiêu trầm mặc, cô cũng không nhiều lời nữa.

Mà sau khi rời khỏi Viễn Xuyên, Lộ Tiết Thần cũng đoán không ra tâm tư của Lục Tử Chiêu, một người đàn ông sao lại làm ra chuyện mâu thuẫn như vậy?

Cô tự lắc đầu, nghĩ tới anh trai Lộ Ôn Diên của mình, trước khi cô mười tám tuổi, cô luôn coi Lộ Ôn Diên như tiêu chuẩn để lựa chọn một nửa khác trong tương lai, cô nhất định phải tìm một người đàn ông gần giống với Lộ Ôn Diên. Thời điểm đó, thậm chí cô còn có suy nghĩ buồn cười rằng tại sao mình và Lộ Ôn Diên lại là anh em, nếu hai người không phải là anh em, ánh mắt cô nhìn đàn ông sẽ không cao như vậy, cô trực tiếp gả cho Lộ Ôn Diên là được rồi.

Mà Lộ Ôn Diên chính là người đàn ông hoàn mỹ nhất trong lòng cô, cần cái gì có cái đó, bề ngoài anh tuấn, gia thế vô địch, chỗ hấp dẫn nhất chính là cá tính thâm tàng bất lộ của Lộ Ôn Diên. Từ nhỏ cô đã kính nể anh hai rồi, đâu có ngốc như anh cả, bố mẹ yêu cầu làm gì thì làm cái đó, Lộ Ôn Diên là người có thể lừa bố mẹ thân thông quảng đại của họ, có đủ năng lực làm chuyện của bản thân mình.

Hơn nữa, Lộ Ôn Diên còn thâm tình rất đáng để ngưỡng mộ, người đàn ông như thế chạy đi đâu tìm được.

Nhưng, chỉ khi thực sự gặp được mới hiểu được, thế giới này có bao nhiêu đàn ông có tiền có gia thế lại đẹp trai? Tỷ lệ này rất nhỏ, mà khi tình yêu thật sự đến, có lẽ căn bản anh ấy không đáng gì đến từ “đẹp trai”, bằng cấp của anh ấy cũng không hấp dẫn ánh mắt của người khác, gia thế của anh ấy bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng chỉ cần người đàn ông đó thật tâm với mình, có thể nắm chặt tay mình cho đến lúc bạc đầu, vậy gả đi. Dù anh ấy có cái tên tâm thường nhất, đặt trong biển người liền trực tiếp bị chôn vùi, nhưng từ trước tới nay hạnh phúc đều không liên quan đến diện mạo hay địa vị, điều nó cần chính là sự kiên trì và sự nỗ lực, còn có không rời không bỏ nữa.

Lộ Tiết Thần gọi điện cho Vương Tư Khôn, anh dặn cô vài lời nhớ chú ý, liền tắt máy. Hiện tại mẹ anh vừa mất không bao lâu, anh vẫn còn bị vây trong nỗi đau, cô cũng không muốn đề cập với anh chuyện buồn của mình.

Đó là chồng của cô, là người duy nhất cô nhận định đời này kiếp này.

Cô cười cười nhìn di động, lúc này mới đi gặp Nghê Vân Huyền, khi cô đến, Nghê Vân Huyền đã ngồi được một lúc lâu rồi.

“Tôi tới muộn rồi.” Cô kéo ghế ra, sau đó gọi phục vụ mang hai cốc cà phê đến.

Nghê Vân Huyền lắc đầu: “Anh ấy làm khó dễ cô?”

“Không có, chỉ cần có thể đồng ý đầu tư là được rồi.” Cô không sao cả.

Nghê Vân Huyền mặt nhăn mày nhu: “Sao cô nhất định phải để anh ấy đầu tư?”

Cô cảm xúc cả phê: “Thực ra tôi đã nghĩ tới chuyện đi tìm Kỳ Thiệu Quân, nhưng anh ta không có ở đây, hình như là cô Mạnh sinh bệnh nên anh ta phải đi chăm sóc, cho nên tôi chỉ có thể đặt ánh mắt lên người Lục Tử Chiêu. Cô cũng biết gia cảnh nhà tôi đây, bố mẹ tôi bao nhiêu năm nay cũng không chịu thừa nhận quan điểm của họ là sai lầm, một lòng muốn tôi thất bại ở bên ngoài sau đó trở về nhận sai, nhưng tôi không sai, gả cho đúng người là không sai. Mà những người trên thương trường đó hầu như đều đã từng hợp tác với bố mẹ tôi, chắc chắn sẽ kiêng dè họ. Nhưng Lục Tử Chiêu với bố mẹ tôi thì không có quan hệ gì, hơn nữa cho dù anh ta đầu tư hỗ trợ tôi, bố mẹ tôi cũng không thể làm gì anh ta. Dù sao tôi cũng không thể hại người khác được, trước giờ chiêu tiến công của bố mẹ tôi đều không thủ hạ lưu tình.”

Nghê Vân Huyền gật gật đầu.

“Làm cô khó xử rồi?” Lộ Tiết Thần nhận thấy chuyện giữa Nghê Vân Huyền và Lục Tử Chiêu nhất định không giống với tin tức mà giới truyền thông tung ra, nhưng rốt cuộc hai người họ là quan hệ gì thì cô đoán không ra.

“Không có, vẫn tốt.”

Cô thấy Nghê Vân Huyền cũng không muốn đề cập đến Lục Tử Chiêu, liền nói sang chuyện khác: “Tôi mới về quê, thấy bà ngoại cô nữa, sức khỏe không tồi, mỗi ngày đều khiêu vũ cùng mấy cụ già khác ở sân chơi của trẻ em trong trấn, xương khớp đúng là cứng mà.”

Cuối cùng Nghê Vân Huyền cũng thoải mái cười rộ lên: “Chắc ông ngoại tôi lại nhất định phải đi theo chứ?”

“Còn phải nói nữa sao, ông ngoại cô có lúc nào có thể rời khỏi bà ngoại cô?”

“Họ thật sự rất thú vị, ngày nào cũng ồn ào ầm ĩ hết cả lên, nhưng ầm ĩ xong thì dường như quên luôn chuyện đó.”

“Vợ chồng vốn chính là như vậy.”

Nghê Vân Huyền mỉm cười: “Hai người vẫn ổn chứ?”

“Cũng không tệ lắm, trước khi làm tang lễ, cảm xúc của anh ấy rất thấp, phải ở quê vài ngày. Qua vài ngày thì sẽ lên đây với tôi, bọn tôi định thuê một tiệm ăn nhỏ, bán mì ở cổng trường đại học.”

“Ý tưởng này không tồi, lúc đó tôi nhất định sẽ đến ủng hộ.”

Lộ Tiết Thần và Nghê Vân Huyền hàn huyên về chuyện nhà rất lâu, sau đó mới tạm biệt nhau.

Lộ Tiết Thần rất cảm kích Nghê Vân Huyền, lúc ấy nếu không phải là Nghê Vân Huyền, có lẽ mẹ của Vương Tư Khôn đã sớm không còn, là Nghê Vân Huyền cứu cụ già ngã xuống đất, đưa đến bệnh viện rồi còn chủ động nộp tất cả viện phí.

Có điều, Lộ Tiết Thần cũng không muốn hỏi về chuyện của Nghê Vân Huyền, mỗi người đều có cách sống của riêng mình, không có đúng hay sai.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Cô Chỉ Tự Cười Mình

Phản diện của Nghê Vân Huyền quay rất nhanh, nam diễn viên chính là một người vừa ở phái thực lực vừa ở phái thần tượng, mà diễn xuất của Bách Lam thì tất nhiên không cần hoài nghi rồi, bởi vậy bộ phim này đóng máy nhanh hơn dự tính, hơn nữa về sau Nghê Vân Huyền diễn Thẩm Liên bộc lộ tình cảm sâu đậm của mình đồng thời cãi nhau với Bích Hàm, cũng đẩy câu chuyện lên cao trào. Mà Tạ Gia Niệm xem biểu hiện của cô ở giai đoạn sau, mang theo ánh mắt hài lòng nhìn về phía cô: “Rốt cuộc không chỉ là một mỹ nhân nữa rồi.”

Một mỹ nhân, chỉ có quên đi ngoại hình của mình, quên đi dáng vẻ của mình, mới là một diễn viên, diễn lại buồn vui tan hợp của người khác, như vậy vai diễn đó mới đạt được giá trị thành công thật sự.

Mà Bách Lam cũng có vẻ tán thành với khả năng diễn xuất cô: “Tiến bộ rất lớn, chỉ là muốn chúc mừng cô thôi.”

“Diễn cùng Ảnh hậu, tự nhiên phải xấu hổ vì còn kém nhiều lắm.” Cô vẫn nhàn nhạt mở miệng.

Bách Lam thấy cô cũng không quá thích nói chuyện, dù là nói chuyện thì cũng chỉ là hỏi một câu đáp một câu, cũng không hề tự mình mở miệng, vì thế cũng không tự mất mặt nữa.

Sau khi Bách Lam về nước thì nhận rất nhiều quảng cáo, bộ phim đóng máy thì lập tức tham gia hoạt động khác hoặc là đi chụp hình quảng cáo.

Mà sau khi quay xong bộ phim này, Nghê Vân Huyền không có kịch bản hay quảng cáo nào, cô có vẻ rất nhàn.

Lương Bích cũng thường khích lệ cô, bảo cô đừng lo lắng, phải tin tưởng rằng sẽ tốt thôi, mọi thứ đều sẽ tốt, hơn nữa Lương Bích rất xem trọng cách cô diễn vai Thẩm Liên, cá tính rõ nét, nắm bắt cảm xúc rất tốt, diễn quá trình biến hóa trong lòng Thẩm Liên rất đúng chỗ.

Mà cô cũng thường mở ra xem lại, nghiền cứu hết lần này tới lần khác mỗi một động tác mỗi một biểu cảm của Trương Thư Anh, lúc này cho dù biết ngôi sao đó tên là Trương Thư Anh, nhưng theo bản năng nhớ tới chính là Ảnh Nguyệt, là cô gái sau khi mùa điệu xong thì tự tử. Thật ra, trước đó, con đường phim ảnh của Trương Thư Anh không được tính là tốt nhất, phim nhận được rất ít, tuy rằng không có bộ nào là rác phẩm, nhưng tên tuổi của bà cũng không được tính là vang dội, mà chỉ một bộ phim đã đưa bà đến vị trí Ảnh hậu, hơn nữa còn là danh hiệu Ảnh hậu không thể nghi ngờ được, lần đó bà nhận được toàn bộ phiếu bầu nên đạt được danh hiệu Ảnh hậu. Ai sẽ nghĩ người phụ nữ nhà giàu đó lại diễn hay như vậy, làm người ta kinh ngạc vì vẻ đẹp ấy, đồng thời cũng nhớ kỹ đôi mắt đó, mang theo ưu thương, mang theo tuyệt vọng, cuối cùng dùng phương thức như vậy để bản thân mình không còn phải thấy bóng lưng của người đàn ông ấy.

Cuộc đời Trương Thư Anh cũng rất thần bí, sau khi diễn xong, bà lấy giải thưởng về đầy tay, khi tất cả các đơn vị truyền thông đang đoán xem bước tiếp theo bà sẽ đi thể nào, một trận đại hỏa hoạn mang diễn viên này đi, không lưu lại bất cứ thứ gì.

Người hâm mộ Trương Thư Anh vì thế cũng tiếc nuối không thôi, cho tới bây giờ những người hâm mộ đó vẫn dùng phương thức của mình ghi nhớ một diễn viên như vậy, mà không ít ngôi sao lớn cũng công khai bày tỏ rằng nghệ sĩ mình thích nhất là Trương Thư Anh, diễn xuất của bà đáng để lớp hậu bối như họ học tập.

Trong khoảng thời gian này, tuy rằng cô diễn đạt được một chút mức độ chú ý, nhưng tầm mắt công chúng vẫn bị một vài nhân vật mới thu hút, trước giờ giới giải trí cũng không thiếu đề tài, nào là ai hết thời, nào là ai lại xuất hiện scandal gì.

Kỳ thật, ngắm lại thì con người cũng thật không công bằng.

Nếu ngay từ đầu bạn đi con đường thanh thuần, bạn trở nên gọi cảm thì sẽ trở nên dung tục, sau đó xuất hiện một vài tin tức tiêu cực, nếu xử lý không tốt thì bạn sẽ trở thành mục tiêu để công kích của mọi người; nhưng nếu ngay từ đầu bạn đã đóng phim cấp ba hay đi theo con đường gọi cảm gì đó, bạn chậm rãi chuyển mình, phần lớn mọi người sẽ bày tỏ sự ủng hộ với bạn, thậm chí sẽ nói có ai mà không phạm sai lầm đâu, miễn có thể thay đổi là được.

Tựa như, nếu bạn là người tốt, thời thời khắc khắc bạn đều phải làm việc tốt, nếu bạn làm một việc chỉ không tốt một chút, vậy bạn sẽ bị mắng, sẽ bị người ta bài xích; nhưng nếu ngay từ đầu bạn đã là người xấu, sau đó bạn không làm chuyện xấu, sẽ có rất nhiều người khen ngợi bạn, thậm chí khi bạn làm một việc tốt họ còn ra sức tuyên dương bạn.

Cho nên, ngôi sao thanh thuần càng ngày càng ít.

Cho nên, thật ra người tốt cũng càng ngày càng ít.

Chúng ta luôn giữ thái độ khoan dung với những điều xấu, nhưng lại hà khắc với những điều tốt.

Cô nằm trên giường, đạo này bộ phim còn có công tác hậu kì, bởi vì biểu hiện về sau của cô cũng không tồi, cho nên Tạ Gia Niệm từng nói với cô, muốn để cô cùng đi tham dự các buổi tuyên truyền qua các thành phố lớn trong cả nước. Bởi vì lịch trình của Bách Lam rất kín, một số buổi tuyên truyền không thể tham dự được, mà những buổi tuyên truyền đó đều phải nhờ đến Nghệ Vân Huyền chống đỡ đại cục.

Chỉ hi vọng, bộ phim này có thể thay đổi cuộc sống của cô.

vẫn đang sửa lại kịch bản, tiền vốn tạm thời cũng chưa đến, việc khai máy hẳn là phải đợi một khoảng thời gian nữa.

Cuộc sống thế này, giống như rất thú vị, từ thung lũng đi ra, giúp cô cảm nhận được thì ra thế giới là như vậy; khi bạn đứng trên đỉnh thì vĩnh viễn dừng kiêu ngạo, bởi vì những người tuyên bố thích bạn cũng có thể chính là người chửi mắng hăng nhất sau lưng bạn, gặp được tình huống như vậy rồi, về sau sẽ không sợ hãi nữa, không có gì có thể làm cô sợ hãi nữa.

Cô vuốt bụng mình, đau, mới hiểu được phải tự bảo vệ mình.

Đó là cái giá, có trả giá mới có đạt được, mà hiện tại trong khóa học này cô rất nghiêm túc học tập, rất nghiêm túc trưởng thành.

Di động trên giường không ngừng kêu, cô cầm di động qua.

Đối phương chỉ có một câu: “Anh ở dưới lầu của em”

Cô cũng không có biểu hiện căng thẳng và bất an, chỉ bình tĩnh thay quần áo, đi giày vào.

Kì thật, trên thế giới này, người thực sự có thể tổn thương bạn cũng chỉ có bản thân bạn, mà người khác chẳng qua là mang theo quyền lợi bạn giao cho anh ta đến tổn thương bạn, một khi bạn thu hồi sự quan tâm sự để ý của bạn, vậy anh ta chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Cô thông thả tiến vào thang máy, lại thông thả ra khỏi thang máy.

Tay cô đút vào trong túi áo khoác, chậm chạp đi về phía người cho dù trong đêm tối cũng có thể cảm thấy được không giống người thường kia.

Cô mở cửa xe ra, sau đó ngồi vào.

Hai người đều không nói chuyện, anh khởi động động cơ, xe chạy đi.

Đèn đường bên ngoài không ngừng lui về sau, mà ánh mắt của cô vẫn thản nhiên như trước, giống như tất cả vẫn chưa thay đổi, cô vẫn là cô, mà anh cũng vẫn là anh.

Rất cuộc, anh dừng xe lại, anh đi ra ngoài trước.

Cô nghĩ nghĩ, vẫn là mở cửa xuống xe.

Bãi biển rất tối, ngay cả đèn cũng không có, chỉ có thể nhìn ra bóng người sau khi mắt đã thích ứng với bóng đêm. Nghe nói có nhà phát triển thích nơi này, nhưng bãi biển ở đây quá nhỏ, hơn nữa cát rất thô, còi giày ra giẫm lên sẽ bị rách chân, cho nên nơi này vẫn mang dáng vẻ thuở ban đầu.

Cô đuổi kịp anh, vẫn không nói một lời.

“Không hỏi vì sao?” Vậy mà anh vẫn mang theo chút ý cười.

“Không hỏi. Bởi vì không có bất cứ ý nghĩa gì.” Cô nhìn anh, bình tĩnh, lạnh nhạt.

Anh thật sự cười rộ lên: “Rất khó tưởng tượng còn có thể bình tĩnh nói chuyện với em như vậy.”

Đúng vậy, cô sẽ không khóc, cũng sẽ không làm loạn, lại càng không yêu cầu anh phải liên tục nuông chiều cô; kì thật, khi một người phụ nữ chỉ biết yêu cầu người đàn ông nuông chiều mình, cô ấy cũng đã không còn tư cách nữa, đàn ông nuông chiều bạn là bởi vì bạn có sự đặc biệt của riêng mình, khi

bạn chỉ muốn ý lại, ngay cả bản thân bạn cũng đánh mất rồi, dựa vào đâu mà yêu cầu người khác nuông chiều một người thật ra chẳng có gì; vẻ đẹp của người phụ nữ, nhiều hơn chính là sống ra bản thân mình, sống ra sức hấp dẫn trong tính cách của bản thân mình, mà không phải là muốn ý lại vào ai đó.

Cho nên, cô sẽ không, bởi vì bản thân cô cũng biết mình đã không còn tư cách nữa.

“Tôi đã từng nghĩ.” Cô đứng bên cạnh anh: “Cứ như vậy bình tĩnh nói chuyện với anh, sau đó khi anh không rời bỏ tôi, tôi liền xoay người rời đi, đá anh đi, mặc kệ anh đau lòng buồn khổ.”

“Cho nên, biểu hiện của anh làm em thất vọng?”

Cô lắc đầu: “Tôi cho rằng, người xoay người trước là tôi, thì ra tôi đã lầm, người đó là anh.”

Anh từng thử cô rất nhiều lần, lần đầu tiên đưa cô về nhà, đưa cô đi ăn đồ Tây, đưa cô đi ăn mì, đưa cô đi mua biệt thự, thậm chí là để tài liệu ở nhà để thử phản ứng của cô. Anh làm rất nhiều rất nhiều chuyện như vậy, tất cả, lúc này, đều có vẻ tưởng mình như thế.

Không cần đóng giả, bởi vì cô biết, cô không tổn thương anh được. Nếu như vậy, thì làm bản thân mình sẽ không bị người khác tổn thương đi.

Cô ngồi xuống mặt đất, cũng không suy xét nhiều. Anh thấy không rõ biểu cảm trên mặt cô, càng nhìn không được trong mắt cô ẩn giấu thứ gì.

Tay cô cầm lấy một nắm cát, hạt cát hơi làm rát tay, nhưng cô vẫn nắm rất chặt: “Kì thật, tất cả, đều là anh dạy tôi một bài học nhỉ! Chứng minh tôi không biết lượng sức?”

Nếu anh đồng ý ra tay, cô không cần phải trải qua những chuyện đó.

Anh ngồi xổm xuống, lấy tay nâng cằm cô lên, anh nhìn cô, cho dù cả hai đều không thấy rõ nét mặt của đối phương, lại có thể cảm thấy từ trong không khí truyền ra chút thông tin gì đó: “Em, từ trước tới nay chưa từng tin tưởng anh, cho dù là hiện tại.”

“Bởi vì, anh không đáng để tôi tin tưởng.”

“Em nói rất đúng, quả thật anh không đáng.” Anh buông cô ra, sau đó không nhìn cô nữa, tự mình đứng lên ngắm một mảng nước biển tối đen.

Cô không nhúc nhích: “Chúng ta thắng thắn một lần đi! Tình yêu đối với anh rốt cuộc có ý nghĩa gì?”

“Vậy còn em thì sao?”

“Một giấc mộng, xinh đẹp, lại dễ tan.”

“Đối với anh, tình yêu thật ra chẳng là cái gì hết, nó không quan trọng một chút nào.”

Những hạt cát trong tay cô được cô chậm rãi buông ra, từng chút từng chút chảy xuống từ tay cô, đây là đáp án mà cô muốn.

“Lục Từ Chiêu, tôi hi vọng, chúng ta kiếp này không gặp nhau, kiếp sau không gặp lại.”

“Nếu đã gặp rồi thì cũng đừng nghĩ đến hi vọng và nếu như, nó không có bất cứ ý nghĩa gì.”

Cô nhắm mắt lại, tự mình nhắm mắt lại.

Đó là tiếng gió, đó là tiếng hô hấp, còn có gì có thể chân thực hơn những âm thanh ấy.

Cô mở mắt: “Bởi vì cô ấy sao? Bởi vì Bách Lam?”

Anh trầm mặc, không mở miệng.

Gió càng lúc càng to, thổi loạn sợi tóc cô, cô tự ôm chặt mình.

Họ là thanh mai trúc mã, họ bên nhau đã hơn hai mươi năm, mà cô thì được xem là gì?

Cô chẳng qua chỉ là một kẻ đàn bị lừa gạt.

Cô cười cười, chỉ tự cười mình.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiêu Bất Huyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Bộ Phim Tiếp Theo

Sau khi Nghệ Vân Huyền quay xong thì liền nghỉ ngơi một khoảng thời gian, mà ấn tượng của người khác với cô dường như đều dừng lại ở mấy tin tức xấu về cô, cô cũng không để ý, nên làm thế nào thì làm thế đó.

Mà một cuộc điện thoại của Lương Bích, làm cô vui mừng khôn xiết.

<ẩn số="" thiên="" thành=""> phát sóng làm Nghệ Vân Huyền nổi tiếng, trở thành ngôi sao thành danh sau một đêm đứng nghĩa trong gần mười năm nay, bởi vì thành công của bộ phim này, biên kịch muốn tiếp tục viết một câu chuyện nữa để tiếp nối sự huy hoàng của <ẩn số="" thiên="" thành="">, sau khi các thành viên trong đoàn phim bàn bạc và tham khảo ý kiến thì vẫn muốn chọn diễn viên ban đầu là Nghệ Vân Huyền đóng vai nữ chính, cho nên hiện tại thông báo cho cô đến thử vai.

Nghệ Vân Huyền chưa bao giờ nghĩ tới, khi cô không còn được như trước, còn có người bằng lòng trọng dụng cô, điều này làm cô vô cùng vui mừng.

Mà tất nhiên Nghệ Vân Huyền cũng không rõ ràng, đạo diễn Trần Chấn Bằng của <ẩn số="" thiên="" thành=""> có quan hệ tương đối tốt với Tạ Gia Niệm, khi Trần Chấn Bằng phân vân không biết nên làm thế nào, hiện tại bộ phim này do chính anh ta đầu tư cần một nữ diễn viên, lúc sáng tác vốn là muốn cho những người đóng bộ phim trước diễn, nhưng Nghệ Vân Huyền lại xảy ra chuyện đó, nếu còn chọn Nghệ Vân Huyền, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc phát sóng của bộ phim, hơn nữa đối với diễn xuất của Nghệ Vân Huyền thì Trần Chấn Bằng vẫn có phần không đánh giá cao.

Mà Tạ Gia Niệm trực tiếp nói với Trần Chấn Bằng, lần này không cần lưỡng lự, lựa chọn Nghệ Vân Huyền sẽ không thất vọng đâu. Tạ Gia Niệm cho Trần Chấn Bằng xem những cảnh diễn của Nghệ Vân Huyền trong , để Trần Chấn Bằng tự nhìn xem sự tiến bộ trong diễn xuất của Nghệ Vân Huyền hiện tại, sau khi Trần Chấn Bằng xem xong mới kiên định chọn Nghệ Vân Huyền.

Mỗi lần nghĩ rằng bản thân mình may mắn, cũng cần phải tin tưởng rằng đó không phải là một sự ngẫu nhiên, cơ hội sẽ dành cho những ai có thực lực, có sự chuẩn bị.

Nghệ Vân Huyền gần như là ngay sau khi được thông báo đi tạo hình thì liền trực tiếp kéo Lương Bích đi, cô tỏ ra rất hăng hái, có một loại cảm giác chờ mong đặc biệt có thể dựa vào bộ phim này mà cải tử hoàn sinh.

Lương Bích cảm thấy cô có phần chỉ đề ý đến cái trước mắt: “Em chưa xem kịch bản liền trực tiếp đồng ý diễn?”

“Em nghĩ một diễn viên giỏi thì bất cứ vai diễn nào cũng đều có thể đảm nhận được, bất luận là dạng vai gì, em đều muốn thử một lần.” Quan trọng hơn là, khi cô ở trong thời điểm này đối phương có thể chủ động nhớ đến cô, điều này làm cô vô cùng vui vẻ.

Nhưng phỏng đoán của Nghệ Vân Huyền sai rồi, cô vốn nghĩ bộ phim này sẽ là phần kế tiếp của <ẩn số="" thiên="" thành="">, nhưng nó lại là bộ phim giang hồ võ hiệp không có nửa điểm liên quan đến <ẩn số="" thiên="" thành="">, điểm này tuy rằng vượt qua sự mong đợi của Nghệ Vân Huyền, nhưng hiển nhiên là càng làm cô vừa lòng hơn, bởi vì cô chưa bao giờ diễn vai nào như vậy, trang phục tựa hồ đều là những tấm lụa mỏng, cảm giác nhẹ nhàng phiêu bồng, còn có thể bay qua bay lại trong không trung, cảm giác đó hẳn là không tồi.

Bộ dạng sau khi tạo hình của Nghệ Vân Huyền không tồi, bản thân Trần Chấn Bằng rất hài lòng, vì thế bảo người trong đoàn phim chuẩn bị rất nhiều kiểu dáng trang phục, thiết kế riêng cho cô.

Lần này công tác bảo mật của đoàn phim rất tốt, không mở cuộc họp báo, không đề cập trước về nội dung bộ phim, liền nhanh chóng quay phim luôn. Mà trước khi khai máy, Nghệ Vân Huyền còn thời gian mấy ngày, bởi vì đoàn phim còn phải chuẩn bị rất nhiều thứ. Nghệ Vân Huyền cũng có thể tận dụng cơ hội này xem kịch bản cho kĩ.

Câu chuyện này là một câu chuyện võ hiệp thuần túy, những cảnh đánh nhau ở trong cũng rất nhiều, cô diễn vai nữ chính Thiên Lăng vứt bỏ đi sự dịu dàng thiện lương, là một cô gái ích kỉ không tin vào tình yêu, hơn nữa Thiên Lăng là một cô gái có tâm cơ nguy trang bên người nam chính Diệp Kiếm Ngân, từng bước một đạt được mục đích của mình, cho nên Thiên Lăng cũng không thiếu những cảnh đánh nhau.

Câu chuyện tên là , bắt đầu từ mười tám năm trước rồi dẫn dắt đến hiện tại. Mười tám năm trước, Vô U Cung hoành hành thiên hạ, tàn sát dân chúng vô tội, trên giang hồ làm trào dâng trận mưa máu gió tanh, mọi người nhắc đến Vô U Cung thì đều sẽ biến sắc. Đồng thời Vô U Cung cũng có dã tâm thống nhất Trung Nguyên, không ngừng khiêu chiến các môn phái có tiếng, hơn nữa thủ đoạn hèn hạ, chỉ cần là môn phái thua trong tay các nàng thì đều sẽ bị giết hết.

Vào lúc lòng người hoang mang, hiệp sĩ đầu tiên trong võ lâm là Diệp Thiên mang theo thanh Tâm Duyên Kiếm ngao du giang hồ, chàng biết tôn chỉ của Vô U Cung là giết hết những kẻ bạc tình trong thiên hạ, đối với đám nữ nhân đó mà nói, thế giới này cũng chỉ có nữ nhân mới xứng để sống, nam nhân cũng chỉ có phần làm nô lệ thôi. Vì thế, Diệp Thiên ra tay, chàng thay mặt các nhân sĩ trong võ lâm nghênh chiến Vô U Cung, trận đại chiến đó đánh ba ngày ba đêm, cuối cùng cũng phân được thắng bại.

Diệp Thiên vẫn chưa giết chết cô gái thua dưới kiếm của mình, kiếm của chàng vén chiếc khăn che mặt màu đỏ lên, lộ ra chính là một dung nhan tuyệt sắc.

Câu chuyện xưa cũ, Diệp Thiên làm cô gái này bị thương, cho nên chàng chẳng những không sát hại nàng, ngược lại còn chữa trị cho nàng.

Cô gái hỏi chàng: “Mẹ ta nói trên thế giới này không có đàn ông tốt, họ đều là kẻ dối trá, người cũng vậy sao?”

“Ta không phải.”

Cô gái nở nụ cười.

Mỗi ngày Diệp Thiên đều cùng cô gái này sinh hoạt cùng nhau, không bao lâu liền nảy sinh tình cảm, cô gái nói với Diệp Thiên, nàng tên Trì Tâm Nhuế, là thánh nữ của Vô U Cung. Thánh nữ đại diện cho sự hưng suy của Vô U Cung, cho nên cả đời thánh nữ cũng không thể lập gia đình, chỉ có thể vĩnh viễn trả giá vì Vô U Cung.

Trì Tâm Nhuế muốn cùng Diệp Thiên tìm một nơi thế ngoại đào nguyên để sinh sống, không để ý tới sự hỗn loạn trong giang hồ, mà Diệp Thiên cũng đồng ý rồi.

Trì Tâm Nhuế rời khỏi Vô U Cung, lại bị các cung nhân đuổi giết, bởi vì nàng là thánh nữ, thánh nữ của Vô U Cung không thể mất trinh tiết, lại càng không được phản bội.

Trì Tâm Nhuế muốn cùng Diệp Thiên sống vui vẻ bên nhau, nhưng Vô U Cung lại mở rộng địa bàn trên giang hồ như cũ, hơn nữa thủ pháp vẫn độc ác như trước.

Ngày Diệp Thiên và Trì Tâm Nhuế thành thân, Diệp Thiên được cho biết, Vô U Cung muốn chiếm lấy môn phái của sư phụ chàng. Vì cứu sư phụ mình, Diệp Thiên bảo Trì Tâm Nhuế chờ chàng, nhưng Trì Tâm Nhuế lại không để chàng rời đi, kiên trì cùng chàng thành thân. Vì thế, hai người tan rã trong không vui.

Khi Diệp Thiên trở về, thi thể đã la liệt khắp nơi, chàng tìm được sư phụ mình, lão nhân đã nằm trên mặt đất, chàng nâng sư phụ mình dậy. Nhưng lão nhân lại chỉ bắt Diệp Thiên thề, cả đời này đều phải đối xử tốt với tiểu sư muội của chàng, cũng là con gái của sư phụ - Tiểu Nguyệt. Diệp Thiên không thể cự tuyệt nguyện vọng trước lúc lâm chung của lão nhân, đành phải đồng ý.

Trì Tâm Nhuế vẫn đợi Diệp Thiên trở về, lại đợi được là mẫu thân mình Trì Trúc Ảnh và tỷ tỷ mình Trì Hân Nhiên, hai người đưa Trì Tâm Nhuế về Vô U Cung.

Khi Diệp Thiên trở về, Trì Tâm Nhuế đã không thấy đâu nữa, chàng tìm khắp nơi cũng không thấy nàng. Hơn nữa, Diệp Thiên và Vô U Cung vốn là quan hệ thù địch, Tiểu Nguyệt cũng muốn trả thù Vô U Cung.

Thế lực của Vô U Cung càng lúc càng lớn, Diệp Thiên không thể không mang thế sự mặc kệ vô lâm, cuối cùng mang theo đồng đạo trong võ lâm cùng đối phó với Vô U Cung, trận đại chiến đó, máu nhuộm đỏ khắp nơi.

Diệp Thiên cầm thanh Tâm Duyên Kiếm của chàng từng bước ép sát, cuối cùng Vô U Cung đại bại.

Mà cung chủ Vô U Cung là Trì Trúc Ảnh mất mạng trong trận đại chiến này, Trì Tâm Nhuế tận mắt chứng kiến mẫu thân mình đổ máu ngã xuống, tỷ tỷ nàng Trì Hân Nhiên mang nàng đi. Trì Hân Nhiên triệu tập tàn binh của Vô U Cung lại một chỗ, chuẩn bị chiêu binh mãi mã, làm sống lại sự oai hùng của Vô U Cung lúc trước, mà không bao lâu sau Trì Tâm Nhuế ôm hận mà chết.

Lại sau đó, Diệp Thiên cưới tiểu sư muội Tiểu Nguyệt, nhận nuôi Diệp Kiếm Ngân.

Mà mười tám năm sau, Vô U Cung lại xuất hiện trên giang hồ, hơn nữa lần này Vô U Cung dựa vào đủ loại độc mà hoành hành trên giang hồ. Diệp Kiếm Ngân thay nghĩa phụ của mình là Diệp Thiên xuất hiện trên giang hồ, bởi vì chàng nghe nói có một trấn tất cả đều bị trúng độc, liền hoài nghi là do Vô U Cung làm. Khi đi cứu trấn nhỏ đó, Diệp Kiếm Ngân gặp được con gái của “Độc vương” là Dương Văn Kiều, hai người đồng tâm hiệp lực cứu cả trấn nhỏ, bởi vì tuy rằng Độc vương được gọi là Độc vương nhưng thiên hạ mà không có ông thì không giải được độc, vì thế Dương Văn Kiều thay cha mình đi cứu người.

Dương Văn Kiều cùng Diệp Kiếm Ngân trở lại kinh thành, trên đường đi gặp mai phục, Diệp Kiếm Ngân bảo Dương Văn Kiều rời đi trước, chàng ở lại đối phó với đám người mặc đồ đen này. Diệp Kiếm Ngân bị phản độc của đối phương làm bị thương, vào lúc này được Thiển Thiển có diện mạo bình thường cứu. Thiển Thiển cũng không tin trên thế gian này có tình yêu thực sự, Diệp Kiếm Ngân đưa nàng đi xem cuộc sống tương kính như tân của một cặp vợ chồng bình thường, muốn làm thay đổi suy nghĩ của Thiển Thiển.

Thiển Thiển lại tỏ vẻ hoài nghi với Diệp Kiếm Ngân, nhưng dưới sự khuyên bảo của Diệp Kiếm Ngân, dần dần Thiển Thiển cũng bắt đầu tin tưởng Diệp Kiếm Ngân. Diệp Kiếm Ngân bị trúng độc rất nặng, Thiển Thiển hút chất độc đó vào trong cơ thể mình. Một ngày, Diệp Kiếm Ngân mua thức ăn trở về, phát hiện Thiển Thiển đã không thấy đâu nữa. Thiển Thiển nói với Diệp Kiếm Ngân, nàng là một cung nhân bình thường của Vô U Cung, tên là Thiển Thiển. Nàng bị thương rất nặng, chỉ có trở lại Vô U Cung mới cứu được, cho nên hi vọng sau này họ còn gặp lại.

Thiển Thiển rời đi, Diệp Kiếm Ngân lại phát hiện mình thích cô gái tuy rằng có diện mạo bình thường nhưng lại có đôi mắt linh động kia, chàng gọi Thiển Thiển, hơn nữa còn chờ mong lần gặp mặt sau của hai người.

Diệp Kiếm Ngân trở về kinh thành, lại nghe được tin Độc vương một nhà bị diệt môn, chàng đến, gặp Dương Văn Kiều bị trọng thương, chàng cứu Dương Văn Kiều, hơn nữa còn an ủi Dương Văn Kiều.

Trong kinh thành có một vài quan lớn bí mật qua lại với Vô U Cung, bởi vì vị quan lớn này quyền cao, nhưng hắn có một ham thích trí mạng – hảo sắc, Vô U Cung liền tặng nữ tử tuyệt sắc trong cung cho vị quan lớn này.

Diệp Kiếm Ngân nghe được tin này, liền dẫn người đến phía nhà quan lớn chặn đứng khiếu của nữ tử, nhưng nữ tử có dung nhan tuyệt sắc, hơn nữa còn mềm yếu như cành liễu.

Nàng nói nàng tên Thiển Lăng.

Diệp Kiếm Ngân dẫn theo Thiển Lăng trở về, bởi vì nàng nói nàng không nơi nương tựa, là bị Vô U Cung cướp đi.

Khi trở lại trang viên, Thiển Lăng thời thời khắc khắc đều bầu bạn bên cạnh Diệp Kiếm Ngân, điều này làm Dương Văn Kiều rất không vui. Nhưng Thiển Lăng muốn đi theo Diệp Kiếm Ngân, tuy rằng Diệp Kiếm Ngân cảm thấy không đúng, nhưng cũng không ghét Thiển Lăng, thậm chí còn cảm thấy ánh mắt của Thiển Lăng rất giống với Thiển Thiên, chỉ là ngũ quan của Thiển Thiên rất bình thường.

Diệp Kiếm Ngân hẹn Dương Văn Kiều đi dò la về Vô U Cung, bởi vì Dương Văn Kiều sẽ giải được khí độc Vô U Cung phóng ra. Diệp Kiếm Ngân nghe được rằng hiện tại Vô U Cung chỉ do một nữ tử mười tám tuổi quản, liền muốn tìm tòi đến cùng, càng muốn mang Thiển Thiên quay về. Nhưng lần này đi Diệp Kiếm Ngân không thu hoạch được gì, vừa không tìm được công chủ của Vô U Cung, cũng không thể tìm được Thiển Thiên, chàng cảm thấy rất chán nản.

Dương Văn Kiều hiểu lòng người, thường cùng Diệp Kiếm Ngân ngâm thơ.

Mà Thiển Lăng lại có vẻ diễm đam đáng yêu, thường tỏ ra yếu đuối trước mặt Diệp Kiếm Ngân, ban đầu Thiển Lăng rạng rỡ xinh đẹp động lòng người kích động lòng Diệp Kiếm Ngân, dần dần, khoảng cách giữa Diệp Kiếm Ngân và Thiển Lăng càng ngày càng gần.

Không bao lâu, cha mẹ Diệp Kiếm Ngân xuống núi, cùng ở trong đại trang viên này. Lâm Nguyệt rất có thành kiến với Thiển Lăng, khuyên Diệp Kiếm Ngân cách xa cô gái đó ra một chút, nhưng Diệp Kiếm Ngân lại thương cảm cho cảnh đời của Thiển Lăng. Lâm Nguyệt thích Dương Văn Kiều hơn, một lòng muốn tác hợp cho Diệp Kiếm Ngân và Dương Văn Kiều.

Mà tất cả những chuyện này Diệp Thiên đều để vào trong mắt, nhưng không nói gì.

Một ngày, Thiển Lăng cố ý làm tay mình bị bỏng, Diệp Kiếm Ngân có vẻ hơi đau lòng; hai người ở trong một căn phòng, Diệp Kiếm Ngân dần dần muốn hôn nàng. Mà lúc này, Thiển Lăng hỏi chàng: “Huynh thích ta hơn hay thích Thiển Thiên diện mạo bình thường kia hơn?”

Lúc này Diệp Kiếm Ngân không biết, trong tay Thiển Lăng cầm một con dao, chỉ cần chàng nói một câu thích Thiển Lăng, nàng liền đâm vào tim chàng.

Diệp Kiếm Ngân do dự, chàng không hôn Thiển Lăng, mà là bày tỏ, người chàng thực sự thích là Thiển Thiên, chỉ là Thiển Thiên và nàng có một đôi mắt giống nhau, cho nên chàng mới thích ở bên nàng.

Con dao trong tay Thiển Lăng rơi xuống đất.

Thì ra, Thiển Lăng cũng không tin tưởng vào tình yêu, cô cô đã từng nói với nàng, đàn ông đều yêu sắc đẹp, cho nên nàng cố ý tiếp cận Diệp Kiếm Ngân với thân phận Thiển Thiên có dung mạo bình thường, muốn thử xem Diệp Kiếm Ngân có phải cũng giống như lời cô cô nói hay không, chỉ thích sắc đẹp của nữ tử.

Sau đó, Thiển Lăng nói tất cả cho Diệp Kiếm Ngân, Diệp Kiếm Ngân có vẻ rất vui, cũng tuyên bố muốn thành hôn với nàng.

Tuy Diệp Kiếm Ngân rất muốn thành hôn với Thiển Lăng, nhưng Lâm Nguyệt lại kiên quyết phản đối, Diệp Kiếm Ngân cũng có vẻ bất đắc dĩ. Mà lúc này Dương Văn Kiều hay theo đi bởi Lâm Nguyệt, tâm tư của nàng đương nhiên Lâm Nguyệt biết rõ, cũng tạo ra rất nhiều cơ hội để Diệp Kiếm Ngân ở một mình cùng Dương Văn Kiều.

Nhưng tất cả so ra vẫn kém việc Thiển Lăng đưa Diệp Kiếm Ngân vào căn nhà gỗ nhỏ trong rừng, nàng đốt thêm hương, đêm đó, hai người trở thành người thân mật nhất. Bởi vậy, Diệp Kiếm Ngân không để ý tới sự phản đối của Lâm Nguyệt, nhất định phải cưới Thiển Lăng.

Lâm Nguyệt cũng nói cho Diệp Kiếm Ngân, vì sao bà muốn phản đối, bộ dạng Thiển Lăng giống người phụ nữ mười tám năm trước như đúc, bà sợ hãi con mình sẽ giống như Diệp Thiên, đời này vĩnh viễn không thoát ra khỏi bóng ma của người phụ nữ đó.

Nhưng Diệp Kiếm Ngân vẫn kiên trì phải chịu trách nhiệm với Thiển Lăng.

Ngày đại hôn, hẳn là ngày vui vẻ nhất; nhưng đại trang viên lại nổi lên một trận tàn sát, Vô U Cung đánh vào, mà Thiển Lăng cũng cho Diệp Kiếm Ngân một kiếm, thì ra Thiển Lăng là chủ chủ của Vô U Cung, chẳng qua nàng muốn nhận được sự tín nhiệm của chàng nên mới ở lại bên cạnh chàng.

Diệp Kiếm Ngân bị trọng thương, Diệp Thiên thì vì cứu thể tử của mình là Lâm Nguyệt mà bị người của Vô U Cung bắt đi.

Nhất thời Diệp Kiếm Ngân không chịu nổi dả kích này, tinh thần sa sút, lúc này Dương Văn Kiều một mực ở bên Diệp Kiếm Ngân, nhưng Diệp Kiếm Ngân cũng không chịu mở lòng ra.

Sau đó Diệp Kiếm Ngân khổ luyện võ công, nhất định phải cứu phụ thân mình.

Lại sau đó, Diệp Kiếm Ngân một đường đánh vào Vô U Cung. Giống như năm đó Diệp Thiên mang theo nhân sĩ vô lâm, mang theo thanh Tâm Duyên Kiếm, diệt trừ ma cung, giữ lại sự yên bình cho vô lâm.

Mà Thiên Lăng quả thật là con gái của Trì Tâm Nhuế, năm đó Trì Tâm Nhuế về tới Vô U Cung thì đã mang thai, nàng bị nhốt trong hầm giam, cho đến khi Trì Hân Nhiên phát hiện ra. Thời điểm đó, Trì Tâm Nhuế đã mang thai được tám tháng rồi, nhưng Trì Hân Nhiên vẫn sai người đánh bỏ đứa bé. Trì Tâm Nhuế là vì xuất huyết nhiều mà chết, nhưng Thiên Lăng cũng ở dưới tình huống đó bị đánh mà ra ngoài, không ai dám tin vậy mà đứa trẻ này vẫn còn sống sót được.

Từ khi Thiên Lăng còn bé Trì Hân Nhiên đã nói cho nàng biết, đàn ông không phải là thứ tốt, mà mẫu thân của nàng cũng là bị Diệp Thiên phản bội, nàng nhất định phải tự tay xử kẻ phụ bạc đó.

Đó là những điều mà Thiên Lăng đã được nghe từ nhỏ, nhưng, sự xuất hiện của Diệp Kiếm Ngân làm nàng bắt đầu hoài nghi, tất cả những điều Trì Hân Nhiên nói đều đúng sao?

Diệp Kiếm Ngân đánh tới Vô U Cung, mà Diệp Thiên thì bị đặt trên hỏa đài chờ bị xử quyết bất cứ lúc nào.

Ngồi ở bên kia là Thiên Lăng, nàng tự mình nhìn tất cả.

Thiên Lăng nhìn Diệp Kiếm Ngân, nói với chàng, muốn cứu Diệp Thiên, vậy đi cùng nàng.

Diệp Kiếm Ngân đi cùng nàng vào một căn phòng, Thiên Lăng nhìn ấm nước trà trên bàn, bảo Diệp Kiếm Ngân rót nước cho nàng.

Lúc này, nàng hồi tưởng lại lời Trì Hân Nhiên nói: “Thiên Lăng, đặt viên thuốc độc này ở trong răng.”

“Đây là cái gì ạ?”

“Thuốc độc, kịch độc, nếu con không thể tự mình xử quyết Diệp Thiên, ta đây dưỡng con cũng vô dụng, tự con uống nước rồi đi tìm cái chết đi. Thuốc này đặt ở trong răng cũng không phải độc, nhưng một khi gặp nước, sẽ trở thành kịch độc.”

Diệp Kiếm Ngân nhìn Thiên Lăng: “Người lại muốn làm gì?”

“Chỉ là muốn chàng rót cho ta một chén nước, chàng rót cho ta, ta lập tức bảo họ thả người, được không?”

Diệp Kiếm Ngân nhìn nàng, vẫn là đi lấy ấm trà, rót một chén nước.

Nàng nhận chén nước, một giọt nước mắt rơi vào trong chén, ánh mắt nàng nhìn Diệp Kiếm Ngân, chậm rãi uống hết chén nước đó.

Nàng không biết cô nói những lời đó có đúng không, cũng không biết trên thế giới này có đàn ông tốt hay không, nhưng chàng làm cho nàng tin, chàng cũng không phải người nông cạn như thế, chàng thích nàng với diện mạo bình thường đó, thế là đủ rồi, tất cả đều đủ rồi.

Thiên Lăng uống xong chén nước, Diệp Kiếm Ngân nhìn nàng: “Hiện tại nên thả người rồi chứ?”

Nàng cười: “Ta không lừa chàng, nhưng, họ sẽ không nghe ta, tự chàng đi cứu ông ta đi!”

Khi Diệp Kiếm Ngân chạy ra, chàng không biết, miệng nàng phun ra một ngụm máu tươi, từ trên ghế chảy xuống mặt đất, chàng không nhìn thấy, ánh mắt nàng nhìn bóng lưng chàng.

Thiên Lăng chẳng qua là chỉ đảm nhiệm thân phận cung chủ, người thực sự có thể làm chủ là Trì Hân Nhiên và thánh nữ.

Diệp Kiếm Ngân dập tắt trận lửa cứu Diệp Thiên, lúc này, người mang theo cung nhân đến ngăn cản chàng dĩ nhiên là Dương Văn Kiều.

Thì ra Dương Văn Kiều là thánh nữ của Vô U Cung, nàng ta và Thiên Lăng lấy hai thân phận khác nhau ở bên cạnh Diệp Kiếm Ngân, một khi gặp chuyện không may, liền đổ tất cả mọi chuyện lên người Thiên Lăng, còn nàng ta thì lại tiếp tục ở lại bên cạnh Diệp Kiếm Ngân; mà người có thể thực sự làm chủ cũng là Dương Văn Kiều, Thiên Lăng đều phải nghe theo lời người chị họ này.

Dương Văn Kiều và Diệp Kiếm Ngân đại chiến một trận, cuối cùng, Dương Văn Kiều lại không tránh, nàng cam tâm tình nguyện chết dưới kiếm của Diệp Kiếm Ngân.

Diệp Kiếm Ngân cảm thấy kinh ngạc, nhưng Dương Văn Kiều lại bảo chàng mau đi cứu phụ thân.

Diệp Kiếm Ngân đỡ Diệp Thiên xuống, Diệp Thiên mới nói Thiên Lăng là con gái ông, ông phải đi xem con gái ông trước.

Hai người đến căn phòng đó, Thiên Lăng đã không biết tung tích đâu nữa, chỉ là trên mặt đất có vết máu.

Trì Hân Nhiên ngăn hai người lại, không để hai người rời đi, hai người đều phải chôn theo Trì Tâm Nhuế.

Diệp Thiên và Trì Hân Nhiên đánh một trận, thù hận mười tám năm, cũng nên dùng phương thức đó để giải quyết.

Diệp Kiếm Ngân nâng Dương Văn Kiều đang hấp hối dậy, lúc này Trì Hân Nhiên lại nói rằng Thiên Lăng đã ăn độc dược gặp nước sẽ trở thành kịch độc, cho nên tính mạng của nàng nhất định không kéo dài được bao lâu nữa.

Diệp Thiên giận dữ, một kiếm giết chết Trì Hân Nhiên.

Diệp Kiếm Ngân ôm Dương Văn Kiều, trước khi tắt thở Dương Văn Kiều nói với chàng: “Ta biết, trong lòng chàng chỉ có Thiên Lăng. Ta nói cho chàng, muội ấy chưa chết, cho nên chàng phải sống thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Phần Diễn Của Ba Người

Cuối cùng Nghê Vân Huyền cũng lật xem xong cả câu chuyện, kì thật bản thân cô cho rằng kết cục thật làm người ta ngạc nhiên, bởi vì căn bản nó không nhắc tới việc Thiên Lăng có thực sự chết hay không. Tại thời điểm đó lời Dương Văn Kiều nói có hai loại ý, một là nàng sợ Diệp Kiếm Ngân vì cái chết của Thiên Lăng mà không muốn sống tiếp, hai là Thiên Lăng thật sự còn sống. Cho nên, đó cũng coi như một cái kết mở. Hơn nữa, ở phần kết mới có thể hiểu được thì ra Dương Văn Kiều mới là boss thực sự, điểm này thật làm cho người ta bất ngờ.

Ngoài ra, ở một góc độ nào đó thì Thiên Lăng và Dương Văn Kiều cũng giống nhau, cho dù các nàng đều có tình cảm với Diệp Kiếm Ngân, nhưng các nàng lại đại diện cho ích lợi của Vô U Cung, khi phải lựa chọn thì sự chọn lựa đầu tiên nhất định chính là Vô U Cung. Cũng bởi vì nguyên nhân này, Thiên Lăng mới không giải thích sự thật rằng không phải nàng hại Diệp Thiên, bởi vì nàng phải ôm chuyện đó vào người, bảo vệ Dương Văn Kiều, đó là lợi ích chung của các nàng. Bởi vì Thiên Lăng là cung chủ, Dương Văn Kiều là thánh nữ, các nàng đều có chức trách của riêng mình, cho dù chức trách phải gánh vác là sai lầm, nhưng thân phận của các nàng quyết định việc các nàng không thể trốn tránh được. Mà Vô U Cung cũng là ngôi nhà mà các nàng sinh tồn, các nàng bỏ nhà mình, cho nên dùng cách chết như thế để chuộc tội cho sự phản bội của mình.

Bởi vậy cô cho rằng bộ phim này rất tuyệt, vì trên thế giới này, không chỉ có yêu là được, yêu cũng không phải thứ duy nhất, phải đối mặt với rất nhiều rất nhiều thứ nữa.

Hơn nữa, hiện nay màn hình nhỏ đều bị một vài bộ phim cung đấu chiếm lĩnh, nói vậy khán giả cũng muốn xem vài thứ mới mẻ gì đó.

Trước tiên Nghê Vân Huyền không cần đến kịch tổ, phần diễn của cô còn lâu mới đến, là khi Diệp Kiếm Ngân dẫn người đi ngăn khiếu lại nhìn thoáng qua thì cô mới xuất hiện trong câu chuyện, “Thiên Thiên” ở phần trước là do một diễn viên khác đóng, vì thế Nghê Vân Huyền còn rất thất vọng, bởi vì đoạn “Thiên Thiên” cứu Diệp Kiếm Ngân ra cần phải treo lên đây, cô rất muốn thử xem cảm giác đó như thế nào.

Nhưng do phần diễn của cô rất muộn, cho nên ngay cả cơ hội để xem cô cũng không có.

Mà mấy ngày nay, tất nhiên cô cũng không thể nhàn rỗi, bởi vì bắt đầu chiếu, Tạ Gia Niệm dắt theo các diễn viên chính đi đến các thành phố lớn làm lễ tuyên truyền.

Mà Nghê Vân Huyền và Bách Lam cũng lại trở thành tâm điểm của mọi người, vẫn là có phóng viên cần mãi không buông, cho là Bách Lam mượn bộ phim này để nói bóng gió về thực tế. Nhất là tiết mục hai nữ tranh một nam, giống như Bách Lam đang tuyên bố quyền sở hữu của mình đối với Lục Tử Chiêu, dù sao cuối cùng cũng là Bách Lam nhận được tình yêu của nam chính, như vậy thì Nghê Vân Huyền rõ ràng là kẻ thua rồi.

Nhưng Bách Lam và Nghê Vân Huyền lại lên giọng bộc lộ quan điểm, hơn nữa còn nắm tay, Bách Lam cười: “Giới truyền thông luôn nói gió là mưa, hôm nay hai chúng tôi tay nắm tay, ngày mai xuất hiện trên báo sẽ không phải là ‘Nghê Vân Huyền và Bách Lam có khuynh hướng tình dục không đúng’ chứ?”

Cô nói chuyện như vậy làm không khí ở đây sôi động hẳn lên, đồng thời cũng châm biếm giới truyền thông.

Mà Nghê Vân Huyền thì nói không nhiều lắm, nhưng có hỏi tất có đáp, chỉ là cũng không nói ra mấy lời không bình thường mà người khác muốn gì đó.

Sau buổi lễ, họ liền lên máy bay đến một thành phố khác, trong một ngày phải đổi máy bay đến mấy lần.

Bách Lam nói chuyện tương đối hài hước, cô sẽ làm nũng với các phóng viên: “Không phải mọi người đang bắt nạt tôi nhân lúc vị hôn phu của tôi đi công tác chứ, hỏi mấy vấn đề gây khó dễ thế này là sao.”

Mà phóng viên cũng đành chịu thua bộ dạng này của cô.

Nghê Vân Huyền nhìn cô ấy, một người có thể thành công như vậy tuyệt đối không chỉ dựa vào vận may, Bách Lam quả thật có nét đặc biệt của riêng mình.

Sau khi ứng phó với phóng viên xong, có thời gian nửa ngày, Bách Lam đứng trước mặt Nghê Vân Huyền: “Tạm thời cô không có kế hoạch gì chứ?”

“Ừ.” Cô gật đầu.

Bách Lam cùng Nghê Vân Huyền đến một trung tâm mua sắm nào đó, hai người đều chọn quần áo và túi da của những thương hiệu nổi tiếng, còn cùng nhau thảo luận nữa.

“Cô cảm thấy cái này thế nào?” Bách Lam nhìn cô, hỏi ý cô.

“Nếu là tôi, tôi thích cái này hơn.” Nghê Vân Huyền cầm cái túi đó qua.

Bách Lam liếc nhìn cô: “Thật ra, tôi cũng thích cái đó, xem ra ánh mắt chúng ta quả là giống nhau.”

Nghê Vân Huyền hơi dờ người: “Không phải chỉ là một cái túi thôi sao, cho dù là ánh mắt giống nhau, ai chọn được trước thì là của người đó.”

“Nếu là người thì sao?” Bách Lam nghiêng đầu nhìn cô.

“Vậy phải hỏi người bị nhìn trúng đó.”

Bách Lam cười: “Lúc trước ở XX tôi nói Lục Tử Chiêu đi công tác, cô không tò mò anh ấy đi đâu công tác à?”

“Đáng để tôi tò mò sao?”

Bách Lam thấy cô không để tâm, nhẹ nhàng cười: “Nghê Vân Huyền, cô có thể nhìn về phía sau.”

Quả thực Nghê Vân Huyền không thể tin được Bách Lam sẽ làm chuyện như vậy, cô xoay người, quả nhiên nhìn thấy Lục Tử Chiêu đứng ở bên kia. Nét mặt anh rất lạnh nhạt, cho dù là như vậy, Nghê Vân Huyền vẫn có thể đọc ra, anh nhìn thấy cô cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Cô không nói lời nào, Lục Tử Chiêu cũng không nói lời nào đi tới, nhưng Bách Lam lại vô cùng sôi nổi: “Hiện tại anh không bận chứ? Cho dù rất bận, anh nhấc tâm để hai vị mỹ nữ bọn em cảm động đồ này sao?”

Lục Tử Chiêu mặt không chút thay đổi nhận lấy những thứ trong tay Bách Lam, mà Bách Lam thì khoác lấy cánh tay Lục Tử Chiêu.

Nghê Vân Huyền đi sau họ, nhìn thấy hai người nép chặt vào nhau.

Rốt cuộc cô cũng hiểu tại sao Bách Lam lại gọi mình đi cùng, để bản thân mình trở thành người làm chứng cho họ, chứng kiến họ ngọt ngào biết bao.

Hơn nữa, Bách Lam cũng không để cô rời đi: “Vân Huyền, cô muốn ăn gì? Ăn cay đi, cá cay ở đây rất nổi tiếng.”

Nghê Vân Huyền vừa mới muốn từ chối, Lục Tử Chiêu đã mở miệng: “Mấy ngày nay anh hơi nóng trong người, đổi sang ăn chút gì nhẹ nhẹ đi.”

“Nghiêm trọng không? Cần lấy ít thuốc không?” Bách Lam rất lo lắng.

Lục Tử Chiêu chỉ lắc đầu.

Nghê Vân Huyền thở một hơi thật dài, tiến lên đuổi theo họ: “Tôi không đói, hai người đi ăn đi, tôi không muốn đi.”

Bách Lam giống như không nghe thấy lời cự tuyệt của cô: “Vân Huyền, cô khách khí cái gì, cũng không phải cô không biết là Lục tổng có tiền mà, chẳng lẽ cô còn sợ bắt anh ấy cho ăn chùa không được?”

Cô há mồm, muốn nói lời từ chối nhưng thế nào cũng không nói nên lời, mà Lục Tử Chiêu cũng không tỏ thái độ gì.

Ba người đi vào một cửa tiệm nhỏ, gọi một canh cá và vài món ăn nhẹ.

Bách Lam nhìn Lục Tử Chiêu thì khó hiểu mở miệng: “Trước kia không phải anh không thích mấy thứ này à? Hiện tại sao tự nhiên lại muốn ăn?”

“Hiện tại anh chỉ muốn ăn mấy thứ này.”

Bách Lam bĩu môi, không để ý tới anh nữa, nhìn về phía Nghê Vân Huyền: “Cô muốn ăn gì, chúng ta gọi thêm.”

Cô lắc đầu, những thứ cô thích ăn, đều được gọi hết rồi.

Cô nhìn lướt qua Lục Tử Chiêu, ánh mắt anh không có gì khác thường, chưa từng liếc nhìn cô một cái, anh chỉ lấy đi động ra chơi trò chơi suốt.

Đúng, hai người lần trước cuối cùng đã ngã bài rồi, ngay cả một chút tốt đẹp cũng chưa từng lưu lại. Cô cười cười, bản thân mình vĩnh viễn đều là như thế, còn hi vọng xa vời cái gì.

Nghê Vân Huyền chậm rãi ăn cơm, cũng không chủ động mở miệng.

Bách Lam sôi nổi trước sau như một, hỏi Nghê Vân Huyền cái này cái nọ, đề tài gì cũng có thể trở thành câu hỏi của cô ấy.

Mà Lục Từ Chiêu về cơ bản đều không có ý định mở miệng.

Vậy mà Bách Lam cũng không ngại làm người diễn kịch một vai, nhưng Nghê Vân Huyền lại cảm thấy mình thực sự không nuốt được, vì thế cô lấy cớ đau bụng rời khỏi đây.

Bách Lam nhìn thoáng qua bóng dáng Nghê Vân Huyền đi dần xa, uống một ngụm canh, sau đó nói với Lục Từ Chiêu: “Bây giờ còn nhìn được bóng lưng cô ấy, sao anh không nhìn?”

Lục Từ Chiêu buông đũa không để ý tới cô.

“Em đều tạo ra cơ hội cho anh, sao anh cứ không nói một lời thế?”

Lục Từ Chiêu vẫn không nói lời nào.

“Mẹ anh tìm em.” Bách Lam cười.

Rốt cuộc Lục Từ Chiêu nhìn về phía cô: “Em đừng cố ý đi chọc Nghê Vân Huyền.”

“Không hiểu kì mẹ anh nói gì với em sao?”

Lục Từ Chiêu quăng trả những thứ cô mua lại cho cô: “Đừng để anh nhìn thấy em chọc cô ấy lần thứ hai.”

“Lục Từ Chiêu, mẹ anh nói hi vọng có thể mau chóng nhìn thấy chúng ta kết hôn.”

Vốn Lục Từ Chiêu chuẩn bị lập tức đi thì cơ thể lại dừng lại: “Bách Lam, đừng nói với anh em mất trí nhớ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiêu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Cô Không Diễn Kịch Lại Nữa

Trước tiên Nghê Vân Huyền về kịch tổ, sau đó suy nghĩ đến tâm tư mà Thiên Lăng hẳn phải có.

Quanh năm Thiên Lăng đều chịu sự dạy dỗ của Tri Hân Nhiên, luôn cảm thấy đàn ông không phải thứ gì tốt, trên thế giới này cũng không tồn tại tình yêu. Hơn nữa, bởi vì cuối cùng Diệp Thiên phụ lòng mẫu thân nàng, làm mẫu thân nàng cuối cùng ôm hận mà chết, điều này càng làm gia tăng thêm nỗi căm thù của Thiên Lăng với đàn ông. Cho nên, lần đầu tiên Thiên Lăng gặp được Diệp Kiếm Ngân liền muốn nhìn từ chàng xem đàn ông rốt cuộc đối trá đến mức nào, nàng cải trang thành một cô gái bình thường ở bên cạnh chàng. Lại sau đó, Thiên Lăng lấy khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta kinh ngạc xuất hiện bên cạnh Diệp Kiếm Ngân, nàng muốn biết, cuối cùng chàng sẽ chọn ai. Nhưng cuối cùng người chàng lựa chọn chính là Thiên Thiên, điều này làm nhận thức vốn có của nàng bị lung lay. Nhưng nàng là cung chủ Vô U Cung, cho dù đã động lòng với chàng, lại vẫn tiến hành kế hoạch ban đầu như cũ. Sau khi xảy ra chuyện, nàng một mình gánh chịu tất cả, nàng không thể khiến bản thân mình buông tay, khiến bản thân mình từ bỏ, không chỉ có thân phận đối đầu giữa nàng và Diệp Kiếm Ngân, giữa hai người ngăn cách bởi rất nhiều thứ.

Nghê Vân Huyền xem kịch bản nhiều lần, học thuộc kĩ lời thoại của mình.

Cảnh diễn đầu tiên của cô là cô mặc y phục trắng như tuyết, ngồi ở trong kiệu, chờ bị đưa đến cho vị quan lớn kia. Mà lúc này, Diệp Kiếm Ngân mang theo người đến phá chuyện. Họ chặn kiệu lại, bay khỏi trong không trung. Tới vùng ngoại ô, Diệp Kiếm Ngân mở kiệu ra, chàng nhìn thấy khuôn mặt nàng, xinh đẹp tuyệt trần, mà nàng cũng nhìn chàng, chỉ cần một cái liếc mắt, đã biết đó là nút thắt của số phận.

Thời tiết nơi này hơi ẩm thấp, Nghê Vân Huyền mặc trang phục diễn rất mỏng, quay phim trong thời gian dài luôn cảm thấy cơ thể thấm nước. Mỗi khi cô quay xong một cảnh, Lương Bích sẽ lập tức mặc thêm quần áo vào cho cô. Trần Chấn Bằng sẽ giải thích cho các diễn viên cảnh sau diễn cái gì, thậm chí sẽ giảng giải cho từng người xem cảnh sau nên diễn như thế nào, cảnh phim đó ra sao. Những thứ này Nghê Vân Huyền đều nghe rất nghiêm túc, sau đó suy xét về cảnh diễn tiếp theo, hơn nữa cô sẽ ghi nhớ kĩ yêu cầu của đạo diễn, khi bản thân cảm thấy có thể thêm thứ này thứ nọ hay điểm nào đó tương đối dư thừa thì cũng sẽ thảo luận với Trần Chấn Bằng xem dùng một cảnh đơn giản không rườm rà như thế nào để biểu hiện ra đấu tranh trong nội tâm của Thiên Lăng.

Vì bộ phim này vội vàng chiếu trong dịp tết âm, cho nên các diễn viên phải quay phim tiếp nối ngày đêm, bất kể gió nổi mưa xuống, đều có thể phải rời giường từ sớm, hơn nữa có thể rời giường còn coi như may mắn rồi, có đôi khi mấy ngày mấy đêm không ngủ đều là chuyện bình thường. Mà những lúc không bị gọi thì cô cũng sẽ ngủ một lát, cho dù chỉ có mười lăm phút cô cũng có thể đánh một giấc, dường như chỉ cần nhắm mắt lại là có thể ngủ được.

Dưới cường độ quay phim cao như vậy, cả ngày Nghê Vân Huyền đều ơ ơ, nhưng cho dù là thế, chỉ cần đến lượt cô, cô sẽ tinh thần phơi phới xuất

hiện trước ống kính, hơn nữa bất kể diễn sự trẻ trung hay quyến rũ đều có thể lập tức phô ra. Mà nếu có cảnh nào NG, thường thường sẽ là bạn diễn của cô xảy ra vấn đề, hễ là những cảnh mình cô diễn, bình thường một hai lần cô đều có thể quay xong. Trong số các diễn viên Nghệ Văn Huyền bị nói ít nhất, những diễn viên đó hoặc nhiều hoặc ít đều bị Trần Chấn Bằng nói móc một hai câu.

Cho nên những diễn viên đó thường hỏi cô, tinh thần sao có thể tốt như vậy. Nghệ Văn Huyền chỉ cười cười không quá nhiều lời, kì thật cô muốn nói tinh thần mình vô cùng không tốt, nhưng nếu không lên tinh thần thì sẽ phải quay thêm mấy lần nữa, thời gian nghỉ ngơi của mình cũng ít đi; vì có thể làm mình chịu tội ít hơn một chút, vậy tận lực diễn một lần cho tốt, như vậy cũng có thể để mình có thời gian nghỉ ngơi nhiều hơn.

Các diễn viên khác còn đang quay một cảnh, cô cũng không tham gia vào; liền cầm kịch bản ngồi ở nơi gió lùa, xem cảnh diễn tiếp theo của mình, gió thổi tới làm cô tỉnh táo hơn một chút, ngồi ở nơi ẩm áp sẽ luôn làm cô buồn ngủ, xem không vào cái gì hết.

Mà khi Lục Tử Chiêu tới, liền nhìn thấy cô đang ở đó lật kịch bản, rất chăm chú, rất nghiêm túc. Lại vào lúc anh đi qua, cô gấp kịch bản lại, không nhìn anh như cũ.

Anh đi lên phía trước, ngăn cơn gió thổi tới người cô từ đằng trước, tay sờ lên trán cô: “Hiện tại em như băng vậy, lạnh không?”

“Lạnh mới đủ tỉnh táo.” Cô liếc nhìn anh một cái, nét mặt lãnh đạm, giống như việc anh xuất hiện ở đây chẳng liên quan gì đến cô.

“Vì sao không đến chỗ nào ẩm áp?”

Cô cười cười: “Anh ở trong hoàn cảnh thoải mái, sẽ quên đi đớn đau, an nhàn hưởng thụ, tôi muốn để bản thân mình nhận thức rõ hoàn cảnh của mình.”

Lục Tử Chiêu giống như nghe không hiểu cô nói gì, chỉ trần thuật sự thật: “Em giống như đang sốt nhẹ.”

Cô bỏ tay anh ra: “Lục tổng, tôi biết anh rất rảnh rỗi, nhưng xin anh vì loại diễn viên dựa vào việc diễn để mưu sinh như tôi mà suy nghĩ một chút, tôi không có nhiều thời gian rảnh như vậy.”

Cô đứng lên, muốn đi đến chỗ đạo diễn ở bên kia.

Anh chỉ nhìn bóng lưng cô.

Đột nhiên, cô dừng lại, xoay người nhìn anh: “Lục tổng, nơi này gió lớn, không thích hợp cho anh đứng ở đây. Bên kia có một gian phòng nghỉ, anh có thể ngồi ở đó.”

Ngữ khí của cô bình thản, không có vui, cũng chẳng có buồn, không có giận, cũng chẳng có không cam lòng.

Mà anh, chỉ là một người cô quen biết, chỉ là quen biết, cho nên cô khách khí.

Lục Tử Chiêu cũng không đi đến gian phòng cô bảo, mà đến xem cô quay một cảnh phim như thế nào.

Trạng thái tinh thần cô không tốt, nhưng chỉ cần đứng ở trước ống kính, cơn ngượng của cô liền trở nên linh động, diễn một cách tự nhiên; hơn nữa sự tự nhiên này của cô cũng lan truyền sang bạn diễn của cô để cùng cô diễn, Nghệ Văn Huyền xuất hiện trước ống kính không còn là Nghệ Văn Huyền, mà là Thiên Lăng.

Mà mấy cảnh diễn này cũng không quá khó khăn, đều là Thiên Lăng và Dương Văn Kiều cùng ở trong đại trang viên đồng thời đều có cảm tình với Diệp Kiếm Ngân làm ra chút việc.

Lục Tử Chiêu nhìn Nghệ Văn Huyền trước ống kính, cô trở nên càng ngày càng tốt, nhưng đồng thời, cũng cách anh càng ngày càng xa.

Mà sau khi đạo diễn Trần Chấn Bằng nhìn thấy Lục Tử Chiêu, anh ta đi qua: “Thật hiếm thấy, có thể nhìn thấy Lục tổng luôn bận trăm công nghìn việc.”

Lục Tử Chiêu lại chỉ nhìn Nghệ Văn Huyền đang cùng diễn viên khác thảo luận: “Cô ấy tiến bộ rất lớn.”

Trần Chấn Bằng cũng không keo kiệt nói lời khen ngợi một chút nào: “Quả thật, hiện tại rất khó đặt hai chữ ‘bình hoa’ lên người cô ấy, hơn nữa tính thích nghi của cô ấy rất mạnh, cô trang hay hiện đại đều thích hợp, muốn thanh thuần liền thanh thuần, muốn quyến rũ có quyến rũ, diễn viên như vậy rất khó có được.”

Lục Tử Chiêu cười cười: “Vậy không phải chứng minh rằng đạo diễn Trần có con mắt nhìn người tinh tường hay sao? Lúc trước cô ấy là người nhờ anh mà nổi tiếng một phen.”

Trần Chấn Bằng cười nhạt: “Lúc trước vì sao chọn cô ấy, Lục tổng rõ hơn ai hết.”

“Cho nên lần này các anh liền lặng lẽ khai máy, không lộ ra một chút tin tức nào?”

“Không phải là không muốn phiền Lục tổng hay sao?”

Lục Tử Chiêu lại liếc mắt nhìn Nghệ Văn Huyền: “Quả thật không cần phiền tôi.”

Anh chậm một điều thuốc, chậm rãi hút.

Đối với việc anh đến đây Trần Chấn Bằng có chút khó hiểu: “Lần này Lục tổng tới thăm? Tôi nghĩ vẫn là bé tiếng một chút, tạm thời tôi còn chưa muốn cho giới truyền thông biết tin Nghe Vân Huyền là nữ diễn viên chính của bộ phim này, tôi hi vọng đến lúc đó phim được phát sóng thì sẽ để khán giả tự mình đánh giá mà không phải là dựa vào sự định hướng của giới truyền thông.”

“Đạo diễn Trần là đang cảnh cáo tôi ít đến thôi?”

“Lục tổng nghiêm trọng rồi.”

Tuy Nghe Vân Huyền không muốn nói chuyện cùng Lục Từ Chiêu, nhưng anh không đi, cô cũng chỉ có thể xin đạo diễn nghỉ, đội mũ, buông tóc xuống cùng Lục Từ Chiêu ra ngoài ăn cơm.

Sức khỏe cô không tốt lắm, chọn ăn một chút cháo, như vậy cũng có thể làm ấm dạ dày.

Khi cô đưa cho anh đôi đũa tự mình chuẩn bị, anh sừng sốt một chút rồi mới nhận: “Lần đó em cũng đưa đũa cho anh như vậy.”

Tay cô dừng lại một chút: “Trong tay anh cầm vẫn là đôi đũa đó.”

“Người cũng vẫn là người đó sao?” Anh mang theo chờ mong rồi lại biết rõ đáp án là thế lương.

“Có phải hay không, anh rõ hơn ai hết.” Cô húp một ngụm cháo xong, cảm giác ấm áp tiến vào trong khoang miệng, chậm rãi trượt xuống cổ họng.

Anh nở nụ cười: “Anh vẫn muốn nghe em nói.”

“Được.” Cô đặt đôi đũa lên trên mặt bát, nghiêm túc nhìn anh: “Thời điểm đó tôi rất già, nhưng giờ phút này tôi rất chân thật.”

Anh gật đầu: “Quả thực rất chân thật, nhưng anh lại cảm thấy lúc em già tương đối đáng yêu.”

“Anh cần không?” Cô nhú mồm: “Tôi là diễn viên, nếu anh cần, tôi có thể diễn cho anh xem miễn phí.”

Đôi mắt anh dần tối xuống: “Lúc em diễn xuất vụng về thì liệu mạng diễn, lúc có kỹ năng diễn xuất thì lại không diễn kịch lại nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Cô Đã Làm Phẫu Thuật Phá Thai

Phản diện tiếp theo, Nghe Vân Huyền đều cố gắng diễn, đoàn phim vốn đang đuổi tiến độ, nhưng Nghe Vân Huyền lại yêu cầu diễn thêm, cô hi vọng có thể mau chóng kết thúc quay, bởi vì qua mấy ngày nữa cô phải quay phim điện ảnh, hơn nữa bộ phim điện ảnh đó còn gấp gấp hơn, bộ phim là dành cho một lễ hội của thế kỉ, cũng sẽ quay phim trong thời gian đó, cũng may bộ phim không khó, lại là thể loại đô thị hiện đại, cho nên nếu quay gấp thì cũng có thể xong.

Chỉ là Nghe Vân Huyền ở đoàn phim trong thời gian dài cơ thể không được nghỉ ngơi, hơn nữa dạo gần đây nơi này thời tiết không tốt, luôn mưa nhỏ rả rích, nhiệt độ cũng giảm xuống không ít.

Mà biên kịch cũng thuận theo tình thế chuyển tiến triển trong chuyện tình cảm giữa Thiển Lăng và Diệp Kiếm Ngân thành việc nghe tiếng mưa rơi cùng đi dạo dưới màn mưa, cảnh diễn này lãng mạn có, duy mỹ cũng có, mà Nghe Vân Huyền cũng thuận theo tình thế mà sinh bệnh.

Hơn nữa lần này Nghe Vân Huyền bị bệnh dai dẳng rất nhiều ngày, nhưng vẫn còn phải tiếp tục quay, cô không muốn kéo dài tiến độ.

Thời tiết cuối cùng cũng tốt hơn, Nghe Vân Huyền mặc đồ ngủ ngồi một bên, tay trái cô cầm kịch bản để học thuộc lời thoại, mà tay phải cô còn đang truyền nước.

Một lát sau là đến lượt cô, cô chỉ có thể để bác sĩ tới đây truyền nước cho cô, cô vẫn luôn chảy nước mũi, mũi bị chui đến đỏ, nhưng vẫn không thấy chuyển biến tốt hơn.

Cô dứt khoát không để ý đến, chỉ chuyên tâm học thuộc lời thoại.

Tựa như, hiện tại cô tuyệt không muốn để ý tới Lục Từ Chiêu ở sau lưng cô, cô không biết anh lại đến đây làm gì. Rõ ràng chuyện giữa họ hẳn là dừng ở đó, có lẽ là vẫn không đủ công bằng, có lẽ là cô vẫn thiếu nợ anh. Điều nói không thể dùng tiền tài để suy xét, nhưng trên thực tế dựa vào đâu mà không

nên dùng tiền tài để suy xét. Máy bộ phim giai đoạn đầu của cô toàn bộ đều là dựa vào Lục Tử Chiếu, có thể nói không có anh cô không thể nổi tiếng được. Đương nhiên, cũng nghiệm chứng câu nói đó, người nâng bạn lên tận trời, nhất định cũng có thể là người đẩy bạn xuống địa ngục.

Mà từ sau hôm đó, anh chưa từng xuất hiện, cô nghĩ, hai người từ nay về sau sẽ không còn gặp lại nữa.

Nhưng hiện tại, anh lại tới, cô không muốn suy nghĩ quá nhiều.

Hiện tại, cô rất bình tĩnh, có thời khắc này, sẽ không nghĩ đến giây phút ngay sau đó; có hôm nay, không cần tự hỏi ngày mai.

Chỉ vì hiện tại mà sống.

Lục Tử Chiếu đi đến trước mặt cô, nhìn bình nước đang được treo lên: “Lại sinh bệnh rồi.”

Miệng cô hơi nhếch lên: “Nói đến thì cũng thật là kì quái, mỗi lần anh xuất hiện, đều là thời điểm sức khỏe tôi không tốt.”

“Vậy là anh đến nhằm rồi?” Anh nhìn cô, ánh mắt cũng là một mảng trấn tĩnh.

Cô tránh đề tài này, lật từng tờ kịch bản một: “Không biết Lục tổng tới đây làm gì, đi ngang qua?”

“Vậy em cho rằng anh tới làm gì?”

Cô nghiêng đầu nhìn anh, lông mày nhẹ nhàng nhếch lên, khóe mắt lại có vẻ hòa nhã: “Chẳng lẽ Lục tổng muốn tự mình đến nói cho tôi biết ngày kết hôn của anh và cô Bách? Giới truyền thông vẫn luôn không ngừng phỏng đoán, nếu có thể nhận được lời xác nhận từ anh, nói không chừng tôi có thể bán được với giá tốt đó.”

Tay anh kéo sợi tóc của cô, bởi vì uốn nhiều quá, tóc khá xơ, lại thiếu sức sống: “Nếu anh nói cho em, em sẽ đến tham gia?”

Cô nuốt nước miếng: “Đương nhiên.”

Anh cũng chỉ cười nhạt: “Vậy em vẫn nên để ý đến báo chí thì hơn, anh không thích chỉ chia sẻ với một người.”

Cô lắc đầu, cũng không nhiều lời nữa, nhìn về phía Trần Chấn Bằng ở bên kia, ý là cảnh diễn của họ đã xong, đến lượt cô rồi.

Cô giơ tay phải lên, sau đó nhìn về phía Lục Tử Chiếu: “Có thể phiền Lục tổng lấy kim tiêm ra hộ tôi được không?”

Lục Tử Chiếu nhìn cánh tay phải của cô, nước vẫn chưa truyền xong, anh đứng bất động.

Cô chỉ cười khẽ, sau đó tự dùng tay trái gỡ kim tiêm xuống, trong nháy mắt máu chảy ra, cô bình tĩnh dùng khăn tay ấn vào, khăn tay cũng bị máu nhuộm hồng. Cô đề tay lại không nhúc nhích, cho đến khi máu ngừng chảy. Cô buông tay trái ra, vị trí kim tiêm đâm vào đã nổi lên màu xanh, thoát nhìn vô cùng khó coi.

Cô kéo tay áo xuống, trực tiếp che đi.

Chỉ cần cô không nói, ai biết được chỗ đó đã từng đau?

Cô đứng lên, Lục Tử Chiếu một tay giữ chặt cô lại: “Em cứ muốn tự hành hạ mình như vậy sao? Em cảm thấy em rất sáng khoái?”

Cô nhìn lại anh, đôi mắt trong veo không có chút sợ hãi: “Phản diễn của họ quay xong rồi, tiếp theo là đến lượt tôi. Nếu tôi không đi qua, họ cũng chỉ có thể chờ đợi, một đoàn phim nhiều người như vậy, thứ đều chuẩn bị xong hết rồi, hiện tại chỉ chờ một mình tôi. Lục tổng, anh còn nhớ lời anh từng nói với tôi không? Tôi là một diễn viên, tôi phải có phẩm chất nghề nghiệp tối thiểu của mình.”

Tay anh từ từ buông ra, cô cũng xoay người rời đi.

Hiện tại đầu cô rất nặng.

Nhưng cô ở trước ống kính, vẫn phô ra bộ dạng mà Thiên Lăng nên có như cũ.

Nàng mặc đồ cưới màu đỏ, cảnh này là cảnh nàng và Diệp Kiếm Ngân thành thân. Diệp Kiếm Ngân cười với Thiên Lăng, trong mắt chàng hôm nay nàng chính là thê tử của chàng, mà trong cảnh hôn lễ này nàng lại bắt đầu một trận chém giết.

Nàng tự tay đâm một nhát kiếm vào ngực Diệp Kiếm Ngân, từ giờ phút này, hai người đối đầu với nhau.

Rất nhanh chóng Nghê Vân Huyền liền quay xong cảnh này, khi cô quay xong rồi ngồi trước gương tháo trang sức ra, cô nhìn đồ cưới đỏ thắm mình mặc, ngực lại đau đớn không thôi.

Cô từng thích đồ cưới như vậy, nằm ở trong lòng người đó: “Về sau kết hôn em sẽ mặc đồ cưới giống kiểu chiếu trên tivi, nhìn rất đẹp nhì.”

“Vậy em phải nghe lời.”

“Chuyện đó và việc nghe lời có liên quan gì đến nhau?”

“Chỉ cần em nghe lời, anh sẽ mua cho em.”

Phải nghe lời, anh mới bằng lòng mua.

Đúng là cô đã thật sự, thật sự rất nghe lời.

Nước mắt đều rơi vào trong lòng, cho nên không chịu chảy ra một lần nữa.

Cô cởi trang phục ra, sau đó mặc quần áo bình thường vào.

Khi cô vừa mới đi ra ngoài, Lục Tử Chiêu liền kéo tay cô một phen, lôi cô thẳng ra ngoài.

Cô giãy giụa không được: “Anh muốn làm gì?”

Anh không để ý tới cô, cho đến khi kéo cô vào trong xe anh. Cô không sao mở cửa xe ra được, mang theo sự tức giận nhìn anh.

Mà anh lại chỉ lái xe đi thật xa: “Chúng ta đến bệnh viện.”

Cô cắn cắn môi: “Anh dựa vào cái gì mà quản tôi?”

“Anh muốn quản thì quản, sao?”

Anh căn bản không để ý hiện tại cô nghĩ gì, cũng không để ý hiện tại cô sẽ làm gì.

Cô nhìn anh hồi lâu, rốt cuộc chấp nhận số phận gọi điện cho đạo diễn, nói mình đến bệnh viện xem một chút, đạo diễn cũng thực hiểu được, bảo cô kiểm tra cho cẩn thận.

Đầu cô rất choáng váng, nhưng điều làm cô khó chịu hơn sự choáng váng là cô tuyệt không muốn nhìn anh, cho nên cô nhắm mắt lại ngủ bù.

Mà khi đến bệnh viện, là anh gọi cô dậy.

Cô nhìn anh một cái, vẫn là chấp nhận đi theo anh vào trong, đã đến đây rồi, lúc này còn giả vờ giả vịt cái gì.

Có điều, cô thực sự vô cùng không thoải mái, đầu càng ngày càng nặng; Lục Tử Chiêu không nói gì đỡ cô, vào bệnh viện bảo bác sĩ kiểm tra toàn thân cho cô.

Biết cô không thoải mái, anh còn yêu cầu một phòng bệnh nữa.

Nghê Vân Huyền nằm trên giường bệnh, lập tức chìm vào giấc ngủ.

Lục Tử Chiêu ngồi đối diện với bác sĩ, nghe bác sĩ nói.

“Sức khỏe quá kém, không được nghỉ ngơi đầy đủ, vấn đề không lớn. Quan trọng là sau khi cô ấy làm phẫu thuật phá thai thì không an dưỡng tốt, cho nên vẫn luôn rất yếu...”

Mà những lời còn lại, tất cả anh nghe không vào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Thật Sự Tổn Thương

Rất lâu rồi không được nghỉ ngơi, đêm này Nghê Vân Huyền ngủ rất ngon, một đêm vô mộng.

Mà Lục Tử Chiêu ngồi trước giường của cô, vẫn nhìn cô, thậm chí chưa từng động đậy một chút.

Anh tự hỏi mình, cảm giác này khó chịu không, đau khổ không.

Khi gặp khó khăn lớn hơn nữa anh đều đã đi qua như vậy, anh nghĩ mình đã có thể tiếp nhận bất cứ chuyện gì, nhưng vẫn có chuyện có thể khiến bản thân mình không thể bình tâm.

Khi cô mở mắt thì trời đã rất sáng rất sáng rồi.

Ánh mắt anh có chút mờ lung, thậm chí mang theo vài phần mệt mỏi.

Cô thở dài: “Anh biết rồi?”

Anh gạt đầu, cổ họng khô khốc, anh không biết mình nên nói gì.

Cô rất nghiêm túc nhìn anh: “Con là tôi bỏ, là tôi không cần nó. Anh cũng biết mà, sao tôi có thể sinh con của Lục Tử Chiêu anh? Cho nên anh không cần phải cảm thấy hổ thẹn, cũng không cần phải áy náy với tôi. Nếu anh canh cánh trong lòng chuyện tôi không nói cho anh biết về sự tồn tại của đứa bé, tôi có thể nhận lỗi với anh, nhưng tôi nghĩ việc tôi không cần nó cũng là quyền tự do của tôi.”

“Em nghỉ ngơi cho tốt.”

“Tôi nghỉ ngơi rất tốt, tinh thần cũng rất tốt, cảm ơn anh đã đưa tôi đến bệnh viện. Hi vọng anh có thể đưa tôi về kịch tử, nếu như lời này không phiền anh.”

Anh nhìn bộ dạng bình tĩnh này của cô, tay nắm rất chặt.

Cô làm được, không cần mắng chửi anh câu nào, không cần cảm xúc kích động cũng có thể làm tổn thương anh hoàn toàn, cô thật sự làm được.

Cô hi vọng cùng anh, kiếp này không gặp nhau, kiếp sau không gặp lại.

Không gặp nhau, không gặp lại.

“Không phiền.” Anh nhàn nhạt mở miệng.

“Cảm ơn.”

Cô mặc quần áo xong, tự mình ra khỏi bệnh viện, không xa không gần là anh đi ở phía sau.

Rốt cuộc, có thể có một ngày như vậy, anh ở trước mặt cô, chẳng qua cũng chỉ là một người xa lạ quen thuộc mà thôi.

Ở trong xe hai người cũng không nói câu nào.

Tới lúc xuống xe, tự cô mở cửa xuống, trước khi rời đi thì mở miệng với anh: “Cứ như vậy đi, chúng ta dừng tại đây, tôi với anh không có quan hệ gì, quá khứ không có, tương lai cũng sẽ không có.”

Anh ngồi trong xe, từ gương chiếu hậu nhìn thấy bóng lưng cô dần dần xa, cho đến khi không còn nhìn thấy cô nữa, anh vẫn giữ nguyên tư thế này.

Trong xe chậm rãi vang lên giai điệu của ca khúc [Một chút tổn thương].

Mỹ love, ngủ ngon và đừng buồn phiền nữa

Đừng lo lắng em sẽ bị tổn thương

Nghĩ thoáng, cảm thông, em đã quen rồi

Nếu không thì phải làm thế nào đây?

Thành phố này quá dối trá, tình yêu chỉ là chiếc tủ kính đắt tiền

Trung bày ra ảo giác ngọt ngào trên con đường hoa lệ rực rỡ

Ai tưởng thật người đó sẽ mắc lừa

Vậy mà lại nghĩ anh không thể, dựa vào đâu anh lại không thể?

Bởi vì cô quá lạnh nên tự hư cấu ra sự ấm áp

Không có lý do để chịu đựng được cho đến lúc hừng đông

Tiến bước, vòng quanh, em nghiêng ngả lao đảo

Quay tròn trong mê cung này

Chết tâm, thất vọng, sẽ tương đối đơn giản
Rồi trong lòng lại không cam lòng
Thành phố này sẽ nguy trang tình yêu thành chùm đèn neon rực rỡ
Ai đó rời khỏi quên tắt đèn, để giấc mộng vẫn mãi huy hoàng
Cho rằng có thể giữ anh lại bên mình, nhưng là ai chịu ở lại bên cạnh ai
Một khúc tình ca đều dài hơn một nụ hôn
Cái này gọi là gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình
Đừng nói anh áy náy với em, đừng nói anh sẽ vĩnh viễn nhớ về em
Em biết được con đường cô đơn này phải đi như thế nào
Xin anh không cần an ủi em
Mẹ love, ngủ ngon, cũng đừng để trong lòng
Em chỉ tổn thương một chút thôi
Chỉ là tổn thương một chút thôi

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Tôi Thích Người Còn Xui Xẻo Hơn Tôi

Nghê Vân Huyền tiếp tục trở về đoàn phim quay những cảnh tiếp theo, lần này rất thuận lợi, còn nốt một cảnh là phần diễn của cô đã xong.

Nhưng lúc này cũng khai máy, cô phải đi bên đó thử trang phục trước, còn phải để nhà thiết kế làm tạo hình nữa.

Mà trong khoảng thời gian trống Nghê Vân Huyền cũng phải tham dự một lễ trao giải, lễ trao giải này cũng có trọng lượng, giải thưởng cũng tương đối có giá trị. Bộ phim không quá hot, nhưng doanh thu phòng vé cũng không quá thấp, nhìn vào số lượng vé bán ra cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận được. Mà Bách Lam đóng vai nữ chính bị các fan của cô ấy nói là không biết trọng nhân tài, đều nói là Bách Lam vì cảm ơn Tạ Gia Niệm ngày trước đã cất nhắc nên mới hạ tiêu chuẩn xuống đóng bộ phim chi phí thấp như vậy, mà Nghê Vân Huyền thì là đã nhận được vật báu rồi nên mới được diễn cùng Bách Lam.

Nghê Vân Huyền cũng không để ý đến những lời chê bai của những fan hâm mộ đó, cô ngồi dưới khán đài.

Đích thực, vẫn chưa mang đến sự vẻ vang nào cho Bách Lam, nhưng nó là một cơ hội quý giá rất đáng cảm kích mà Bách Lam mang lại cho cô.

Cho nên, khi người trao giải đọc Nghê Vân Huyền được giải Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, cô mỉm cười bước lên sân khấu.

Cô nhận giải thưởng, mở miệng trước ống kính máy quay: “Đạt được giải thưởng này, tôi thật sự rất vui. Tôi muốn gửi lời cảm ơn tới những người luôn đồng hành cùng tôi, cảm ơn người đại diện của tôi, cảm ơn cô Bách. Nhưng tôi phải cảm ơn nhiều nhất chính là với những người đã không xem trọng tôi, là những lời chỉ trích của các bạn đã giúp tôi có động lực để bước tiếp, cho nên giải thưởng này của tôi thật ra cũng có công lao của các bạn. Cảm ơn mọi người.”

Cô đi xuống sân khấu, ung dung mà lãnh đạm.

Dưới sân khấu Lương Bích giờ ngón cái lên với cô.

Tuy một bộ phim chưa thể làm cô nổi tiếng, cũng chưa thể làm tên của cô trở nên quen thuộc hơn, càng chưa làm cô vứt bỏ được cái tên bị bêu rêu chửi rủa trước kia, nhưng ít nhất, bắt đầu có người chú ý tới diễn xuất của cô. Dần dần cô cũng nhận được một vài kịch bản, tuy rằng những đạo diễn có tên tuổi rất ít, nhưng chỉ cần từ từ trở nên tốt hơn, vậy là được rồi.

Nghê Vân Huyền trở lại công ty, lần này là tiệc đính hôn của Kỳ Thiệu Quân và Mạnh Tư Nghiên, bởi vì Mạnh Tư Nghiên ngại phiền phức, không chịu tuyên bố ra bên ngoài, cũng không mở tiệc rượu gì đó, nên chỉ làm một bữa tiệc rượu trong công ty.

Nghê Vân Huyền vốn không muốn tham gia, dù sao sắp đóng máy rồi, còn nốt cảnh cuối của cô, cô đến đây sẽ làm đoàn phim bị muộn thời gian, nhưng Lương Bích nói Mạnh Tư Nghiên chỉ đích danh bảo cô tới.

Nghê Vân Huyền đi vào khách sạn năm sao này, đã có không ít người đến đây, phần lớn đều là nghệ sĩ trong công ty. Mà Nghê Vân Huyền đến đây lại làm người ta tức đỏ mặt, bởi vì bà chủ mà bọn họ đang lấy lòng đi về phía Nghê Vân Huyền.

Bụng Mạnh Tư Nghiên đã hơi nhô lên, Nghê Vân Huyền nhìn chỗ đó, ánh mắt phủ chút sương mù.

“Hơn ba tháng rồi.” Mạnh Tư Nghiên nhàn nhạt mở miệng.

Nghê Vân Huyền gật đầu, cũng không để ý tới những ánh mắt đang nhìn mình. Khách sạn rất hoa lệ, bày biện cũng đều là đồ cao cấp, quả thật Kỳ Thiệu Quân không quan tâm đến số tiền ít ỏi này, nhưng trang trí rất tinh tế, từ nơi này có thể nhìn ra Kỳ Thiệu Quân đã mất bao nhiêu tâm tư.

Kỳ Thiệu Quân đính hôn, nhưng vẫn chưa thấy Lục Từ Chiêu xuất hiện, đương nhiên Bách Lam cũng vẫn chưa tới đây. Có điều, chuyện này đối với cô mà nói cũng không quan trọng.

“Nghe nói cô sắp quay?” Mạnh Tư Nghiên mang theo ý cười, ánh mắt lại lạnh sạch vô cùng.

Cô nhìn ánh mắt Mạnh Tư Nghiên, đôi mắt sinh động như vậy, giống như một hồ nước trong vắt, mà có lẽ Kỳ Thiệu Quân chính là bị hồ nước trong vắt đó hấp dẫn, sau đó dần dần trầm luân.

“Ừ, lập tức sẽ khai máy.”

“Tôi xem bộ tiểu thuyết đó rồi, không có tình tiết khúc mắc rồi rắm, không có nam phụ, không có nữ phụ, chỉ là một câu chuyện về hai người, tôi rất thích.”

Cô vẫn cười, không biết rốt cuộc Mạnh Tư Nghiên muốn nói gì.

Mạnh Tư Nghiên nhìn về bên khác, vậy mà Lê Úc Ân đang nổi lên hiện nay cũng đưa bố là Lê Trọng Diệu tới bữa tiệc này, khéo miệng Mạnh Tư Nghiên lộ ra nét cười nhìn không thấu: “Tôi thích nhất một câu trong tiểu thuyết đó: một nhà ba người, ba đôi lứa, ba chiếc bát, nhiều hơn một thứ, ít hơn một thứ đều không còn là người một nhà.”

Nghê Vân Huyền thờ dài, không mở miệng, cô không muốn hỏi về chuyện của người khác, cũng không muốn đề cập tới điều gì.

Hơn nữa, sau đó, Mạnh Tư Nghiên liền tự mình đi vào phòng nghỉ ở bên cạnh, Kỳ Thiệu Quân lập tức đến tìm người.

Nghê Vân Huyền tốt bụng nhắc nhở anh ta, chỉ chỉ vào căn phòng đó, Kỳ Thiệu Quân không hiểu nhìn cô một cái: “Vậy mà cô còn thật sự đến đây, không tò mò vì sao Lục Từ Chiêu không tới?”

“Không liên quan đến tôi.”

Kỳ Thiệu Quân liếc cô một cái, cũng không nói nhiều nữa.

Nghê Vân Huyền có thể thề với trời, cô thực sự không có ý, cô chỉ cảm thấy đứng ở đây tương đối không làm người khác chú ý mà thôi, chứ không phải là cô muốn nghe họ cãi nhau.

“Kỳ Thiệu Quân, con mẹ nó anh là không hài lòng việc những ngày qua em sống quá sáng khoái nên cố tình bảo hai người đó đến đây để làm em phiền não phải không?”

“Sao em có thể nghĩ như vậy? Hai người họ một người là bố em, một người là anh ruột của em, họ đều là người thân của em.”

“Từ sau khi chị em nổi điên, mẹ em tự sát, em không có người thân nữa, một người cũng không có.”

“Lê Tinh Lan, vì sao em luôn ích kỷ, luôn cố chấp như vậy.”

“Anh là ngày đầu tiên biết em như vậy sao?”

Kỳ Thiệu Quân dường như cũng không muốn cãi nhau với Mạnh Tư Nghiên: “Được rồi, anh không báo cho em biết rồi để họ đến là anh không đúng, nhưng em cũng đừng nổi cáu như vậy, không tốt cho cơ thể.”

“Con mẹ nó anh cũng cút đi cho em.”

Kỳ Thiệu Quân ỉu xiu đi ra, sau khi thấy Nghê Vân Huyền thì cũng không có nửa điểm ngưng ngừng, da mặt những người này đều được luyện ra mà, anh ta đi đến bên cạnh Nghê Vân Huyền: “Cô đi vào giúp tôi khuyên cô ấy với.”

“Thế nào mới tính là khuyên?” Nghê Vân Huyền nâng mày.

“Chỉ cần cô ấy không tự sát là được.”

Nghê Vân Huyền nở nụ cười.

Mà Kỷ Thiệu Quân lại đặt ánh mắt quan sát cô: “Cũng không nhìn ra bộ dạng của người có nhân duyên tốt, sao lại cứ lọt vào đôi mắt quái thai kia nhỉ.”

Quái thai, Mạnh Tư Nghiên?

Hình dung này...

Chờ Kỷ Thiệu Quân đi xa, Nghê Vân Huyền mới đi đến phòng nghỉ. Giờ phút này Mạnh Tư Nghiên đang rối rắm, trong tay cô ấy đang cầm một điều thuốc, có lẽ là lo lắng cho đứa bé ở trong bụng, còn chưa quyết định được là có hút hay không; trước kia Mạnh Tư Nghiên là người tay không rời khỏi thuốc hay rượu, hơn nữa cô ấy luôn có thể hạ gục người khác.

Mạnh Tư Nghiên nhìn thoáng qua Nghê Vân Huyền, đưa điều thuốc cho cô: “Cô hút đi, tôi nhìn nhưng không thể hút nên khó chịu.”

Nghê Vân Huyền nhận lấy, nghiền cứu một lát: “Cô nhìn người khác hút nhưng mình lại không được hút không phải càng khó chịu hơn sao?”

“Biết vì sao tôi thích cô không?”

“Hử? Tôi rất tò mò.” Lời này của Nghê Vân Huyền là thật, cô ngồi vào chỗ đối diện Mạnh Tư Nghiên, mang bộ dạng của một học sinh tiểu học.

“Bởi vì, tôi thích người còn xui xẻo còn đáng thương hơn tôi, như vậy trong lòng tôi liền lập tức cân bằng.”

Ý cười trên mặt Nghê Vân Huyền âm ỉ dần, nhưng cô cũng không tức giận: “Chuyện này cũng được xem như sự cống hiến của tôi với cô chứ?”

Mạnh Tư Nghiên nghĩ nghĩ, dường như cảm thấy được lời của Nghê Vân Huyền rất đúng, vì thế gật gật đầu: “Nếu như vậy, tôi tặng cô một món quà tặng kèm nhé. Lục Tử Chiêu bị tai nạn xe, tôi có thể cho cô biết cậu ta ở phòng nào trong bệnh viện nào.”

Mạnh Tư Nghiên nhìn cô, tựa hồ muốn nhìn thấu cô.

Nhưng làm Mạnh Tư Nghiên thất vọng rồi, Nghê Vân Huyền chỉ lắc đầu: “Chuyện đó không liên quan gì đến tôi.”

“Bởi vì Bách Lam? Quả thực là Bách Lam ở bệnh viện chăm sóc Lục Tử Chiêu, nhưng như thế thì liên quan gì, chỉ cần cô thích người đó thì tự mình cố gắng tranh thủ đi, mọi người đều dựa vào bản lĩnh của bản thân mình, có gì không thể.”

Nghê Vân Huyền lắc đầu: “Tôi và Lục Tử Chiêu không có quan hệ gì.”

“Cô nghiêm túc?”

“Đúng.”

“Cô từng nghĩ tới chưa, kì thật thứ mà chúng ta dùng đôi mắt nhìn thấy chỉ là một mặt, mà mặt khác là thứ chúng ta chưa từng thấy, có lẽ mặt mà chúng ta không thể nhìn thấy mới là chân tướng thực sự?”

“Nếu không nhìn thấy, vậy cũng không cần phải đoán xem đã từng xảy ra chuyện gì, nếu không thì chẳng qua cũng chỉ là tự tìm phiền não mà thôi.”

“Cô cam lòng buông bỏ?”

“Không có được thì cũng sẽ không có cách nói có bỏ được hay không.”

Mạnh Tư Nghiên lắc đầu: “Nhìn cô yếu đuối vậy, thế mà rõ cố chấp.”

“Ai mà có lúc không cố chấp chứ!” Cô thờ dãi: “Kỷ tổng thực sự rất quan tâm cô, cô vẫn nên ra ngoài đi, cũng đừng làm anh ta khó xử nữa.”

“Cô nói nhiều như vậy, là muốn dẫn dắt ra những lời này, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Xin Hãy Quý Trọng Người Nguyễn Ý Năm Tay Bạn Đền Bạc Đầu

Nghê Vân Huyền trở lại đoàn phim , quay xong cảnh phim cuối cùng.

Cảnh này nhìn khá đơn giản, nhưng lại rất mang tính kiểm tra khả năng diễn xuất.

Thiên Lăng bảo Diệp Kiếm Ngân rót cho nàng một chén nước, lúc này Diệp Kiếm Ngân vẫn không thể thoải mái với những việc làm của nàng, cho nên cũng nói với nàng những lời không mấy hòa nhã, mà nàng lại chỉ muốn chàng rót cho mình một chén nước.

Thiên Lăng sinh thiếu thốn, từ lúc sinh ra đã rất yếu đuối, là Trì Hân Nhiên cho nàng dùng viên châu của Vô U Cung giúp nàng giữ lấy tính mạng. Từ khi có kí ức nàng đã biết, mạng nàng là của Trì Hân Nhiên, mạng nàng là của Vô U Cung, nàng từng tự nói với mình, nàng và Vô U Cung sẽ cùng tồn vong.

Nếu Thiên Lăng chưa từng quen người đàn ông tên Diệp Kiếm Ngân đó, nàng không nghĩ đến việc thử thăm dò chàng, có lẽ cả đời này nàng cũng không biết thì ra tình yêu là như vậy.

Mà hiện tại, tình yêu của nàng và niềm tin để nàng tồn tại đi ngược lại nhau, nàng chỉ có thể tìm đến cái chết mới có thể cứu thoát bản thân mình.

Nàng bưng chén nước Diệp Kiếm Ngân rót lên, nàng nhìn chàng, giọt lệ trong đôi mắt càng trở nên trong suốt. Nàng nhìn khuôn mặt chàng, giờ phút này nàng thầm nghĩ phải nhìn chàng cho thật kĩ, nhớ kĩ bộ dạng của chàng, nàng muốn vĩnh viễn khắc sâu hình ảnh của chàng vào trong lòng, kiếp sau nàng sẽ lại đi tìm chàng, hi vọng khi ấy, họ chỉ là những tiểu dân bình thường, họ có thể mãi mãi ở bên nhau.

Nàng chậm rãi uống xong chén nước, mà lúc này Diệp Kiếm Ngân phải vội vàng đi cứu Diệp Thiên, chàng không để ý đến nàng liền xoay người chạy đi.

Nàng nhìn bóng lưng chàng, giọt lệ trong mắt rớt cuộc cũng chảy xuống rơi vào trong chén, một giọt, lại khơi dậy vô số đau thương.

Cơ thể nàng đổ dần lên bàn, máu ở khóe miệng từ từ chảy ra, mà trên mặt nàng lại mang theo ý cười.

Hình ảnh cuối cùng trên ống kính zoom cận mặt Thiên Lăng, thê lương mà xinh đẹp tuyệt trần, rung động lòng người.

Quay cảnh này xong, bộ phim liền đóng máy, phần diễn của các diễn viên khác đã quay xong hết rồi.

Nghê Vân Huyền nhìn bộ dạng đầy hưng phấn của các thành viên trong đoàn phim thì cũng rất vui vẻ, cô đi đến bên cạnh biên kịch: “Tôi rất thích kết cục như vậy, không thần thánh hóa tình yêu quá mức giống như kiểu chỉ cần tình yêu thì chuyện gì cũng có thể. Kỳ thật trong sinh mệnh có rất nhiều thứ còn quan trọng hơn tình yêu, đáng để quý trọng hơn tình yêu. Cho nên, tôi thích phương thức cuối cùng mà Thiên Lăng lựa chọn, nàng không có lỗi với niềm tin của mình và cũng không phụ tình yêu của mình.”

Biên kịch cười: “Tôi cũng rất vui, rốt cuộc lần này cũng có thể quay kết cục mà tôi muốn.”

“Hả?”

Biên kịch nghĩ nghĩ, vẫn là không nói kết cục thực sự của <ẩn số="" thiên="" thành=""> cho cô, “Tôi cũng rất thích kết cục của câu chuyện này, mang theo sự hồi hộp, chứ không phải làm người ta chỉ liếc mắt đã nhìn thấu.”

“Vậy Thiên Lăng thật sự còn sống không?”

“Chỉ cần cô tin, nàng sẽ còn sống.”

“Đáp án này thật không chính thức.”

Lựa chọn của mỗi người đều khác nhau, không ai có thể nói nó là sai được.

Sau khi Nghê Vân Huyền quay xong phim thì lập tức lên máy bay trở lại Nam Thành, bắt đầu quay .

Tác giả tiểu thuyết này là Lộ Tiết Thần cũng đảm nhận vai trò biên kịch của bộ phim, Nghê Vân Huyền gặp được người quen thì tâm tình cũng trở nên tốt hơn không ít.

Tóm tắt nội dung :

Con gái nhỏ là họ Lộ là Lộ Tiết Thần có diện mạo xuất chúng và gia thế khiến người ta cực kì hâm mộ, đời này người mà cô sùng bái nhất chính là anh trai mình Lộ Ôn Diên, hơn nữa cô còn lấy Lộ Ôn Diên ra làm tiêu chuẩn để tìm chồng nữa.

Khi Lộ Tiết Thần lên đại học, người theo đuổi cô có thể xếp thành một hàng dài, thực ra trong đó cũng có vài người tướng mạo khá đẹp, nhưng khi cô so sánh họ với anh trai mình, mức độ kém không chỉ là một chút. Cho nên Lộ Tiết Thần luôn cảm thấy anh trai mình đã làm hại con mắt nhìn đàn ông của mình, luôn cảm thấy họ có vấn đề sao sao ấy.

Trong học viện có biểu diễn kịch, Lộ Tiết Thần bỏ thời gian đến đứng trong đám người.

Kịch bản là cải biên câu chuyện tình yêu của Từ Chí Ma và Lâm Huy Nhân, cuối cùng, Lương Tư Thành nói với Lâm Huy Nhân: “Nếu biết trước lên máy bay sẽ gặp tai nạn, anh ta cũng sẽ lên máy bay, bởi vì em là người diễn thuyết.”

Lúc này, một nam sinh ở phía sau mở miệng: “Nếu là tôi, tôi cũng sẽ lên chiếc máy bay đó.”

Lộ Tiết Thần nhếch miệng, rất khinh thường, thời đại này còn có đàn ông như thế, ai mà tin.

Nữ sinh bên cạnh hỏi nam sinh đó: “Nhưng mà, không nghĩ đến vợ mình, bố mẹ mình, con mình hay sao?”

“Không kịp nghĩ.”

Không phải không nghĩ, mà là không kịp nghĩ, khoảnh khắc đó, trong lòng chỉ có người mình yêu.

Lộ Tiết Thần cũng không có ấn tượng gì với nam sinh kia, bởi vì anh ta không có khí chất hay khuôn mặt kinh thiên động địa mà người ta hay nói gì đó, chỉ là một người đàn ông bình thường, tiến vào trong biển người cũng không phát hiện ra được.

Mà lần thứ hai nhìn thấy nam sinh này, Lộ Tiết Thần hoàn toàn nhớ kỹ người đó. Bởi vì có một nữ sinh vì bị Vương Tư Khôn từ chối mà muốn nhảy lầu, điều này làm cả trường xôn xao cả lên.

Đương nhiên là nữ sinh kia tự sát không thành công, mà Lộ Tiết Thần thì chung quy vẫn nghĩ không ra Vương Tư Khôn có mị lực gì mà có thể khiến nữ sinh kia đòi tự sát.

Lộ Tiết Thần biết được, Vương Tư Khôn rất nghèo, gia thế không tốt, hàng năm đều giành được học bổng, cuối tuần còn phải đi làm thêm. Có điều, cô nhìn nhìn, cảm thấy tuy rằng anh không được gọi là đẹp trai, nhưng có vẻ cũng rất thuận mắt.

Sau đó vì giúp đỡ một bạn học mà Vương Tư Khôn chủ động tìm Lộ Tiết Thần, hi vọng cô có thể giúp xin chút tài trợ cho Bộ tuyên truyền từ chỗ anh trai cô. Lộ Tiết Thần mượn cơ hội này bắt Vương Tư Khôn phải mời cô đi xem phim, buổi tối đến sân thể dục chạy bộ, còn bắt anh mua cơm trưa cho mình.

Khi đang xem phim, Lộ Tiết Thần hỏi anh: “Về sau anh muốn sống ở đâu?”

Cô đã hỏi qua không ít nam sinh, phần lớn trong số họ đều nói Bắc Kinh, Thượng Hải và một số thành phố khác cũng lớn và cũng có lợi cho sự phát triển.

Nhưng chỉ có Vương Tư Khôn nói với cô: “Anh muốn sống trong trái tim em.”

Năm đó, hai người yêu nhau, không có chúc phúc, không có ủng hộ.

Bố mẹ Lộ Tiết Thần biết được chuyện này, không đưa ra lý do, trực tiếp phản đối. Mà tính tình Lộ Tiết Thần cũng rất bướng bỉnh, trực tiếp đối nghịch với bố mẹ.

Bố mẹ Lộ Tiết Thần nhắc nhở cô, chẳng qua là đối phương thấy cô trẻ trung xinh đẹp gia thế không tồi, một khi cô không có tiền, còn ai sẽ cần cô nữa.

Lộ Tiết Thần bị cắt tất cả các khoản chi tiêu, cô và Vương Tư Khôn cùng sống trong một căn nhà đi thuê. Vương Tư Khôn chưa bao giờ hỏi về chuyện nhà cô, chỉ là càng ngày càng cố gắng làm việc.

Nhìn thấy Vương Tư Khôn như vậy, Lộ Tiết Thần giấu anh thôi học, đó là lần đầu tiên cô và Vương Tư Khôn cãi nhau. Vương Tư Khôn hi vọng ít nhất cô cũng phải học xong đại học, anh có thể nuôi cô. Nhưng Lộ Tiết Thần không muốn, cô vốn cũng không thích học, lại càng không muốn trở thành gánh nặng của Vương Tư Khôn.

Vương Tư Khôn chưa bao giờ nói với cô, tất cả học bổng trong trường học đều không có phần của anh, bố mẹ cô đã ra chiêu, không được cho Vương Tư Khôn trợ cấp gì.

Lộ Tiết Thần bỏ học, ở nhà trọ không bao lâu thì cũng cảm thấy không quen, cô quen sống trong căn nhà lớn, ngay cả quần áo cũng chưa từng giặt bao giờ, điều này làm tính tình đại tiểu thư của cô hoàn toàn bộc lộ ra.

Lộ Tiết Thần tiêu tiền như nước, nhưng Vương Tư Khôn không bao giờ hỏi cô mấy chuyện đó.

Lộ Tiết Thần biết bố mẹ mình chắc chắn sẽ chờ mình ở bên ngoài không quen, sau đó khóc lóc về nhà nhận sai, cô sẽ không. Ngày Vương Tư Khôn tốt nghiệp, cô kéo Vương Tư Khôn đến cục dân chính đăng ký.

Sau khi kết hôn, hai người không có nhà, không có tiền, hơn nữa Lộ Tiết Thần còn tiêu tiền như nước, ngày nào cũng ra ngoài chơi đùa cùng đám bạn phú nhị đại của mình.

Khi Lộ Tiết Thần phung phí, Vương Tư Khôn làm xong công việc ban ngày thì còn phải đi làm thêm buổi tối, chỉ có như vậy anh mới có thể ứng phó được với khoản chi tiêu cô chơi đùa bên ngoài.

Bạn bè của Vương Tư Khôn bắt bính thay anh, sao lại coi trọng Lộ Tiết Thân chẳng có gì, ngoài chơi đùa thì cũng chẳng biết làm gì kia.

Sau khi Vương Tư Khôn uống say, lần đầu tiên anh trả lời câu hỏi đó: “Cô ấy có thể lựa chọn được người tốt hơn, nhưng cô ấy lựa chọn tôi, tôi phải có nghĩa vụ để cô ấy sống tốt hơn nữa. Và lại, thanh xuân của phụ nữ chính là thứ quý giá nhất, cô ấy đã tặng thanh xuân quý giá nhất cuộc đời mình cho tôi. Người chiếm tiện nghi là tôi.”

Mọi người đều nói Vương Tư Khôn ngốc, cho nên mới có suy nghĩ như vậy.

Lộ Tiết Thân vẫn chơi đùa, lãng phí như trước, nhưng một ngày cô trở về nhà trọ thì phát hiện không thấy Vương Tư Khôn đâu nữa, mà trên bàn đặt một tờ đơn ly hôn, Vương Tư Khôn đã kí tên, anh chỉ để lại cho cô một câu: anh không nuôi nổi em nữa, cho nên em hãy tìm một người có thể nuôi được em đi.

Lộ Tiết Thân lập tức vô cùng tức giận, liền đi tìm Vương Tư Khôn, tên nhãi này lừa cô rồi muốn rời đi, muốn đi cũng đừng hòng.

Lộ Tiết Thân tìm tới nhà Vương Tư Khôn thì mới biết được thì ra mẹ của Vương Tư Khôn lâm bệnh nặng, anh phải trở về chăm sóc bà.

Mà anh biết rõ, Lộ Tiết Thân yêu sạch sẽ như vậy, thích chung diện như vậy, cô chắc chắn không thể quen với cuộc sống nông thôn. Anh muốn cùng cô cùng chung phú quý, nhưng anh không muốn cùng cô cùng chung bần cùng, không muốn cùng cô cùng chung cực khổ.

Lộ Tiết Thân nhìn thấy Vương Tư Khôn như thế, lập tức mắng anh, sau đó ôm lấy anh: “Anh phải nhớ kĩ, anh là chồng em, chúng ta là một.”

Lộ Tiết Thân ở lại vùng nông thôn, mỗi ngày đều giúp mẹ anh lau mặt rửa chân xoa bóp cơ thể, còn học nấu cơm, tuy rằng cơm cô làm rất khó ăn, nhưng anh chưa từng ghét bỏ.

Hai người cùng nhau chăm sóc mẹ già, sau đó cùng đi trên con đường nhỏ ngoài đồng ruộng, hai người cùng đi xem vườn dưa.

Cô không để tâm chuyện mình không còn mặc những bộ quần áo đẹp đẽ, cũng không để tâm đến chuyện mình ăn cơm canh đạm bạc, vì từ trước tới nay hạnh phúc của cô đều là bởi vì có người này ở bên cạnh.

Bệnh tình của mẹ anh rất nghiêm trọng, Lộ Tiết Thân giúp mẹ thay quần áo, sau đó giặt giũ. Mà Vương Tư Khôn thì dạy thêm cho một vài đứa trẻ có thành tích kém trong trấn, như vậy có thể tăng thêm chút tiền chi tiêu trong nhà.

Vương Tư Khôn nhận được tiền thì cũng không chia ra, đưa tất cả cho Lộ Tiết Thân.

Hai người sẽ đếm xem mỗi ngày có bao nhiêu tiền, sau đó cùng nhau nấu cơm, cùng nhau kể cho mẹ anh nghe hôm nay đã xảy ra những chuyện gì, có chuyện gì thú vị.

Mà Lộ Tiết Thân rất thỏa mãn với cuộc sống như thế.

Bởi vì anh là chồng cô, cho nên cô đương nhiên có thể tiêu tiền của anh; bởi vì anh là chồng cô, cho nên cô đương nhiên phải ở bên cạnh anh.

Mà rốt cuộc cô cũng hiểu được, người đàn ông mà cô muốn không phải anh ấy nhiều tiền bao nhiêu, anh ấy đẹp trai bao nhiêu, anh ấy có gia thế tốt bao nhiêu, mà là người đàn ông đó nguyện ý nắm tay cô cho đến lúc bạc đầu.

Cuộc sống chính là như vậy, chỉ có quý trọng người ở bên cạnh nắm tay bạn, bạn mới có thể đạt được hạnh phúc thực sự.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Ái Tình Quan

Mỗi ngày Nghê Vân Huyền đều ở đoàn phim quay gấp bộ phim này, cô cũng cùng Lộ Tiết Thân thảo luận về một vài chi tiết.

Rất nhiều người xem truyện ngắn Lộ Tiết Thân viết đều nói Lộ Tiết Thân từ lúc lãng phí đến khi vì Vương Tư Khôn làm nhiều chuyện hèn hạ là có sự chuyển biến tâm lý gì đó, nhưng người đã trải qua những sự kiện đó là Lộ Tiết Thân lại bày tỏ rằng không có chuyển biến gì cả. Bởi vì trong mắt cô, Vương Tư Khôn là chồng của cô, là một nửa khác trong sinh mệnh của cô, cho nên cái gì của anh cô cũng đều cùng anh chia sẻ, đối với cô, việc cô tiêu xài tiền của Vương Tư Khôn và việc cô rửa chân cho mẹ anh thật ra đều giống nhau.

Đó đều là chuyện có liên quan đến Vương Tư Khôn, đó đều là chuyện của cô, cô đều tiếp nhận được, sẽ không suy nghĩ gì.

Nghê Vân Huyền quay bộ phim điện ảnh này rất thuận lợi, bởi vì tình tiết phim cũng không quá phức tạp, hơn nữa lại hóa trang kiểu hiện đại, cho nên tiến độ quay rất nhanh.

Ở phần cuối bộ phim, Nghê Vân Huyền tìm đạo diễn và Lộ Tiết Thần để bàn bạc một chút, hi vọng thêm một tình tiết vào. Để nữ chính trông tượng ra một cảnh, đó là Lộ Tiết Thần và Vương Tư Khôn của nhiều năm sau, họ đã già, lưng đã còng, răng cũng rụng hết; nhưng lúc đó, Vương Tư Khôn đi phía trước cầm đầu gối, Lộ Tiết Thần đi ở đằng sau cầm đuôi gối, Vương Tư Khôn đi từng bước, Lộ Tiết Thần cũng đi từng bước, sau đó chiếc bóng của họ được ánh đèn kéo ra rất dài, rất dài.

Đây là dự triệu trước bộ dạng Lộ Tiết Thần và Vương Tư Khôn khi về già, vẫn ở bên nhau, vẫn không rời không bỏ.

Đề nghị này của Nghê Vân Huyền được chấp nhận, cho nên hình ảnh phim cuối cùng dừng lại ở một cặp đôi đã già, trên khuôn mặt thấy không rõ họ có đẹp hay không, chỉ có thể nhìn thấy những dấu vết năm tháng đã lưu lại. Cho dù như thế, nhất định không thể bỏ qua chiếc gối trong tay họ kéo nhau đi, nhất định không thể quên được chiếc bóng không rời không bỏ kéo ra thật dài dưới ánh đèn đường.

quay rất vội, hơn nữa cũng rất gấp gáp làm xong hậu kì, rồi nhanh chóng khởi chiếu.

Đây cũng có thể xem như bộ phim điện ảnh nhanh nhất trong nước, vì thế còn bị không ít người mê điện ảnh chửi mắng là chỉ vì kiếm tiền.

Nhưng vào ngày 4 tháng 1 năm 2013, linh đình khởi chiếu, trên tờ truyền truyền viết “201314 (*) xem gì? Cùng người bạn yêu”.

Bộ phim này được đầu tư không nhiều, thậm chí cũng không được người ta xem trọng, nhưng nhờ vào việc công chiếu đúng ngày thổ lộ của thế kỉ nên vào ngày này, hẳn là những đôi tình nhân đi xem phim đều sẽ chọn xem, lượng vé không đủ, rạp chiếu phải mở thêm đợt chiếu, nhưng vẫn có không ít người xếp hàng đến xem bộ phim này.

(*) 201314: là một ngày lễ không chính thức, vào ngày 4 tháng 1 năm 2013, ở Trung Quốc được gọi là “Yêu em trọn đời trọn kiếp” (爱你一生一世). Ngày lễ này có cái tên như vậy là bởi vì ngày 2013/01/04 (二零一三一四 - èr líng yī sān yī sì) nghe gần giống với “爱你一生一世” (àì nǐ yī shēng yī shì). Ngày này cũng được biết đến với các tên khác như “万年真爱日” (Ngày chân ái vạn năm), “世纪情人节” (Lễ tình nhân thế kỉ) hay “世纪领证日” (Ngày lĩnh chứng thế kỉ). “爱你一生一世” có nghĩa là “yêu em trọn đời trọn kiếp”, “yêu em suốt đời” hay “yêu em mãi mãi” và vì điều này, ngày này cũng được coi như một ngày lễ của tình yêu. Nó chỉ có thể diễn ra một lần vào ngày 4 tháng 1 năm 2013, vì thế hàng triệu người đã coi nó như một ngày quan trọng.

Xem qua những lời bày tỏ của mọi người, bộ phim này cũng không được tính là rất hay, thậm chí tình tiết cũng không nhiều lắm, nhưng nó là bộ phim gần với thực tại nhất. Nó nói cho những nữ sinh hay mơ mộng một lòng muốn tìm bạch mã hoàng tử rằng, có lẽ người ở bên cạnh cô ấy chính là người tốt nhất; thế giới này đâu ra nhiều đàn ông có tiền có thế như vậy, cho dù có thì bạn cũng không yên tâm mà để anh ấy ra ngoài được đâu. Người đàn ông đáng để các cô gái trân trọng nhất chính là người nguyện ý nắm tay cô ấy, hơn nữa cả đời đều không có có ý định buông ra.

Tư tưởng chính của phim không bị thương, đều thể hiện ra một vài chuyện nhỏ, nhưng cuối cùng, khán giả nhìn thấy hai cụ già đó kéo gối cùng nhau đi, không ít người đều cảm động.

Hơn nữa, rất nhiều người sau khi xem bộ phim này đi tìm kiếm thông tin về nữ diễn viên chính mới phát hiện hóa ra là Nghê Vân Huyền, khi xem phim họ hoàn toàn bị cuốn vào trong tình tiết bộ phim, vậy mà thật không ngờ đó lại là do Nghê Vân Huyền lúc trước trở thành tấm gương xú ố trong giới giải trí đúng.

Rất nhiều người nói diễn xuất hiện tại của Nghê Vân Huyền và diễn xuất lúc trước như là của hai người khác nhau vậy, ngay cả vai diễn như thế cô đều có thể diễn rất đúng chỗ.

Thậm chí rất nhiều người xem xong bộ phim này thì lập tức đi kết hôn, người kiên định bên cạnh mình chính là người tốt nhất.

Trên weibo của Nghê Vân Huyền cũng có rất nhiều bình luận rằng nhờ vào bộ phim này mà nam sinh đã cầu hôn thành công, cũng nhờ vào bộ phim này mà cuối cùng nữ sinh cũng quyết định phải gả cho người bình thường ở bên cạnh mình.

Đương nhiên, nhiều hơn chính là tên của Nghê Vân Huyền bởi vậy mà một lần nữa lại xuất hiện trong tầm mắt của công chúng, hơn nữa người ta thảo luận nhiều hơn chính là về diễn xuất của cô, bày tỏ rằng cô diễn rất khá, rất thích cô.

Hiện tại nếu có người đề cập đến những lời gièm pha trước kia về Nghê Vân Huyền, còn có người lập tức phản hồi lại: có ai là hoàn mỹ đâu, ai có thể đảm bảo được rằng cả đời mình không phạm sai lầm?

Bởi vậy, Nghê Vân Huyền cũng được xem như thực sự trở mình, trên mạng tỉ lệ số lần nhấp vào những tin bài về cô cũng đứng số một.

Những người vẫn ủng hộ cô từ trước thì rất vui mừng, Nghê Vân Huyền mà họ chờ đợi cuối cùng đã trở lại.

Mỗi ngày đều là quán quân phòng vé, được các cư dân mạng gọi đùa là “thần kịch”, chi phí thấp, diễn viên bị gièm pha, lại kiếm được khiến người ta phải đỏ mặt, mặc kệ những người gọi là “thần sĩ nổi danh” trên mạng hạ thấp bộ phim này như thế nào, doanh thu của nó vẫn tăng lên, vừa mới vượt qua năm trăm triệu, thực sự trở thành thần thoại phòng vé.

Mà Nghê Vân Huyền cũng cùng Lộ Tiết Thần tham gia phỏng vấn độc quyền trong một chương trình giải trí.

Người dẫn chương trình hỏi Nghê Vân Huyền trước: “Nhờ bộ phim điện ảnh này, cô lại trở lại trong tầm mắt của công chúng, xin hỏi đối với chuyện này

cô có quan điểm gì?”

“Nếu tôi nói tôi không có quan điểm gì thì có thể bị người khác nói là giả dối không? Trên thực tế, tôi nhận bộ phim này chính là bởi vì cái tên của nó: nắm lấy tay em, bên nhau tới bạc đầu. Tôi nghĩ đó chính là mong muốn của mỗi cô gái đối với người trong lòng mình. Mà tôi thì cũng không ngoại lệ, khi tôi còn thiếu nữ, tôi cũng mong đợi trong cuộc đời tôi sẽ xuất hiện một người có thể nắm lấy tay tôi đến lúc bạc đầu. Có thể anh ấy không đẹp trai, có thể anh ấy không nhiều tiền, có thể anh ấy không có gia thế, nhưng chỉ cần anh ấy nguyện ý nắm tay tôi đến lúc bạc đầu, tôi cũng sẽ cùng anh ấy đến đầu bạc răng long.”

Người dẫn chương trình vỗ tay: “Vậy xin hỏi cô Nghe, cô tìm được người có thể nắm tay cô đến lúc bạc đầu chưa? Tôi nghĩ đây cũng là điều mà hàng ngàn hàng vạn fan hâm mộ của cô muốn biết.”

“Tôi chỉ có thể nói, tôi đã từng cho rằng mình tìm được rồi, nhưng sự thực chứng minh, đó chẳng qua chỉ là ảo tưởng của một mình tôi.”

Người dẫn chương trình cũng có chừng có mực, cũng không hỏi điểm mấu chốt người đó là ai.

Người dẫn chương trình liền chuyển ánh mắt về phía Lộ Tiết Thần: “Cô Lộ, nghe nói đây là lần đầu tiên cô tham gia một chương trình giải trí, hơn nữa cô còn chủ động yêu cầu để mình xuất hiện trên chương trình này. Tôi nghĩ rất nhiều người đều muốn biết cô Lộ muốn cùng chúng tôi chia sẻ điều gì.”

Lộ Tiết Thần nhận micro: “Trên thực tế, tôi cũng không nghĩ rằng bộ phim này lại có doanh thu phòng vé cao như thế, tuy rằng bản thân tôi cũng hi vọng nó có thể phổ biến. Tôi hi vọng nó phổ biến, không phải là vì doanh thu, chỉ là muốn nói cho nhiều người biết hơn, rất nhiều lúc hạnh phúc cần phải do tự mình tranh thủ, đương nhiên ở đây không phải ám chỉ điều gì. Bình thường trong gia đình, cha mẹ đưa ra rất nhiều đề nghị hay yêu cầu, nhưng bản thân mình cũng phải nghĩ về những chuyện hệ trọng của đời người, mình phải có quan điểm của bản thân mình. Mọi người đều biết, câu chuyện này là câu chuyện có thật của bản thân tôi, ngoại trừ tôi chưa già đi, những chuyện khác đều là thật. Bộ phim này, quay nó ra, chỉ là tôi muốn cho bố mẹ tôi xem.”

“Vậy chúng ta đều là nhờ phúc của bố mẹ cô nên mới được xem một bộ phim hay như vậy rồi.”

Lộ Tiết Thần cười cười: “Tôi hi vọng bậc cha mẹ trong những gia đình giống gia đình tôi cũng xem được bộ phim này, khi mọi người vì lợi ích vì thể diện mà muốn biến hôn nhân của con cái thành cuộc hôn nhân chính trị, xin mọi người hãy nghĩ nhiều hơn, không phải có tiền là có được hạnh phúc. Điều đầu tiên mà cha mẹ nên suy xét vì con cái hẳn là con mình có thể đạt được hạnh phúc hay không. Bố mẹ tôi phản đối cuộc hôn nhân của tôi, chèn ép chồng tôi, nhưng vẫn không sao, chúng tôi vẫn ở bên nhau như cũ, chúng tôi vẫn kiên trì như cũ, hơn nữa còn dùng hạnh phúc của mình đến chứng minh quyết định lúc trước của bố mẹ là sai lầm, bởi vì con hạnh phúc, cho nên bố mẹ sai lầm rồi. Đồng thời, tôi cũng hi vọng những cô gái giống tôi khi đã tìm được một người đàn ông tốt, xin các bạn hãy bỏ xuống tất cả những băn khoăn, đi cùng người đàn ông nguyện ý nắm tay bạn đến lúc bạc đầu. Tin tưởng trái tim mình, cũng tin rằng hạnh phúc sẽ đến.”

Người dẫn chương trình cùng các khán giả trong trường quay lại vỗ tay, “Tôi nghĩ rất nhiều người đều đã trải qua chuyện như vậy, bất luận là được sinh ra trong một gia đình như thế nào, trong chuyện hôn nhân cha mẹ sẽ luôn đưa ra một vài ý kiến, tôi nghĩ nếu số lượng ý kiến vừa phải thì vẫn có thể chấp nhận được. Nếu là bởi vì nhân phẩm của người đàn ông không vượt qua cửa nên bị cha mẹ loại bỏ, tôi nghĩ quả thật các cô gái nên nghe theo lời cha mẹ. Nhưng nếu người đàn ông đó bởi vì vật ngoài thân mà bị cha mẹ loại bỏ, tôi nghĩ các cô gái nên ngẩng đầu lên xem rốt cuộc thứ mà mình theo đuổi là gì. Phải biết rằng, những phú ông thực sự đều là khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng.”

Lộ Tiết Thần cười cười, nhìn về ống kính: “Tôi hi vọng những lời của tôi bố mẹ tôi có thể xem được. Con đã dùng hạnh phúc của bản thân mình đến chứng minh rằng quan điểm của bố mẹ là sai lầm, cho nên xin bố mẹ cũng hãy thay đổi suy nghĩ của bố mẹ một chút, suy xét nhiều hơn đến hạnh phúc của chúng con. Còn nữa, nguyên nhân thực sự con muốn câu chuyện của mình được lên phim là bởi vì hi vọng bố mẹ, hai người đừng phản đối anh hai và chị dâu nữa. Anh hai là đưa con làm bố mẹ tự hào nhất, bố mẹ hẳn là nên tin tưởng vào ánh mắt của anh hai, hơn nữa anh hai là thật sự yêu chị dâu. Nếu bố mẹ còn khăng khăng như vậy, con nghĩ hai người mất đi không chỉ là đứa con gái này, còn có hai người con trai khác của bố mẹ nữa.”

Người dẫn chương trình hơi sửng sốt, bởi vì tin tức về Lộ Ôn Diên thì giới truyền thông vẫn đều theo đuổi, nhưng không nghĩ rằng Lộ Ôn Diên cũng đã gặp chuyện như vậy.

Lộ Tiết Thần phát biểu xong quan điểm của mình, người dẫn chương trình lại đặt tiêu điểm trở lại Nghe Văn Huyền.

Các câu hỏi cũng không quá có giá trị, phần lớn là quan điểm về chuyện Nghe Văn Huyền lại nổi tiếng, cùng với cuộc sống của cô có gì thay đổi, khi cô ở hồ sâu nhất thì vượt qua như thế nào.

Mà Nghe Văn Huyền đều nói vắn tắt lại, sau đó cùng các fan ở trường quay giao lưu tương tác.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Kiếp Này Chưa Từng Gặp Nhau, Kiếp Sau Không

Cần Gặp Lại

Nghê Vân Huyền trở mình, kịch bản tới không ngừng, nhưng cô lại không lựa chọn một kịch bản nào.

Lương Bích nhìn bộ dạng không yên lòng của cô, thu những kịch bản này vào: “Không ưng bộ nào cả?”

Nghê Vân Huyền lắc đầu: “Em nghĩ đóng phim không phải ở số lượng nhiều, mà là ở chất lượng. Em muốn đóng những bộ phim em thực sự thích.”

Lương Bích gật đầu, chị hiểu, Nghê Vân Huyền muốn chính là có kịch bản hay có đạo diễn giỏi, một bộ phim có thể ảnh hưởng đến vị trí của cô, bộ phim có thể giúp cô tiếp cận đến danh hiệu Ảnh hậu, mà không phải là những bộ phim nội dung không hay lắm, đạo diễn cũng không giỏi lắm.

Nghê Vân Huyền lật giở những tờ báo mới nhất ra, nhưng tìm khắp cũng không thấy được tin tức mà cô cần: “Những tờ báo mới nhất đều ở đây sao?”

Lương Bích gật đầu: “Em muốn tìm gì?”

“Tờ nào hay đưa tin về mấy vụ tai nạn xe xảy ra gần đây nhất?”

Lương Bích lắc đầu: “Thế giới này mỗi ngày đều xảy ra tai nạn, sao có thể đưa tin cho hết?”

Nghê Vân Huyền ngồi ngã xuống sofa, mỗi ngày đều xảy ra tai nạn? Mỗi ngày đều diễn ra cảnh tượng bi kịch?

Cô nắm chặt tay, sau đó lại giở mấy tờ báo tài chính kinh tế ra, cô nhìn thấy cổ phiếu của Viễn Xuyên vẫn rất ổn định, nếu anh thật sự gặp chuyện không may, cổ phiếu nhất định sẽ bị dao động, lúc này cô mới thoáng yên tâm.

Lương Bích bị bộ dạng khác thường của cô làm cho kinh ngạc một phen: “Rốt cuộc em làm sao vậy?”

Nghê Vân Huyền liếc nhìn chị: “Chị giúp em một việc gấp, được không?”

Nghê Vân Huyền bảo Lương Bích lái xe rời đi, mà các phóng viên ngày đêm canh me tin tức của cô thì liền đuổi theo chiếc xe kia, lúc này Nghê Vân Huyền mới lên chạy ra ngoài. Cô ăn mặc bình thường, chỉ mang theo một chiếc mũ, quần khăn quàng xung quanh, bộ dạng này mà lẫn trong một vài cô gái thì cũng rất khó gây chú ý. Cô rất rõ ràng, mình càng cẩn thận, sẽ càng khiến người khác chú ý, cho nên cô tự nhiên thoải mái đi gọi xe.

Hôm đó, dù cô không nói gì thêm, Mạnh Tư Nghiên vẫn nói cho cô biết số phòng và bệnh viện mà Lục Tử Chiêu đang ở.

Cô ngồi trên xe taxi, đầu hơi cúi thấp, hai tay cô đan vào nhau.

Cô tự hỏi mình, vì sao muốn đi?

Bởi vì không chắc chắn, bởi vì trong lòng luôn hoảng sợ, bởi vì gần đây chỉ cần rảnh rỗi là sẽ nghĩ tới lời Mạnh Tư Nghiên nói “Lục Tử Chiêu bị tai nạn xe”.

Vì sao anh lại bị tai nạn? Anh không phải người không cẩn thận như vậy.

Cô vẫn hi vọng, cô và Lục Tử Chiêu có thể đứng cùng trên một đường thẳng nằm ngang; anh bỏ lại cô, vậy cô cũng muốn bỏ lại anh một lần; nhưng anh lại không cho cô cơ hội đó, cho nên cô không cam lòng, cô oán giận, rồi lại thực sự hiểu rõ, cô cứ tiếp tục như vậy thì chẳng qua là vĩnh viễn dây dưa với anh, vĩnh viễn viễn viễn dây dưa.

Nhưng cô lại muốn giữa cô và anh có hai chữ công bằng, không ai nợ ai.

Nhưng đến cuối cùng, thật ra cô vẫn mắc nợ.

Cô còn có rất nhiều rất nhiều điều chưa nói với anh, anh chính là người mà cô muốn “nắm lấy tay em, bên nhau tới bạc đầu”. Cô muốn đóng bộ phim đó, không chỉ vì giúp đỡ Lộ Tiết Thần, mà cũng muốn để anh xem nó, để anh nhìn thấy giấc mộng trước đây của cô, để anh thấy được tâm nguyện lúc ban đầu của cô.

Cô muốn anh vĩnh viễn nhớ kỹ, cô đã đến sinh mệnh của anh.

Đó là bộ phim anh đầu tư, đó là bộ phim mà cô đóng, ít nhất, trong giấc mộng thuở ban đầu của cô, hai người có mối quan hệ nào đó.

Dù rằng suy nghĩ này thật buồn cười, nhưng cô muốn cho anh biết.

Hai người trở về không được, rốt cuộc hai người trở về không được, nhưng còn có hoài niệm.

Cuối cùng Thẩm Thiên Y và Lục Tử Thịnh ở bên nhau, bởi vì giữa hai người không có sự cản trở của gia đình, không có thù hận, vấn đề của họ chỉ có bản thân họ.

Giang Nhân Ly và Mạc Tu Lăng ở bên nhau, là gia đình thúc đẩy, là họ yêu nhau, nên họ ở bên nhau.

Cuối cùng Thiên Lăng và Diệp Kiếm Ngân không thể ở bên nhau, bởi vì nàng có niềm tin của mình, bởi vì nàng có nơi mà nàng thuộc về, nàng biết rằng tình yêu không phải là tất cả.

Nghê Vân Huyền nhắm mắt, kì thật, họ đều biết, Thiên Thành và Dạ Tiêu Thần không thể ở bên nhau, hấn hủy diệt tộc của nàng, hủy diệt quê hương nàng, phá vỡ thế giới của nàng, hấn biến nàng trở thành tội nhân giết mười vạn người trong tộc; cho dù hấn yêu nàng, đó cũng không phải là cái cớ để hai người có thể bên nhau; cho dù thay đổi kết cục, cho dù để hai người ở bên nhau, đó chẳng qua cũng chỉ là một kết cục ngẫu tạo.

Cũng giống như, cô và Lục Tử Chiếu, cũng không nên ở bên nhau.

Bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, rồi đi chính là rồi đi, rốt cuộc không trở về được nữa.

Nghê Vân Huyền xuống xe, cô chỉ đến xem, xem anh có ổn không, xem anh có vấn đề gì không, không có suy nghĩ khác.

Cô trả tiền, đi vào bệnh viện.

Người đến đây rất vội vàng, không ai chú ý đến cô.

Nhưng cô vẫn cảm thấy căng thẳng, vẫn bất an, thậm chí chân bước đi cũng đang run.

Cô đứng trước thang máy, nhìn con số còn đang tăng lên thì đột nhiên rất không kiên nhẫn, cô từ bỏ việc vào thang máy, trực tiếp đi lên từ cầu thang ở bên kia.

Cô đi rất nhanh, chỉ có thể đủ để nghe tiếng bước chân của bản thân mình.

Cô tự nói với mình, đừng căng thẳng đừng căng thẳng, không có việc gì hết.

Rốt cuộc, cô đến tầng năm, lại ngăn người ở lối ra.

Cô đi trên hành lang, tìm đập càng dữ dội, cô tự nói với mình, cô chỉ nhìn anh một cái, chỉ cần nhìn một cái là đủ rồi.

Cô đi từng bước một đến phòng bệnh có số phòng đang hiện lên ở trong đầu.

Cuối cùng, cô đi tới cửa.

Nhưng cô không đẩy cửa ra, lúc này ở cửa có một khe hở nhỏ.

Bách Lam bưng một bát canh cho Lục Tử Chiếu uống, Lục Tử Chiếu khoát khoát tay, ý bảo cô tự đến.

Bách Lam không lay chuyển được anh, đành phải đặt vào tay kia của anh.

Lục Tử Chiếu uống từng ngụm, động tác của anh rất chậm, giống như bình thường khi anh ăn cơm, một bộ dạng ung dung không dễ bị ảnh hưởng.

Bách Lam chờ anh uống xong mới thu bát: “Hiện tại biết em đối tốt với anh nhất rồi chứ?”

Lục Tử Chiếu cười gật đầu.

Dường như Bách Lam cảm thấy còn chưa đủ: “Nói, em có phải người thân nhất gần gũi nhất với anh không?”

Lục Tử Chiếu thở dài: “Ừ, thân nhất gần gũi nhất.”

Nghê Vân Huyền bám chặt tay vào tường, cô nhắm mắt, sau đó xoay người rồi đi.

Bách Lam là người thân nhất với anh, mà cô chẳng là cái gì cả.

Đã nói không bao giờ gặp nữa, nhưng không cách nào khống chế được bản thân mình.

Nước mắt của cô rốt cuộc cũng chảy xuống.

Kiếp này chưa từng gặp nhau, kiếp sau không cần gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: 1/2 Kịch Bản

Độ nóng của không giảm, vẫn đứng đầu bảng xếp hạng trên các trang web video lớn, mà tên của Nghệ Vân Huyền cũng vẫn ở trong top 3 trên các bảng xếp hạng tìm kiếm.

Bộ phim mà cô đóng qua vài ngày nữa sẽ được chiếu trên một đài nào đó vào dịp tết âm lịch, hiện tại hình tuyên truyền đã được tung ra, không ít cư dân mạng đều bày tỏ rằng có vẻ rất hấp dẫn, mà tạo hình của Nghệ Vân Huyền trong đó cũng rất đẹp, nam diễn viên chính cũng rất anh tuấn, trông hai người rất đẹp đôi.

Nghệ Vân Huyền thì lại đang tự hỏi mình nên trải qua cái tết này như thế nào, vậy mà đã lại một năm nữa rồi, thời gian trôi thật nhanh, luôn ở vào thời điểm mình không chú ý nhắc nhở bản thân mình, thì ra mình đã từ từ già đi rồi.

Khi còn chưa nghĩ ra phải trải qua cái tết này như thế nào, cô lại nhận được điện thoại của Bách Lam, thái độ của Bách Lam rất cương quyết, nhất định phải gặp mặt cô.

Từ lúc ra khỏi cửa, cô vẫn luôn suy nghĩ, nếu Bách Lam nhắc tới Lục Tử Chiêu, cô nên trả lời thế nào.

Mà thực tế chứng minh, suy nghĩ của cô hoàn toàn là thừa.

Khi Nghệ Vân Huyền tới quán cà phê Starlight Lodge, Bách Lam đã chờ được một lúc rồi.

Cô đi qua, kéo ghế đối diện Bách Lam ra rồi ngồi xuống: “Bị tắc đường nên đến muộn, để cô chờ lâu rồi.”

“Không sao.”

Bách Lam vội phục vụ, gọi hai cốc cà phê.

Nghệ Vân Huyền quan sát nét mặt của Bách Lam: “Không biết cô Bách bảo tôi đến đây có chuyện gì?”

Bách Lam tìm thứ gì đó trong túi mình, mà cùng lúc đó, biểu cảm trên mặt Nghệ Vân Huyền cũng có chút căng thẳng.

Dường như Bách Lam cảm thấy kì quái: “Vì sao cô lại có biểu cảm như vậy? Cô nghĩ rằng tôi muốn lấy gì ra?”

Nghệ Vân Huyền không nói lời nào.

Bách Lam lại tự mình nở nụ cười, cô lấy một tập tài liệu ra: “Cô Nghê nghĩ rằng tôi muốn lấy thiệp mời cưới ra à?”

Cô nhún mày: “Tôi chẳng nghĩ gì hết.”

Bách Lam đưa tài liệu cho Nghệ Vân Huyền: “Đây là một bản hợp đồng.”

“Có ý gì?”

“Tôi hi vọng cô Nghê có thể đóng một bộ phim điện ảnh, là nữ chính, mà tôi cũng sẽ diễn vai nữ phụ trong bộ phim này.”

“Cô dựa vào đâu mà cảm thấy tôi sẽ đóng bộ phim mà cô nói? Hơn nữa, ngay cả kịch bản tôi còn chưa thấy, ít nhất cũng phải để tôi xem kịch bản xong rồi cân nhắc đã chứ.”

Biểu cảm của Bách Lam lạnh nhạt: “Kịch bản tạm thời còn chưa viết xong, nội dung đại khái là một cô gái đơn thuần tiến vào giới giải trí, sau đó gặp nhiều thăng trầm. Sở dĩ tôi muốn cô đóng là bởi vì cảm thấy cô và nữ chính trong bộ phim này có chỗ tương tự, cho nên hẳn là cô có thể hiểu được sâu vai diễn này.”

Nghệ Vân Huyền vẫn mang theo sự hoài nghi, từ lúc Bách Lam ra mắt thì chưa bao giờ đóng vai nữ phụ, sao lại đột nhiên muốn đóng vai này.

“Tôi cảm thấy, tôi vẫn phải xem kịch bản trước đã.”

“Nghệ Vân Huyền, khi cô ở dưới thung lũng, là tôi đề bạt cô, cô sẽ không quên chứ?”

“Cho nên cô hi vọng tôi đóng bộ phim này để báo ân?”

“Đương nhiên, thiên hạ có bữa cơm miễn phí hay sao? Tôi hi vọng cô đóng bộ phim này.” Bách Lam mở tài liệu ra, hợp đồng bày ra rõ ràng, tất cả đều đảm bảo lợi ích cá nhân của Nghệ Vân Huyền, tuyệt đối sẽ không bắt cô diễn một vài tình tiết cô không thích, mà quy mô bộ phim cũng vô cùng nhỏ, “Cho nên, cô hoàn toàn không cần lo lắng tôi sẽ mượn cơ hội để hại cô.”

“Vì sao nhất định phải là tôi?”

“Bởi vì, tôi cảm thấy chỉ có cô mới diễn tốt bộ phim này được, những người khác đều không thể.”

Nghê Vân Huyền không rõ rốt cuộc Bách Lam muốn làm gì, nhưng quả thật hợp đồng có lợi cho cô, mà Bách Lam còn lấy việc lúc trước đề bạt cô ra làm con át chủ bài nữa. Cô không muốn nợ ân tình người khác, nhất là Bách Lam, cho dù lúc đó Bách Lam cũng không hảo tâm với cô lắm, nhưng không thể phủ nhận, quả thật Bách Lam đã mở cho cô một cánh cửa đi ra khỏi thung lũng.

Cho nên, cuối cùng Nghê Vân Huyền kí bản hợp đồng đó, đóng vai nữ chính của .

Bách Lam đưa ra lí do là sợ sau khi phát sóng giá của Nghê Vân Huyền sẽ tăng lên, dù sao cũng có viên ngọc phía trước, lại do đội ngũ ban đầu sản xuất nữa, thực sự có thể nối tiếp sự huy hoàng đó. Mà đối với cái có này Nghê Vân Huyền đương nhiên không tin, nhưng vẫn lựa chọn thỏa hiệp nói “ừ”.

Về sau cô sẽ không có mối liên hệ gì với Bách Lam nữa, đương nhiên, kể cả người kia.

Mà khi Nghê Vân Huyền nhận được một nửa kịch bản, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ tại sao Bách Lam muốn kí hợp đồng trước.

Nữ chính Tâm Huyền là một cô gái vô cùng đơn thuần, vì nguyên nhân nào đó cô tiến vào giới giải trí, sau đó gặp được nhà đầu tư Lục Tử Chiếu; Lục Tử Chiếu bị sự đơn thuần của Tâm Huyền hấp dẫn, dần dần cùng cô đến gần nhau. Dưới sự trợ giúp của Lục Tử Chiếu, Tâm Huyền diễn rất nhiều bộ phim, bởi vì diện mạo cô không tồi nên sự hưởng ứng dành cho các bộ phim cũng khá tốt. Nhưng Lục Tử Chiếu không phải người chuyên nhất, anh lại cất nhắc một người mới, điều này làm Tâm Huyền rất bất bình, Tâm Huyền nghĩ biện pháp để phá vỡ hình ảnh của người mới kia. Lục Tử Chiếu vẫn chưa chán ghét mà vứt bỏ Tâm Huyền, cho nên cũng mở một mắt nhắm một mắt với những chuyện cô làm.

Dần dần, Tâm Huyền bắt đầu thay đổi. Người mới kia cũng rất không cam tâm, cho nên tìm cách hại Tâm Huyền. Tâm Huyền bị vây trong đồng tin tức tiêu cực, bởi vì hình tượng của Tâm Huyền luôn rất tốt, cho nên những tin tức tiêu cực đó được tung ra ngày càng nhiều dần dần đẩy Tâm Huyền đến nơi đầu sóng ngọn gió của dư luận. Hình tượng của Tâm Huyền bị một đòn hủy hoại nặng nề, cô dần biến mất trong giới giải trí. Mà trong khoảng thời gian cô khó khăn nhất, vậy mà nhà đầu tư kia chẳng may may để ý đến cô một chút nào.

Lục Tử Chiếu đính hôn với người khác, vào thời điểm Tâm Huyền khó khăn nhất.

Mà sau đó, Tâm Huyền đóng một bộ phim, dựa vào diễn xuất của bản thân mình trở về trong tầm mắt của công chúng. Lần này, cô không dựa vào người khác, cô dựa vào chính bản thân mình, rốt cuộc có một vị trí trong giới giải trí.

Nghê Vân Huyền xem kịch bản, rốt cuộc Bách Lam có ý gì, vì sao lại bảo cô diễn một câu chuyện như vậy?

Mặt ngoài thì giống như kể lại quá trình một ngôi sao nữ trở nên công thành danh toại, không có gì đặc biệt, nhưng cô lại có thể đọc ra thứ gì đó từ trong câu chuyện này.

Khó trách Bách Lam để cô kí hợp đồng trước.

Cô xem kịch bản, giống như thấy được cuộc đời của chính mình.

Bách Lam cho rằng cô sẽ bị đá kích sao?

Sẽ không, cô sẽ dùng cảm đối mặt với cuộc đời mình, đó là cuộc đời cô, không gì không thể đề cập đến cả.

Có điều, cô quên mất, cô nhận được chỉ là 1/2 kịch bản, cô quên mất, câu chuyện nào cũng có tính hai mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Tình Yêu Lòng Hiếu Không Tuyên

Nghê Vân Huyền rất nhanh chóng gia nhập vào đoàn phim, trong mắt cô, thậm chí câu chuyện này còn không phải đi cảm thụ nhân vật thì đã có chút cảm giác để diễn rồi.

Chỉ là điều làm Nghê Vân Huyền kinh ngạc là vậy mà Bách Lam lại không đổi tên, dùng tên thật xuất hiện trong bộ phim điện ảnh này, mà cô ấy đưa ra lời giải thích là, đây là lần đầu tiên cô ấy làm nữ phụ, cũng sẽ là một lần duy nhất, cho nên dùng tên thật để diễn, cũng coi như một loại kỉ niệm.

Mà Nghê Vân Huyền hoàn toàn không quan tâm, hiện tại cô chỉ nghĩ phải mau chóng diễn xong bộ phim này, sau đó không ai nợ ai.

Bộ phim khai máy rất nhanh, mà Nghệ Văn Huyền cũng rất mau chóng nhập vào vai diễn.

Tâm Huyền bị người đại diện kéo vào một phòng bao, tất cả những người ngồi bên trong đều là những người thành công, mà cô chỉ cần gây dựng mối quan hệ với bất kì ai trong số họ thì con đường diễn xuất của cô sẽ được giúp đỡ rất nhiều. Người đại diện giới thiệu cho cô ba thương nhân khác, lại chỉ không giới thiệu người có tiếng nhất – Lục Tử Chiếu.

Nghe đồn, Lục Tử Chiếu không gần nữ sắc, cho nên người đại diện cho rằng cô hẳn là an toàn rồi.

Nhưng cố tình, Lục Tử Chiếu lại là người không an toàn nhất.

Lục Tử Chiếu hát một ly rượu lên mặt Tâm Huyền, bởi vì anh muốn nhìn thấy rõ bộ dạng của Tâm Huyền, anh chán ghét lớp trang điểm đậm trên mặt Tâm Huyền. Tâm Huyền rất muốn nổi tiếng, rất muốn đạt được thành công, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới việc dùng quy tắc ngầm để đi lên, cũng không nghĩ tới việc thực sự ở bên một thương nhân giàu có nào đó, cho nên Tâm Huyền cảm thấy rất sợ hãi.

Lục Tử Chiếu cũng không để ý tới sự phản kháng của Tâm Huyền, mang cô về nhà. Đêm đó, anh cưỡng bức Tâm Huyền.

Sau đó, Lục Tử Chiếu đầu tư một bộ phim thần tượng cho Tâm Huyền làm diễn viên chính.

Nhờ vào bộ phim này, Tâm Huyền đạt được không ít sự chú ý và nhân khí, mà Lục Tử Chiếu cũng rất nuông chiều Tâm Huyền, anh đưa cô ra ngoài chơi, đưa cô cùng đi du lịch, trong lúc đó tình cảm giữa hai người dần nồng nhiệt.

Sau khi trở về, Lục Tử Chiếu lại tiếp tục đầu tư phim vì Tâm Huyền, tất cả đều để Tâm Huyền làm diễn viên chính.

Cũng là vào lúc này, tâm tình của Tâm Huyền chậm rãi xảy ra sự biến hóa. Tâm Huyền biết được Lục Tử Chiếu đầu tư một bộ phim cho một người mới khác, cô liền bằng mọi cách phỏng đoán xem Lục Tử Chiếu và người mới đó có quan hệ gì. Rốt cuộc Tâm Huyền hiểu được, thì ra Lục Tử Chiếu thích bộ dạng đơn thuần vô hại của người mới đó. Lần đầu tiên Tâm Huyền cãi nhau với Lục Tử Chiếu, cô nói cô có thể diễn vai đó, Lục Tử Chiếu lại nói chỉ có người mới đó mới có thể diễn ra cái “thuần” như vậy, bởi vì Tâm Huyền đã không còn “thuần” như vậy nữa.

Tâm Huyền càng ngày càng bất bình, nhất là sau khi người mới đạt được vài giải thưởng, Tâm Huyền lại càng thêm ghen tị, cho nên cô muốn hủy đi cái “thuần” của người mới đó. Nếu Lục Tử Chiếu thích, vậy cô sẽ hủy nó.

Tâm Huyền lợi dụng sự nuông chiều của Lục Tử Chiếu dành cho mình, để người mới kia cùng mình diễn, mà cô đóng vai chính diện, người mới đóng vai phản diện. Vốn người mới kia không cần phải đối mặt với quá trình chuyển đổi, nhưng lại bị xếp cho vai phụ, người mới không phục lắm, liền đi tìm cấp trên của mình, họ nói đó đều là yêu cầu của Tâm Huyền. Bởi vậy, người mới ôm hận trong lòng với Tâm Huyền, hơn nữa còn rất không thoải mái vì Tâm Huyền có được vị trí như thế.

Trong đoàn phim, người mới sử dụng chút thủ đoạn nhỏ với Tâm Huyền, đồng thời cũng dùng tiền mua lại những bức ảnh người khác chụp ở đó để cung cấp cho giới truyền thông. Tâm Huyền rơi vào vụ “cửa xe” đầy lúng túng. Nhưng vì sự giúp đỡ của Lục Tử Chiếu, cùng với việc những tấm ảnh khá mờ hồ, chuyện này vẫn chưa tạo ra sự ảnh hưởng thật sự với Tâm Huyền.

Nhưng sau khi quay xong bộ phim đó, những tin tức tiêu cực về Tâm Huyền cũng nổi gót nhau tới. Đầu tiên là quan hệ giữa cô và Lục Tử Chiếu, sau đó là ảnh chụp hai người cùng vào biệt thự nhưng không thấy đi ra, rồi lại là ảnh hai người mặc quần áo giống trong vụ “cửa xe”, vì thế, Tâm Huyền bị chỉ trích.

Khi Tâm Huyền cần Lục Tử Chiếu nhất, anh không ở bên cạnh cô.

Giới truyền thông chất vấn cô, cư dân mạng công kích cô, giống như toàn bộ người trên thế giới đều ghét bỏ cô.

Tất cả mọi người đều mắng cô, cô lại chỉ biết cầm lấy di động, cô nghĩ, người kia sẽ gọi đến.

Nhưng không có, Lục Tử Chiếu không gọi đến, cho dù cô khổ sở chờ đợi, anh vẫn không gọi lại.

Rốt cuộc, Lục Tử Chiếu trở về, lại bày tỏ với giới truyền thông rằng anh và Tâm Huyền không có quan hệ gì.

Tâm Huyền canh giữ trước tivi, nhìn thấy Lục Tử Chiếu ở trước mặt mọi người tuyên bố vị hôn thê của anh là Bách Lam đã trở lại, Lục Tử Chiếu và Bách Lam đã có tình cảm hơn hai mươi năm.

Tâm Huyền nhìn thấy Bách Lam ở trước mặt các phóng viên nói bóng nói gió, vậy mà Lục Tử Chiếu cũng không có biểu hiện gì.

Khoảnh khắc đó, rốt cuộc Tâm Huyền thất vọng, rốt cuộc tuyệt vọng.

Tâm Huyền rơi xuống hố sâu nhất, không ai quan tâm đến cô, tất cả mọi người bỏ cô mà đi, ngay cả những fan hâm mộ luôn ủng hộ cô cũng đi rồi.

Khi cô lâm vào bước đường cùng, Bách Lam xuất hiện, Bách Lam bằng lòng dành cho Tâm Huyền một vai nữ phụ. Vốn Bách Lam muốn mượn cơ hội này cảnh cáo Tâm Huyền, đồng thời cũng mượn tình tiết nào đó trong phim để làm Tâm Huyền bề mặt. Nhưng không ngờ, Tâm Huyền lại dựa vào bộ phim này mà bắt đầu nhận được sự công nhận là một diễn viên có diễn xuất, hơn nữa nhờ vào biểu hiện xuất sắc trong bộ phim mà cô đạt được giải thưởng Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất. Từ đó, Tâm Huyền không còn là ngôi sao nữ không có nửa phần kĩ năng diễn xuất nữa.

Nhờ vào vai nữ phụ trong bộ phim điện ảnh đó, Tâm Huyền lại đóng thêm một bộ phim truyền hình và một bộ phim điện ảnh, mà bộ phim điện ảnh đó đưa Tâm Huyền lên đến đỉnh cao.

Tâm Huyền cũng trở lại giới giải trí, cô không còn chỉ là một mỹ nhân nữa, mà là một diễn viên, một diễn viên biết diễn xuất, đây là cuộc đời của Tâm Huyền.

Nghê Vân Huyền diễn vai Tâm Huyền dễ như trở bàn tay, lúc cần đơn thuần thì đơn thuần, lúc nên quyến rũ có quyến rũ, bất luận ở trong hoàn cảnh nào, cô đều có thể diễn vừa đúng.

Mà đạo diễn cũng bị trạng thái nhanh chóng nhập vào vai diễn của Nghê Vân Huyền chinh phục, thậm chí còn tuyên bố Nghê Vân Huyền ở trong giới giải trí là không thể thay thế, cô là nghệ sĩ có tiềm năng nhất anh ta gặp sau nhiều năm làm đạo diễn.

Mà trong cảnh Bách Lam đánh Tâm Huyền, xuất hiện một đoạn không liên quan, Bách Lam nhìn Nghê Vân Huyền: “Cô nói xem tôi đánh thật hay là vờ chạm vào?”

“Tùy cô.” Nghê Vân Huyền đã sẵn sàng để Bách Lam cho một bạt tai.

Bách Lam lại lựa chọn vờ chạm vào: “Tôi không thích lặp lại tình tiết.”

Nghê Vân Huyền rất dụng tâm với vai diễn này, bởi vì cô thầm mong nhanh chóng diễn xong, cô không biết vì sao Bách Lam lại muốn cô đóng bộ phim này, nhưng nếu cô đã đồng ý rồi, vậy phải làm được.

Cuối cùng, Nghê Vân Huyền diễn xong tất cả, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bách Lam lại đưa cho Nghê Vân Huyền một kịch bản khác: “Cô xem cái này đi.”

“Đây là cái gì?”

“Phần sau của bộ phim này.”

“Cô...” Sắc mặt Nghê Vân Huyền đại biến: “Sao cô biết?”

“Nên biết thì biết, nếu đã diễn một nửa rồi, vậy thì diễn hết luôn đi!”

Tay Nghê Vân Huyền cầm kịch bản cũng run run: “Vì sao?”

“Cô cho rằng ‘lòng hiếu không tuyên’ là gì? Là Lục Tử Chiêu yêu Tâm Huyền? Trên thế giới này có câu chuyện ‘lòng hiếu không tuyên’ đơn giản như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiêu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Cảm Ơn Những Người Không Rời Không Bỏ

Từ sau khi quay xong, Nghê Vân Huyền vẫn bị vây trong trạng thái ủ rũ, tuy rằng khi đi tham gia các chương trình cô vẫn rạng rỡ như cũ, nhưng chỉ cần ngoài chương trình, vào khoảng thời gian cá nhân, cảm xúc của cô vẫn luôn trầm thấp, luôn thích nhìn vào một chỗ nào đó đến xuất thần, cũng không biết suy nghĩ điều gì.

Lương Bích thấy cô như vậy thì cũng hỏi qua vài lần, nhưng đều không nhận được đáp án.

Cảm xúc của cô vẫn trầm thấp như vậy.

Kì thật, cô nghĩ tới Thiển Lăng.

Thiển Lăng vẫn luôn không tin rằng tình yêu có tồn tại, bởi vì cái chết của mẫu thân nàng, bởi vì phụ thân nàng lựa chọn lấy người khác, cho nên nàng vẫn luôn không tin rằng trên thế gian này có tồn tại tình yêu thực sự; nhưng nàng gặp được Diệp Kiếm Ngân, chàng nói cho nàng biết thì ra tình yêu có tồn tại, giống như tình yêu của chàng với nàng.

Diệp Kiếm Ngân thảng, bởi vì Thiển Lăng dùng tính mạng để đưa ra câu trả lời.

Nàng tin tưởng chàng.

Nghê Vân Huyền nhìn mình trong gương, nhân viên hóa trang đang trang điểm lại cho cô, gương mặt này vẫn như thế, chưa từng thay đổi gì, nhưng dường như cái gì cũng đều đã thay đổi.

phát sóng trên một đài truyền hình, nhận được sự hưởng ứng nhiệt tình, tỉ suất tiếp tục tăng cao, thậm chí còn phá vỡ kỉ lục về tỉ suất xem, cho nên nhà đài liền mời các diễn viên chính trong phim đến tham gia một chương trình giải trí, hi vọng có thể nâng tỉ suất người xem chương trình lên.

Mà trong chương trình này Nghê Vân Huyền cũng trở thành đối tượng trọng điểm bị truy hỏi, doanh thu phòng vé ngày một cao, thậm chí có thể nói là kì tích, những người trẻ đánh giá cũng không tồi, đều gọi nó là bộ phim tình yêu thực sự, không có vướng mắc tình cảm, không có nam phụ nữ phụ xấu xa, thậm chí việc bỏ mẹ nữ chính ngăn cấm và việc mẹ nam chính lâm bệnh đều có vẻ nhỏ bé trong tình yêu này, chính là thứ tình yêu đơn giản, cuộc sống đơn giản. Cho nên sau bộ phim này, Nghê Vân Huyền cũng trở thành đối tượng mà nhiều đạo diễn muốn hợp tác cùng.

Trên mạng không ít fan của <ấn số.="" thiên="" thành=""> đều rất nhiệt tình theo dõi, hơn nữa còn nói một mực chờ phần tiếp theo của bộ phim, tuy rằng cũng không phải là phần tiếp theo, nhưng đều mang đến cảm nhận giống nhau cho họ, ngay từ đầu đã đưa đến sắc thái hoài nghi, cả trần nhỏ bị trúng độc, nguồn nước bị hủy hoại, Diệp Kiếm Ngân gặp Dương Văn Kiêu. Sau đó họ đuổi theo từng tập phim để đoán những tình tiết tiếp theo, rồi vẫn luôn thảo luận trên mạng, đề tài về bộ phim cũng liên tục nóng lên.

Uông Thanh là người dẫn chương trình của đài này, hỏi các diễn viên chính về nhiều vấn đề, “Sau khi các bạn diễn <ấn số.="" thiên="" thành="">, tỉ suất xem bộ phim cao như vậy, khi diễn tiếp thì có cảm thấy áp lực không, sợ rằng tỉ suất sẽ kém hơn?”

Mà tất cả mọi người đều bày tỏ rằng không có áp lực gì, đây vốn là hai bộ phim khác nhau, nội dung hai bộ phim không có chút liên quan nào đến nhau, nhưng điểm giống nhau là đều hay như nhau.

Uông Thanh ném đề tài qua cho Nghê Vân Huyền: “Nghe nói khi quay sự nghiệp của bạn đang ở dưới thung lũng, vào thời điểm đó đạo diễn vẫn xác định rằng sẽ để bạn diễn bộ phim này như cũ thì quả thật cũng cần rất nhiều dũng khí, đối với chuyện này bạn có muốn nói gì không?”

Nghê Vân Huyền nhận micro: “Tôi cảm ơn đạo diễn đã cho tôi cơ hội này, giúp tôi có thể nhờ vào vai diễn này mà được nhiều người biết đến hơn, giúp tôi nhận được sự công nhận về diễn xuất từ mọi người. Đồng thời tôi cũng muốn mượn cơ hội này để nói với mọi người, khi các bạn ở dưới vực sâu, đừng từ bỏ, phải tự nói với mình, đây chẳng qua là sự trải nghiệm mà trời cao ban cho bạn, bạn chỉ có trải nghiệm thì mới có thể nhìn thấy cầu vồng mà bạn muốn. Hơn nữa trong cuộc sống sẽ có rất nhiều cơ hội, có lẽ ở thời điểm bạn còn chưa phát hiện ra thì nó đã biến mất, cho nên việc chúng ta có thể làm là gắng sức nắm chắc từng cơ hội, gắng sức để bản thân mình càng trở nên tốt hơn.”

Uông Thanh vỗ tay, “Vân Huyền, thật ra sau khi tôi xem hai bộ phim này, tôi thấy hai vai diễn của bạn không khác nhau lắm, đều là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Nhưng không biết vì sao, khi bạn diễn Thiên Thành, điều tôi nghĩ đến chính là cô gái này quả thật rất đẹp, Vương gia mới có thể thích nàng; nhưng khi xem Thiên Lăng, điều tôi nghĩ đến là cô gái này rất có nội hàm, có nét duyên dáng của riêng nàng, cho nên có thể làm Diệp Kiếm Ngân vừa gặp đã yêu. Hiện tại ngẫm lại, rõ ràng đều là cùng một người diễn, nhưng vì sao lại có cảm giác như thế, cho đến bây giờ tôi vẫn chưa nghĩ thông suốt điểm này.”

Nghê Vân Huyền chỉ cười cười, mà đạo diễn Trần Chấn Bằng tiếp nhận đề tài này: “Đây chính là sự trải nghiệm theo như lời Vân Huyền vừa nói, trước khi trải nghiệm, cô ấy là Thiên Thành xinh đẹp kia, sau khi trải nghiệm, cô ấy chính là Thiên Lăng có nét duyên dáng của riêng mình. Tôi nghĩ sau khi mỗi người đi qua thung lũng của cuộc đời, hẳn là đều nên tự hỏi mình nên sống như thế nào để càng tốt hơn, có một vài người sẽ suy sụp vì chuyện này, cũng có vài người lại càng thêm cố gắng, mà Vân Huyền là kiểu người sau.”

“Cảm ơn sự khích lệ của đạo diễn dành cho tôi.”

Uông Thanh cũng cùng các khán giả trong trường quay vỗ tay, lúc này Uông Thanh nhìn Nghê Vân Huyền: “Hiện tại bạn có rất nhiều fan hâm mộ, có những người trong số họ là xem của bạn, có người là xem; nhưng bạn vẫn còn có một nhóm fan hâm mộ, họ luôn sát cánh bên bạn, bắt đầu từ đến hiện tại. Bây giờ xin mời xem món quà mà những fan hâm mộ đáng yêu luôn sát cánh bên bạn tặng cho bạn nào.”

Tất cả mọi người nhìn về phía màn hình lớn, bản nhạc chậm rãi vang lên.

: bắt kẻ đi qua mưa gió hay là ánh mặt trời, xin bạn hãy nhớ, đứng sau lưng bạn vĩnh viễn là chúng tôi. . .

Mà trong video là các đoạn cắt của Nghê Vân Huyền từ khi mới ra mắt trong đến đang hot nhất hiện nay, phản ánh quá trình trưởng thành của Nghê Vân Huyền qua hơn ba năm nay, từ khi còn là một cô gái mới tiến vào giới giải trí cái gì cũng không hiểu, từ vai diễn Thẩm Thiên Y yếu say đắm đạt được kết quả mà mình mong muốn, rồi đến Trần Nhất Tâm đơn phương yêu thầm nhưng thất bại, Thiên Thành xinh đẹp động lòng người, Giang Nhân Ly kiêu ngạo phi phàm; câu chuyện đến đây tạm dừng; sau khi Nghê Vân Huyền đi qua mưa gió, cô trở thành Thẩm Liên xinh đẹp dám yêu dám hận, sau đó là Thiên Lăng tươi sáng, cuối cùng là Lộ Tiết Thần sống hạnh phúc nhất ở cuộc sống hiện thực trong. Đây là hành trình mà cô đã đi qua, có thành công có thất bại, mà họ vẫn luôn sát cánh bên cô như trước.

Nghê Vân Huyền vỗ tay, đứng lên cúi người với fan hâm mộ: “Cảm ơn, cảm ơn các bạn, cảm ơn vì đã giúp tôi tìm lại được giá trị của mình, thật sự rất cảm ơn.”

Mà các fan ở dưới cũng hô to: Huyền Huyền, chúng tôi ở đây bên bạn.

Khoảnh khắc này, cô đột nhiên cảm động, vì những người thích cô này.

Họ vẫn luôn ở đây.

Trước kia cô không hiểu được, vì sao cô làm ra những chuyện đó thì bị mắng chửi, tại sao trên các trang mạng hay website chính thức họ lại bắt cô phải đứng ra làm rõ. Hiện tại dường như cô hiểu được, cô là thần tượng của họ, cô phải chịu trách nhiệm với mỗi lời nói hay việc làm của mình vì họ, là nhân vật của công chúng, cô phải có nghĩa vụ chịu trách nhiệm với mỗi lời nói của mình, cũng phải có nghĩa vụ cho họ một lời giải thích hợp lý.

Thành công của cô, đều là nhờ những con người đáng yêu này đem lại, cho nên cô cần phải cảm ơn nhất chính là những người luôn sát cánh bên cô, họ: không rời không bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Hai Người Là Quan Hệ Gì

Một năm này xảy ra rất nhiều chuyện, mỗi ngày Nghe Vân Huyền sẽ tham gia đủ loại hoạt động, cô thực sự có một vị trí ổn định ở thị trường trong nước.

Mà ngày này, Nghe Vân Huyền tham dự một hôn lễ, ngôi sao điện ảnh trong nước Tôn Diễm kết hôn với thương nhân Tà Bình Lăng, giới truyền thông đưa tin ngập trời, mà Tôn Diễm cũng là một ngôi sao dựa vào diễn xuất của bản thân mà nhận được sự công nhận, nhân khí chưa từng hạ xuống, tuy rằng không có sự bùng nổ về mức độ nổi tiếng, nhưng cũng không phải người mà những ngôi sao bình thường có thể cùng so sánh được.

Nghe Vân Huyền là khách mời, cô cũng từ chối một vài lời mời khác để đến lễ cưới của Tôn Diễm.

Hôn lễ rất xa hoa, Tà Bình Lăng cũng bỏ ra không ít.

Khi Nghe Vân Huyền tới, cô được người ta mời vào phòng trang điểm của Tôn Diễm, Tôn Diễm bảo tất cả mọi người ra ngoài rồi bảo Nghe Vân Huyền ngồi xuống.

“Chúc mừng cô. Tân hôn hạnh phúc.” Cô lãnh đạm mở miệng, ánh mắt không vui không buồn.

Tôn Diễm đánh giá cô từ đầu tới chân: “Nghe Vân Huyền, cô không phải người xinh đẹp nhất trong giới giải trí, cũng không phải người diễn xuất tốt nhất, cho nên, tôi vẫn luôn xem thường cô, nhờ đâu mà cô đạt được thành công thì trong lòng chúng ta đều biết rõ. Nhưng đến bây giờ, tôi lại rất ghen tị với cô.”

Cô chỉ cười không nói, chẳng mấy may cảm thấy kì quái chút nào.

Tôn Diễm uống một hớp rượu vang, “Cô cũng thật nhẫn tâm, anh ta bị tai nạn, cô cũng không đi thăm.”

Ánh mắt cô vẫn lạnh nhạt: “Cô đi thăm là được, anh ấy thế nào?”

“Vẫn chưa chết.”

“Vậy không phải rất tốt sao? Hơn nữa tôi cũng không phải bác sĩ, tôi đi cũng vô dụng.”

Tôn Diễm lắc đầu: “Được rồi, chúng ta không nhắc tới anh ta nữa. Chúng ta vốn là hai đối thủ cạnh tranh, nhưng tới hôm nay, người tôi muốn tán gẫu cùng lại là cô. Thật sự rất muốn tán gẫu với cô, cùng cô nói một hồi đấy.”

“Hiện tại tôi sẽ ngồi yên ở đây, chăm chú lắng nghe.”

“Tôi thật sự không ngờ cô có thể trở mình được.”

“Thế giới này, tất cả đều có thể.”

“Cô nên biết, tất cả những hình ảnh đó đều là từ tay tôi mà ra, tôi rất ghen tị với cô, dựa vào đâu mà cô lại đạt được thành công chứ. Dựa vào đâu mà chỉ cần một câu của cô tôi phải đi đóng vai phụ, tôi không phục, cho nên muốn cô phải trả giá.”

“Đến giờ phút này cũng không có đúng hay sai, thậm chí tôi còn phải cảm ơn cô nữa, cô đã dạy tôi phải trưởng thành như thế nào.”

“Tôi không muốn chen ép cô quá, tôi chỉ muốn cho cô một bài học, tôi nghĩ anh ta sẽ ra tay tương trợ.”

Nghe Vân Huyền chỉ cười cười: “Đều trôi qua rồi, cũng không cần nói ra làm gì, hiện tại cô kết hôn rồi, mà tôi cũng có sự nghiệp của riêng mình, thế này cũng rất tốt.”

Tôn Diễm lắc đầu: “Cô có biết để có được hôn lễ này tôi đã phải cố gắng trả giá bao nhiêu không? Thời thời khắc khắc tôi phải ghi nhớ sở thích của Tà Bình Lăng, nghiên cứu xem khi nào anh ấy vui, khi nào anh ấy giận, sau đó làm anh ấy không thể rời xa tôi. Vì để được gia đình anh ấy chấp nhận, tôi phải thể thọt khúm núm, nhưng họ vẫn không thích xuất thân của tôi. Mà tôi thì phải học cách chịu đựng, hiện tại, tôi là dựa vào đứa bé trong bụng mà có được hôn lễ này, bởi vì họ nghe nói nó là con trai, cô xem, hiện thực chính là như vậy.”

Cảm xúc của Nghê Vân Huyền cũng không quá biến đổi: “Đường là tự mình chọn, vậy phải tự mình tiếp nhận những điều không thấy trước được ở cuối con đường.”

Tôn Diễm nhắm mắt, hơi thở dài: “Tôi biết chúng ta không thể trở thành bạn, cũng không hi vọng xa vời quá. Nhưng hôm nay tôi hi vọng cô đến, chính là muốn hỏi cô một chuyện.”

“Được, tôi nhất định sẽ trả lời thành thật.”

“Rốt cuộc cô và Lục Tử Chiêu là quan hệ gì?”

“Chính là loại quan hệ mà cô nghĩ.”

“Tôi không nói là hiện tại, ý tôi là quá khứ, rất nhiều rất nhiều năm về trước ấy.”

Nghê Vân Huyền nhìn khách khứa đều mượn cơ hội này để nói vài lời nịnh nọt, nhìn thấy không ít nghệ sĩ trong công ty bắt chuyện với những người có thể lực trên thương trường. Cô một mình đứng một góc, giống như chỉ vậy là có thể nhìn thấy trăm hình thái của cuộc đời.

Bên này Kỷ Thiệu Quân mang theo Mạnh Tư Nghiên bụng đã to đến, tay anh đỡ cô, sợ cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mà cô lại ghét bỏ anh như vậy bỏ tay bỏ chân mình, cho nên hai người lại tranh cãi vì một chuyện vụn vặt.

Tà Bình Lăng đang tiếp đón khách khứa, một ngôi sao nữ nào đó cố tình sát vào người anh ta, anh ta nhú mày, lùi về sau, không có chút hứng thú nào với sự quyến rũ từ người khác.

Tình yêu, thật sự tồn tại sao?

Chỉ cần bạn tin tưởng, nó sẽ tồn tại.

Nghê Vân Huyền nhìn mọi người, tự mình đi từ cửa sau ra ngoài.

Cô đi trên đường, dòng người trên đường đều vội vã, ánh mắt chỉ nhìn về phía trước không chú ý đến xung quanh. Có lẽ họ là những người trí thức đang về nhà sau khi mới tăng ca xong, hoặc cũng có thể là đi làm chuyện quan trọng gì đó, mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình, mỗi người đều là nhân vật chính trong bộ phim cuộc đời mình.

Cô tiếp tục đi, đi không có phương hướng, đi tùy ý.

Trong quán nhỏ, người chờ cơm tới đã ngồi đầy.

Trong cửa hàng thời trang, người ta tùm năm tùm ba chọn quần áo.

Trong siêu thị, mọi người đang lựa chọn những nhu yếu phẩm cho mình.

Thành phố này, mỗi ngày đều diễn ra những câu chuyện khác nhau.

Cô nhìn thấy một vài poster quảng cáo cho trên xe buýt, giới thiệu tóm tắt rất đơn giản: một câu chuyện cho bạn thấy rõ câu đố và đáp án.

Mà ở trạm xe cũng có không ít poster.

Đúng vậy, đã được khởi chiếu, hơn nữa chiếu mà không có hoạt động tuyên truyền gì, cũng không phải trong dịp lễ gì, nhưng trên phố phường đều có thể thấy poster của cô, đơn thuần, tốt đẹp, mát mẻ, cuối cùng thành công.

Rất nhiều người vẫn chưa kì vọng gì về bộ phim điện ảnh này, chỉ cho rằng đó là một bộ phim kể lại câu chuyện về một ngôi sao nữ trải qua đủ chuyện trong giới giải trí sau đó đạt được thành công, nhưng những bài đăng của những người đã xem xong phim đều bày tỏ rằng đây là một bộ phim không xem hết thì sẽ tiếc nuối, càng làm cho người ta ngạc nhiên là những người đã xem xong bộ phim đều lòng hiếu không tuyên mà không tiết lộ về kết cục của bộ phim, đều nói đây là một bộ phim xem thì sẽ hiểu.

Vì thế càng ngày càng nhiều người đi vào rạp chiếu phim.

Tuần đầu tiên phim được chiếu, doanh thu bình thường, nhưng ở tuần thứ hai, doanh thu phòng vé lại lập tức tăng vọt, sau đó rạp chiếu phải tăng thêm suất chiếu, thậm chí có người còn nói đã xem phim mấy lần rồi, hơn nữa mỗi lần đều có thể làm mình cảm động, cũng bày tỏ rằng đây là bộ phim điện ảnh hay nhất họ đã từng xem, mà nó cũng phản ánh về cuộc sống nữa.

Nghê Vân Huyền đến một rạp chiếu phim, cô ngồi trong một góc, đeo khẩu trang, những người đang xếp hàng này đều đến xem.

Cô cũng muốn xem toàn bộ câu chuyện này, xem toàn bộ những gì mà mình đã diễn, xem câu chuyện .

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Người Yêu Của Anh Ở Nơi Nào

Nghê Vân Huyền ngồi đúng số ghế của mình, vài phút ngắn ngủi, ở đây đã đầy người rồi.

Hai nữ sinh ở phía trước cô thảo luận: “Sau khi xem xong bộ phim này thì bạn học của mình nói rằng đây là bộ phim điện ảnh hay nhất bạn ấy đã từng xem, còn bắt mình nhất định phải tới xem nữa, thậm chí còn bằng lòng mua vé cho mình đến xem đấy.”

“Mình cũng là được bạn học giới thiệu này, mình cũng rất tò mò nên đến đây xem thử. Bạn không biết thì thôi, khi mới nghe đến mấy tin tức tiêu cực về Nghê Vân Huyền, bạn học của mình cả ngày đều ở đó mắng chửi cô ấy, nhưng hiện tại bạn ấy lại nói sau khi xem bộ phim này xong thì trở thành fan ruột của Nghê Vân Huyền, cho nên mình cũng phải đến xem xem rốt cuộc bộ phim này có gì hấp dẫn.”

Bộ phim bắt đầu, mấy câu chuyện phiếm cũng phải dừng lại.

Trên màn hình lớn, Nghê Vân Huyền đóng vai Tâm Huyền từ một nữ sinh đơn thuần đi từng bước một, đối mặt với sự nổi tiếng bùng nổ, cũng đối mặt với cảnh toàn bộ thế giới đều mắng chửi cô, cuối cùng dựa vào diễn xuất của bản thân mình giữ lấy vùng trời của riêng mình trong giới giải trí.

“Diễn xuất của Nghê Vân Huyền không tồi, nếu không phải trước đó đã tìm hiểu thông tin về bộ phim này, có lẽ tôi còn không nhớ tên của cô ấy nữa.”

“Quả thật, tiến bộ rất lớn đấy!”

Trong phim, Tâm Huyền đạt được thành công, giành được rất nhiều giải thưởng, hơn nữa còn được giải thưởng Ảnh hậu cao nhất.

Sau khi Tâm Huyền thành công, bộ phim dừng lại trong khoảng thời gian ngắn.

Mọi người trong rạp lại không lớn tiếng tranh luận, chỉ là chờ, cùng với một vài âm thanh thảo luận nho nhỏ: “Tình tiết không tồi, diễn những thăng trầm trong cuộc sống của Tâm Huyền rất đúng chỗ, nhưng như vậy thì vẫn chưa thể gọi là hay nhất được.”

“Đây chỉ là phần thượng thôi, còn phần hạ nữa.”

Trên màn ảnh xuất hiện một đoạn chữ: câu chuyện các bạn vừa xem, chẳng qua chỉ là một mặt của một câu chuyện khác, chúng tôi gọi câu chuyện vừa rồi là “câu đố”, hiện tại câu chuyện này đã khép lại, phần tiếp theo sẽ là “đáp án”, các bạn có đoán được đáp án này không?

Phần đầu của đáp án, nam chính Lục Từ Chiếu xuất hiện.

Lục Từ Chiếu ngồi trên xe của mình, anh mới đi công tác từ tỉnh khác về, anh lái xe với tốc độ rất nhanh, đã mấy lần vượt đèn đỏ rồi. Nhưng anh vẫn tăng tốc, giây phút này anh trầm nghĩ trong đầu, hôm nay Tâm Huyền được giải thưởng đầu tiên, cho dù đó chỉ là giải thưởng nhỏ “Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất”, nhưng anh vẫn muốn đến xem, muốn nhìn thấy cô dựa vào thực lực của bản thân mình mà đạt được giải thưởng.

Ở chỗ quẹo phía trước, tốc độ xe của Lục Từ Chiếu quá nhanh, đâm vào một chiếc xe khác.

Đầu Lục Từ Chiếu bị đập lên cửa kính, người cũng bay ra ngoài, rơi xuống cạnh một bồn hoa.

Trước khi anh hôn mê, ánh mắt anh đục dần, từ từ mất đi thần thái, trong ánh mắt dường như xuất hiện một cô gái mặc đồng phục cười rất ngọt ngào, anh vươn tay muốn chạm vào khuôn mặt cô, nhưng thế nào cũng không chạm tới.

Sau đó, anh hôn mê.

Khi tỉnh lại, anh đã nằm trên giường bệnh rồi, vết thương trên đầu không nghiêm trọng, chỉ là trên da đầu sẽ để lại sẹo, nhưng dùng tóc che đi thì cũng không nhìn thấy được. Có điều, chân anh bị thương rất nặng, sau khi dưỡng thương còn phải làm phục hồi chức năng thì mới có thể bình phục, mà làm phục hồi chức năng thì cũng rất cực khổ.

Vị hôn thê của anh là Bách Lam vẫn chăm sóc anh, mang cơm cho anh, cùng anh tán gẫu.

Có đôi khi Lục Từ Chiếu sẽ nhìn cửa ngăn người, nhưng cũng không nói chuyện.

Dường như Bách Lam biết được tâm tư của anh: “Em không nói với Tâm Huyền anh xảy ra chuyện, cho nên, anh không cần nghĩ rằng cô ấy sẽ đến

đầu.”

Lục Tử Chiêu vẫn không nói lời nào.

Bách Lam vẫn chăm sóc Lục Tử Chiêu, mỗi ngày đều cùng anh trò chuyện.

Nhưng người đến thăm Lục Tử Chiêu lại không phải người mà anh muốn thấy nhất, người mới từng được Lục Tử Chiêu cất nhắc mua rất nhiều trái cây đến thăm anh.

Hai người cùng hàn huyên rất nhiều, người mới cũng sắp kết hôn, Lục Tử Chiêu bày tỏ sự chúc mừng.

Người mới hỏi Lục Tử Chiêu: “Vì sao lúc trước lại chọn tôi đóng bộ phim đó?”

Ánh mắt Lục Tử Chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, anh nhàn nhạt mở miệng: “Bộ dạng đơn thuần của cô giống mỗi tình đầu của tôi.”

Anh nhớ đến khi cầm được tài liệu về ca phẫu thuật và màng trinh kia, khoảnh khắc đó anh liền biết, cô không thể có được sự đơn thuần như vậy nữa, vĩnh viễn cũng không thể.

Lại một thời gian sau, miệng vết thương của Lục Tử Chiêu bắt đầu ngứa, Bách Lam mừng anh là đáng đời, hiện tại anh nên cảm thấy may mắn vì còn có cô bằng lòng đến chăm sóc anh.

Cho nên, Bách Lam nhìn anh nói đùa: “Nói, em có phải người thân nhất gần gũi nhất với anh không?”

Anh gạt đầu: “Ừ. Thân nhất gần gũi nhất. Chúng ta chính là thanh mai trúc mã.”

“Đúng, tình cảm giữa chúng ta đã hơn hai mươi năm, người ngoài không thể so bì được.”

“Cho nên em chăm sóc anh là đương nhiên.”

Bách Lam nở nụ cười, đây là Lục Tử Chiêu, cho dù là lúc này, anh cũng tới chiếm tiện nghi.

Cô vỗ anh một cái: “Vậy cô ấy thì sao? Cô ấy là gì của anh?”

“Em cũng biết, cô ấy là người yêu của anh.”

Bách Lam cắn cắn môi, mang theo chút thê lương: “Lúc ấy anh thấy em cho cô ấy một cái tát, đập lên cô ấy trên mặt đất, anh nghĩ gì?”

“Thật muốn biết?” Lục Tử Chiêu nhiu mày.

“Muốn.”

Cô vừa dứt lời, Lục Tử Chiêu đã túm cô qua, tay bóp cổ cô: “Đổi sang bất cứ người nào khác, anh đều hận không thể bóp chết kẻ đó.”

Anh buông cô ra, cô chỉnh lại quần áo của mình.

“Nhưng em cảm thấy rất sáng khoái, nhất là làm tất cả ở ngay trước mặt anh.”

Như vậy, mới không uống phí tình cảm hai mươi mấy năm nhưng cuối cùng đều trở thành vô ích của cô, như vậy mới giúp cô trút hết ra, mới làm cô cảm thấy thoải mái.

Cô cười nhạt nhìn về phía Lục Tử Chiêu: “Người yêu của anh, ở nơi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiêu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Diệu

Lục Tử Chiêu không lên tiếng, anh đưa mắt ra nhìn cảnh sắc tươi đẹp bên ngoài, cũng giống như ngày hôm ấy, thời tiết cũng đẹp như vậy.

Trước khi mỗi câu chuyện xảy ra, hình như ông trời luôn ban tặng cho một kiểu thời tiết, mà ngày hôm ấy chính là thời tiết như vậy.

Lục Tử Chiêu hai mươi tuổi, bị bỏ cù đến viện dưỡng lão ở một vùng ngoại ô để thay mặt tập đoàn Viễn Xuyên thăm hỏi những cụ già ở đây, đồng thời cũng thể hiện được sự quan tâm với họ. Kì thật anh cảm thấy mình rất già dôi, bắt đầu từ lúc sinh ra, anh chưa bao giờ đến ngoại ô, anh luôn cảm thấy nơi này mang lại cảm giác không thoải mái. Nhưng anh vẫn đi, anh không muốn vì vấn đề nhỏ mà tranh cãi với bố mẹ. Hơn nữa, Cát Tư Dao từng nói với anh, là một người lãnh đạo thực sự, điều cần học nhất chính là sự nhẫn nại với những thứ mình không thích, trên thương trường sao có thể đối mặt với chuyện mình thích thì làm, gặp chuyện mình không thích thì không làm được, cho nên phải tiếp nhận chuyện mà mình không thích.

Anh ở viện dưỡng lão rất lâu, buổi sáng đến, buổi chiều mới rời đi; trong thời gian đó nghe những cụ già ở đây kể lại những câu chuyện xưa của mình, đề cập đến Mao Chủ tịch, lại nói rằng hiện tại cuộc sống của mọi người càng ngày càng tốt, ao ước của họ khi đó chỉ là có thể húp thêm một chút cháo ăn thêm một bát cơm. Đối với những lời này Lục Tử Chiêu chỉ cười mà không nói, không có lời bình nào.

Mãi đến buổi chiều, anh mới lái xe rời đi.

Nhưng, khi anh lái xe được một đoạn, một cô gái ở phía trước vẫy vẫy xe anh.

Lục Tử Chiêu dừng xe lại: “Cần giúp gì sao?”

Cô gái gật đầu: “Em đi không nổi nữa, anh có thể đưa em về thành phố được không ạ?”

Trước đó, Lục Tử Chiêu chưa bao giờ gặp được ai có đôi mắt linh động như cô, khi cười thì giống như đóa bồ công anh đẹp nhất, sợ rằng cơn gió tới sẽ thổi bay cô đi, cho nên theo bản năng sẽ muốn ngăn cản cơn gió đó vì cô.

Anh lắc đầu, muốn đùa cô: “Trên người em có tiền không? Từ đây gọi xe về thành phố rất đắt, như vậy đi, tôi tính rè cho em một chút, đưa năm trăm là được.”

Dường như cô gái bị anh dọa cho một trận rồi: “Anh là kẻ cướp à?”

Anh nháy mắt mấy cái với cô: “Em cảm thấy sao?”

Cô gái trầm mặc một lúc, sau đó lôi toàn bộ túi áo túi quần của mình ra trước mặt Lục Tử Chiêu: “Anh xem đi, em không có tiền, anh cứ dứt khoát cướp em đi!”

Lục Tử Chiêu cắn cắn môi, thật đúng là...

Nhưng anh vẫn để cô gái lên xe, cô gái cười nhìn anh: “Anh đến thăm những cụ già ở đó hả? Em cũng đến thăm họ đấy, họ rất đáng yêu nhỉ? Em dạy họ gấp hạc giấy, họ đều rõ ngốc, rất lâu mới có thể học được. Có điều họ ngốc như vậy nhưng em cũng không ghét bỏ họ đâu, cho nên em là một người tốt. Mà anh có thể để người tốt là em lên xe, vậy anh cũng là một người tốt.”

Lục Tử Chiêu: “Em cứ như vậy đưa ra kết luận tôi là một người tốt?”

Cô gái có vẻ rất buồn bực, cau mày: “Chẳng lẽ anh là người xấu sao? Nhưng mà anh giúp đỡ các ông bà ở đó mà, anh là người xấu thì sao lại giúp đỡ họ được? Anh nhất định là một người tốt, nhất định.”

Lục Tử Chiêu chỉ nhàn nhàn mở miệng: “Em sống ở đâu?”

Lúc này cô gái lại kéo anh một phen: “Hiện tại em không muốn về nhà.”

Lục Tử Chiêu ngoặt thật nhanh, mới tránh được chiếc xe khác, mà hình như cô gái cũng bị mình dọa cho choáng váng.

Lục Tử Chiêu thờ dãi: “Vậy em muốn đi đâu?”

Cô không nói lời nào.

Anh lắc cô: “Nói chuyện đi.”

“Em đói.”

Bản thân Lục Tử Chiêu cũng không rõ sao mình lại cùng cô đi vào quán mì nhỏ này, trước đó anh chưa từng đến những quán kiểu thể này để ăn, hơn nữa còn dùng đũa mà người khác đã từng dùng nữa.

Cô gái lại có vẻ rất vui: “Em thích mì ở đây nhất này, ăn ngon hết sảy luôn.”

Anh lắc đầu: “Tự em ăn đi, tôi không đói.”

“Đã đến đây rồi, anh không ăn, chủ quán sẽ cảm thấy rất đau lòng, chủ quán đau lòng, mì anh ta làm cũng sẽ đau lòng, mì đau lòng thì em đây ăn cũng sẽ đau lòng, em đau lòng thì sẽ muốn làm cho anh cùng đau lòng.”

Tay Lục Tử Chiêu run lên, hiện tại anh đã đau lòng.

Dưới sự ép buộc của cô gái, Lục Tử Chiêu cũng gọi một bát mì.

Cô gái không ngừng cho ớt vào, không ngừng cho vào, cả bát nước dùng đỏ đến dọa người.

Lục Tử Chiêu bị cảnh này dọa cho một trận: “Thế này còn có thể ăn được sao?”

“Có thể mà, ăn ngon lắm luôn.” Cô dùng đũa gấp mì lên trực tiếp cho vào miệng, bộ dạng ăn siêu siêu ngon, “Cuộc đời phải có ớt thì mới tuyệt vời, cảm giác này rất sáng khoái, em thích ăn ớt cực kì ý, em muốn ăn ớt ở khắp nơi trên thế giới.”

Lục Tử Chiêu thấy cô như vậy thì lắc đầu.

“Nhưng mà mẹ em không cho em ăn cay, em chỉ có thể tự mình đi ăn cho đỡ thèm thôi.”

Lục Tử Chiêu gạt đầu, đũa đảo đảo trong bát, giống như trước mặt anh không phải là mì mà là độc dược vậy.

Cô gái không vui, trực tiếp múc một thìa ớt cho vào bát của anh: “Bát mì của anh quá ít ớt, ăn sao ngon được, bây giờ anh ăn được rồi đấy.”

Lục Tử Chiêu trợn mắt há mồm nhìn đồng ớt.

Cô gái nhìn anh: “Anh cảm thấy vẫn còn ít ớt à?”

Khóe miệng Lục Tử Chiêu run run, anh cầm đũa lên ăn.

“Rất ngon, đúng không?” Cô dương dương tự đắc: “Em nói thứ gì ăn ngon là ăn rất ngon đó.”

Tâm tình của Lục Tử Chiêu vào lúc này là, có thể lấy một cây kim khâu mồm cô vào hay không?

Nhưng ngày hôm đó, Lục Tử Chiêu mang theo tâm tình đang ăn phải thuốc độc ăn hết sạch bát mì kia.

Lục Tử Chiêu đưa cô gái về nội thành, cho cô một ít tiền, để cô tự gọi xe về.

Cô cười cười: “Lần sau, em nhất định sẽ trả tiền cho anh, hơn nữa, em biết, anh nhất định là người tốt.”

Lục Tử Chiêu chỉ nhìn lướt qua bộ đồng phục cô còn đang mặc, trong lòng thầm nghĩ, tốt nhất không cần gặp lại nữa, tiêu cô nương thật khó đối phó.

Mà bản thân Lục Tử Chiêu cũng không nghĩ đến, mình còn có thể gặp lại cô, hơn nữa còn lấy phương thức đặc biệt như vậy. Hôm đó tâm tình anh không quá tốt, bởi vì nhất thời mềm lòng nên anh làm công ty lỗ một khoản tiền, tuy rằng tiền cũng không nhiều lắm, nhưng bản thân anh rất tự trách, đồng thời cũng rút ra được bài học, không được phạm sai lầm như thế nữa.

Lần này, anh lái xe, vậy mà cô lại vẫy vẫy xe anh ngay trên đường. Vốn anh không có ý định để ý đến cô, nhưng thấy cô gắng sức trèo qua lan can, anh vẫn dừng xe lại, mà cô cũng lập tức chui vào trong xe.

Cô cười với anh: “Chúng ta thật có duyên, lại gặp nhau rồi, anh vui không?”

“Sao em lại xuất hiện ở đây?” Hôm nay là cuối tuần, mà cô cũng mặc quần áo bình thường, lần trước đồng phục cô mặc quá xấu, cô mặc quần áo của mình thế này thoạt nhìn thuận mắt hơn nhiều.

“Mẹ em bắt em đi học ballet, nhưng em không thích, cho nên anh dẫn em ra ngoài chơi được không?”

Sắc mặt anh trầm xuống: “Mẹ em là vì tốt cho em, cho nên em nên nghe lời mới đúng.”

“Thôi khỏi đi, mấy lời như vậy sẽ hủy hoại đi sự ngây thơ của em, không cần đâu. Em muốn đi chơi, nếu không thì em trả tiền cho anh nhé, hôm nay em thuê anh.”

Trước đó, tuyệt đối không có ai nói với anh như vậy, anh nhìn cô: “Em tên gì?”

“Tâm Hàm, Nghe Tâm Hàm.”

Anh gạt đầu, nhớ kĩ cái tên này.

Sau đó anh đưa cô đi ăn bít tết, cô lại thế nào cũng không chịu ăn, bảo rằng ở giữa miếng bít tết như là máu vậy, tuy rằng Lục Tử Chiêu đã giải thích đi giải thích lại rằng đó chỉ là nước sốt, nhưng cô vẫn kiên quyết không động vào.

Hơn nữa, điều làm Lục Tử Chiêu sụp đổ chính là cô lại muốn đi ăn mì giống hôm đó, cô thích ớt ở đó, ăn có cảm giác rất sáng khoái.

Anh lắc đầu, nhất quyết phải mua hai đôi đũa rồi mới vào đó ăn.

Kì lạ là, lần thứ hai, vậy mà anh cảm thấy hương vị bát mì đó cũng không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Đồ Đáng Ghét Nhà Anh

Lục Tử Chiếu thật không ngờ, anh còn có thể nhìn thấy cô lần nữa, hơn nữa là sau khoảng thời gian lâu như vậy.

Anh đến một đại học nào đó đàm phán phương án hợp tác về một số thiết bị, đi qua cửa một lớp học trong tòa nhà giảng đường, mà cô ngồi ở vị trí gần cửa sổ.

Cô nhìn thấy anh, sau đó vẫy tay với anh: “Lục Tử Chiếu.”

Lục Tử Chiếu xoay người, thấy cô đã bị thầy giáo gọi đứng lên.

Tâm Hàm đứng chỉ chỉ vào Lục Tử Chiếu: “Đó là anh trai em, hôm nay anh ấy tới tìm em, nhà em có việc ạ.”

Lục Tử Chiếu nhú nhú mày, mà thầy giáo cũng quay qua đánh giá anh, rồi mới để Tâm Hàm ra ngoài.

Tâm Hàm trực tiếp chạy đến bên cạnh anh, sau đó nắm lấy cánh tay anh: “Anh xuất hiện thật đúng lúc, thầy giáo đó lên lớp luôn làm em buồn ngủ, giống như thôi miên ý.”

Lục Tử Chiếu nhìn thoáng qua tay cô đang nắm lấy cánh tay mình, “Nếu anh nói anh không biết em, hỏi này em làm thế nào?”

“Vây em liền trực tiếp chạy đến đuổi theo anh, sau đó lại giải thích với thầy giáo.”

Lục Tử Chiếu nở nụ cười, lấy tay vỗ vỗ đầu cô, khoảng nửa năm không gặp, sao tính cách cô vẫn là như vậy?

“Anh tới trường bọn em làm gì?”

“Tới tìm em đây.”

Cô mở to hai mắt nhìn anh: “Thật à? Vậy chúng ta cùng đi chơi thôi.”

Ôi trời, trong thế giới của cô, vĩnh viễn cũng chỉ có chơi thôi.

Hai người cùng nằm trên dốc tình nhân trong trường, ngày đó ánh dương rực rỡ, ngay cả đám cỏ nhỏ dường như cũng được bỏ thêm chút âm áp.

Anh nhìn bầu trời, lại nhìn cô, tựa hồ không cảm thấy lại nhỏ như vậy, anh nâng mày: “Em còn thích ăn cay như thế nữa không?”

“Đương nhiên, chuyện này thì cả đời em cũng không đổi đâu.” Cô có vẻ rất kích động: “Quả ớt thực sự là quá ngon, em cảm thấy thật sự là cả đời em cũng không rời được nó. Về sau nếu em không gả đi đâu được, em liền trực tiếp gả cho quả ớt là xong, nó thấy em yêu nó như vậy thì cũng sẽ ngại ghét bỏ em.”

Lục Tử Chiếu nở nụ cười, từ sau khi anh vào Viễn Xuyên, mỗi ngày đều bận đến không có thời gian rảnh cho riêng mình, hiếm khi có ai đó làm anh thoải mái giống cô.

Anh tò mò rất hiếu kì: “Em vào đại học thế nào?”

“Nhà em giàu lắm đó.” Cô mang bộ dạng rất nghiêm chỉnh, sau đó lấy ra mấy đồng tiền: “Có điều, bố em nói, giàu có thì cũng không được phô trương, cho nên lần trước anh đưa em chín đồng, em cũng chỉ trả lại cho anh chín đồng thôi.”

Lục Tử Chiếu nhìn xuống xúc động muốn cười to: “Em quả thật không phô trương, rất nghe lời, thực sự.”

Anh nhìn mấy đồng tiền đó: “Coi như em cùng anh nói chuyện, anh đưa tiền thuê cho em đi!”

Cô gật đầu: “Mẹ em nói, em chính là hạt dẻ cười của mẹ. Em có thể làm mẹ em vui vẻ, vậy nhất định cũng có thể làm anh vui vẻ, anh được lời rồi đấy.”

Cô chạy đi mua chín que kem, bất anh cũng phải ăn rất nhiều que. Đây vẫn là lần đầu tiên kể từ sau thời trung học anh ăn thứ đồ này, ăn vào dạ dày luôn bị lạnh, mà cô thì lại là bộ dạng rất hưởng thụ: “Có cảm thấy phần eo của mình nhiều thêm một vòng nước không?”

Anh lắc đầu.

“Có thể là do ăn ít đấy, lần trước em giấu mẹ em ở nhà ăn một mạch hơn mười que kem, lúc ấy sờ eo mình giống như tăng thêm một vòng nước vậy.”

“Em rất hoài niệm!”

“Đương nhiên, anh không cảm thấy rất mới lạ sao?”

“Không cảm thấy.”

Cô bữu môi: “Anh làm nghề gì vậy?”

“Em về nhà tra baidu đi.”

“Baidu sẽ nói cho em biết anh là một người hư cấu, hi hi.”

“Anh cũng rất giàu, rất nhiều rất nhiều tiền, có thể còn nhiều tiền hơn nhà em nữa cơ.”

“Thật hả? Nếu không chúng ta đến so thử xem, rốt cuộc nhà ai nhiều tiền hơn?”

Anh cười lắc đầu: “Nhà em nhiều tiền như vậy, em định làm gì?”

“Toàn bộ mang đi quyên góp, đi xây trường tiểu học hi vọng, giúp cho càng nhiều em nhỏ có thể được cấp sách tới trường.”

“Thật có chí hướng.”

“Tất nhiên.”

“Nghĩ tên chưa? Gọi là trường tiểu học gì? Tiểu học Tâm Hàm? Tiểu học Hàm Tâm có vẻ cũng không tồi.”

Cô bữu môi: “Không cần đâu. Nghe giống tiểu học Tâm Hàn (*) hơn ý, Hàm Tâm thì lại càng không cần, thế không phải là làm lạnh trái tim ngàn vạn học sinh hay sao?”

() Tâm Hàm (心含) phát âm là xīnhán, giống với phát âm của Tâm Hàn (心寒) nghĩa là trái tim băng giá, lòng nguội lạnh; còn Hàm Tâm thì có nghĩa là thất vọng đau khổ.*

Cô nhìn anh: “Gọi là tiểu học Tâm Chiếu đi, nghe rất êm tai nhỉ? Mượn một âm tiết trong tên anh.”

Lục Tử Chiếu cười mà không nói.

Ngày đó, hai người cùng nhau nằm trên bãi cỏ, nói rất nhiều lời kì kì quái quái; rõ ràng anh cảm thấy những lời đó đều không có bất cứ giá trị gì, nhưng lại cảm thấy nó rất có ý tứ.

Anh cũng kể lại rất nhiều rất nhiều chuyện anh đã trải qua ở nước ngoài, rất nhiều rất nhiều chuyện kì kì quái quái.

Sau đó anh lại đưa cô đi ăn món “mỳ Trường Thọ” đó, lần này anh có thể ăn được hơi hơi cay, mà cô thì một lòng muốn biến anh thành người có thể ăn rất cay giống cô.

Hơn nữa, lúc rảnh rỗi thì Lục Tử Chiếu cũng sẽ đến trường cô tìm cô đi chơi, hai người cùng đến hồ câu cá.

Chỉ là, lần nào cô cũng chẳng câu được con cá nào, còn anh thì lần nào cũng thu hoạch được đầy cá.

Hai người chơi cờ vua, cô vĩnh viễn viễn viễn đều thua, cho dù rõ ràng anh đã đặc biệt nhường cô, cô vẫn có thể thua, Lục Tử Chiếu luôn khen cô như vậy mà cũng có thể thua thì thật sự là rất giỏi.

Mà khi cô chủ động mang đòn sát thủ của mình là cờ nhảy ra, cũng bị anh hai ba nước là giải quyết xong, cô lại thua.

Cô luôn chơi xấu: “Ồ, em lại đi nhảm nữa!”

Anh cũng không cùng cô tranh luận: “Em có thể đi lại.”

“Đến lượt anh đi rồi sao? Anh đi ít hơn một bước, đề em đi.”

“Được.”

“Không cho anh nhảy ở đây, anh chiếm mất chỗ mà em muốn, em phải làm sao?”

“Rồi.” Anh thu hạt châu lại rồi đổi sang đi đường khác.

“Đợi lát nữa em muốn đi bên này, cho nên anh phải đi bên kia, nhớ chưa?”

Anh thở dài: “Biết rồi.”

“Sao em lại thua tiếp rồi?”

Anh nhìn cô cười: “Em không phát hiện trên mặt em đều viết chữ ‘thua’ hả?”

“Trên mặt anh mới viết chữ ý!”

“Quả thực có viết, viết chữ ‘thắng’ đây này! Em không thấy à.”

“Lục Từ Chiêu, anh thật sự rất đáng ghét đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiêu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Anh Mê Man

“Lục Từ Chiêu?”

“Ừ.”

“Anh có thể sáng chế ra một trò chơi để em quyết định thắng thua, mà anh chỉ có thể nhìn sắc mặt em để hành sự không?”

Anh lắc đầu.

“Không phải anh vẫn nói mình thông minh à? Trò này cũng không sáng chế ra được, về sau anh không được tự nói mình thông minh nữa đâu đấy.”

“Là em quá ngốc được không?”

“Không được sỉ nhục chỉ số thông minh của em.”

Mà sau hôm đó, nhân viên tập đoàn Viễn Xuyên rất vinh hạnh được nhìn thấy vị tổng giám đốc trẻ tuổi nhất của họ mỗi ngày đều mặt ủ mày chau nghĩ về chuyện gì đó, rõ ràng lợi nhuận của công ty đã tăng rồi, vì sao sắc mặt ông chủ vẫn kém nhi! Tuy rằng cũng không phải bộ dạng buồn bực, nhưng chính là rất không vui, giống như bị chuyện gì đó làm cho phiền não vậy.

Mà người trợ lý của Lục Từ Chiêu lại có chút sợ hãi, cho đến một ngày, khi người trợ lý lấy gì đó trong túi ra thì đánh rơi một đồng tiền xu xuống đất.

Lục Từ Chiêu hoàn toàn bị đồng tiền xu kia hấp dẫn.

Trái tim người trợ lý nảy lên một nhịp, đồng tiền xu của anh ta sẽ không gây ra tai họa cho anh ta chứ!

Chỉ thấy Lục Từ Chiêu đi đến chỗ đồng tiền xu rơi xuống, sau đó nhặt lên nghiên cứu một phen.

Người trợ lý chờ Lục Từ Chiêu lên tiếng, nhưng Lục Từ Chiêu lại chỉ nở nụ cười, bỏ đồng tiền xu vào trong tay người trợ lý sau đó liền chạy ra ngoài.

Mà khi Tâm Hàm đang được thầy giáo đưa vào giấc mộng đẹp thì bị tên nào đó gọi ra ngoài, cô vô cùng buồn bực, sau đó đi đến bên cạnh hồ nước trong trường.

Anh nhìn thấy khuôn mặt còn đang đỏ của cô: “Lại đang ngủ?”

“Sao anh có thể mở miệng như thế chứ. Anh phải nói là sao nhà trường lại phân cho những giáo viên có khả năng thôi miên đình như vậy đến dạy em”

Ôi trời, anh đỡ trán: “Được rồi, đều là lỗi của thầy giáo bọn em.”

“Anh tìm em làm gì?” Cô lại lập tức trở nên hưng phấn.

“Tôi cho em xem trò chơi mà anh sáng chế vì em.” Anh đặt hai đồng tiền xu vào trong tay cô.

Cô cảm thấy hai đồng tiền xu, hình như hai mặt đều giống nhau, một đồng hai mặt đều là quốc huy, đồng còn lại hai mặt đều là hoa cúc.

Cô ngạc nhiên nhìn anh: “Đây là tiền giả, không dùng được.”

Anh lại đỡ trán: “Đây là trò chơi. Không phải em nói là muốn anh sáng chế ra một trò chơi mà em luôn có thể thắng à? Đây này, em có thể bắt anh đoán mặt của đồng tiền xu, em muốn bỏ đồng tiền xu nào ra, đều dựa vào ý thích của em. Thế này không phải là do em quyết định thắng thua hay sao?”

“Hình như là thế nhỉ.” Cô cười.

Hai người ngồi trên ghế đá bên hồ, cô giấu tay sau lưng: “Anh đoán anh đoán anh đoán, tiền xu trong tay em khi rơi xuống đất là mặt nào, anh đoán rồi thì em mới ném xuống đất. Anh phải nhớ kĩ, trong tay em chỉ có một đồng tiền xu thôi đấy!”

Anh gật đầu: “Anh biết, trong tay em chỉ có một đồng tiền xu. Được, anh đoán quốc huy.”

Cô ném đồng tiền xu xuống đất, vui vẻ cười: “Anh xem đi, anh thua rồi nhé, người ta là hoa cúc cơ.”

Anh gật đầu: “Lần này anh đoán là hoa cúc.”

Cô lại tung tiền xu: “Ha ha, anh lại sai rồi, người ta là quốc huy.”

Anh gật đầu: “Anh thua rồi.”

“Lại nào.”

“Hoa cúc.”

“Người ta lại quốc huy nữa rồi.”

...

“Lục Từ Chiêu, sao anh có thể ngốc oi là ngốc như vậy, em cho anh đoán nhiều oi là nhiều lần như thế mà ngay cả một lần anh cũng không đoán đúng. Anh nói xem, anh không có lỗi với thầy giáo tiểu học của anh sao, anh không có lỗi với thầy giáo trung học của anh sao, anh không có lỗi với thầy giáo đại học của anh sao, anh không có lỗi với bố mẹ anh sao. Để họ biết họ dạy dỗ ra một học trò ngốc như vậy, không biết khóc thành bộ dạng gì nữa. Nhanh đến các trường mà trước kia anh học đòi lại tiền đi, thật quá đáng mà, vậy mà dạy anh thành ngốc như vậy.”

Anh thở dài: “Thật ra anh thực sự rất thông minh, em đừng cười, anh là thật sự thông minh. Nhưng không biết thế nào mà hôm nay anh lại gặp cao thủ, gặp được người còn thông minh hơn anh, cho nên anh không thể làm gì khác ngoài thua trong tay em.”

Tâm Hàm trịnh trọng gật đầu, sau đó cười ngặt nghẽo, ở trong lòng Lục Từ Chiêu cười đến phát run.

Mà Lục Từ Chiêu nhìn cô, thế nào lại cảm thấy được từ sau khi quen cô, chỉ số thông minh của anh giảm xuống nghiêm trọng?

Thế vẫn chưa là gì cả, Tâm Hàm đặc biệt mê chơi trò này (chỉ có chơi trò này cô mới có cảm giác đạt được thành tựu), sau đó lần nào cũng ghét bỏ anh ngốc.

Cả đời này Lục Từ Chiêu bị người ta nói “ngốc” nhiều nhất đều là từ miệng Tâm Hàm.

Anh sẽ đưa cô ra ngoài chơi, cùng đi thả diều, cô chạy phía trước, anh cầm diều trong tay.

Anh nhìn thấy đáng về cô chạy, còn thu hút hơn cánh diều kia nữa.

Mà cô vui vẻ chạy, anh chỉ nhìn.

Anh có thể vĩnh viễn làm cô cười như vậy không?

Làm cô vĩnh viễn cười với anh.

Anh hi vọng, vĩnh viễn cũng không nhìn thấy cô khóc.

Vĩnh viễn vĩnh viễn.

Anh sẽ cùng cô đến những nơi có phong cảnh mà cô thích, hai người cùng nhau chụp ảnh, cùng nhau nhìn những ngọn núi hay những tảng đá kì lạ.

Anh cũng sẽ giải thích cho cô về nguồn gốc của chúng.

Anh sẽ ngăn cô ăn mấy thứ lạnh như băng gì đó, ót thì chịu rồi, cô yêu ăn cay như mạng.

Chỉ cần có thời gian, gần như anh đều cùng cô ở bên nhau.

Anh đi công tác ở thành phố khác, nơi đó thời tiết ôn hòa, phong cảnh tươi đẹp. Suy nghĩ đầu tiên trong đầu anh là anh hi vọng về sau có thể cùng cô định cư ở đây, nơi này rất đẹp, anh nghĩ cô nhất định sẽ rất thích.

Mà khi anh lái xe đến nơi có bảng hiệu “Chợ Quý bà”, anh nghĩ, một ngày nào đó sẽ cùng cô vào xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Thật ra, bên trong có thứ gì căn bản không quan trọng.

Chỉ cần bên cạnh có người đó là được.

Nhưng, khi anh về đến nhà, mẹ lại nói với anh, dã tâm của Nghê thị rất lớn, muốn phá hoại Viễn Xuyên và Nam Trung, cho nên anh phải âm thầm đầu lại Nghê thị.

Lục Tử Chiêu không rõ rốt cuộc mẹ muốn làm gì, nhưng mẹ nói với anh, là đàn ông thì phải có trái tim chịu được mọi gian truân vất vả, cho nên bà hi vọng anh cưới con gái duy nhất của nhà họ Nghê. Lục Tử Chiêu không đồng ý, đây là lần đầu tiên anh và mẹ xảy ra tranh cãi.

Từ lúc còn rất nhỏ, mẹ đều đã dạy anh, người đàn ông làm nên việc lớn thực sự đều sẽ không vì chuyện nữ nhi tình trường mà ảnh hưởng đến sự nghiệp của mình.

Cũng giống như hoàng đế chỉ yêu một người phụ nữ thì nhất định không phải hoàng đế giỏi.

Một khi hoàng đế chỉ yêu một người, vậy tình cảm của ông ta sẽ chiếm trọng lượng lớn, ông ta sẽ không thể ổn định hậu cung được, khi lo việc triều chính ông ta cũng sẽ có sự thiên vị tình cảm, cho nên điều tối kỵ đối với hoàng đế là tình yêu trung trinh không đổi.

Người làm việc lớn, trong sinh mệnh có thể xuất hiện nhiều người phụ nữ, nhưng không thể vì một người phụ nữ nào đó mà để ảnh hưởng đến quyết định của mình, từ đó ảnh hưởng đến đại sự.

Anh rơi thật sâu vào sự khó xử.

Mẹ, là người anh yêu nhất kính nể nhất đời này, anh vẫn luôn nghĩ, nếu mẹ sinh ra ở thời cổ đại thì nhất định sẽ là nữ anh hùng có khí phách trên chiến trường.

Nhưng giờ phút này, anh lại mê mẩn.

Nhận thức bao nhiêu năm nay của anh, tại giây phút này, anh muốn phủ định hoàn toàn.

Tại sao nhất định phải trở thành người mạnh nhất, tại sao không thể vì một người mà buông bỏ tất cả, nếu như có tiền và có địa vị nhưng sống vẫn không vui vẻ, tại sao vẫn phải mưu cầu những vật ngoài thân đó?

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiêu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Anh Nguyện Ý Cưới Em Không

Tâm tình của Lục Tử Chiêu vẫn không thể nào tốt, cũng chưa liên lạc với Tâm Hàm, mỗi ngày anh đều lao vào công việc. Anh tự nói với mình, mình không phải là một thiếu niên vô lo vô nghĩ, mình còn có trách nhiệm cần phải gánh vác. Nhưng khi Tâm Hàm gọi điện cho anh, anh vẫn nhịn không được đi gặp cô. Anh biết, rất nhiều thời điểm, khi không thấy cô, anh có thể đưa ra quyết định, nhưng sau khi thấy cô, anh không thể làm ra quyết định như vậy nữa.

Lục Tử Chiêu gặp được Tâm Hàm thì rất tức giận, bởi vì Tâm Hàm muốn đến quán bar chơi, anh không đồng ý, nhưng Tâm Hàm tỏ ra rằng cô nhất định phải đến. Hơn nữa anh phải nghe theo cô, bởi vì hôm nay là sinh nhật cô, anh không được ngăn cản cô làm bất cứ việc gì cả.

Lục Tử Chiêu có vẻ rất bất đắc dĩ, nhất là khi Tâm Hàm vô cùng hứng khởi muốn uống rượu do bartender chế ra.

“Không được uống thứ này, nhất là ở những nơi thế này.”

Tâm Hàm lại chỉ cười nhìn anh: “Không phải có anh rồi sao?”

Chỉ cần có anh, em không sợ gì hết.

Lục Tử Chiêu đành phải ở bên cạnh Tâm Hàm, nhìn cô uống rượu, cô uống một hóp nhưng vẫn cảm thấy không quá đã: “Lục Tử Chiêu, anh cũng đến

uống đi!”

Anh lắc đầu: “Đừng làm loạn!”

Cô lại bảo bartender pha chế cho anh một ly rượu, bắt anh uống, sau đó kéo anh đi nhảy, cô thích nhảy trong một đám người như vậy, giống như thế giới đều tốt đẹp như vậy.

Cô làm loạn đủ rồi, anh kéo cô ra ngoài: “Anh đưa em về nhà.”

Cô cong miệng: “Hôm nay sinh nhật em, anh không nghĩ phải tặng em quà gì à?”

“Lần sau tặng bù đi!”

Cô lên xe anh, lúc này mới phát hiện tâm tình anh cũng không tốt, biểu cảm trên mặt đều là lạnh lùng.

Sau khi anh lái xe đi một đoạn, cô nói ra một câu rất dọa người: “Lục Tử Chiêu, chúng ta đi thuê phòng đi!”

Anh phanh gấp, sau đó nhìn cô.

Cô cũng rất nghiêm túc nhìn anh: “Em không nói đùa.”

Anh chỉ nhìn cô.

“Em mười chín tuổi rồi, em biết em đang nói gì.”

Anh nhìn đôi mắt linh động của cô, tại giây phút này, có thể không suy nghĩ bất cứ điều gì, không cần phải lo lắng bất cứ điều gì.

Hai người vào khách sạn, cầm thẻ mở cửa ra, cô vô cùng căng thẳng, cũng không biết mình có làm đúng không, nhưng cô nghĩ cô sẽ không hối hận.

Cô ngồi trên giường, rất nghiêm túc nhìn anh.

Mà anh đứng trước mặt cô: “Em suy nghĩ kỹ chưa?”

Cô gật đầu.

Anh cởi hai cúc áo trên cùng của cô, lúc này cơ thể cô bắt đầu run rẩy, cô đột nhiên đè tay anh lại: “Lục Tử Chiêu?”

“Ừ?”

“Nếu anh sẽ cưới em, anh liền tiếp tục cởi quần áo của em; nếu anh sẽ không cưới em, vậy anh cài hai cúc áo này vào cho em.”

Cô nghiêm túc nhìn anh, nhìn người đàn ông mà cô nhận định.

Lục Tử Chiêu hôn ánh mắt cô, không có động tác gì.

Giọt lệ trong mắt cô từ từ tràn ra: “Anh không dám cưới em sao?”

Anh đẩy cô ngã xuống giường, kéo quần áo của cô xuống, anh đè lên cơ thể cô, môi anh hôn lên vành tai cô, sau đó nhẹ nhàng phun ra một câu: “Đối với em, đời này không có gì anh không dám.”

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, thậm chí mang theo sự ảm nẫn, nhưng cô vẫn đau đến bật khóc.

Từ trước tới nay anh đều biết, cô như một viên pha lê cần người ta nâng niu, mà hiện tại anh nhất định phải trả tiền để có viên pha lê này.

Trên người anh tất cả đều là mồ hôi, không phải bởi vì kịch liệt, mà là cô khóc nên bị làm cho luống cuống.

Anh bối rối rồi mau chóng xong việc, sau đó ôm cô vào trong lòng.

Cho đến rất nhiều năm sau, cô vẫn luôn nhớ rõ khi ấy anh ôm chặt mình, không cần nói câu nào, cô có thể cảm nhận được sự áp áp mà anh mang lại.

Mà những ngày tiếp theo, Lục Tử Chiêu lại hỏi cô: “Thích thành phố XX không?”

“Sao?”

“Chúng ta có thể đến đó ở, vĩnh viễn ở tại đó.”

“Vì sao?”

Anh không thể nói với cô, mẹ anh nhất định không thể chấp nhận sự tồn tại của cô, anh không thể nói với cô, anh muốn kết hôn với cô thì phải cần rất nhiều sự trả giá, anh phải từ từ.

“Bởi vì anh nghĩ em sẽ thích nơi đó.”

Cô lại tức giận: “Có phải anh không muốn cưới em nữa không hả? Lúc ấy anh chỉ lừa gạt em để chơi đùa thôi, đúng không?”

Anh lắc đầu, cười cười: “Em không tin anh?”

Cô chỉ nhìn anh.

Anh dùng tay véo véo mũi cô: “Đi lấy hộ khẩu của em đến đây, bây giờ chúng ta có thể lập tức đến cục dân chính. Nhưng mà tuổi của em đủ rồi sao?”

Cô bĩu môi: “Trong hộ khẩu em lớn hơn một tuổi, bố mẹ em hi vọng em có thể đi học sớm. Anh chắc chắn?”

“Chắc chắn.”

Cô nhìn anh, dường như không tin, nhưng sắc mặt anh bình tĩnh, ánh mắt anh nghiêm túc nhìn cô.

Cô dựa vào lòng anh: “Không phải trên báo nói anh có cuộc hôn nhân thương mại sao? Anh có thể mặc kệ những thứ đó à? Có thể vì em mà từ bỏ những thứ đó?”

Anh không nói, chỉ ôm cô càng chặt.

Khoảnh khắc đó, cô tin tưởng anh.

Nhưng khi anh đã chuẩn bị tất cả thật tốt để đưa cô đi, cô lại không đến, anh luống cuống, cho rằng mẹ anh đã biết gì đó.

Khi anh đến trường cô, cô vẫn còn đang đi học như bình thường, lần này, anh thực sự tức giận.

Nhưng cô vẫn còn cợt nhả với anh: “Lục Từ Chiêu, anh thật ngốc.”

Anh chỉ trừng mắt lườm cô.

“Em nói với anh, em tên Nghe Tâm Hàm, anh hiểu chưa?”

Anh vẫn nhìn cô.

“Bố em tên là Nghe Chí Dương, mẹ em tên là Nhâm Sam, anh biết chưa?”

Anh nhắm mắt, không nói được gì.

“Cho nên, chúng ta không cần rời đi, chúng ta có thể kết hôn, có thể tuyên bố với toàn thế giới chúng ta kết hôn.”

Ánh mắt cô đơn thuần mà tốt đẹp như trước, mà anh thì không nói được gì. Cô không biết gì cả, cô không biết hôn lễ này cũng giống với tang lễ, cô không biết mười mấy năm trước Nghe thị cùng Viễn Xuyên và Nam Trung cạnh tranh với nhau đến người chết ta sống, cô không biết trên thương trường không thể tin được bất cứ điều gì.

Cô không biết gì cả.

Cô chỉ biết dùng đôi mắt linh động nhìn anh: “Anh nguyện ý cưới em không? Bây giờ anh còn nguyện ý chăm sóc em cả đời không?”

Anh đã đồng ý với cô, anh sẽ cưới cô.

Mà cô chính là vợ của anh, người vợ duy nhất của anh.

Hôn lễ đó, bị giới truyền thông đưa tin liên tục, nhưng hai người lại không tiết lộ gì ra bên ngoài.

Sau khi kết hôn, anh càng thêm nuông chiều cô, chỉ cần cô muốn thứ gì, anh đều sẵn lòng mang đến tận tay cô.

Mà cô vẫn luôn nghĩ, đây chính là hạnh phúc, đây sẽ là hạnh phúc mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiêu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Em Không Thể Ăn Cay Được Nữa, Anh Có Biết Không

Sau khi kết hôn, Tâm Hàm vẫn thường về nhà mình, cô luôn nói với Lục Tử Chiêu mẹ mình tốt thế nào, bố mình tốt ra sao. Khi còn bé cô luôn nghĩ mình nhất định phải tìm một người đàn ông tốt giống bố.

Cô vĩnh viễn cũng không học được phải tinh ý, cô không phát hiện ra ý cười trên mặt Lục Tử Chiêu càng ngày càng ít, cũng không phát hiện ra đường như anh càng ngày càng trầm mặc.

Cô không biết, thương trường đang xảy ra một sự chấn động lớn, cô chỉ luôn vui vẻ tươi cười trước mặt anh, lại không biết khi anh nhìn cô cười như vậy thì trong lòng vô cùng chua xót.

Một ngày, mẹ giao cho cô một phong thư, sau đó bảo cô quay về nhà bà ngoại, cô không biết vì sao, bởi vì hôm sau là sinh nhật bố.

Bà ngoại ở vùng nông thôn rất xa, phải ngồi xe rất lâu, hơn nữa sau khi về đến trấn còn phải đi thêm một đoạn đường rất dài.

Nhưng cô là đứa trẻ nghe lời, cho nên cô không hỏi lí do liền trực tiếp quay về nhà bà ngoại.

Cô về tới nhà bà, quan hệ giữa ông ngoại và bà ngoại vẫn tốt như vậy, cô nghĩ đến bố mình rồi lại lựa chọn tận lực bỏ qua sự không tốt đẹp kia, cô không có dũng khí vạch trần chân tướng đó ra.

Nhưng ngày hôm sau, trên tivi lại đưa tin về trận hỏa hoạn lớn xảy ra ở biệt thự...

Cô xem tin tức kia thì bắt đầu khóc, vẫn khóc, luôn khóc.

Bà ngoại cũng vẫn khóc, ông ngoại cũng đau lòng mà ngã bệnh.

Cô phải về, nhưng ông bà ngoại lại ngăn cản cô, bởi vì trước khi gặp chuyện không may, mẹ từng gọi điện nói với ông bà ngoại, bất kể xảy ra chuyện gì thì cũng đừng quay trở về, coi như họ không có đứa con gái này, coi như Tâm Hàm không có người mẹ này.

Tâm Hàm vẫn luôn khóc, không ngừng khóc, thậm chí bởi vì khóc quá nhiều cho nên được đưa đến bệnh viện địa phương.

Cô tỉnh lại thì vẫn luôn gọi mẹ, vẫn không ngừng khóc, thậm chí còn không dừng lại được.

Cô khóc đến khản giọng, thậm chí bắt đầu không ngừng nôn.

Mỗi ngày ngoại trừ khóc, cô không làm gì cả.

Bà ngoại cũng khóc đến tiêu tụy, thì ra lúc trước mẹ đã sắp xếp xong hết cả rồi, mẹ đưa tiền tiết kiệm được sau nhiều năm làm diễn viên cho bà ngoại để bà ngoại giữ rồi giao lại cho cô.

Trong phong thư của mẹ, mẹ nói mười mấy năm trước Nghệ thị và Viễn Xuyên tranh giành nhau, mà hiện tại trên thương trường chẳng qua cũng chỉ là lợi dụng nhau rồi lại chèn ép nhau mà thôi. Hơn nữa, Nghệ thị thua, lần này Viễn Xuyên chính là đến để nhằm vào Nghệ thị, chính là đến để chèn ép Nghệ thị. Bởi vì trong trận chiến mười mấy năm trước chị của Cát Tư Dao chết ngoài ý muốn nên Cát Tư Dao tới báo thù. Mà hôn nhân của cô và Lục Tử Chiêu, chẳng qua chỉ là một quân cờ trong tay Cát Tư Dao.

Mẹ nói, hôn nhân của cô chẳng qua chỉ là một lớp sương mù trên thương trường.

Mẹ nói, Lục Tử Chiêu cưới cô chẳng qua chỉ là kế sách tạm thời.

Mẹ nói, nhà họ Lục đã sớm tuyên bố công khai hôn nhân của cô chỉ tồn tại trên danh nghĩa.

Mẹ nói, Cát Tư Dao sẽ không bỏ qua cho bất cứ người nhà họ Nghệ nào.

Mẹ nói, không được dễ dàng tin tưởng lời đàn ông nói, bởi vì trên thế giới này thực ra đàn ông tốt không nhiều, mà tỉ lệ gặp được người đàn ông tốt đó cũng thấp đến đáng thương.

Cô xem thư của mẹ, nước mắt rơi xuống không ngừng.

Cô tiếp tục xem tin tức, ở hiện trường, trận hỏa hoạn đó thiêu rụi tất cả. Giới truyền thông đưa tin, Nghệ gia một nhà ba người đều bị trận lửa thiêu cháy, hơn nữa lúc đó căn phòng hắc là được khóa lại, là người trong phòng tự sát.

Không ít người đều phỏng đoán nguyên nhân, Nghệ thị bị Viễn Xuyên đầu độc, cho nên nhà họ Nghệ không chịu nổi cú đả kích này. Hơn nữa, món nợ

cũ từ mười mấy năm trước cũng bị lôi ra, thì ra vào lúc đó Nghê thị và Viễn Xuyên cũng không hợp tác với nhau.

Mọi người đều nói Lục Từ Chiêu thật tàn nhẫn, làm việc không để lại bất cứ hậu họa gì.

Mọi người đều nói, Lục Từ Chiêu thật sự lợi dụng triệt để cuộc hôn nhân này rồi.

Trong trận hỏa hoạn đó mẹ cô và bố cô bị thiêu chỉ còn lại bộ xương, hai người còn đang ôm nhau, còn đang dựa sát vào nhau.

Bố mẹ cô, những người cô yêu nhất, biến thành một bộ xương.

Mã, người cô yêu nhất kia, cũng là đầu sỏ tạo ra tang lễ này.

Cô từng nói với anh: “Em đưa anh đến vùng nông thôn xem đom đóm được không? Đom đóm rất đẹp rất đẹp đấy. Bọn chúng bay lượn trên bầu trời đêm, giống như rất nhiều chấm nhỏ đang phát sáng vậy.”

Anh nói: “Được.”

Cô từng nói với anh: “Em rất muốn trở về vùng quê hồi còn nhỏ, hồi đó vẫn còn bán sâm panh, cửa hàng nào cũng có. Nhưng hiện tại, cho dù có thể có, lại cũng không phải loại mà em uống trước đây. Anh cùng em đi tìm loại sâm panh mà em uống trước đây được không?”

Anh nói “Được”, anh đã đồng ý với cô “Được”.

Nhưng hiện tại, mùa hè không còn đom đóm nữa, anh có biết không?

Hiện tại, không còn bán loại sâm panh lúc trước nữa, anh có biết không?

Anh không biết, anh không biết gì cả.

Cô lớn tiếng khóc, vẫn khóc, không ngừng khóc.

Bác sĩ cho cô thuốc an thần, cô vẫn không ngừng khóc.

Sau đó, bác sĩ nói với cô, hiện nay dạ dày cô rất không tốt, có khuynh hướng kén ăn, hơn nữa cô luôn khóc nên làm tổn thương cổ họng, không thể khóc tiếp như thế được nữa, nếu không thì giọng nói của cô cũng không phục hồi được. Mà cổ họng của cô cũng trở nên vô cùng mất cảm.

“Hiện tại cô không thể ăn thức ăn mang tính kích thích, nhất là ớt.”

Cô nằm trên giường bệnh, ánh mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà.

“Lục Từ Chiêu, em không thể ăn cay được nữa.”

Lục Từ Chiêu, em không thể ăn cay được nữa, anh có biết không?

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiêu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chúng Ta Lại Không Còn Là Chúng Ta Nữa Rồi

Bộ phim tiếp tục được chiếu.

Từ đó về sau không còn cô gái Tâm Hàm nữa, mà trong giới giải trí có thêm một người mới tên là Tâm Huyền, cô đi tới bên cạnh Lục Từ Chiêu, anh muốn nhìn rõ khuôn mặt này của cô, nhưng khuôn mặt này trang điểm quá đậm.

Từ giờ phút đó, câu chuyện của họ bắt đầu.

Anh nhớ rõ Tâm Hàm từng nói với anh: “Nhũ danh của em là Huyền Huyền, bà ngoại đặt đấy, rất êm tai nhỉ?”

Những lời cô từng nói, anh đều nhớ rõ.

Anh vẫn giúp đỡ Tâm Huyền tiến vào giới giải trí, nếu đây là điều cô muốn, vậy anh sẽ giúp cô.

Nhưng tích cách của cô thực ra thay đổi không nhiều lắm, chỉ một mình cô ở trong giới giải trí, căn bản không đủ để đi được quá xa.

Cho nên, anh nhiều lần nhắc nhở cô, trở thành ngôi sao có phải là tất cả những gì cô muốn không, cô lặp lại rằng cô muốn tiến vào cái vòng này.

Nếu, cô muốn, anh sẽ giúp cô.

Anh nâng cô lên thành thần tượng được hàng ngàn hàng vạn fan hâm mộ.

Sau khi anh đi công tác, không phải anh không biết được tin tức về cô, hiện tại cô tựa hồ đang đứng ở hố sâu nhất.

Nhưng, con người không biết đau, sao học được phải tự bảo vệ mình?

Bài học này, là điều mà cô nhất định phải học được. Cô có cơ hội đưa người mới kia vào chỗ chết, là tự cô bỏ qua cơ hội đó; cho nên sau đó cô bị người ta hại, đây là kết quả từ sự nhàn từ của cô. Cái vòng luẩn quẩn này chính là như vậy, bạn nhàn từ với người khác, chính là tàn nhẫn với bản thân mình.

Anh vẫn luôn nghĩ rốt cuộc cô muốn điều gì?

Muốn trở về trả thù anh sao?

Nếu là như thế, anh sẵn lòng. Anh có ý bỏ lại phần tài liệu đó, nhưng cô cũng không chạm vào.

Rốt cuộc anh hiểu được, căn bản cô không nghĩ tới việc trả thù anh, cũng không nghĩ tới việc làm thế nào để anh khổ sở, căn bản cô không bận tâm.

Cô chỉ muốn xem anh như một người xa lạ, đến bên cạnh anh, sau đó lại rời đi giống như một con gió.

Cô muốn chính là trái tim anh chịu tổn thương, tựa như cô lúc trước.

Cô muốn chính là địa vị trong giới giải trí, bởi lúc trước mẹ cô vì vấn đề liên quan đến thời gian nên chưa đạt được danh hiệu Đại mãn quán (*), còn thiếu một giải thưởng, mà cô tiến vào giới giải trí chính là để hoàn thành điều đã làm mẹ cô tiếc nuối, cô chỉ vì mẹ cô mà sống.

Căn bản cô không bận tâm đến anh.

(*) Đại mãn quán (大满贯) trong giới điện ảnh là chỉ một diễn viên đạt được giải thưởng “Nam (nữ) diễn viên chính xuất sắc nhất” của các giải Kim Tượng, Kim Kê, Kim Mã trong giới điện ảnh Hoa ngữ, tức trở thành “Anh đế (Ảnh hậu) Đại mãn quán”. (Theo Baidu)

Nếu cô muốn chính là danh hiệu Ảnh hậu, được, vậy anh sẽ từng bước một giúp cô đến gần với danh hiệu Ảnh hậu.

Nếu muốn làm một người mau chóng trưởng thành?

Vậy làm cô ấy đau, làm cô ấy đau đến vô cùng, làm cô ấy học được rằng sau khi bị thương thì phải tự mình bảo vệ mình.

Và lại, anh biết, cô sẽ rời khỏi anh, cô chưa từng cho anh cơ hội.

Cho nên, về sau, trong thế giới của cô sẽ không có một người như anh, vậy cô nhất định phải học được bí quyết để bất khả chiến bại.

Hồi ức ngừng lại.

Bách Lam đẩy Lục Tử Chiêu đi tản bộ ở sân nhỏ ngoài bệnh viện.

Bách Lam nhìn bộ dạng của anh thì cảm thấy vẫn chưa hết giận: “Lục Tử Chiêu, anh cho rằng anh rất vĩ đại sao? Hiện tại cô ấy thành công, cô ấy sẽ nhớ đến anh sao? Cô ấy sẽ chi hận anh, hận anh không xuất hiện vào thời điểm cô ấy đau khổ nhất. Anh dùng phương thức không tốt nhất này, nhất định anh sẽ chẳng chiếm được gì hết.”

Anh nhìn lên bầu trời chỉ một màu trắng: “Vốn là, anh không có bất cứ cơ hội nào.”

Bách Lam lắc đầu: “Lục Tử Chiêu, anh thật ngốc.”

Anh lại thần nhiên cười: “Thực ra anh cũng chẳng làm gì cả, chỉ là anh hiểu được, ở trong một vòng tròn, nhất định phải có thứ thuộc về bản thân mình. Một công nhân vệ sinh, anh ta phải học được cách thu dọn sạch sẽ; một ca sĩ, cô ấy phải cất lên những lời ca đi vào lòng người; mà một nhà văn, cô ấy muốn thành công thì nhất định phải cho ra những tác phẩm hay, hơn nữa cũng phải được các độc giả đón nhận; một diễn viên, cô ấy phải có khả năng diễn xuất xuất sắc, được người hâm mộ ủng hộ, sau đó đem đến những tác phẩm hay, như vậy cô ấy mới có thể có được một chỗ đứng của riêng mình, hơn nữa lấy phương thức như thế để trở thành một cô ấy độc nhất vô nhị.”

Chỉ có người độc nhất vô nhị, mới có thể đạt được vinh quang và thành công cao nhất.

Chỉ có trau dồi khả năng diễn xuất đến không thể bói móc được, mới có thể thực sự đặt chân ở trong cái vòng luẩn quẩn này, chỉ có như vậy cô mới có thể đến gần với giấc mơ hon.

Cô muốn trở thành diễn viên, đó là giấc mơ của cô, cho nên anh nguyện ý đẩy cô đi càng xa.

Anh biết, từ trước tới nay cô chưa bao giờ cho mình cơ hội.

Bách Lam nhìn Lục Từ Chiêu, lại cảm thấy bản thân mình có chút tức giận, cô lật đồ chiếc xe lăn, “Lục Từ Chiêu, con mẹ nó anh cứ tiếp tục vĩ đại đi!”

Lục Từ Chiêu ngã trên mặt đất, nhưng anh chỉ nhìn Bách Lam một cái, rồi anh chậm rãi đứng lên, anh rất gắng sức, cũng rất đau đớn, thậm chí chỉ vì một động tác đơn giản này mà chảy đầy mồ hôi, anh chậm rãi đứng lên: “Anh chỉ hi vọng cô ấy cũng có thể như vậy, không dựa vào bất kì một ai, cũng có thể đứng lên.”

Như vậy, anh mới có thể yên tâm để cô rời xa phạm vi của mình, nhìn cô cách mình càng ngày càng xa.

Trên màn hình nhanh chóng chuyển cảnh.

Tâm Huyền đứng trên tầng thượng, phía dưới là dòng xe cộ vẫn qua lại không ngớt, cô thản nhiên nhìn tất cả, đó đều là câu chuyện của người khác.

Mà Lục Từ Chiêu đi đến bên cạnh cô.

Cô nhìn anh một cái: “Có phải anh cảm thấy rất kiêu hãnh hay không? Vẫn nhìn em mang thân phận giả này như một kẻ ngốc?”

“Gió lớn, đừng đứng ở đây.”

“Em chưa từng nghĩ phải trả thù anh, bởi vì em tự hiểu được, trả thù anh thì kết quả chỉ là mất nhiều hơn được, còn đánh mất thanh xuân của mình, em sẽ không ngốc như vậy.”

“Anh hiểu.”

Cô cười cười: “Anh thật sự hiểu chưa?”

Anh gật đầu.

Hai người cùng đi xuống, đứng trong thang máy, sau đó đến tầng dưới cùng.

Lúc này, trong không khí như vọng lại tiếng nói mang theo ý cười của cô năm đó: “Về sau em phải đứng trên tầng thượng của tòa nhà cao nhất Nam Thành để nhìn xuống mọi người. Anh sẽ đi cùng em chứ?”

“Sẽ.” Âm thanh của anh cũng mang theo sự nuông chiều.

Nhưng giờ phút này, hai người chỉ đi tiếp, cuối cùng cũng ra đến cửa.

Cô nhìn anh: “Anh cũng biết, em phải đi bên trái.”

Mà anh nên đi bên phải.

Cô thờ dãi, đi về phía trước vài bước, chân lại trượt. Anh lập tức chạy đến đỡ cô dậy: “Chậm một chút.”

Cô nhìn anh, đôi mắt vẫn linh động như trước, lại không còn trong veo như vậy.

Anh ngồi xổm trên mặt đất: “Anh công em, chỉ lần này thôi.”

Cô leo lên lưng anh.

Anh từng bước một đi tiếp, ánh đèn đường kéo chiếc bóng của hai người thật xa, rất xa.

“Anh vẫn là anh, em vẫn là em, chỉ là chúng ta lại không còn là chúng ta nữa rồi.” Trong lòng mắt của cô là một mảnh trong suốt.

“Nhưng ý nghĩa của em đối với anh, vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi.”

Cô không nói gì nữa, cô ở trên lưng anh, nghe tiếng bước chân anh, từng bước một đi về phía trước.

Giờ khắc này, vào giờ khắc này, không nghĩ về lòng tin, không nghĩ về ngày mai, không nghĩ về tương lai. Giữa hai người không có thù hận, không có quá khứ, không có tương lai, chỉ có hiện tại, xin hãy để cô ở trên lưng anh, cho đến vĩnh viễn.

Dẫu rằng trời rồi sẽ sáng, ánh dương sẽ phơi khô chút khao khát này.

Nhưng trong phút chốc này, xin hãy để hai người vẫn tiếp tục bước đi.

Ánh đèn đường kéo chiếc bóng của hai người càng dài, càng dài...

Mà hai người từng bước, từng bước một đi về phía mặt trời.

“Đáp án” của kết thúc.

Kì thật, chúng ta đều biết, điều mà câu chuyện này lòng hiểu không tuyên không phải là anh yêu cô, mà là anh dùng phương thức như vậy yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 82: Nó Chỉ Cần Cảm Động Một Người

Bộ phim hạ màn, khán giả cũng dần tan cuộc.

Mà hai cô gái ngồi trước Nghê Vân Huyền vẫn không ngừng khóc, cô thấy mọi người rời đi gần hết rồi, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Ra khỏi rạp chiếu phim, hai cô gái ở đằng trước lại thảo luận: “Minh thật không ngờ là kết cục lại là như vậy, mình rất hi vọng Tâm Huyền liền cùng Lục Tử Chiếu đi tiếp như vậy, mình không hi vọng cuối cùng họ lại xa nhau đâu.”

“Lúc bắt đầu mình rất ghét Lục Tử Chiếu, nhưng cuối cùng mình lại bị anh ấy làm cảm động. Đây thật sự là bộ phim điện ảnh hay nhất mình đã từng xem, qua hai ngày mình lại phải đến xem một lần đây.”

Nghê Vân Huyền đi sau hai cô gái, đột nhiên mở miệng với hai người đó: “Không cảm thấy tình tiết bộ phim còn vài chỗ chưa giải thích sao, chẳng hạn như tại sao trong trận đại hỏa hoạn lại có ba người chết cháy, người thêm vào là ai, người thay Tâm Huyền chết là ai.”

Hai cô gái kia nhìn cô một cái: “Hình như tôi không nghĩ tới vấn đề đó thật, vậy người thêm vào là ai, ai là người thay Tâm Huyền chết?”

“Có lẽ, căn bản bộ của Tâm Huyền không hoàn mỹ như cô ấy nghĩ. Cô gái chết thay nói không chừng là con riêng bên ngoài của bố Tâm Huyền, mẹ của Tâm Huyền không thể chấp nhận sự tồn tại của cô gái đó, cho nên trước khi tự sát lừa cô ấy tới biệt thự, để cô ấy cùng chết theo họ.”

“Li kì như vậy?” Hai cô gái kia dường như rất kinh ngạc, nhưng lại lập tức lắc đầu: “Cho dù là như thế thì có thể thế nào chứ, cũng không thể thay đổi kết cục của Tâm Huyền và Lục Tử Chiếu, Lục Tử Chiếu yêu Tâm Huyền như vậy, sao anh ấy có thể nói ra sự thật đó được, sao có thể để Tâm Huyền mất đi ảo tưởng về bố, sao có thể làm Tâm Huyền mất đi niềm tin chứ.”

Nghê Vân Huyền hé miệng, là như vậy sao?

Cô trở lại nhà trọ, bật máy tính lên, trên mạng ùn ùn kéo đến những bài thảo luận về , thậm chí còn có thêm nhiều vlogger bình luận về bộ phim này nữa.

ID “Yêu nhất” viết một bình luận thật dài: Trước khi xem bộ phim này, tôi vẫn nghĩ, tình yêu thực sự chính là anh yêu cô, anh rất yêu cô, anh yêu cô nhất, thậm chí yêu cả khuyết điểm của cô và tất cả mọi thứ. Cho nên anh nuông chiều cô, cô muốn gì anh đều cho cô, cho cô những thứ tốt nhất trên thế giới, xem cô như vật báu mà nâng niu trong tay. Đó là tình yêu mà tôi vẫn nghĩ, người đàn ông nuông chiều người phụ nữ, chăm sóc yêu thương người phụ nữ. Nhưng sau khi xem xong bộ phim này, đột nhiên tôi bắt đầu hoài nghi nhận thức về tình yêu của tôi. Đương nhiên, tôi nghĩ loại tình yêu mà tôi vẫn nghĩ đến đó cũng là một loại tình yêu, chỉ là bỗng nhiên tôi không thích loại tình yêu đó nữa. Trước khi xem bộ phim này, quả thực tôi rất hâm mộ loại tình yêu kiểu nuông chiều đó. Nhưng, hiện tại tôi lại càng thêm hi vọng bên cạnh mình sẽ có một người giống “Lục Tử Chiếu”, khi tôi phạm sai lầm anh ấy nhắc nhở tôi không nên làm như vậy, khi tôi chèn vênh anh ấy nói cho tôi biết làm thế nào để trở nên tốt hơn. Anh ấy sẽ không đặt tất cả những gì tôi muốn vào trong tay tôi, nhưng anh ấy sẽ để tôi cố gắng theo đuổi thứ mà mình muốn. Tôi nghĩ thực ra trong cuộc sống có nhiều người đàn ông như vậy hơn, một người đàn ông luôn sẵn lòng nhắc nhở bạn không được phạm sai lầm, làm cho bạn trở nên tốt hơn. Mà kì thật một người đàn ông như thế cũng không được lòng cho lắm, thậm chí tất cả những gì anh ấy làm còn không được chúng ta công nhận, luôn cảm thấy sao anh ấy không trực tiếp đưa những thứ đó cho chúng ta, vì sao phải để bản thân ta tự nỗ lực. Cũng giống như vài thứ trong thực tế, khi kết hôn chúng ta luôn yêu cầu người đàn ông phải tặng cho một căn nhà, như vậy mới đồng ý kết hôn với người đàn ông đó, nhưng lại không nghĩ rằng, nếu bản thân mình mơ ước về một căn nhà, tại sao không tự mình chủ động cố gắng để đạt được. Những thứ tự mình nỗ lực đạt được thì càng có thể giúp mình học được phải quý trọng, càng giúp mình cảm nhận được sự tốt đẹp của thành quả lao động.

Đây là những cảm nhận mà bộ phim này đem lại cho tôi, thậm chí khi cái gọi là “Câu đó” xuất hiện, tôi thật không hiểu người đàn ông tên Lục Tử Chiếu này muốn làm gì. Nhưng khi xem “Đáp án”, tôi nghĩ tôi bị cảm động. Xem đến đoạn kết, Tâm Huyền ở trên lưng Lục Tử Chiếu, tôi hi vọng đây là kết cục sau cùng, làm cho khoảnh khắc đó ngưng đọng lại để trở thành vĩnh hằng.

Mà cũng có không ít fan hâm mộ của bộ phim bày tỏ quan điểm của mình, thậm chí còn mở một bài đăng hỏi xem bên cạnh mình có người đàn ông nào như vậy không, những việc anh ấy làm khiến người ta rất khó lý giải, bởi vì chúng ta đều chỉ thấy “Câu đó”, chỉ khi “Đáp án” được tiết lộ thì chúng ta mới thật sự cảm động.

Mà có một loại tình yêu, là làm cô ấy trở nên tốt hơn.

Một người làm trong lĩnh vực điện ảnh cũng bày tỏ quan điểm của mình: Những bộ phim bình thường về chủ đề tình yêu đều tạo cảm giác rất nông cạn, không đạt được một chiều sâu nhất định; nhưng bộ phim này lại dùng một phương thức riêng biệt như thế để cho thấy một loại yêu, trong cả bộ phim đều không nói đến một câu “Anh yêu em/ Em yêu anh” nào, nhưng tất cả chúng ta đều có thể hiểu được. Hơn nữa bộ phim này cũng dùng một thủ pháp đặc biệt, với hình thức bộ thượng và bộ hạ, mà mỗi bộ đều có thể trở thành một bộ phim độc lập được. Bộ thượng kể lại những thăng trầm của một ngôi sao nữ trong giới giải trí, tình tiết trầm bổng lên xuống, lôi cuốn người xem. Bộ hạ lại dùng phương thức hồi tưởng dẫn dắt ra một đoạn quá khứ, để mọi người nhìn ra suy nghĩ của nam chính từ góc độ của anh ta, nhìn ra những tính toán của anh ta. Cho nên bộ phim không chỉ có điểm sáng trong tình tiết, mà còn có điểm sáng trong kết cấu và cách thể hiện, bởi vì những điểm sáng đó, bộ phim mới có thể đạt được thành công lớn như thế.

Mà không ít người đều ở đây làm khảo sát, bạn có hi vọng Tâm Huyền và Lục Tử Chiếu ở bên nhau không? Những người lựa chọn mong hai người ở bên nhau chiếm đa số.

Ba chữ “Lục Tử Chiếu” này cũng trở thành một đại danh từ về một loại tình yêu.

Nghê Vân Huyền vẫn xem trang mạng này, khi nhìn thấy một cư dân mạng nào đó đưa ra một vấn đề thì ánh mắt của cô bị hấp dẫn.

Nội dung bài đăng là: Nếu Lục Tử Chiếu yêu Tâm Huyền như thế, vậy sao lúc trước anh ta còn thu mua Nghe thị? Hơn nữa từ đầu đến cuối bộ phim vẫn chưa giải thích về vấn đề này.

Những người theo dõi bài đăng này không ít, rất nhiều cư dân mạng sau khi xem xong bộ phim thì nhàm chán không có gì làm nên đi tìm ra chỗ thiếu sót trong bộ phim, lướt nhấp vào bài đăng càng ngày càng cao.

Nghê Vân Huyền nhìn hồi lâu, cuối cùng trả lời “Bộ phim đã giải thích rồi”.

Nghê Vân Huyền gõ những lời này ra xong, không ít người đều trả lời cô: “Giải thích ở đâu vậy?” “Tôi xem bộ phim này năm lần rồi cũng không thấy giải thích ở chỗ nào cả” “Tôi cũng không thấy, có thể nói rõ được không?”.

Nghê Vân Huyền ngồi trước máy tính gõ chữ: “Phần đầu bộ phim đã giải thích rồi. Tâm Huyền dốc sức ở trong giới giải trí, gặp đủ các loại chuyện, trong đó cô ấy bởi vì ghen tị hoặc là nguyên nhân nào khác mà muốn làm mất đi sự thanh thuần của người mới kia, chỗ này cũng có thể cho thấy rằng thật ra Tâm Huyền cũng không thiện lương như thế. Tuy rằng Tâm Huyền không thực sự đẩy người mới xuống, nhưng sau đó lại bị người mới hại thiếu chút nữa thì phải rời khỏi giới giải trí. Kỳ thật, những chuyện Tâm Huyền gặp được đã nói lên tất cả, cô ấy để lại một con đường cho người mới, sau đó nhận lại là một tai vạ mạng tính hủy diệt. Thương trường là một nơi còn đáng sợ hơn giới giải trí nhiều, tại đó càng không thể cho đối phương hi vọng, càng không thể thủ hạ lưu tình. Cho nên Lục Tử Chiếu làm vậy, không để lại một con đường sống nào. Lục Tử Chiếu cũng dùng cuộc đời của Tâm Huyền để nói rõ rồi, con người ở trong địa vị đó, đều là thân bất do ki.”

Sau khi cô gõ những dòng chữ này xong, không ít người đều có vẻ bưng bình, hơn nữa cũng nhấn lại rằng bộ phim cũng không quá rõ ràng, hẳn là phải dùng kiểu này để giải thích.

Cô xem bài đăng này, lại cảm thấy vô cùng chua xót.

Trong đó có một cư dân mạng đột nhiên mở miệng hỏi mọi người: Sao cứ có cảm giác bộ phim này phản ánh về một câu chuyện có thật thế nhỉ, kiểm tra lại cũng hoàn toàn phù hợp...

Mà câu kết thúc của bộ phim là: Câu chuyện này không cần cảm động ngàn ngàn vạn vạn người, nó chỉ cần cảm động một người là được.

Tôi bị cảm động rồi, như vậy, còn bạn thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Tôi Vĩnh Viễn Cũng Không Thể Chấp Nhận Sự Tồn Tại Của Bà Ấy

Nghê Vân Huyền ngồi trên xe của Bách Lam, giờ phút này lòng cô rất bình tĩnh, cô nhìn ra ngoài cửa xe, cô thật sự không nghĩ gì cả.

Quá khứ của cô, giống như bộ phim điện ảnh kia, diễn xong, sau đó liền kết thúc.

Bách Lam nhìn cô từ gương chiếu hậu, tiếp tục lái xe, cô không có ý định khuyên bảo gì, mỗi người đều nên có sự lựa chọn của riêng mình.

Nghê Vân Huyền vẫn nhìn ra ngoài như cũ, cô càng lúc càng thích ngắm nhìn dòng người đến và đi này, nhìn những người xa lạ này không ngừng bận bịu, mà bản thân thì không nghĩ điều gì cả, nên làm cái gì thì làm cái đó, không lo lắng đến tương lai, cũng không suy nghĩ về quá khứ.

Cho đến khi, Bách Lam dừng xe ở trước một bệnh viện tâm thần nổi tiếng trong thành phố.

Cô ngồi trong xe, trên mặt không có biểu cảm gì.

“Đột nhiên sợ phải vào xem?” Bách Lam cười cười, sự việc thế nào không liên quan đến cô, cho nên cô rất bình tĩnh.

Nghê Vân Huyền ra khỏi xe, nếu đã đến đây rồi, sẽ không cần thiết phải về luôn.

Cô đi theo Bách Lam, vào đến cửa một phòng bệnh, từ ô cửa thủy tinh nhìn vào trong. Một người phụ nữ đầu tóc rối bù ngồi trên giường, quần áo của bà cũng bị xé rách nhiều chỗ, tay bị còng lại, có lẽ là sợ bà sẽ làm ra chuyện gì đó gây thương tổn cho mình. Người phụ nữ có đôi mắt trông rỗng, khi thì cười ngây ngô, khi thì gào lên, cảm xúc rất không ổn định.

Nghê Vân Huyền nhắm mắt: “Bà ấy tên là gì?”

“Hoàng Thẩm Nhã, năm đó cũng là một ngôi sao nhỏ, đáng tiếc không nổi tiếng.”

Cô gật đầu: “Vì sao bà ấy biến thành như vậy?”

Bách Lam cười châm chọc: “Lời nói thật sẽ luôn đã thương người.”

“Nhưng vẫn tốt hơn là lừa gạt chứ?”

“Không biết mẹ cô dùng phương pháp gì mà làm bố cô đưa con gái của Hoàng Thẩm Nhã là Điền Tâm Bảo về biệt thự để chúc mừng sinh nhật bốn mươi lăm tuổi của bố cô, có lẽ mẹ cô sớm đã vạch kế hoạch xong rồi, cho nên để cô rời đi, sau đó để cô em gái kia của cô tới chôn cùng tình yêu của bà ấy. Một trận lừa lớn, đốt hết tất cả. Nhưng cả đời này Hoàng Thẩm Nhã chỉ có con gái, con gái chính là sinh mệnh của bà ấy. Bà ấy không thể chấp nhận việc con gái mình vùi thân trong trận hỏa hoạn đó, bà ấy biết con gái mình ở trong biệt thự nhà cô, cho nên sau khi nghe tin thì phát điên. Giờ thì thành như vậy, mỗi ngày bà ấy đều điên điên khùng khùng, cả ngày chỉ gọi tên con gái.”

Nghê Vân Huyền cắn môi: “Điền Tâm Bảo? Tâm can bảo bối?”

Cô cúi đầu.

Bách Lam cũng chỉ cười nhàn nhạt: “Sau khi Hoàng Thẩm Nhã gặp chuyện không may, tất cả mọi thứ đều là Lục Từ Chiêu thu xếp. Anh ấy đưa Hoàng Thẩm Nhã đến đây để nhận được sự chăm sóc, anh ấy giúp cô làm tất cả.”

Nghê Vân Huyền nhìn Hoàng Thẩm Nhã đang bị nhốt trong phòng: “Tôi có thể thương cảm cho bà ấy, cũng có thể giúp đỡ bà ấy, nhưng tôi vĩnh viễn cũng không thể chấp nhận sự tồn tại của bà ấy.”

Mạnh Tư Nghiên nói không sai, một nhà ba người, ba đôi đũa, ba chiếc bát, nhiều hơn một thứ, ít hơn một thứ đều không còn là người một nhà.

“Sự đào hoa của đàn ông lúc nào cũng để người phụ nữ phải gánh chịu hậu quả. Cũng giống như xã hội này xuất hiện người mà họ gọi là tiểu tam, quả thực tiểu tam đó nên bị mắng, nhưng người còn nên bị mắng hơn không phải là người đàn ông ngoại tình đó sao? Vậy mà mọi người luôn đặt ánh mắt lên người tiểu tam, và luôn không quá khắt khe với người đàn ông đó, chỉ biết lên án tiểu tam vô đạo đức. Phải là tôi, tôi phải trách những tên đàn ông thói tha đó đấy. Dù sao thì họ cũng mới là nguyên nhân thật sự gây ra chuyện.”

Nghê Vân Huyền mím chặt môi, không mở miệng.

“Nói trúng chỗ đau của cô à?” Bách Lam nâng cằm: “Năm đó Hoàng Thẩm Nhã cũng là một ngôi sao được xem trọng, lúc ra mắt vô cùng thanh thuần, trong một bữa tiệc bà ấy bị bố cô nhìn trúng. Sau đó bố cô cùng hợp tác với một vài người trên thương trường cố ý gây khó dễ cho Hoàng Thẩm Nhã, buộc bà ấy không thể không rời khỏi giới giải trí, sau đó trở thành người được bố cô bao dưỡng bên ngoài...”

“Cô đừng nói nữa.” Nghê Vân Huyền nhìn cô ấy: “Cho dù đó là sự thật, cũng xin cô đừng nói nữa.”

Cho dù người được gọi là em gái đó chỉ nhỏ hơn cô mấy tháng, cho dù sự thật đó vô cùng tàn nhẫn. Người bỏ đối tốt với cô nhất đó, ở một mặt khác lại là như vậy, tất cả nhận thức trong quá khứ của cô đều là sai lầm.

Nhưng đủ rồi, bởi vì ông vĩnh viễn là bố của cô, chỉ đáng tiếc là vĩnh viễn cũng không thể hoàn mỹ.

Cô thở dài, cứ như vậy đi, trên thế giới này vốn không có nhiều chuyện hoàn mỹ như thế.

Cô xoay người rời đi, Bách Lam đứng sau lưng cô: “Nghê Vân Huyền, không đúng, Điền Tâm Hàm, kì thật cô diễn tốt nhất chính là cuộc đời cô.”

Ai mà không như vậy?

Mẹ cô nhờ vào bộ phim mà có được địa vị không thể thay thế trong giới giải trí, khi người khác còn đang bình luận diễn xuất của bà tình tế biết bao, có nghĩ tới thực ra bà dùng tâm tình thực sự của mình để diễn hay không.

Ảnh Nguyệt biết, rốt cuộc cô không trở về được, không trở về được trần nhỏ đơn thuần nhất của hai người.

Cho nên, sau khi múa điệu , cô rời xa cõi đời.

Mà mẹ của cô, là lấy tâm tình gì để châm lên ngọn lửa thiêu rụi tất cả?

Kì thật, trong lòng mẹ, cũng chỉ muốn giữ lại một phần tốt đẹp thuở ban đầu nhĩ, chồng mình yêu mình, chồng mình vĩnh viễn bầu bạn với mình, chồng mình vĩnh viễn chỉ yêu một người là mình.

Bởi vì không thể chấp nhận một phần không hoàn mỹ kia, cho nên mới lựa chọn phương thức như thế.

Rất nhiều thời điểm trong quá khứ, cô luôn nghĩ, lúc ấy vì sao mẹ lại rời bỏ mình, có một khoảnh khắc nào đó mẹ cũng xếp mình vào trong vòng tròn của cái chết hay không.

Mà nhất định mẹ cũng múa xong điệu trước mặt bố rồi mới rời đi nhĩ! Yêu sâu đậm mới có thể khắc cốt ghi tâm như thế, dùng dũng khí to lớn như vậy tự mai táng mình.

Nhưng hiện tại, cũng không cần suy nghĩ nữa, tất cả đều là quá khứ rồi.

Họ đều là quá khứ rồi, mà cô có cuộc đời của mình, cô phải hoàn thành nốt tiếc nuối của mẹ, đạt được giải thưởng mà lúc trước mẹ chưa đạt được.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Thì Ra, Anh Vẫn Luôn Còn Đó

Nghê Vân Huyền dựa vào rốt cuộc cũng đạt được danh hiệu Ảnh hậu, đồng thời cô cũng là diễn viên trẻ tuổi nhất đồng thời được bình chọn là Ảnh hậu của tất cả các giải thưởng trong giới điện ảnh Hoa ngữ, trở thành ngôi sao trẻ tuổi nhất đạt được danh hiệu Đại mãn quán.

Mà sau đó những lời mời cô chụp ảnh hay đóng quảng cáo cũng đến không ngừng, nhưng cô không làm việc tiếp, chỉ xin Lương Bích nghỉ, tạm thời cô không muốn quay phim hay làm việc.

Lương Bích cũng không hỏi nguyên nhân, trực tiếp thương lượng với công ty, sau đó cho cô nghỉ ngơi.

Nghê Vân Huyền đeo một chiếc balo thật to trên lưng, trong đó nhồi vào rất nhiều thứ, cách ăn mặc của cô cũng rất đơn giản, cứ như vậy cô trực tiếp ra khỏi nhà.

Cô ngồi trên xe buýt, mắt hướng ra ngoài ngắm phong cảnh, hiện tại tâm tình của cô rất nhẹ nhàng.

Khi tới trường tiểu học đầu tiên, cô đứng ở cổng, ánh mắt nhìn lên tấm biển “Tiểu học Tâm Chiếu”.

“Về sau nhất định phải xây trường tiểu học, không thể là sơ trung hay cao trung được.”

“Vì sao?”

“Bởi vì với thành tích hồi tiểu học thì em mới có thể gặp người ta được, thời trung học chính là con ác mộng của em”

Cô thờ dãi, đi vào trường, phân phát một ít đồ dùng cô mang đến cho các bạn nhỏ ở đây.

Mà hiệu trưởng của ngôi trường tiểu học nghèo khó này vậy mà còn tự mình tiếp đón cô, cô nhìn điều kiện ở đây, bày tỏ rằng mình sẵn lòng đóng góp một vài thiết bị để lũ trẻ có thể học tập tốt hơn.

Cô đến lớp học phân phát những thứ mình mang đến, bọn trẻ đều rất phấn khởi.

“Chị ơi, nhìn chị thật giống ngôi sao mà em thích, thật sự ý.” Một bạn nhỏ nhìn khuôn mặt cô rồi nói, còn dùng cánh tay nhỏ bé sờ lên mặt cô nữa.

“Chị họ Điền, em nói xem chị Điền xinh đẹp hơn hay ngôi sao mà em thích xinh đẹp hơn?”

Bạn nhỏ lăm vào tình cảnh khó cả đôi đường: “Chị ngôi sao kia chỉ xinh đẹp hơn chị Diễm một chút xíu thôi.”

Bạn nhỏ vuron tay ra, giữa ngón trỏ và ngón cái chỉ tạo ra một khe hở bé tí teo, chính là chút xíu đó.

Nghê Vân Huyền lấy tay vỗ vỗ đầu bạn nhỏ, bé tí đã biết theo đuổi thần tượng rồi.

“Vậy em thích chị ngôi sao đó ở điểm nào?”

“Bộ dạng xinh đẹp, đóng phim cũng hay nữa, em thích xem phim chị ấy đóng nhất luôn.”

Nghê Vân Huyền gật gật đầu.

Cô rời khỏi trường “Tiểu học Tâm Chiếu” này, lại đến một trường “Tiểu học Tâm Chiếu” khác.

Cô cùng bọn trẻ ăn cơm, cùng nói chuyện phiếm, cùng chụp ảnh.

Cô tin rằng, sẽ có rất nhiều trường “Tiểu học Tâm Chiếu” xuất hiện, cho dù cô vẫn chưa thể thấy từng trường từng trường một, cũng chưa tham gia vào.

Đồ đều tặng xong rồi, cô lại về trấn nhỏ của mình lúc trước, vậy mà bà ngoại đã sớm chờ ở đây rồi.

Lung bà ngoại ngày một cồng, cô chạy tới ôm bà: “Sao bà lại tới đón con? Không phải nói không đến rồi sao?”

“Có phải con không biết bà ngoại con đâu, bà ấy chính là như vậy.” Ông ngoại ghét bỏ nhìn thoáng qua bà ngoại.

“Tôi cứ như vậy cứ như vậy đấy? Làm ông ngơ mắt à?”

Nghê Vân Huyền dịu bà ngoại: “Sao bà ngoại lại nóng tính rồi? Ông ngoại lại làm gì không tốt khiến bà ngoại tức rồi sao?”

Ông ngoại đứng một bên, bộ dạng cực kì ủy khuất.

Bà ngoại bắt đầu kể ra tội trạng của ông ngoại, buổi tối ngủ ngáy, chỉ biết bắt bà giặt quần áo, nấu đồ ăn thì toàn hương vị của muối.

Nghê Vân Huyền ở một bên cười.

Ông ngoại thì tức giận.

Bà ngoại chuẩn bị rất nhiều món cô thích ăn, còn mua về mấy thứ đồ ăn vặt mà cô rất thích nữa.

Cô ngồi xuống thì liền giống như một chú mèo tham ăn: “Thật nhớ đồ ăn bà ngoại làm, con ở bên ngoài đều ngày nhớ đêm mong đó.”

“Chỉ nhớ cơm bà làm?” Bà ngoại ghen tị.

Ông ngoại vội đến cho thêm phần: “Ý của Huyền Huyền là vậy đó.”

Bà ngoại cầm đũa gõ ông ngoại một cái: “Ông thì thông minh rồi.”

Nghê Vân Huyền lắc đầu: “Con đều nhớ, nhớ ông ngoại nhớ bà ngoại, nhớ cơm bà ngoại làm, con còn nhớ cả Điểm Điểm nhà chúng ta nữa.”

Ồ ồ, Điểm Điểm là một chú mèo, một chú mèo vô cùng đáng yêu, giờ phút này chú mèo đáng yêu này đang nhảy lên người cô, thuận thế liền trực tiếp nằm sấp trên đùi cô.

Nghê Vân Huyền dùng tay vuốt vuốt chú mèo Điểm Điểm, thật thoải mái.

Ăn cơm xong, ông ngoại bị bà ngoại ức hiếp nên phải đi rửa bát.

Còn hai người thì ngồi trên chiếc ghế dài ở bên ngoài, ánh mặt trời tươi đẹp, cô gối đầu lên đùi bà ngoại: “Bà ngoại, ngoại có thương nhớ mẹ con không?”

Bà ngoại thở dài: “Mẹ con là một đứa bé ngốc.”

Kì thật, mẹ cũng từng nói cô là một đứa bé ngốc.

“Nhưng mà, con rất nhớ mẹ. Nhớ mẹ luôn ghét bỏ chữ con xấu, nhớ mẹ luôn rầu rĩ vì bài thi của con, nhớ mẹ luôn nhắc con thể này không thể kia thì mai sau nên làm cái gì đây, nhớ mẹ luôn mắng con mỗi khi con lén lút ăn kem, nhớ mẹ luôn mua váy hoa cho con...”

Bà ngoại vuốt đầu cô: “Con à, con phải biết rằng, đời người vĩnh viễn đều là đi về phía trước.”

Cô gật gật đầu.

Bà ngoại thở dài: “Thời gian trước, bà và ông ngoại con nhàm chán nên cũng đi xem bộ phim mới của con. Huyền Huyền nhà chúng ta thật xinh đẹp, diễn cũng rất tốt.”

“Bà ngoại thật sự đi xem rồi?”

“Đúng vậy, không xem thì sao biết được Huyền Huyền nhà chúng ta ở bên ngoài phải chịu nhiều cực khổ như thế, sao biết được Huyền Huyền ở bên ngoài thật ra cũng không dễ dàng gì. Vậy mà nhà đầu con cũng học được cách lừa gạt bọn ta mỗi khi có chuyện rồi.”

“Đó không phải là sợ ông bà lo lắng hay sao?”

“Huyền Huyền à, con phải nhớ kĩ, trên thế giới này người đối tốt với con thật ra chỉ có mấy người, con người phải học được cách quý trọng.”

“Bà ngoại, con hiểu.”

Sau khi bà ngoại vào phòng, cô ngồi một mình ở đó, cô nhìn bầu trời đã tối dần, đột nhiên trong không trung có một điểm sáng.

Cô đuổi theo điểm sáng đó, ở trên một bãi cỏ vậy mà lại có rất nhiều đom đóm.

Cô nghĩ, cô không còn nhìn thấy đom đóm nữa.

Cô thật sự nghĩ, cô không còn nhìn thấy nữa, cô cũng không trở về được nữa.

Thì ra, đom đóm vẫn luôn còn đó.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Từ Đầu Đến Cuối Anh Vẫn Tuân Thủ Quy Tắc Trò Chơi

Nghê Vân Huyền đi vào nghĩa trang nhà họ Lục, ở đây, có mẹ cô và bố cô.

Cô cảm bó hoa cúc đặt ở trước mộ phần, nhìn ảnh chụp bố mẹ mình đang ôm nhau, cô nhẹ nhàng nở nụ cười.

Mẹ của cô, rốt cuộc lấy phương thức như thế đạt được sự viên mãn.

Cô lấy ba cái, sau đó đi ra.

Mà Lục Từ Chiếu đứng cách cô không xa, cô đi từng bước một về phía anh.

“Anh biết em sẽ xuất hiện ở đây?”

Anh gật đầu: “Hôm nay là ngày giỗ của họ.”

Cô cười cười với anh: “Vậy thì có liên quan gì tới anh chứ?”

“Không liên quan, chỉ là anh muốn xuất hiện ở đây.”

Cô nhìn anh, đôi mắt quen thuộc, ngũ quan quen thuộc, cơ thể quen thuộc.

Mà anh cũng nhìn cô, trong đôi mắt anh chỉ có cô.

Cô nhìn xe anh một cái: “Lục Từ Chiếu, chúng ta chơi một trò chơi đi!”

“Đặt cược gì?”

“Anh thắng, em sẽ đi theo anh.”

Cô lấy hai đồng tiền xu ra, sau đó ném một đồng xuống đất: “Hiện tại trong tay em chỉ có một đồng tiền xu, anh nói xem sau khi em ném xuống, sẽ là mặt nào?”

Đồng tiền xu trong tay cô, mặt phía trên là hoa cúc.

Kì thật, hai người đều biết, hai mặt của đồng tiền xu này đều là hoa cúc.

“Anh chọn quốc huy.” Anh nhìn thẳng tắp về phía cô.

“Anh chắc chắn?”

“Chắc chắn.”

“Không thay đổi?”

Đôi mắt anh vẫn kiên định như cũ: “Em cho anh đổi không? Em cho anh đổi, anh liền đổi.”

Cho dù vào giây phút này, anh cũng vẫn tuân thủ quy tắc trò chơi, cô không muốn cho anh thắng, vậy anh sẽ không thắng.

Giọt lệ trong mắt cô rớt cuộc tràn ra: “Được, em cho anh đổi.”

Thời khắc cô ném đồng tiền xu lên không trung, một tay anh ôm chặt lấy cô, tay còn lại thì bắt được đồng tiền xu.

Anh mở bàn tay ra, hai mặt đều là hoa cúc.

“Em bây giờ, phải đi theo anh.”

___ TOÀN VĂN HOÀN ___

[LỤC XU] VỀ

Hiện tại của sau này, đột nhiên cảm thấy ý nghĩa của bộ tiểu thuyết này với tôi rất to lớn. Nó được đăng vào ngày sinh nhật tôi, đại biểu cho kết quả sau một năm cày cấy của tôi, đại biểu cho một năm tôi đăng truyện, đại biểu cho đáng về từng bước từng bước một đi tới đây của tôi. Tuy rằng tôi rõ ràng, bộ tiểu thuyết này vẫn còn có thiếu sót, cốt truyện mỏng, tình cảm không trôi chảy, thậm chí vẫn còn thiếu chút gì đó.

Thứ lỗi cho tôi, tôi nghĩ tôi vẫn thật sự rất yêu nó, cho dù nó có khuyết điểm, cho dù nó rất không vẹn toàn, rất không hoàn hảo.

Tôi đã từng đề cập đến rất nhiều lần, thậm chí bộ tiểu thuyết này có thể nói là bản ghi chép quá khứ của tôi, bản ghi chép một năm tôi đi tới đây như thế nào. Trong đó nhờ thân phận diễn viên của Nghê Vân Huyền, tôi đề cập tới các câu chuyện tôi đã từng viết: , , , dường như lúc trước tôi chính là bước đi như vậy.

Mà trong đó cũng nhắc tới ba bộ: <ẩn số="" thiên="" thành="">, , , về ba bộ này, tôi muốn giới thiệu từng bộ một.

<ẩn số="" thiên="" thành=""> là một câu chuyện cổ đại mà tôi đã nghĩ sườn truyện xong rồi, nhưng vẫn không thể hạ bút, bởi vì không biết nên miêu tả một câu chuyện cổ đại có cung đấu có yêu hận như thế nào, nó rất phức tạp, nói đến rất nhiều thứ; nhưng nó cũng rất đơn giản, chỉ là về tình yêu. Trong này có nói qua về tình tiết bộ đó, coi như là cốt truyện thô, rồi cuộc cũng cho nó được nhìn thấy ánh mặt trời, cũng hiểu rõ được một tâm sự của tôi.

Về câu chuyện thì bản thân tôi cũng không biết phải ngược dòng về tới khi nào nữa, hẳn là hồi cao trung thì phải. Đúng, chính là cao trung, là một bộ truyện vô hiệp (nếu như không tính, mà cứ coi như đúng vậy đi), với tình cảm giữa nữ chính và nam chính là chủ yếu, nói về sự lừa gạt, cũng về tình yêu. Lúc ấy tôi viết câu chuyện này trong nhật kí, viết một tờ, xé một tờ, cuối cùng không có gì cả. Thật tốt, dùng phương thức như vậy, tôi đề cập đến nó.

Còn câu chuyện, không thể không nói, tôi rất dụng tâm, cho dù tôi đề cập đến rất ít. Nhìn thấy cái tên này, nhìn thấy tôi lựa chọn ngày 201314 để nó được công chiếu, tôi nghĩ hẳn là có rất nhiều người cũng có thể hiểu được lòng tôi, nó chính là ái tình quan của tôi. Giữa rất nhiều bộ ngôn tình, nó là ái tình quan thật sự thuộc về tôi. Có một người đàn ông, nắm tay tôi mãi cho đến lúc bạc đầu. Anh ấy không cần đẹp trai như thế, không cần nhiều tiền như thế, không cần có gia thế, chỉ cần anh ấy bằng lòng nắm tay tôi cho đến phía cuối tương lai, tôi nghĩ tôi sẽ gả cho anh ấy.

Nói nhiều thế này, giống như lời nhai vậy.

Thơ dài.

Bộ tiểu thuyết này là bản ghi chép một năm quá khứ của tôi, là món quà sinh nhật tôi tự tặng cho mình, là thái độ với cuộc sống mà tôi muốn truyền tải. Tôi hi vọng mình có thể gặp được một người như thế, làm cho tôi trở nên tốt hơn.

Đồng thời, bộ tiểu thuyết này cũng là sự khích lệ của tôi đối với bản thân mình, khích lệ đối với bốn phận của mình.

Tôi là một tác giả, nhiệm vụ của tôi chính là viết ra những câu chuyện hay, đem đến sự cảm động, sự kinh ngạc và niềm vui cho những độc giả yêu mến tôi.

Tôi sẽ kiên trì, cảm ơn những người vẫn luôn ủng hộ tôi.

~ HẾT~

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Ngoại Truyện: Tôi Đã Từng Yêu Một Người

Cho đến rất nhiều năm về sau, Bách Lam vẫn còn nhớ rất nhiều đoạn quá khứ, ngoại trừ thân nhiên thì vẫn là thân nhiên, ngoại trừ một mảnh thương nhớ trong lòng, cũng không còn lại gì. Chỉ là trong kí ức, sẽ lưu lại trong một góc, phát đi phát lại hình ảnh những ngày xưa cũ. Những chiếc đài từ hồi còn nhỏ dường như đã bị bỏ đi hết, từng cuộn từng cuộn băng tựa hồ đã không còn tìm thấy cửa hàng có bày bán. Những năm đó, còn có thể nghe thấy radio truyền ra bài hát của Tiểu Hồ Đới (*), năm đó chỉ biết họ là một nhóm, chưa từng gặp được người thật, cho dù ba người đều rất quen thuộc. Lại qua nhiều năm, Tiểu Hồ Đới từ từ không còn trẻ trung dào dạt sức sống thanh xuân như trước, trở thành tiết mục khán giả năm đó ghi chép lại, dán lên chiếc thẻ hoài niệm, nổi tiếng rất lâu. Thì ra dưới đáy lòng, đều hoài niệm, hoài niệm người đó, hoài niệm chuyện đó, hoài niệm tâm tình của riêng mình.

(*) Tiểu Hồ Đới (tiếng Anh: The Little Tigers; chữ Hán: 小虎队), gồm ba thành viên Ngô Kỳ Long, Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng, là ban nhạc nổi tiếng của Đài Loan cuối thập kỉ 80, đầu thập kỉ 90.

Bách Lam cầm quần áo bỏ vào máy giặt, đổ một chút nước giặt vào, sau đó cho máy giặt tự động làm việc. Âm thanh máy móc hoạt động lặp đi lặp lại, cô vẫy vẫy nước trên tay, nhẹ nhàng phát ra tiếng thờ dài. Phụ nữ, bất kể bạn như thế nào, xinh đẹp hay bình thường, kì thật phần lớn đều đi con đường giống nhau, cuối cùng cũng sẽ đi vào cung điện hôn nhân. Giống như cô, trước kia cô là đối tượng mà cánh nhà báo chen chúc tranh nhau phỏng vấn, hiện tại cô cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường mà thôi, người phụ nữ bình thường giặt giũ quần áo cho chồng mình.

Cô đi đến phòng khách, chậm chậm ngồi xuống sofa, vuốt vuốt phần bụng đã nhô lên của mình.

Bản thân cô cũng không nhận ra, nụ cười trên khuôn mặt mình đẹp đến cỡ nào.

Kì thật, cô biết, mình là một người phụ nữ thực tế, biết mình không có hi vọng nữa, liền từ bỏ. Chẳng hạn như, cô đối với Lục Tử Chiếu.

Phim truyền hình thường luôn xuất hiện nữ phụ xấu xa, phá hoại nhân duyên giữa nam chính nữ chính, cuối cùng nam chính biết được chân tướng, rời xa nữ phụ về bên nữ chính. Cô vẫn nghĩ mình sắm vai nữ chính, lại phát hiện mình quá sai rồi, thì ra bản thân mình chẳng qua vẫn luôn là vai phụ, tuy rằng cả đời cô chỉ làm một lần.

Dù không cam lòng nhiều hơn nữa, vào lúc này cũng không còn có ý nghĩa gì.

Chỉ là rất nhiều thời điểm nhớ đến, vẫn là sẽ hâm mộ người phụ nữ đó, ít nhất cô ấy nhận được tất cả những gì mà cô ấy vẫn muốn. Cho dù, đời này cô chưa bao giờ nghĩ thông, vì sao Lục Tử Chiếu lại vẫn cứ yêu Điền Tâm Hàm, nhiều đến mức làm người ta không cam lòng.

Thanh mai trúc mã, lưỡng tiểu vô sai, những từ này vốn là dùng để hình dung Lục Tử Chiếu và Bách Lam, nhưng hai người lại không diễn câu chuyện cổ tích tốt đẹp đó.

Bách Lam nhắm mắt, chuyện cũ đột nhiên ủa về, cô nhin không được lại thở dài.

Hồi học trung học, hai người cùng ra khỏi khuôn viên trường, thấy một nữ sinh bị một đàn anh trấn tiền. Bách Lam nghĩ Lục Tử Chiếu sẽ đến giúp, nhưng Lục Tử Chiếu chỉ nhìn một cái rồi rời đi, không nói lời nào. Sau cô mới hiểu được, Lục Tử Chiếu không thích kiểu người nhu nhược đó, anh thích kiểu người mạnh mẽ kiên cường, có thể sinh tồn trong mọi hoàn cảnh. Giây phút đó, Bách Lam tự nói với mình, bản thân mình muốn trở thành một người đứng trên đỉnh tháp, một ngày nào đó, có thể sánh vai cùng Lục Tử Chiếu, khiến toàn bộ người trên thế giới này đều cho rằng hai người là xứng đôi nhất.

Cũng không phải chưa từng có lời nói và việc làm mập mờ, nếu như hứa hẹn cũng được tính.

Hai người cùng ngồi trên tảng đá bên bờ sông, nhìn ánh tà dương dần buông xuống. Cô nhìn sừng mặt anh, ánh sáng màu đỏ phủ một lớp sáng bao quanh khuôn mặt anh, đời này, cô rung động trong nháy mắt đó.

Tay của Lục Tử Chiếu chống trên tảng đá, anh cười nhạt mở miệng: “Nếu sau này chúng ta đều không gặp được người mà không có người ấy thì không được, chúng ta cứ ở bên nhau cả đời đi.”

“Nếu gặp thì sao?”

“Vậy chúc phúc đôi phương vô điều kiện.”

Cô nghĩ, anh sẽ không gặp được người đó, thật sự nghĩ như vậy.

Cô rời đi, đi để trở thành người có thể sánh vai được cùng anh. Cô tiến vào giới giải trí, dựa vào bản thân mình đạt được vị trí cao nhất, ở nước ngoài phát triển sự nghiệp diễn xuất của mình, cô phải trở thành người đứng trên đỉnh kim tự tháp, sau đó trở về nói với anh: em là người phụ nữ xứng đôi với anh nhất.

Nhưng câu nói đó, vĩnh viễn cũng không thể nói được thành lời.

Cô cất giữ một tờ báo, trên đó có hình ảnh của Lục Tử Chiêu và một cô gái, hình ảnh rất mơ hồ, nhưng cô vẫn nhìn rõ Lục Tử Chiêu định nắm tay cô gái. Trong nháy mắt, trái tim cô đột nhiên như hít thở không thông. Cô gái chỉ là một bóng lưng, nhưng cô vẫn có thể nhìn ra cô gái thuộc kiểu yếu đuối, cô nghĩ không ra, rõ ràng anh bài xích nhất với những cô gái có tính cách kiểu đó, vì sao lại nguyện ý ở bên một cô gái như vậy.

Vì sao?

Cô không hiểu.

Cho đến khi, Lục Tử Chiêu nói với cô: chúc phúc anh đi, anh phải kết hôn rồi.

Cô cầm điện thoại, nói không rõ mình có cảm nhận gì, câu chúc phúc đối phương vô điều kiện đó làm cô khó chịu: chúc anh hạnh phúc.

Nhưng cô không làm được việc nhìn thấy anh hạnh phúc, cho nên cô không tham dự hôn lễ của anh.

Sự thật làm người ta khó mà chịu được, cô khổ cực lâu như vậy, chỉ để trở thành cô dâu của anh, nhưng một cô gái khác lại đoạt lấy vị trí mà cô vẫn luôn tâm tâm niệm niệm.

Nhưng Phó Khăng nói với cô, trên thế giới này vốn không có nhiều vì sao như vậy.

Ví như, Phó Khăng yêu cô, nhưng cô yêu người khác, vốn chính là không công bằng.

Đến đến đi đi, dòng thời gian lơ đãng trôi, Phó Khăng vẫn ở bên cạnh cô, Bách Lam cũng hiểu, bản thân mình không có cách nào để tiến vào sinh mệnh của Lục Tử Chiêu.

“Nếu em mãi mãi cũng không thể yêu anh, anh còn có thể đối tốt với em như vậy không?” Đây là lời cô mở miệng nói với Phó Khăng.

“Anh cũng không lo nghĩ đến việc em có thể yêu anh hay không.” Phó Khăng chỉ cười.

“Vì sao?”

“Bởi vì anh chỉ muốn trở thành người quan trọng nhất trong sinh mệnh của em, vậy là đủ rồi.”

Sau này của sau này, Bách Lam và Phó Khăng ở bên nhau, chỉ là năm đó, Lục Tử Chiêu cũng xảy ra chuyện.

Khi cô về nước nhìn thấy anh, bộ dạng anh chật vật đến không chịu được, đột nhiên cô cảm thấy mình từ bỏ là đúng, cô chắc chắn không thể làm Lục Tử Chiêu chật vật ủ rũ như vậy.

Lại rất lâu sau, cô gái đó lại xuất hiện.

Bách Lam cảm thấy mình đang xem một vở kịch, nhưng nếu như mình không tham gia, như vậy rất có lỗi với bản thân mình.

Cô nói với Phó Khăng: “Chúng ta đánh cược đi, nếu họ còn có thể ở bên nhau, vậy chúng ta liền kết hôn.”

Phó Khăng cười cười: “Thắng hay thua đều không quan trọng, dù sao đời này em chỉ có thể gả cho anh.”

Cô nhìn nụ cười tự tin của Phó Khăng, đột nhiên tim bắt đầu nảy lên.

Cô trở về, thật sự rất muốn nhìn thấy Điền Tâm Hàm, không đúng, là Nghê Vân Huyền rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào. Nhưng làm cho cô thất vọng rồi, Nghê Vân Huyền cũng không có gì đặc biệt, nhưng tình yêu đến là đến, cho dù Nghê Vân Huyền không đặc biệt, cô thua vẫn là thua.

Cô mặc sức thưởng thức cái gọi là thời gian ở bên Lục Tử Chiêu, thậm chí cố ý mờ ám trước mặt Nghê Vân Huyền, cảm giác đó thật thỏa thích, sự không cam lòng bao nhiêu năm giống như cứ vậy mà tan thành mây khói, cô tự nói với mình, đã từng cùng Lục Tử Chiêu ở bên nhau rồi, đủ rồi, rất tốt.

Cho đến khi, sau lần ở bữa tiệc đó, Lục Tử Chiêu mở miệng nói với cô: Bách Lam, đừng nói với anh em mất trí nhớ rồi.

Cô mới hiểu được, anh đang nhắc nhở cô, trước đây hai người đã giao ước với nhau: chúc phúc đối phương vô điều kiện.

Mà cô, cũng có thể rời đi vô điều kiện.

Nhưng quan trọng là, liệu điều đó có chứng minh, Lục Tử Chiêu vẫn luôn biết tâm tư của cô, chỉ có điều anh xem nhẹ?

Thế thì đại biểu cho điều gì? Chẳng qua anh không yêu cô.

Thiên thời địa lợi cô đều chiếm toàn bộ, thanh mai trúc mã với anh, trải qua cuộc sống cùng anh, thậm chí là người hiểu anh nhất, nhưng anh vẫn yêu người khác, nên trách ai?

Không trách ai cả.

Lục Tử Chiêu không phải người kiên nhẫn, lại sẵn lòng bảo vệ Điền Tâm Hàm.

Cô đã hiểu, thì ra chẳng qua anh chỉ là không có Điền Tâm Hàm thì không được.

Câu chuyện của họ, cô không bao giờ tham gia nữa.

Phá hoại một đôi, không bằng thành toàn cho họ. Những lời này, là Mạnh Tư Nghiên nói với cô, Mạnh Tư Nghiên nói: “Trong tiểu thuyết, sẽ luôn có nữ phụ có ý xấu phá hoại tình yêu của nam chính nữ chính. Rất nhiều thời điểm tôi đều nghĩ, nữ phụ phá hoại thế nào tôi xem cũng không sót ruột, bởi vì tôi biết sau khi nam chính biết được chân tướng thì nhất định sẽ trở lại bên cạnh nữ chính. Nhưng nếu nữ phụ không xấu thì sao, nam chính sẽ có cảm nghĩ thế nào. Có lẽ vẫn sẽ trở về bên nữ chính, nhưng trong lòng anh ta nhất định sẽ nhớ rõ nữ phụ đó, cho dù là lấy phương thức như thế.”

Thật ra cô hiểu, Mạnh Tư Nghiên chẳng qua đang dẫn dắt từng bước mà thôi, nhưng cô vẫn cắn câu.

Hai người trao đổi rất lâu, cô đi trộm nhật kí của Lục Tử Chiêu, kết hợp với rất nhiều tình tiết, cuối cùng cũng hoàn thành bộ phim điện ảnh, tiền vốn là Kỳ Thiệu Quân bỏ ra, mà cô diễn vai nữ phụ, nữ phụ mà ngay cả cái tên cũng không thay đổi, đây là vai phụ duy nhất cả đời cô.

Cô nghĩ tới giao ước nhiều năm trước, chúc phúc vô điều kiện, cô thật sự làm được.

Chúc phúc một người không khó, thật sự không khó, yêu cũng không nhất định đều phải ích kỉ, chỉ cần vượt qua được, sống thật tốt, cũng là một loại yêu.

Sau này, cô chấp nhận lời cầu hôn của Phó Khăng, cuộc sống có lẽ không rầm rầm rộ rộ, chỉ cần tìm đúng người, cũng không có gì cả.

Cô vẫn không tham dự hôn lễ của Lục Tử Chiêu, cũng không sao, nghe nói sau đó Nghê Vân Huyền sinh ra một cậu con trai.

Những chuyện đó đều là nghe đồn, cô cũng không đi chứng thực, không gì ngoài sợ hãi phá hủy sự cân bằng, cũng sợ trong lòng Phó Khăng sẽ suy nghĩ này nọ.

Ừm, cô cũng có người mà mình lo lắng, cũng có người mà mình để ý.

Người kế tiếp, cuối cùng sẽ có.

Người kế tiếp, cuối cùng sẽ còn.

Cuối cùng sẽ gặp được, phải tin tưởng.

Cô nghe ca khúc được phát trên tivi: tình yêu những năm đó, muốn từ bỏ hay không, nên quên anh ấy hay không? Nỗi lòng yêu anh ấy, cuối cùng có thể biến thành một hạt cát... (*)

(*) Bài hát của ca sĩ Thái Thuần Giai nằm trong album phát hành năm 2007.

Rất nhiều thời điểm, trong kí ức của chúng ta đều có hạt cát đó, chỉ là cuộc sống vẫn phải tiếp tục, gìn giữ hạt cát thuộc về quá khứ, vun đắp cho hạnh phúc ở hiện tại.

Không có gì, quan trọng hơn quý trọng hiện tại.

Tôi đã từng yêu một người, có lẽ tôi quên mất vì sao tôi yêu anh ấy, cũng quên mất những điều nhỏ bé đã từng khiến tôi rung động, nhưng tôi nhớ rõ tôi đã từng yêu một người...

___TOÀN VĂN HOÀN___

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiêu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: [Lục Xu] Về “Tâm Chiếu Bất Huyền”

Hiện tại của sau này, đột nhiên cảm thấy ý nghĩa của bộ tiểu thuyết này với tôi rất to lớn. Nó được đăng vào ngày sinh nhật tôi, đại biểu cho kết quả sau một năm cây cối của tôi, đại biểu cho một năm tôi đăng truyện, đại biểu cho đáng về từng bước từng bước một đi tới đây của tôi. Tuy rằng tôi rõ ràng, bộ tiểu thuyết này vẫn còn có thiếu sót, cốt truyện mỏng, tình cảm không trôi chảy, thậm chí vẫn còn thiếu chút gì đó.

Thứ lỗi cho tôi, tôi nghĩ tôi vẫn thật sự rất yêu nó, cho dù nó có khuyết điểm, cho dù nó rất không vẹn toàn, rất không hoàn hảo.

Tôi đã từng đề cập đến rất nhiều lần, thậm chí bộ tiểu thuyết này có thể nói là bản ghi chép quá khứ của tôi, bản ghi chép một năm tôi đi tới đây như thế nào. Trong đó nhờ thân phận diễn viên của Nghê Vân Huyền, tôi đề cập tới các câu chuyện tôi đã từng viết: , , dường như lúc trước tôi chính là bước đi như vậy.

Mà trong đó cũng nhắc tới ba bộ: <ân số="" thiên="" thành="">, , , về ba bộ này, tôi muốn giới thiệu từng bộ một.

<ân số="" thiên="" thành=""> là một câu chuyện cổ đại mà tôi đã nghĩ sùng truyện xong rồi, nhưng vẫn không thể hạ bút, bởi vì không biết nên miêu tả một câu chuyện cổ đại có cung đấu có yêu hận như thế nào, nó rất phức tạp, nói đến rất nhiều thứ; nhưng nó cũng rất đơn giản, chỉ là về tình yêu. Trong này có nói qua về tình tiết bộ đó, coi như là cốt truyện thô, rốt cuộc cũng cho nó được nhìn thấy ánh mặt trời, cũng hiểu rõ được một tâm sự của tôi.

Về câu chuyện thì bản thân tôi cũng không biết phải ngược dòng về tới khi nào nữa, hẳn là hồi cao trung thì phải. Đúng, chính là cao trung, là một bộ truyện võ hiệp (nếu như không tính, mà cứ coi như đúng vậy đi), với tình cảm giữa nữ chính và nam chính là chủ yếu, nói về sự lừa gạt, cũng về tình yêu. Lúc ấy tôi viết câu chuyện này trong nhật kí, viết một tờ, xé một tờ, cuối cùng không có gì cả. Thật tốt, dùng phương thức như vậy, tôi đề cập đến nó.

Còn câu chuyện , không thể không nói, tôi rất dụng tâm, cho dù tôi đề cập đến rất ít. Nhìn thấy cái tên này, nhìn thấy tôi lựa chọn ngày 201314 để nó được công chiếu, tôi nghĩ hẳn là có rất nhiều người cũng có thể hiểu được lòng tôi, nó chính là ái tình quan của tôi. Giữa rất nhiều bộ ngôn tình, nó là ái tình quan thật sự thuộc về tôi. Có một người đàn ông, nắm tay tôi mãi cho đến lúc bạc đầu. Anh ấy không cần đẹp trai như thế, không cần nhiều tiền như thế, không cần có gia thế, chỉ cần anh ấy bằng lòng nắm tay tôi cho đến phía cuối tương lai, tôi nghĩ tôi sẽ gả cho anh ấy.

Nói nhiều thế này, giống như lái nhái vậy.

Thờ dài.

Bộ tiểu thuyết này là bản ghi chép một năm quá khứ của tôi, là món quà sinh nhật tôi tự tặng cho mình, là thái độ với cuộc sống mà tôi muốn truyền tải. Tôi hi vọng mình có thể gặp được một người như thế, làm cho tôi trở nên tốt hơn.

Đồng thời, bộ tiểu thuyết này cũng là sự khích lệ của tôi đối với bản thân mình, khích lệ đối với bốn phận của mình.

Tôi là một tác giả, nhiệm vụ của tôi chính là viết ra những câu chuyện hay, đem đến sự cảm động, sự kinh ngạc và niềm vui cho những độc giả yêu mến tôi.

Tôi sẽ kiên trì, cảm ơn những người vẫn luôn ủng hộ tôi.

~ HẾT ~

Bạn đang đọc truyện *Tâm Chiếu Bất Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.